

Giới thiệu Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau

Vào năm 26 tuổi thì Mặc Tô đã yêu Hà Niệm Sâm cũng xem như không sớm cũng không muộn.

Trong mắt mọi người thì anh là Hà thiếu gia nổi tiếng giàu có lại có vẻ ngoài điển trai, xuất thân trong gia đình quyền thế, cư xử lễ phép nho nhã.

Anh là người đàn ông thế này, lúc bạn đứng ở cửa sổ ngắm phong cảnh sẽ ôm lấy bạn từ phía sau, ở trên giường sẽ hôn lên cổ bạn, nói những lời quyến rũ. Anh sẽ nói bạn là người phụ nữ của anh, nhưng lại không nói lời yêu, sẽ cho bạn một tấm thẻ vàng, nhưng lại không hứa hẹn bất cứ điều gì về tương lai.

Anh gần như thế, nhưng cũng xa đến vậy, không tài nào nắm bắt.

Một mối tình biết sớm là không có kết quả.

Phải.

Cô đã sớm biết điều đó.

Một người xưa nay luôn bình tĩnh như cô, mà cứ lại gặp anh.

Yêu Hà Niệm Sâm, Mặc Tô đã học được cách: thân nhiên đối mặt với hiện thực.

(Lời người dịch: Đọc truyện này đầu năm ngoái, kiểu lúc đó rảnh thì đọc thôi, nhờ một weibo đề cử nên tò mò, ban đầu đọc thì đọc 1 mạch tới nửa truyện, xong lại bị mất hứng rồi drop ngang, tới gần cuối năm thì đọc tiếp một mạch tới hết truyện. Cũng không phải motif lạ, nhưng không hiểu sao đọc không dứt ra được:))

Đọc truyện này lại đặc biệt ấn tượng với anh nam của cặp phụ, 1 người cực kỳ cực kỳ chung tình. Hic... đọc nhiều khi thương lắm. Còn nam chính và nữ chính thì ôi thôi, dẫn vật ngược nhau lên bờ xuống ruộng, tuy nhiên nữ chính cũng thuộc dạng mạnh mẽ, không bánh bèo, nên ok, mình thích thì mình dịch thôi:)) Hy vọng sẽ hoàn thành nhanh bộ này. Hy vọng các bạn thích ♥)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Con ngựa bảy năm

Khi gặp họ, là trên con phố ngựa xe như nước.

Cô gái đó thực sự rất xinh đẹp, khoác tay anh đứng ở đầu phố, hai người thì thâm thâm mật mật như đôi thiên nga gắn bó keo sơn. Gương mặt anh toát lên vẻ thoải mái nhẹ nhàng, đôi mắt đen có một vẻ dịu dàng không thể nhìn lầm được. Cô biết, đó từng là ánh mắt anh từng nhìn cô, bây giờ lại nhìn người con gái khác.

Từ chàng thiếu niên tuấn tú đến người đàn ông chín chắn, Mặc Tô từng ngỡ cô thực sự có thể ở cạnh anh rất lâu, rất lâu, lâu đến mức cả hai đều tóc trắng phơ phơ, nắm tay nhau già đi.

Thời gian bảy năm mong manh như hạt cát, những sự vật vốn diệu kỳ đều chảy trôi theo nó, bị biến đổi hoàn toàn, cô mới biết, cả đời mà anh nói cũng chỉ là bảy năm mà thôi.

Khi cuộc sống quá đổi bình yên, sự khác biệt trong tính cách của cả hai dần dần lộ rõ. Anh tích cực tiến thân, cô lại lười biếng bị động; anh theo đuổi sự hoàn hảo, cô cam phận bình thường; anh cố gắng trèo lên đỉnh cao của sự nghiệp, cô lại chỉ muốn sống yên ổn.

Thế nên ngày hôm đó rốt cuộc cũng đã đến, Thượng đế chỉ đang tìm thời điểm hợp lý mà thôi.

"Cô gái kia tên Vu Nhược Cẩn, sinh viên đại học C, làm thêm ở quán bar, cũng không biết tại sao lại một lòng với Mộ Tây đến vậy, cậu cũng biết đàn ông có lúc thực sự rất khó kháng cự lại sự cám dỗ như thế mà, nên là..." Vương Khải năm đó là bạn học đại học, cũng là bạn thân của cả hai người, đã khó xử nói, "Chẳng qua là một sự cố thôi, cậu ấy biết rõ nặng nhẹ thế nào mà."

Nặng là gì, nhẹ là gì? Giữa gái hầu rượu và bạn gái, không nhất thiết bạn gái nhất định phải là về sau, dù sao trước cám dỗ thì vợ cũng chẳng là gì cả.

Tối hôm đó, Mặc Tô bình tĩnh ngựa bài với anh, gương mặt bình thản đến mức chính cô cũng thấy khó tin.

Viên Mộ Tây, khi lần nữa gọi ra cái tên này, cô còn có chút yêu thương và xót xa. Anh nói họ chỉ là vì một vụ án mà dần dần quen với nhau, anh nói họ chỉ là bạn bè nói chuyện hợp ý. Anh lặng lẽ đảm bảo giữa họ không xảy ra bất kỳ chuyện quá đáng nào, anh nói anh không hề phản bội những lời thề anh

từng hứa hẹn. Anh nói: "Cô bé à, rất xin lỗi em, anh không biết anh nên nói thế nào thì em mới tin anh được, anh chỉ có thể nói rằng em là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh, em không chỉ là người yêu bé nhỏ, mà còn là người thân, bạn của anh. Anh từng hứa sẽ lấy em làm vợ, anh mãi mãi cũng không phản bội lời hứa của mình."

Mặc Tô hỏi anh: "Anh có yêu cô ta không?"

Anh trầm ngâm, anh nói anh không biết đó có thể được gọi là yêu hay không, anh nói: "Anh chỉ thích cảm giác được ở cạnh cô ấy, nhưng cảm giác đó không hề giống với tình cảm của chúng ta. Nếu em hỏi anh có yêu em hay không, anh sẽ không do dự mà gật đầu, dù sao chúng ta đã ở bên nhau bảy năm trời, anh tin rằng anh yêu em."

Mặc Tô nhìn đôi mắt, hàng mày của anh. Anh có một gương mặt vô cùng sạch sẽ, cũng giống con cái những nhà có quyền lực khác, không tính là đẹp trai, nhưng rất sạch sẽ. Anh bị cận nhẹ, nhưng lại không muốn đeo kính, nên khi muốn nhìn kỹ vật nào đó, lúc nào anh cũng phải nheo mắt lại. Mà thần thái đó khiến cô rất mê đắm.

Có lẽ, người bị thần thái quyến rũ đó cám dỗ không chỉ có mình cô.

Mặc Tô chờ đợi.

"Cô bé..." Anh nhẹ nhàng gọi cô, trong đôi mắt có vẻ không đành lòng.

Mặc Tô từng có dạo say mê điên cuồng tiếng gọi "cô bé" anh gọi mình, trầm trầm, quyến rũ, có một hơi ấm và thương yêu khó tả.

Cô tin anh không nỡ làm tổn thương cô, cũng tin anh có thể vì lời hứa mà ở cạnh cô cả đời.

Nhưng, trái tim anh đã không còn thuộc về cô nữa rồi.

Đã từng nói sẽ yêu cả đời, cuối cùng cũng không chống cự nổi "con ngựa bảy năm", chỉ còn lại lời hứa và trách nhiệm mong manh, sáo rỗng. Thế nên...

"Mộ Tây, chúng ta chia tay đi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Yêu chồng người khác

Hôm sau, Mặc Tô dùng tốc độ như vòi rồng quét qua, rời khỏi chung cư của anh. Lúc đó cô đau lòng, tuyệt vọng hơn tưởng tượng, cô muốn trốn thoát tất cả, xách hành lý bỏ đi đến một nơi thật xa, ca hát, lang thang, ngắm hoa, ngắm biển. Cùng người lạ ôm ấp, đốt pháo hoa, kể lể tâm sự, sau đó chia tay và không gặp lại. Bướng bỉnh, ích kỷ, và phóng túng một lần.

Nhưng thực tế thì điều cô có thể làm chỉ là ngoan ngoãn ở trong văn phòng làm việc, xem các vụ án.

Cô làm việc ở một công ty luật nhà nước, ban đầu chọn chuyên ngành này cũng là vì Viên Mộ Tây, vốn dĩ còn nghĩ rằng cho dù bước vào xã hội làm việc thì cũng có thể làm chung một công ty. Về sau, họ may mắn tới mức ai cũng ghen tỵ, không chỉ cùng bạn đại học hợp tác mở văn phòng luật sư này, mà danh tiếng cũng rất tốt. Nhưng không ngờ là, công ty đã có rồi mà hai người lại sắp chia tay.

Mặc Tô vốn định xin nghỉ việc, nhưng trong tay đang có một vụ án lớn, không thể vứt hết bỏ đi một cách vô trách nhiệm ngay được, lại thêm việc đang làm quá nhiều, mượn cớ bận rộn cũng có thể khiến cô tạm quên đi nỗi đau thất tình.

Khi bận rộn, cô thường tự an ủi, bình thường bận thì bận đi, chỉ ít thì công ty sẽ không tăng ca vào cuối tuần. Kết quả là mới sáng sớm cuối tuần này, anh đồng nghiệp đẹp trai đã gọi cô túi bụi, nói anh ta không thể dời được vé máy bay về G sớm hơn, nên nhiệm vụ đón máy bay buổi trưa chỉ có thể cử cô đi.

Đúng là chuyện tốt không linh mà chuyện xấu quá linh, cô xưa nay vốn ghét việc này, từ lúc đi làm tới nay, mỗi lần đến lượt cô ra sân bay đón khách, chuyến bay của đối phương lúc nào cũng có lý do bị trễ.

Điện thoại lúc này đổ chuông, cô liếc nhìn màn hình, lại là cô bạn thân Lý Dao gọi tới. Xoa trán, cô hơi đau đầu, nghe máy, nhớ lại tối qua mới chống mí mắt lên nghe cô nàng gọi tới nấu cháo điện thoại bày tiếng đồng hồ, bây giờ lại gọi tới khóc kể với cô. Phải nói là cô nàng hết thuốc chữa rồi. Bao nhiêu năm rồi, cô nàng có một sở trường: yêu chồng người khác.

Mặc Tô nghe chuyện tình sử của cô nàng không tới một tý lần thì cũng tới chín trăm triệu hơn rồi, cô không chịu nổi mà nói với bạn, "Cậu đừng gọi điện cho tớ nữa, chúng ta đều mắc chứng thiếu hạnh phúc, cứ truyền nhiễm cho nhau thế này thì vòng tuần hoàn ác tính không còn cứu được đâu." Cô thấy bên kia không nói gì thì khề thờ dài, an ủi: "Cậu thấy con trai của Niệm Niệm người ta đã đầy tháng rồi, người ta có chồng vừa giàu vừa đẹp trai, con trai khỏe mạnh lại lanh lợi, nhà họ có xe có nhà, chúng ta nên giao lưu với cô ấy nhiều hơn."

Lý Dao cảm thấy cô nói rất có lý, gật đầu đồng ý lia lịa bên kia rồi tức chiến tức thắng cúp máy, đi quấy rối một người đáng thương khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh tưởng tôi muốn thế nào?

Cạnh sân bay có một quán ăn rất lãng mạn, trang trí tông màu vàng cam, bối cảnh theo phong cách điền viên, vô cùng bắt mắt khi đứng cạnh một siêu thị lớn gần sân bay. Mỗi lần máy bay bị trễ chuyến, Mặc Tô đều ngồi ở đó. Cô rất thích cảm giác ấm áp mà quán ăn này mang lại, đến nỗi cô thường nghĩ rằng, đến một độ tuổi nhất định, cô sẽ thôi việc, mở một quán giống thế này, có hương cà phê thơm nồng và bánh kem ngon lành, mỗi ngày tiếp những vị khách khác nhau, nghe họ kể về cuộc đời họ, hoặc vui hoặc buồn.

Sau khi cô chọn một ly cà phê thì chuông ngoài cửa reo vang vui tai, cho thấy có người vào. Mặc Tô vừa ngẩng lên đã nhìn thấy người đàn ông bắt mắt đó, cho dù là quán ăn nhỏ nhỏ này cũng không che lấp nổi khí chất toát ra từ đầu đến chân của anh.

Cánh tay anh đang được một cô gái nhỏ nhắn khoác lấy, kính râm trên đôi mắt mới nhìn đã biết là vừa xuống máy bay.

Cô ta có một mái tóc thẳng tự nhiên mà anh thích, đôi mắt to lạnh lợi, trong veo cực kỳ. Mặc Tô quay sang nhìn bóng mình phản chiếu trong cửa kính, mái tóc ngắn gọn gàng, đôi mắt một mí hơi lúng liếng, chẳng có chút phụ nữ gì cả, nếu cô là đàn ông cũng sẽ chọn mỹ nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia, chẳng trách Viên đại thiếu ngay cả đi công tác cũng không quên mang theo giai nhân bên mình.

Trong lòng vẫn thấy có chút xót xa chết tiệt, cô uống một ngụm lớn cà phê, vị đắng không thêm đường lan tỏa trong tim. Điện thoại bỗng đổ chuông rất đúng lúc.

Tưởng là khách hàng cuối cùng đã tới nơi, cô nghe máy, một giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn làm tim cô rung lên, "Mặc Tô, sao em lại ở đây?"

Trước cửa sổ chạm đất cực lớn, người đàn ông ngồi không xa phía sau lưng cô cầm điện thoại, ánh mắt lại nhìn thực đơn, vẻ mặt hồ hững như đang bàn một công việc không quan trọng cho lắm.

"Em đang uống cà phê ngắm thời tiết, không phải anh đã nhìn thấy rồi hay sao?"

Bên kia rõ ràng trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Mặc Mặc, đừng như thế được không?"

Mặc Tô cảm thấy trái tim cô đau nhức như bị cây kim xoắn chỉ kéo qua kéo lại, cô hít thở thật sâu, kiềm chế cảm xúc bản thân, rồi hỏi với vẻ dửng dưng: "Viên Mộ Tây, anh tưởng tôi muốn thế nào?"

"Anh ta lại tưởng tớ đến sân bay là để theo dõi anh ta, đúng là tự luyện đến mức khó hiểu!"

Buổi trưa về nhà, Mặc Tô vừa cắt lá cải thảo mới mua về, vừa phẫn nộ bất bình nói với Cổ Mộc to lớn đang nằm phơi nắng.

Lúc điện thoại reo vang, cô ném lá cải thảo cuối cùng vào trong rổ, tay ướt cầm điện thoại.

"Mặc Tô, là anh." Giọng trầm thấp, không lạnh nhạt như hôm qua, còn có một vẻ dịu dàng khó tả.

"Chuyện gì?"

"Anh ở dưới nhà em."

"Tiên sinh à, anh đang nói gì vậy? Bạn gái anh vừa về còn chưa đến hai tiếng nhỉ? Bây giờ đã ở dưới nhà tôi rồi?"

"Tôi nay bên khai trương khu khai thác mới có đốt lửa quy mô lớn, buổi tối chúng ta cùng đi xem nhé?"

"Chúng ta? Anh, tôi, còn có bạn gái mới của anh?"

"Chỉ có anh và em, được không?"

"Không được."

"Anh muốn gặp em."

"Tôi không muốn gặp anh! Viên - Mộ - Tây!" Nói xong chữ cuối, cô cúp luôn máy.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh, Mặc Tô nhắm mắt, mở ra, cầm điện thoại mà toàn thân run lẩy bẩy. Con chó to lớn bên kia bị giật mình, đứng vụt dậy, chạy đến cạnh cô, nhìn cô một cái rồi lại quay lại, tiếp tục nằm ngủ dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tìm cô lại đau rồi

Mặc Tô trừng nhìn con chó lớn nằm ngủ thản nhiên, ức chế vì rõ ràng cô ghét cái tên họ Viên kia như thế, mà tại sao còn phải thay anh ta tiếp tục nuôi con chó này chứ.

Cô bỗng đứng lên đi tới cửa sổ, vén rèm cửa ra một khe nhỏ, nhìn xuống dưới. Độ cao hai mươi ba tầng, nhìn xuống dưới người và vật đều nhỏ xíu và xa vời, cô không đeo kính nên mọi thứ đều mờ nhòe, nhưng chiếc Benz màu bạc rất nổi bật của Viên Mộ Tây vẫn lấp lánh rất bắt mắt, thoáng nhìn là đã có thể phân biệt rất rõ.

Cạnh xe có một bóng người, mơ hồ nhìn ra chỉ có thể thấy anh ta mặc một bộ quần áo màu nhạt, khác với bộ lúc nãy ở sân bay. Mặc Tô dù nhìn không rõ cũng biết đó là quần áo hiệu gì, đó là bộ mà cô mất ba tháng lương mua cho anh ta. Viên Mộ Tây xưa nay luôn chú trọng về ngoài, một ngày thay hai bộ đồ là chuyện quá ư bình thường.

Tìm cô lại đau rồi, không hiểu tại sao rõ ràng là anh ta phản bội trước, mà còn giả vờ si tình sau khi chia tay, khiến cho mọi thứ như là lỗi của cô vậy. Mặc Tô rút tay lại, khép rèm cửa lại thật kín, ném mình lên giường trong trạng thái đa điều trốn tránh. Đôi mắt vô thức nhìn về phía lọ thuốc trên tủ đầu giường, do dự một lúc rồi lấy ra một viên, ngậm trong miệng rồi cổ nuốt xuống.

Đó là thuốc ngủ, từ sau khi chia tay, mỗi ngày cô đều phải uống cái này mới đảm bảo giấc ngủ được. Biết rõ là không tốt cho sức khỏe nhưng lại tự ngược đãi bản thân như đang trừng phạt gì đó, cũng không biết là muốn kêu gọi sự thương xót của ai nữa.

Không biết có phải do thuốc ngủ có tác dụng quá tốt hay không, mà cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ này cực kỳ hỗn loạn, trong mơ vô cùng ồn ào, thi thoảng còn văng đến tiếng gõ cửa, cô ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, không tài nào mở mắt ra nổi.

Hình như mơ đến quá khứ của cô và Viên Mộ Tây. Còn nhớ lần đầu khi gặp anh là vừa lên đại học, đồng sinh viên mới như thế mà anh đứng giữa đám đông vẫn nổi bật, có người nói trên người anh có phong thái nho nhã bẩm sinh, cho dù đi đến đâu cũng phát sáng.

Lúc đó cô đã trúng tiếng sét ái tình với anh, vốn dĩ cô còn định chuyển sang ngành khác, chỉ vì nhìn thấy anh mà từ bỏ.

Viên Mộ Tây, rất nhanh chóng trở thành trai đẹp được khoa Luật công nhận, không giống những trai đẹp khác, anh được công nhận là vừa đẹp trai vừa dịu dàng, anh cũng thực sự tràn đầy sức quyến rũ, trí tuệ hơn người, giao tiếp rộng, nói năng sâu sắc, mỗi lần trò chuyện cùng anh là đều cảm thấy chuyện gì cũng thấu suốt. Kiểu đàn ông đó rất hiếm hoi, đương nhiên rất dễ thu hút nhiều nữ sinh, lại thêm anh không biết cách từ chối, đối diện với người mình không thích, nhưng chỉ cần người đó có thể chủ động tích cực một chút là anh sẽ không từ chối.

Không phải đào hoa, mà là vì anh lương thiện mà cho rằng từ chối sẽ làm tổn thương, nên bên cạnh anh có rất nhiều mối quan hệ mờ ám. Nên khi Mặc Tô theo đuổi anh thành công, có đến một tháng trời đều tưởng mình đang nằm mơ.

Viên Mộ Tây đã nhận lời làm bạn trai cô! Quảng thời gian đó, đó là câu đầu tiên cô tự nhủ vào mỗi sáng thức dậy.

Lúc tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau, Mặc Tô bị tiếng chuông điện thoại gọi dậy, vừa nghe máy đã nghe tiếng trợ lý của cô báo cô bỏ lỡ ba la không ngừng: "Chị Tô, bao giờ chị tới công ty? Bây giờ đã hơn chín giờ rồi, hội nghị đầu thầu khu khai thác sắp cử hành, nếu chị không tới ngay là bọn em không vào trong được đâu."

Mặc Tô sực tỉnh ngay lập tức, bật dậy, hội nghị đầu thầu khu khai thác! Sao cô lại quên bằng chuyện quan trọng như thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chi tiết làm nổi bật khí chất tao nhã, lịch thiệp

Lúc ra ngoài mới biết trời đang mưa, Mặc Tô che dù, vội vã vẫy taxi chạy đến nơi tổ chức hội nghị.

Hơi lạnh trong xe dường như cũng không thể thổi bay nổi phiền muộn trong lòng cô, là phụ nữ, cô không tài nào máu lạnh tàn nhẫn được, trong lòng cảnh cáo bản thân một trăm lần rằng đừng nhớ đến tên họ Viên kia nữa, nhưng từ lúc bò dậy khỏi giường, cô lại không nhịn được ngửa tay, chạy đến cửa sổ nhìn xuống dưới, kết quả bên dưới trống trải không một bóng người, cũng khiến cho sự mong mỏi của cô bay biến mất.

Thế là sao chứ? Chẳng lẽ cô còn khao khát Viên đại thiếu gia sẽ giống nam chính si tình trong phim, hứng cơn gió lạnh bên dưới nhà nữ chính cả đêm chỉ để chờ cô xuất hiện?

Mặc Tô lắc lắc đầu, mở cửa sổ, thổi ra một hơi thật dài, thổi hết mọi phiền muộn trong lòng.

Lúc đến nơi, trợ lý Tiểu Vương đã đứng đợi ở cửa, nhìn thấy Mặc Tô xuống xe thì thở phào nhẹ nhõm. Cô bé là sinh viên năm tư, thực tập ở văn phòng luật, là người chịu thương chịu khó, làm chuyện gì cũng chăm chỉ, cẩn mẫn. Những cô gái như thế bây giờ rất ít, Mặc Tô vô cùng thích cô bé, luôn giữ bên cạnh làm trợ lý để bồi dưỡng.

Hội trường đặt ở sảnh hội nghị lầu một trong tòa nhà, mấy nhân viên nhà nước tổ chức đấu thầu đang bận rộn chào hỏi mọi người, vì trước đó đã hẹn trước, hai người chào hỏi họ rồi được cho vào trong.

Trong hội trường đã có cổ đông và giám đốc của mười mấy doanh nghiệp, đang tụm năm tụm ba bàn luận với nhau.

Đàn ông ai cũng mặc âu phục chỉnh tề, trông rất phong độ.

Mặc Tô không thích những chỗ thế này, nhưng dù sao cũng là công việc cần thiết, cho dù không thích thì cũng phải ép bản thân phải chấp nhận.

Lần này họ đến đây chẳng liên quan gì đến hội nghị, chỉ là cần mời một người tham gia hội nghị này làm chứng cho vụ án mà Mặc Tô cho là rất quan trọng mà họ đang tiếp nhận.

Trước khi đến, cô đã bị cả công ty đả kích, nói rằng tuyệt đối không thể tìm được người đó để làm chứng, cho dù tìm được thì người ta tuyệt đối cũng không vui về gì.

Hai cái "tuyệt đối" đó không đả kích được sự tự tin của cô, cô luôn tin rằng trên thế gian này không có chuyện gì mà cố gắng lại không làm được.

"Chị Tô, chị nói trong đây ai mới là người chúng ta cần tìm? Nghe nói người lái chiếc Benz bốn số 6 tai to mặt lớn lắm đó."

Đúng thế, nhân chứng duy nhất chụp được hiện trường lúc đó chính là người lái bốn số 6, cũng may mắn là nhờ thế mà tìm chủ xe rất tiện.

Nhưng người sử dụng loại xe đó ở thành phố G cũng là đại nhân vật đếm trên đầu ngón tay.

Trên thực tế, cô cũng không rõ người mình phải tìm trông như thế nào, chỉ biết người đó là tổng giám đốc công ty địa ốc ANI nổi tiếng ở G.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ xem làm sao tìm ra người đó trong đám đông thì một giọng nói vọng đến tai cô: "... Đó không phải là tổng giám đốc ANI sao? Ngay cả anh ấy cũng đến, xem ra cuộc đấu thầu này kiếm được bội tiền rồi. Nếu tôi có thể phỏng vấn được anh ấy thì về thế nào tổ trưởng cũng sẽ khen ngợi! Nói không chừng còn tăng lương cho tôi nữa!"

Mặc Tô nhìn về hướng phóng viên kia nhìn, một người đàn ông bước vào từ đám đông chật chội.

Dáng vóc cao ráo, làn da khỏe mạnh, có một cảm giác như đã từng gặp nhau. Cằm anh hơi nhọn, đôi môi hơi mỏng, đầu mày khóe mắt hẹp dài, nhưng hốc mắt lại hơi lõm vào, trông có vẻ như con lai.

Anh mặc âu phục màu xám bạc, kiểu ăn vận rất bình thường nhưng lại toát lên vẻ xuất chúng hẳn đám đông kia, từng chi tiết đều nổi bật khí chất tao nhã, tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Mặc Tô, nghe lời anh, bây giờ quay về được không?

Cô từng nhìn thấy người đàn ông đó, ở sân bay hôm qua, cô còn lên chụp hình bóng lưng của anh.

Tổng giám đốc ANI chính là anh ấy? Có cần trùng hợp thế không?

"Chị Tô, hội nghị bắt đầu rồi, đến đây ngồi đi." Bị Tiểu Vương kéo đến ngồi cạnh, Mặc Tô mới định thần lại, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng kia, nhưng lại thấy anh đã ngồi vào chỗ của mình, một tay gác lên bàn, tay kia nghịch điện thoại màu đen, thần thái uể oải lười biếng.

Hội nghị đã bắt đầu, dài dòng nhưng rất "nóng".

Các tổng giám đốc đều bàn luận vì muốn khai thác mấy mảnh đất, tranh giành vị trí và hạng mục khai thác. Chỉ có anh ngồi đó, không nói gì, như đang chăm chú lắng nghe, nhưng lại như mọi việc không liên quan gì đến mình.

Hội nghị phải kéo dài một thời gian, lúc này điện thoại Mặc Tô bỗng đổ chuông, cô do dự rồi đứng lên, đi ra một góc vắng trong phòng để nghe, "Alo?"

"Mặc Tô, bây giờ em ở đâu?"

Trên màn hình hiển thị hai chữ "Mộ Tây", vì hai người vẫn cùng một công ty, chia tay rồi vẫn còn qua lại vì công việc, nên cô tạm thời chưa để anh ta biến mất trong danh bạ điện thoại được.

"Tôi đang làm việc." Không muốn nói nhiều với anh ta, Mặc Tô hỏi thẳng, "Nếu là việc công thì đợi tôi về rồi nói, nếu là việc tư thì bây giờ tôi không rảnh."

"Mặc... khụ khụ..." Không biết là do quá cuống hay không, mà trong điện thoại lại văng tới tiếng ho sặc sụa.

Mặc Tô lại thấy tim nhói lên, nhưng vẫn nhin không hỏi những câu quan tâm.

"Mặc Tô, nghe lời anh, bây giờ về đi được không?"

Từ lúc bắt đầu, Viên Mộ Tây đã không tán đồng cô dùng cách này để chủ nhân "bốn số 6" kia làm chứng. Mặc Tô cũng không biết anh ta lo lắng điều gì, tuy cô cũng biết để Tổng giám đốc ANI làm chứng vụ án nhỏ này là chuyện rất nực cười. Nhưng đối với vụ án này, cô thực sự rất muốn thắng, không vì điều gì khác, chỉ muốn tìm lại công bằng cho người trong cuộc.

Đương sự của cô là một người mẹ Trung Quốc, năm hai mươi tuổi lấy một người đàn ông Nhật Bản, sinh ra một đứa con duy nhất, nhưng hôn nhân chỉ duy trì được ba năm rồi tình cảm của họ xuất hiện rạn nứt, khi hôn nhân xảy ra vấn đề, vấn đề đầu tiên chính là: đứa trẻ ở lại Nhật hay về Trung Quốc?

Phản ứng đầu tiên của cha đứa bé khi đối mặt với vấn đề khó khăn này là: Giấu hộ chiếu của nó đi, để nó không thể về Trung Quốc.

Thế cũng chưa là gì, quan trọng là cha đứa bé vì sự nghiệp gia tộc thất bại mà thường xuyên có khuynh hướng bạo lực với đứa trẻ và mẹ của nó. Hôm đó khi mẹ đứa bé gọi điện cầu cứu Mặc Tô, cha đứa trẻ đã ngênh ngang bỏ đi, không có chứng cứ gì, lúc đó bà nhìn thấy có người bước xuống từ một chiếc xe đã dừng rất lâu ở đó.

Chỉ có điều, ban đầu người bước xuống từ chiếc xe bốn số 6 đó là một nam một nữ. Mặc Tô không rõ họ ở đó bao lâu, nhìn thấy bao nhiêu, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng nhỏ nhoi, cô cũng sẽ thay người mẹ đáng thương đó giành lấy.

"Viên tiên sinh, đây là công việc của tôi, cho dù anh cao hơn tôi một cấp, nhưng việc chúng ta phụ trách khác nhau, anh cũng không có quyền nhúng tay vào, OK?"

"Mặc Mặc..." Trong giọng nói của anh ta khàn khàn rõ rệt và cả bất lực, "Nghe lời anh, đừng đụng tới người của ANI, quay về đây được không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Viên Mộ Tây, anh đủ rồi đấy!

"Muốn về thì tự anh về đi, bây giờ tôi phải làm việc."

"Mặc Mặc..."

Cô thề, cô thực sự rất ghét chuyện sau khi chia tay, anh ta còn dùng cách thức luôn khiến cô mềm lòng mà gọi tên cô thế này.

Mặc Tô day trán, không còn kìm nén cơn giận luôn tích tụ trong mấy hôm nay, "Viên Mộ Tây, anh đủ rồi đó! Chúng ta đã chia tay rồi, anh vượt giới hạn rồi!"

Cô bỗng to tiếng trút giận một câu, "cách" một tiếng gấp điện thoại lại.

Trong tích tắc, tiếng huyền não trong hội trường im bật, mọi ánh mắt đều dồn về phía cô.

Mặc Tô bỗng thấy mình lơ lửng, hận không thể chôn mình đi cho rồi, đều tại cái tên Viên Mộ Tây chết tiệt kia!

Cô tỏ vẻ xin lỗi rồi vội vã quay lại chỗ ngồi của mình.

Vừa ngồi xuống, tổng giám đốc ANI liền đứng dậy.

Trên gương mặt anh thoáng nụ cười uể oải nhàn nhạt, tay vẫn nghịch điện thoại, "Xin lỗi, hạng mục này ANI tạm thời chưa có kế hoạch đầu tư. Các vị, tôi còn có việc, đi trước vậy." Giọng anh trầm ấm, không tự kiêu, ngữ điệu chậm rãi, nhưng cũng không chừa lại đường lui cho ai.

Tuy nhận ra những vị lãnh đạo tổ chức cuộc đấu thầu này đều vì câu nói đó của anh mà không che giấu được nỗi thất vọng, nhưng vẫn lần lượt đứng lên, lịch sự và khách sáo tiễn anh đi.

Mặc Tô nhắm chuẩn thời cơ, nói với Tiểu Vương còn chưa hiểu rõ tình hình, "Đi." Rồi tự cầm túi xách, chạy ra ngoài.

Người đàn ông đi rất nhanh, không giống những người khác vẫn đang hàn huyên chào nhau.

Khi chiếc xe thương vụ dừng ở cổng đã khởi động máy, Mặc Tô chen ra khỏi đám đông, thấy chiếc xe sắp đi, cô bất chấp cả hình tượng, ngoác miệng ra gào to: "Hà tổng, tôi là luật sư của văn phòng luật Viên Mặc, lần trước tôi đã liên lạc với thư ký của ngài, có một vụ án muốn bàn với ngài, không biết hôm nay ngài có thời gian hay không..."

"Rầm" một tiếng, cửa xe bị đóng lại, xe lăn bánh, tuyệt tình hất văng một đám nước mưa ướt át lên.

Trong đám đông có tiếng kêu hoảng hốt, Tiểu Vương chạy theo nhìn thấy Mặc Tô bị văng nước bắn thì kinh hãi kêu lên: "Chị Tô, chị không sao chứ?"

Cô bé lấy khăn giấy trong túi ra, vội vã lau cho cô, "Người này sao lại thế chứ, vốn còn thấy anh ta cũng đẹp trai, phong độ đường đường như quân tử, sao chẳng tí tổ chất gì cả. Anh ta có thể không chấp nhận vụ án của chúng ta, có thể mặc kệ chúng ta, nhưng lái xe qua tạt nước vào người ta thì là gì chứ? Haizz... chị Tô, chị Tô, chị đi đâu thế?"

Tiểu Vương còn chưa nói xong đã thấy Mặc Tô chạy ra ngoài.

Trời vẫn đang mưa to. Chiếc xe muốn ra khỏi đây phải đi qua một cánh cổng lớn, lúc này chiếc xe thương vụ vẫn dừng tại chỗ, chờ cửa tự động mở ra.

Mặc Tô cũng mặc kệ, khi cửa mở ra, chiếc xe đã chậm chậm chạy đi, cô liều mạng chạy tới trước đầu xe, giang hai tay cản lại.

Nhiều năm sau đó, Mặc Tô nhớ lại sự mạnh động của mình lúc đó mà thấy buồn cười, có lẽ còn có chút khó tin, không biết hóa ra thất tình lại đã kích mình lớn đến vậy, lớn tới mức kẻ tham sống sợ chết như cô lại dùng mạng sống để lay động trái tim con người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tổng tài ANI máu lạnh

Không khí ngưng đọng lại.

Tiểu Vương nhìn thấy cảnh này sợ tới mức suýt thì nghẹt thở, vội vàng chạy đến chỗ Mặc Tô, quan sát cô thật tỉ mỉ: "Chị Tô chị không sao chứ, hả?"

Hà Niệm Sâm nhìn qua cửa xe, đôi mắt đen nhìn cô gái bỗng dung lao ra, làn mưa nhòa nhạt đổ xuống mái tóc ngắn của cô, phát ra ánh sáng lấp lánh, trông rất đáng thương.

Anh nói câu gì đó với thư ký, lát sau, cửa xe thương vụ màu đen mở ra, thư ký cầm một chiếc dù bước xuống, "Hai vị, Hà tổng có lời mời".

Mặc Tô không nói gì, kéo Tiểu Vương theo người kia lên xe.

Toàn thân cô ướt sũng, vừa lên xe đã làm ghế xe của người ta ẩm nước, nếu là bình thường chắc cô sẽ thấy ngượng ngùng mà xin lỗi, nhưng hiện giờ cô làm gì có tâm tư đó, huống hồ mọi thứ là do anh ta gây ra, cô không yêu cầu anh ta bồi thường và xin lỗi là đã hào phóng lắm rồi.

Ánh mắt cô trấn tĩnh nhìn người đàn ông kia, ánh sáng trong mắt anh lấp lánh, trong đôi mắt sâu và dài kia, có ánh sáng mà người ta không hiểu được, không biết vì sao cứ cảm thấy anh là người đàn ông bề ngoài trông có vẻ hòa nhã, nhưng thực tế thì rất khó đoán.

Đang suy nghĩ xem nói thế nào mới khiến anh thấy đau lòng vì vụ án này, thì anh đã lên tiếng, cười bình thản và xa cách: "Các cô có ba phút."

Anh nói xong, trong xe liền im phăng phắc, tới độ Mặc Tô có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình.

Ba phút quá ngắn, cô hoàn toàn không có cách nào tốt hơn để anh chịu làm chứng, chỉ có thể thành thật nói lại vụ án của mình và việc cần anh ra làm chứng.

Cô không biết mình đã tóm tắt vụ án hết bao lâu, khi cô nói xong, Hà Niệm Sâm không trả lời ngay mà chỉ nhìn cô, cũng không biết đang nhìn gì.

Lát sau, mới cười về chịu đựng: "Cô Đồng, tôi nghĩ vụ án bình thường thế này dù có thắng cũng không mang lại nhiều lợi ích cho công ty cô đúng không? Hay là... cô thường xuyên... ừm... thích giúp đỡ người khác chẳng?"

Mặc Tô làm sao không hiểu ý của anh. So với "thích giúp người khác", e rằng anh muốn dùng "thích lo chuyện bao đồng" hơn chẳng?

Phải rồi, đây chỉ là vụ án cực kỳ bình thường, thậm chí cho dù cô giúp thân chủ của mình thắng vụ án này, cô cũng chưa chắc trả được phí kiện tụng cao ngất ngưởng, nhưng thế thì có liên quan gì. Đối với cô, sống bấy lâu đều là vì tiền, vì lợi ích, thì thoảng làm một việc giúp người khác cũng khiến bản thân vui vẻ là điều rất tốt mà?

"Không phải, tôi chỉ muốn giúp đỡ người mẹ Trung Quốc đáng thương đó..." Mặc Tô ngần ngại nói.

Biết rõ trong mắt những thương nhân như anh, thế này là rất rẻ mạt, đáng thương, không đáng để nhắc đến, nhưng cô vẫn không kìm được nói ra, định thức tỉnh chút sự đồng cảm có lẽ còn tồn tại trong anh.

Nhưng...

"Người đáng thương trên thế gian này quá nhiều." Anh nói, "Đổi lại câu khác là tôi không có sự đồng cảm như cô Đồng."

Một cách từ chối rất khéo léo.

Mặc Tô nhìn gương mặt đẹp đẽ nhưng bình thản của anh, trong lòng đã khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn để lộ sự nhẫn nại và giọng điệu van nài: "Hà tổng, tôi biết thời gian của anh rất quý báu, nhưng có thể nhờ anh giúp lần này thôi được không, nếu anh chịu giúp, tôi nhất định sẽ khắc ghi trong lòng, nếu..."

"Ba phút hết rồi." Anh cắt ngang, giọng vẫn nhàn nhạt, thậm chí còn nở nụ cười dịu dàng, "Xin lỗi, tôi còn có việc, đành phải mời hai vị luật sư xinh đẹp xuống xe. Tôi rất vui được trò chuyện với cô Đồng, để tôi biết trên thế gian này vẫn còn có người lương thiện."

Rất lịch thiệp và khách sáo, nhưng lại không thể tăng thêm chút thiện cảm nào về anh trong lòng Mặc Tô được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Không phải không thích, chỉ là không đủ thích

Cô tự biết người đàn ông này nói một là một, hai là hai, mình chẳng còn cơ hội nào nữa, nên cũng đành im lặng. Cửa xe mở ra, cô và Tiểu Vương xuống xe, thê thảm như thể bị người ta quét ra khỏi nhà, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Cửa đóng lại, cửa kính tự động hạ xuống, Hà Niệm Sâm nói với trợ lý bên ngoài: "Đưa cô Đồng đây thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó đưa họ về."

"Vâng." Nữ trợ lý ăn vận gọn gàng đứng ngoài cửa, ra dấu mời với Mặc Tô và Tiểu Vương. Mặc Tô mới thấy hóa ra họ đang đứng trước một cửa hàng chuyên bán quần áo hàng hiệu, mà sau lưng chiếc xe thương vụ không biết từ lúc nào đã có thêm ba chiếc Benz đen lớn khác.

Không biết sự giận dữ từ đâu ra, Mặc Tô hờ hững nói: "Không cần phiền Hà tổng, chúng tôi không gánh nổi." Nói xong kéo Tiểu Vương vẫn đang đứng ngẩn ngơ đi thẳng, không ngoảnh đầu lại.

Nghe âm thanh giày cao gót phát ra khi giẫm trên nước mưa, Mặc Tô có một cảm giác hụt hẫng và thất bại khó tả, cũng không biết hiện giờ mình đang nỗ lực cứu vớt mấy phần tự trọng. Nếu là trước đây, không chừng cô đã mặc kệ hình tượng mà khóc to, nhưng giờ đây, có làm được không? Không, không thể! Không phải vì cô đã trở nên kiên cường, mà là cạnh cô bây giờ không còn Viên Mộ Tây, không còn vòng tay có thể dựa dẫm.

Còn nhớ lúc họ mới lập nghiệp, dù may mắn đến mấy cũng có lúc đụng phải tường. Cô lúc đó yêu anh ta biết bao, rõ ràng khi tốt nghiệp có thể tìm được công việc phù hợp hơn, thoải mái hơn, nhưng lại muốn ở bên anh ta mà từ bỏ. Gia cảnh Viên Mộ Tây rất khá, nhưng anh lại không mong mình được gia đình sắp xếp một công việc ổn định mà bình yên sống như người khác. Anh là người có chí tiến thủ, trước đây khi học đại học đã có thể nhìn ra sự phấn đấu hơn người trong chuyên ngành, nơi thường thấy bóng dáng anh nhất chính là thư viện trường.

Sinh viên đại học thường có sự độc lập và nổi loạn, rất ít người ngoan ngoãn, nghe lời giáo viên như hồi tiểu học, chỉ có anh, mỗi một nhiệm vụ giáo sư giao cho đều hoàn thành đúng lúc dù bận đến mấy, đồng thời kết quả phải là giỏi nhất lớp. Cho dù sau này ở bên cô, thời gian của anh vẫn được phân bổ hợp lý, không vì sự gia nhập của cô mà rối loạn.

Trước kia cô thường than thở, người ta yêu nhau một ngày 24 tiếng ở cạnh nhau cũng thấy không đủ, nhưng anh chỉ cần quá ba ngày là sẽ hỏi: "Mặc Tô có cần về học không?" Lần này về sẽ cách cả tuần lễ, hai người mới gặp lại nhau.

Có lúc cô thường nghĩ, cái người họ Viên kia có phải là không thích cô? Nhưng lần nào hỏi anh, anh cũng trả lời chắc nịch: "Anh thích em mà."

Ngay cả cô bạn thân Lý Dao cũng nói: "Đồng Mặc Tô gốc ghét, anh ấy là người xuất sắc như vậy, không thích cậu thì ở cạnh cậu làm gì? Phải biết là người xinh đẹp hơn cậu, điều kiện tốt hơn, đời chủ động dâng cho anh ấy không chỉ một hai người, Viên Mộ Tây anh ấy không phải kẻ ngốc, chọn ở cạnh một người mình không thích để làm gì?"

Về sau nghĩ lại, cô cũng thấy có lý.

Chỉ có điều, mãi sau này cô mới biết, không phải không thích, mà là không đủ thích, người anh thích nhất chính là bản thân anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Viên Mộ Tây đã thấy hối hận

Tiểu Vương lặng lẽ theo sau Mặc Tô, không dám nói gì. Gần đây chuyện chị Tô chia tay luật sư Viên đã đồn khắp nơi trong công ty, không ngờ đôi giai nhân mà mọi người đều hâm mộ và chúc phúc cuối cùng vẫn chia tay vì một bên phản bội. Người ta đều nói thời sinh viên là thời thơ ngây nhất, ra ngoài xã hội rồi thì cái gì cũng biến chất, bây giờ nghĩ lại, lẽ nào trên thế gian này thực sự không có kiểu tình yêu kiên định hay sao?

Tuy cô ở cạnh chị Tô không lâu lắm nhưng trong thời gian ngắn có thể cảm nhận sâu sắc tình yêu chị Tô dành cho luật sư Viên, mỗi ngày họ cùng đi làm, khi luật sư Viên bận rộn thì chị Tô chưa từng quấy rầy. Buổi trưa ăn cơm mọi người đều ăn ở nhà ăn chung, chỉ có luật sư Viên là được hưởng thụ bữa ăn do đích thân chị Tô nấu. Có dạo luật sư Viên tăng ca ngày đêm vì một vụ án căng thẳng, chị Tô cũng ở lại văn phòng, dù mỗi người ở trong văn phòng riêng nhưng chỉ cần ở gần anh, chị ấy cũng sẽ thức đêm cùng.

Cô vẫn không hiểu, tại sao đàn ông lại lăng nhăng như vậy, cô gái tốt như thế mà không trân trọng, lẽ nào họ không bao giờ hối hận sao?

Trên thực tế thì Viên Mộ Tây đã hối hận rồi.

Khi Tiểu Vương theo Mặc Tô đến tòa nhà công ty, từ xa đã thấy Viên Mộ Tây đứng ở cổng, cô khẽ nhắc Mặc Tô đang thả hồn đâu đâu: "Chị Tô, người kia... hình như là luật sư Viên!"

Nói xong thì Viên Mộ Tây đã tới trước mặt, Tiểu Vương lễ phép chào: "Luật sư Viên...", tự biết mình ở đây sẽ là cái bóng đèn chường mắt nên rất biết điều: "Ban này luật sư Vương gọi điện cho em, hình như có việc, chị Tô, luật sư Viên, em lên lầu trước ạ."

Mặc Tô không nói gì, chỉ có Viên Mộ Tây gật đầu, dùng bàn tay không cầm dù với lấy túi xách trong tay Mặc Tô, đưa cho cô bé: "Tiện thể mang cái này lên nhé."

"Vâng." Tiểu Vương cầm túi, quay lưng chạy lên lầu.

Viên Mộ Tây che gần như hết cây dù cho Mặc Tô, nhìn dáng vẻ thảm hại của cô mà xót xa: "Sao lại ra nông nỗi này?"

Nói dứt, rất tự nhiên đưa tay định vén mớ tóc dính ướt trên trán cho cô.

Nào ngờ, Mặc Tô vô thức tránh né. Trơ mắt nhìn bàn tay đó dừng giữa không trung.

Đôi tay đẹp đến thế, đã từng khiến cô rung động và có cảm giác an toàn.

Nhưng nghĩ đến đôi tay ấy cũng từng nắm tay người khác, cũng từng ôm, thậm chí vuốt ve, cô còn có thể chấp nhận, nghĩ rằng nó hoàn mỹ được không?

Mặc Tô mím môi, càng nghĩ càng đau lòng, một cơn gió thổi qua, cô thảm hại rùng mình.

Viên Mộ Tây nhíu mày, giang tay kéo Mặc Tô vào dưới chiếc dù, gần như ôm lấy cô đến cạnh xe, mở cửa, nhét cô vào trong xe rồi vòng sang bên kia, ngồi vào ghế lái.

Vừa ngồi vào xe, anh liền cởi áo vest, đắp lên người Mặc Tô.

"Mặc vào đi."

Mặc Tô ngo ngắc ngồi ở ghế phụ, mùi thuốc lá nhàn nhạt trên áo anh bay vào mũi, nhớ lại trước kia đây là chỗ ngồi chỉ dành riêng cô, trong lòng nỗi buồn dần biến thành chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đỗ dành về nhà

Viên Mộ Tây nhìn dáng vẻ thê thảm của Mặc Tô, đã là nhiệt độ mùa thu rồi mà cô lại dầm mưa ướt thế này, cho dù đưa áo khoác cho cô thì Viên Mộ Tây vẫn nhũn mảy không thôi.

Nhìn con đường ướt đẫm bên ngoài, lòng thăm nghĩ từ đây về nhà Mặc Tô thì phải gần một tiếng, trong lúc cấp bách thì nên thay đồ cho cô trước đã...

Nghĩ thế, vô lăng trong tay đảo một vòng, Viên Mộ Tây đổi hướng, chạy về phía khác.

Mà Mặc Tô đang chìm trong tâm trạng căn bản không có sức chú ý đến chi tiết nhỏ đó, những đả kích liên tục mấy ngày này đối với cô đã được xem là mấy ngày xui xẻo nhất trong đời, lúc này cuối cùng cô cũng hiểu được tại sao có người nghĩ quân mà tự sát, nếu lúc này trước mặt cô có con sông, cô cũng sẽ không nhịn được muốn nhảy xuống.

Đến khi giật mình lại thì chiếc xe đã dừng ở bãi đậu của một tòa nhà nào đó.

Sự nghi hoặc hiện lên về mặt cô làm Viên Mộ Tây phải nhắc nhở: "Nhanh quên nơi này thế à?"

Làm sao quên được? Đó là chung cư họ sống bao năm, chỉ có điều cô không hiểu: "Anh đưa tôi đến đây làm gì?"

"Đương nhiên là thay đồ." Giọng anh trêu chọc: "Nếu không em tưởng là gì?"

Anh tháo dây an toàn, xuống xe đi vòng sang phía Mặc Tô, giúp cô mở cửa xe: "Xuống xe đi."

Mặc Tô ngồi bất động, không hề có ý định xuống xe.

Cô không muốn chơi lại trò này nữa! Không muốn chút nào! Ban đầu khi rời đi, cô đã tự nhủ rằng nơi này cô không bao giờ muốn tới nữa, không muốn nhìn thấy nữa.

Viên Mộ Tây làm sao không biết cô đang nghĩ gì, trong lòng thờ dài nhưng ngoài mặt lại khiêu khích: "Sao, không dám theo anh lên trên kia hả?"

Giọng điệu đó cứ như tưởng rằng cô vẫn lưu luyến và sợ hãi nơi này vậy.

Biết rõ anh ta đang khích mình nhưng Mặc Tô vẫn mặc bầy, dựa vào đầu anh ta có thể không chút trân trọng quá khứ của cả hai, còn cô vẫn tỏ ra lưu luyến không quên chứ?

Cô cởi dây an toàn, nhanh nhẹn xuống xe.

Vừa xuống, Viên Mộ Tây đã nắm chặt tay cô, đi về phía thang máy của bãi đậu xe, mặc cô chống cự cũng không buông.

Mặc Tô bức bối nhìn bàn tay bá đạo đang nắm tay mình, tức tối nhưng đành cắn môi nhẫn nhịn.

Khung cảnh xung quanh quá thân thuộc, ngay cả bảo vệ tòa nhà cũng hỏi thăm thân thiết: "Anh Viên cuối cùng cũng đỗ dành cô Đồng về nhà rồi à."

Nghe mấy chữ sau đó, tâm trạng Mặc Tô có phần thất thường.

Trước kia mỗi khi cô tức giận, anh đều bá đạo nắm tay cô như vậy, cũng không buông như thế, xin lỗi cũng có, nhỏ giọng van nài cũng có, giọng anh lúc nói dù thế nào cũng đều dịu dàng, chỉ có sức mạnh nắm tay cô thì rất lớn, giống như hơi buông lỏng một chút là cô sẽ chạy mất vậy.

Trước kia... Mặc Tô hít hít mũi, cố gắng để bản thân đừng quá đau buồn, quá mất mặt. Cho dù trước đây tốt thế nào cũng đã trở thành hồi ức, hồi ức không thể nào quay lại.

Chung cư của Viên Mộ Tây là căn nhà mà anh dùng số tiền đặt cọc được trả đầu tiên trong nghề luật sư để mua. Đương nhiên qua vài năm lăn lộn, căn nhà này đã hoàn toàn thuộc về anh.

Còn nhớ lần đầu anh dẫn cô đến chung cư không lớn nhưng ấm áp này, nói cho cô biết đây là căn hộ đầu tiên anh mua vì cả hai.

Dù sau này với thu nhập của anh, muốn mua căn hộ lớn hơn, tốt hơn cũng chỉ là chuyện vật vãn, nhưng cô không chịu. Không phải sợ gì, chỉ là cảm thấy cái ổ nhỏ này có hồi ức tươi đẹp của họ, khiến cô thấy rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Viên Mộ Tây, buông tay ra!

Lúc thang máy chạy lên, hai người đều im lặng. Mặc Tô lặng thinh theo sau Viên Mộ Tây, nhìn anh quẹt thẻ vào cửa.

Phòng khách vẫn như xưa, không chút thay đổi, Mặc Tô mới nhìn đã thấy bộ salon lớn sang trọng màu xám. Đó là món đồ duy nhất khá đắt giá trong dàn đồ đạc trong nhà mà ban đầu cô mua vật dụng gia đình đã chọn. Lý do là ngồi vào sẽ mang lại cảm giác như lún vào trong mây, rất mềm mại rất thoải mái, có thể khiến anh đi làm cả ngày vất vả trở về được nằm trong "đám mây" thoải mái kia, quét sạch hết mọi sự mệt mỏi.

Trước đây cái gì cũng nghĩ tốt đẹp, cái gì cũng nghĩ cho anh, nhưng bây giờ tại sao cô lại có cảm giác mình thật ngu ngốc, ngay từ đầu, trong tình cảm của họ, cô đã theo đuổi anh trước, cô mãi mãi là người bỏ ra nhiều nhất trong tình cảm, ngây ngốc, biết rõ là tủi thân nhưng vẫn không biết kiềm chế lại.

Đúng lúc cô đang đứng ngơ ngẩn trong phòng khách, Viên Mộ Tây đã vào phòng ngủ, lấy ra vài món đồ sạch đưa cho cô.

Mặc Tô ngần ngừ đón lấy, là quần áo của cô.

"Đây là những thứ lúc đầu em đi đã quên mang theo." Viên Mộ Tây cười nói, "Cũng may là em quên."

Cũng không biết anh ta đang cảm khái điều gì, ánh mắt nhìn cô chăm chú thâm tình đến mức như sắp hôn cô vậy.

Mặc Tô ngượng ngập nhìn đi nơi khác, không chịu nổi hoàn cảnh này, bắt đầu hỏi hận ban nãy mình đã cứng đầu, theo anh ta lên đây.

"Vào nhà tắm tắm nước nóng đi, thay quần áo ướt ra, cứ để vậy em sẽ cảm thấy."

Mặc Tô cắn môi, bỗng hiểu ra dụng ý anh ta đưa cô tới đây, gật gật đầu rồi quay lưng đi vào nhà tắm.

Đi tắm, rồi thay đồ. Sau đó mang quần áo ướt ra. Tuy cô đi chưa mấy ngày nhưng căn bản lại nhớ nhưng một cách đáng xấu hổ về khung cảnh và đồ đạc ở đây. Cô tìm thấy máy giặt ở ngoài phòng tắm, ném quần áo vào rồi bấm nút.

Cô định tìm Viên Mộ Tây, không khó khăn lắm đã thấy bóng anh ta trong thư phòng. Nhưng anh ta đang nói chuyện điện thoại, vẻ mặt nghiêm túc, như đang nói một cuộc điện thoại quan trọng.

Mặc Tô đi ra, không muốn quấy rầy anh ta, nên đi vòng vòng trong nhà.

Bất giác đi tới phòng ngủ đã từng ở đó, bài trí bên trong vẫn như lúc cô đi. Cô vào trong, đứng trước cửa sổ, vén rèm ra, mưa bên ngoài rất to, từ trên cao nhìn xuống, những giọt mưa trở nên nặng nề, lần lượt rơi xuống, cực kỳ giống nước mắt, muốn cùng mặt đất hủy diệt tất cả.

Có người nói, được yêu là hạnh phúc xa xỉ, đáng sợ là người được yêu chưa từng để ý tới.

Tìm cô, lại bắt đầu đau rồi.

Mặc Tô khẽ thở dài, định quay đi thì cảm giác một hơi thở quen thuộc đang áp sát, lúc cô định quay đầu lại thì đôi tay từ sau lưng đã lặng lẽ ôm lấy cô.

Không khí như ngưng đọng

"Viên Mộ Tây, buông tay!"

"Không buông!"

Mặc Tô càn lòi, giữa họ rốt cuộc là ai đã buông tay trước chứ? Có lẽ anh chưa từng nghĩ rằng khi anh thực sự buông tay, cô đau đớn hơn bất cứ ai.

"Em đánh anh cũng được, mắng anh cũng được, Mặc Mặc. Quay về bên anh được không?" Giọng anh vắng vắng từ vai cô, mang theo vẻ van nài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chúc các người hưởng thế giới hai người hạnh phúc

Anh ta lúc nào cũng thế, biết điểm yếu của cô. Mỗi lần cô tức giận, anh ta chỉ cần giả vờ tội nghiệp, nói những câu van nài, trái tim cô sẽ như bị thứ gì đó sưởi ấm, sau đó mềm nhũn ra.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, cô ngó người, giọng hơi khàn: "Có người tới kìa."

Anh ta vẫn ôm cô bất động, "Em không nhận lời, anh sẽ không mở cửa."

Mặc Tô thờ dài, anh ta là thế, thông minh và hiểu lúc nào khiến phụ nữ không nhẫn tâm, không buông được, đó là giờ trò trẻ con.

"Mở cửa trước đi đã." Cô nói, không hề hứa hẹn gì.

Viên Mộ Tây buông tay, biết tính của cô, lúc này không cự tuyệt thẳng thừng thì đã là nhượng bộ nhiều rồi, không thể tiếp tục ép cô, nếu không sẽ thành phản tác dụng.

"Chờ anh ở đây." Dịu dàng nói xong, anh ta liền quay lưng đi ra khỏi phòng ngủ.

Vu Nhượng Căn hôm nay cực kỳ vui sướng, vì Viên Mộ Tây giúp đỡ mà đã trả được tiền mượn để trả phí thuốc men cho bố, cuối cùng cô ta đã có thể thoát khỏi hộp đêm kia.

Cô ta vừa nhận được tin này đã vội vã từ trường chạy tới đây, cúp cả tiết học, chỉ muốn cùng chia sẻ với người cô ta yêu nhất.

Khi cửa vừa mở, gương mặt tuần tú của Viên Mộ Tây hiện ra, cô ta vui sướng lao tới, ôm lấy cổ anh ta, vui vẻ nói: "Anh yêu, sau này em không cần tới hộp đêm làm việc nữa, cảm ơn anh nhé. Em yêu anh quá đi mất."

Viên Mộ Tây cau mày, kéo cô ta ra, nhìn gương mặt tươi cười trẻ trung kia, hỏi: "Chuyện gì?"

"Vi anh giúp em trả hết tiền em nợ họ, hôm nay họ đã trả lại hợp đồng ký trước đó cho em, nên là... em và họ không ai nợ ai rồi. Anh nói xem đây có phải là chuyện đáng để chúc mừng không?" Cô ta cười nói dứt, xách chiếc túi đặt cạnh chân lên, nói như khoe: "Đề cảm ơn anh, tối nay em sẽ làm một bữa thịnh soạn để đãi nhé." Nói xong còn tỏ ra bí ẩn kiêu ngạo lên nói vào tai anh ta: "Nếu anh thích bữa tối có nền cũng được!"

Viên Mộ Tây không ngờ cô ta lại xuất hiện vào lúc này, đang định nói thì lại thấy cô ta tự nhiên đi vào trong.

"Ồ... Mộ Tây, anh có khách hả?"

Thấy tiểu tam có cảm giác thế nào? Lúc đi học, thầy cô chưa dạy cũng chưa từng nói phải viết bài văn cảm tưởng đó, nên Mặc Tô cũng không biết hiện giờ cô nên có tâm trạng hoặc về mặt gì để đối mặt với cô gái toàn thân toát ra vẻ trẻ trung tươi tắn kia.

Nhưng điều cô hiểu ra là, cô gái đó đúng là quyến rũ, trẻ trung, xinh đẹp hơn cô, cái nào cũng có đủ. Chẳng trách luật sư Viên xưa nay thích những thứ đẹp để lại thay lòng!

Thấy Mặc Tô im lặng, Vu Nhượng Căn đến cạnh Viên Mộ Tây, rất tự nhiên khoác tay anh ta, nũng nịu: "Dù sao hôm nay em mua nhiều đồ ăn lắm, hay là mời cả bạn anh ở lại ăn nhé?"

"Không cần." Mặc Tô cười, "Tôi chỉ là đồng nghiệp của luật sư Viên, vẫn chưa tới mức quen thân như bạn bè. Vừa lên đây vì ngoài kia mưa quá, luật sư Viên tốt bụng giữ lại. Tôi có việc phải đi trước, chúc các người hưởng thể giới hai người vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chúng ta đều quá ngây thơ

Định thoát khỏi họ thì, "Mặc Tô", lại bị anh ta gọi lại.

Cô quay đầu, nở nụ cười với anh ta: "À còn nữa, luật sư Viên, trong phòng anh có vài thứ đã cũ rồi. Nhớ vứt đi mới tốt."

Nói dứt, cô nhắc chân rồi đi, cho dù đau buồn, khó chịu đến mấy, giây phút này chỉ ít cô vẫn cao quý.

Xuống lầu, một chiếc xe đưa mới toanh đã chờ sẵn.

Nhìn thấy bóng cô, cửa xe hạ xuống, để lộ gương mặt xinh đẹp, "Tô Tô, mau lại đây, tớ ở đây."

Mặc Tô lại gần, Lý Dao đã mở trước cửa xe bên ghế phụ, cô vừa ngồi vào thì cô nàng đã hỏi ngay: "Cậu cuống cuống gọi tớ đến đây chính là vì cái tên Viên Mộ Tây kia hả?" Vừa lái xe, cô nàng vừa hỏi: "Lẽ nào là vì hai người sắp làm lành?"

"Tớ nhìn thấy cô ta rồi." Trong xe rõ là ầm ập, nhưng không hiểu sao cơ thể cô vẫn run run.

"Hả?" Không ngờ là câu trả lời đó, Lý Dao ngớ người, lúc hoàn hồn thì buột miệng: "Shit! Họ Viên kia rốt cuộc muốn gì? Nói người ta tội nghiệp mà? Tội nghiệp tới mức muốn đưa cô ta về nhà? Còn trước mặt cậu á?"

"Cô gái kia tự chạy tới." Mặc Tô vòng tay ôm người, buồn bực nói: "Chúng ta quá ngây thơ rồi, nếu chỉ là đáng thương thì sao họ lại ở cạnh nhau, nếu chỉ là yêu đơn phương thì cô gái kia dù theo đuổi thế nào cũng không ăn thua đâu."

"Nên... giữa hai cậu cứ thế thôi à? Vì cái cô Vu gì đó, cậu không định giành lại Viên Mộ Tây?"

"Ngay từ đầu đã là tớ theo đuổi, lâu như vậy rồi, mệt lắm." Mặc Tô cười giễu: "Huống hồ người chủ động dâng hiến mãi mãi không được trân trọng, rồi sẽ có ngày bị đá, tớ không muốn ngu ngốc nữa."

Biết bạn thân không vui, bây giờ an ủi thế nào cũng là phù vân, cô cắn bản không nghe, Lý Dao nghĩ ngợi rồi dè dặt hỏi: "Giờ chúng ta đi đâu? Nhà cậu? Hay là..."

"Không muốn về nhà, đi uống rượu với tớ." Cô quay mặt nhìn ra ngoài, giọng dứt khoát, mặt vô cảm.

Người thất tình hình như đều thích dùng rượu giải sầu, nhưng Mặc Tô cảm thấy tại sao cô không thể có được chút chút niềm vui từ hơi men chứ?

Nhìn ly bia trước mặt, đã uống nửa thùng bia rồi, Mặc Tô càng uống sắc mặt càng lạnh, Lý Dao bắt đầu thấy bất an. Từ đại học tới nay chưa từng thấy bộ dạng này của bạn, cho dù trước đây dù bị Viên Mộ Tây chọc giận, bị anh ta làm tổn thương, cũng chưa từng nghiêm trọng như vậy.

Tình cảm bạn thân dành cho Viên Mộ Tây, cô đã chứng kiến từ đầu đến cuối, chỉ có thể nói là, nếu Viên Mộ Tây đánh mất một người yêu anh ta đến thế, là việc ngu ngốc duy nhất anh ta từng làm trong cuộc đời này.

Cúi xuống nhìn giờ, cô dè dặt nói: "Tô Tô, đã mười hai giờ rồi, chúng ta về nhà được không?"

Người đẹp đang say có vẻ không vui, bĩu môi, nhíu mày: "Dao Dao, cậu biến thành cô bé lẹm từ lúc nào vậy? Mười hai giờ đối với cậu chỉ mới bắt đầu thôi mà?"

"Hừm..." Bị nắm thóp, Lý Dao câm nín. Đó là trước khi cô có bạn trai, từ sau khi có người yêu thì cô đã ngoan ngoãn là cô gái nhà lành, đúng mười giờ không ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sự xuất hiện của Viên Mộ Tây

"Dao Dao, năm nay cậu bao tuổi?" Đặt ly bia xuống, Mặc Tô bỗng lên tiếng hỏi.

"Năm cô, có cần hỏi câu ngốc vậy không? Tớ là bạn học bao năm của cậu, mà cậu không biết tớ bao tuổi à?"

"Đã ba mươi chưa?"

"..."

"Hai mươi sáu, lần này không sai chứ?" Cô nói: "Cậu vẫn đang chờ sao?"

Về mặt đồng cứng lại, Lý Dao trầm ngâm rằng: "Đồng Mặc Tô, tớ thật hối hận vì ban đầu đã làm bạn với cậu."

"Cậu tưởng tớ muốn làm bạn với người như cậu chắc? Lần nào thất tình cũng than thở... hại tớ cảm thấy hạnh phúc với Viên Mộ Tây là tội lỗi vậy. Kết quả..." Cô lăm nhăm một mình, nụ cười trở nên thâm lương và xa vời, "Kết quả đúng là một tội ác thật."

"Đừng nói lung tung. Cậu nói thế thì sau này tớ gặp chuyện gì cũng không dám nói nữa." Lý Dao an ủi, "Cậu đó, không phải tớ nói cậu, chứ ban đầu hai người yêu nhau tớ đã thấy không ổn. Viên Mộ Tây tuy xuất sắc nhưng người anh ta yêu chỉ có bản thân anh ta, lúc nào cũng là cậu hy sinh nhiều hơn, nhường nhịn nhiều hơn, mệt không? Vốn tớ còn nghĩ đó là dây dẫn lửa của việc chia tay, ai ngờ đâu, cậu còn nhận được sự bất công mà anh ta lại lên lút ngoạn tình. Gã đàn ông như vậy thực sự không đáng để cậu đau lòng nữa."

Mỗi người đều biết bao giờ nên dừng lại, khi nào nên buông tay, lúc nào nên đi tiếp, nhưng cái "biết" đó không có nghĩa là "có thể".

"Nào." Mặc Tô giờ ly lên với bạn, "Dao Dao, thấu hiểu vạn tuế, tớ mời cậu."

"Đừng uống nữa mà." Cô giờ tay chặn lại, "Nghe lời đi, chúng ta về nhà."

"Về hả... uống hết ly này rồi về." Cô vẫn gờ ly: "Tớ biết bây giờ cậu muốn là bạn gái ngoan ngoãn, tớ sẽ không làm khó cậu, uống hết ly này với tớ thì cậu về trước, lát nữa tớ gọi xe về."

Lại còn gọi xe về! Đến khi Lý Dao trả tiền xong thì Đồng nữ hiệp đã gục trên bàn ngủ say sưa rồi. Thở dài, phụ nữ thất tình đều không cảnh giác gì hay sao? Chẳng trách thế gian này nhiều tình một đêm, nếu là trong tiểu thuyết ngôn tình thì lúc này sẽ xuất hiện một tổng giám đốc đẹp tuyệt vời, bắt cóc Mặc Tô đi? Cô bất lực xoa đầu, đúng lúc đang do dự xem phải đưa mỹ nhân kia về nhà thế nào thì một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Sững sờ nhìn, chỉ thấy người đàn ông đó sắc mặt u ám trừng nhìn Mặc Tô đang hẹn hò với Châu Công trên bàn, chính là người gây ra cảnh say rượu thương tâm này, Viên Mộ Tây tiên sinh!

Anh ta mặc áo sơ mi kẻ, quần dài, rất bình thường nhưng vẫn khiến anh ta trông vô cùng đẹp trai. Thảo nào Mặc Tô lại thích đến thế, người đàn ông phong độ đó, không thích mới lạ.

Đúng lúc anh ta định bế Mặc Tô lên thì Lý Dao đã nhanh mắt nhanh tay chặn lại, cười mà trong lòng không cười: "Ngại quá, vị tiên sinh này, tôi nghĩ Tô sẽ không muốn để anh đưa về đâu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

16. Cô gái xinh đẹp chỉ để chơi đùa, anh ta sẽ không ngốc tới mức có tình cảm thật

Nhưng cô làm sao có cách nào đưa Mặc Tô về nhà?

Trong xe yên tĩnh, tỏa ra một vẻ dịu dàng, an nhiên, sofa bằng da thật bên dưới khiến người ta nằm xuống là không muốn dậy nữa, khung cảnh này quá thoải mái, đến mức người ta không muốn dậy nữa. Nhưng bên tai loáng thoáng có tiếng nói chuyện, lúc to lúc nhỏ, làm người ta tỉnh mộng mất rồi.

"Viên công tử, hành hạ Mặc Tô đến mức này thì tôi khâm phục anh thật sự, kiếp trước cô ấy mắc nợ anh à? Mà kiếp này anh dẫn vật cô ấy như thế?" Giọng Lý Dao từ ghế trước vọng xuống.

"Tôi cũng không muốn như vậy." Hình như gã đàn ông phản bội nào cũng tìm lý do cho mình, thực ra anh ta cũng không muốn thế, nhưng thực tế thì mọi việc đều do anh tạo nên, nếu chưa từng nghĩ thì làm sao xảy ra?

"Thế thì, có cần kể rõ lại chuyện giữa anh và cô gái kia không?"

Mặc Tô suy nghĩ thì rơi từ ghế xuống, cái cô Lý Dao này, bây giờ là lúc tám chuyện sao? Còn có tâm trạng nghe lịch sử phản bội của Viên Mộ Tây nữa.

"Có gì mà nói. Tôi chỉ mắc sai lầm mà mỗi người đàn ông đều phạm phải, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ buông bỏ việc ở cạnh Mặc Tô. Hướng hồ Mặc Tô luôn đặc biệt trong tim tôi, tôi vốn tưởng cô ấy sẽ không quan tâm chứ."

"Không quan tâm à? Lẽ nào anh không biết phụ nữ đều là bá vương? Chỉ muốn người đàn ông của mình thuộc về mình? Anh lãng nhăng với người khác, mà tưởng cô ấy không quan tâm?"

"Bá vương?" Viên Mộ Tây cười bình thản, "Tôi chẳng phải vẫn ở đây hay sao? Tôi vẫn thuộc về cô ấy mà."

"Nói hay lắm, để công bằng, cô ấy cũng lãng nhăng với kẻ khác, sau đó quay về bảo anh rằng, em thuộc về anh, thì anh có chịu nổi không? Nếu được thì tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ không quan tâm."

Viên Mộ Tây khựng lại, nhíu mày: "Chuyện đó khác chứ."

"Đàn ông chơi bời bên ngoài gọi là phong lưu, phụ nữ chơi bời thì gọi là không tự trọng?" Lý Dao hừ lạnh, "Nếu tôi là Mặc Tô, e rằng cũng sẽ không có suy nghĩ làm lành với anh."

"Tôi không có ý đó." Gương mặt tuấn tú của Viên Mộ Tây hiện ra vẻ buồn bực, trầm ngâm một lúc mới nói: "Dù sao đi nữa, tôi cũng sẽ không để Mặc Tô rời khỏi tôi."

Nói dứt, anh ta nhẹ nhàng chuyển áo khoác của mình sang che cánh tay Mặc Tô ban nãy vì hơi trở mình nên để lộ ra ngoài.

Nhìn cô nhắm nghiền mắt, mặt ửng hồng vì say, dưới ánh đèn mờ ảo, thoáng thấy xương quai xanh dưới cổ áo len chữ V, đường nét tuyệt đẹp, đó là nơi đẹp nhất anh ta từng khen.

Mặc Tô... Trong tích tắc, sự thương xót trong lòng dâng lên, sao anh ta lại bất cẩn làm tổn thương cô, để cô kiên quyết rời khỏi thế giới của anh ta đến

vậy?

Đàn ông bên ngoài nhất thời háo sắc là khó tránh, đó là nhược điểm của con người.

Những cô gái xinh đẹp chỉ để chơi đùa mà thôi, anh ta sẽ không ngu ngốc tới mức có tình cảm thật, vốn chỉ là tiếp khách, nào ngờ lại truyền đến tai cô.

Mà lúc đó anh ta chẳng qua cũng chỉ thấy Vu Nhược Cần đáng thương, mới để cô ta có cơ hội chui vào vòng tay mình.

Sự mờ ám trong tình trường có thể phát triển trong tình huống che giấu, nếu làm tổn thương đến người anh ta quan tâm, thế thì mỗi tình đó anh ta cũng sẽ dừng lại kịp thời.

Anh ta tin là chỉ cần thời gian xóa nhòa ký ức đó, Mặc Tô sẽ có ngày tha thứ, dù sao cô yêu anh ta bao năm trời rồi, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh nghĩ chúng ta còn quay lại ngày xưa được không?

Nhưng thực tế thì nếu quá yêu một người, làm sao có thể chịu đựng sự phản bội của anh ta?

Mặc Tô dần nguội lạnh. Đàn ông đều như thế sao? Tưởng mình yêu anh ta thì có thể tùy nghi làm mọi thứ, tưởng rằng dù làm bao chuyện sai trái, chỉ cần ngọt ngào hoặc bá đạo một chút, phụ nữ sẽ quay lại, giả vờ xem như chẳng có gì xảy ra?

Cô thừa nhận trước đây có lẽ vẫn còn chút ảo tưởng về Viên Mộ Tây, nhưng khi cô rời khỏi nhà anh ta mà anh ta không đuổi theo, đã khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Dựa vào đâu mà anh ta nghĩ rằng chỉ cần anh ta kiên trì là cô sẽ quay đầu?

"Dừng xe." Cô ngồi lên, giọng trầm thấp nhưng lạnh lùng băng giá: "Tôi muốn xuống xe."

Tuy đã khuya nhưng đây là trung tâm, những người không ngủ còn quá nhiều. Đoạn đường chiếc xe đưa dừng lại chính là bên ngoài một quán bar nổi tiếng nhất thành phố.

Đèn neon lấp lánh, tiếng nhạc phong tình lạ lùng, tiếng người ồn ào từ quán bar văng ra, trước cửa là một loạt những chiếc xe sang hiếm thấy, mỗi chiếc đều tỏa ra ánh sáng độc nhất vô nhị dưới ánh đèn.

Mặc Tô bảo Lý Dao lái xe về trước, Lý Dao vốn không yên tâm nhưng nhìn Viên Mộ Tây cũng xuống xe theo thì suy nghĩ, tuy tên này đã phản bội Mặc Tô, nhưng vẫn nhận ra anh ta có tình cảm rất sâu đậm với cô bạn.

Tình cảm là thứ cho dù sắp kết thúc thật thì cũng cần hai người bình tĩnh nói chuyện với nhau mới có kết quả. Nghĩ thế nên cô cũng yên tâm rồi đi.

Nhìn Lý Dao lái xe về, Mặc Tô mới quay lại nhìn Viên Mộ Tây theo sau cô, "Anh có chuyện gì thì bây giờ nói đi." Cô vốn định một mình đi bộ về, không ngờ anh ta lại xuống xe theo.

Viên Mộ Tây không nói gì mà đến cạnh cô, "Khoác áo vào đã, buổi tối rất lạnh."

Anh ta theo thói quen đưa tay ôm cô, nhưng vì Mặc Tô lùi lại một bước mà hụt hẫng.

Vòng tay ấy là thứ cô quá quen thuộc, nhắm mắt lại cũng có thể ngửi thấy mùi vị đặc biệt chỉ thuộc về anh ta. Anh ta vẫn đang mặc áo gió cô tặng, lúc đó cô như một cô bé, mắt lấp lánh vui mừng nhìn anh ta và tán thưởng: "Mộ Tây, anh đúng là cái mặc áo bẩm sinh, mặc gì cũng đẹp."

Bây giờ nghĩ lại, người đàn ông đẹp trai đa phần cũng chỉ là đẹp trai mà thôi.

"Bé con..." Chỉ lúc anh ta bỏ tay với cô, anh ta mới gọi như vậy. Khi đưa tay ra, trên cổ tay lóe lên một cái, cô nhìn rõ, là đồng hồ đeo tay quá quen thuộc, Santosde-Cartier, món quà sinh nhật mà cô mất cả tháng lương để tặng cho anh ta.

Lúc ở sân bay, cũng nhìn thấy Hà Niệm Sâm đeo loại đồng hồ này, cô mới chú ý đến người đàn ông đó, mới thăm nhủ, thế gian này không phải chỉ có một mình Viên Mộ Tây là có thể yêu.

"Bé con, đừng thế mà, theo anh về nhà, chúng ta sống vui vẻ như trước được không?" Anh ta dịu dàng nói, ánh mắt sâu thẳm và quyến rũ, nếu là trước kia chắc cô sẽ lại mềm lòng mà lao vào lòng? Dù sao, "theo anh về nhà" là bốn chữ cảm dỗ biết bao.

"Viên Mộ Tây, anh nghĩ chúng ta còn quay lại như trước kia được không?"

Cô trong buồng nhìn anh ta, thấy ánh mắt anh ta từ ấm áp dần chuyển sang lạnh lẽo: "Bé con, anh biết tính cách cố chấp của em, em cần thời gian bình tĩnh, nên lúc em rời đi anh đã không đi tìm. Nhưng ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ đến quá khứ, hiện tại và tương lai của chúng ta. Chúng ta đều đã là người lớn, có vấn đề gì cũng đừng giải quyết bằng việc chia tay, hướng hồ, em là người phụ nữ thông minh, tại sao nhất định phải vì một người qua đường mà nghi ngờ tình cảm của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Người cô vừa cưỡng hôn là - Hà Niệm Sâm?

"Em không thể." Viên Mộ Tây nói chắc nịch.

Mặc Tô cười khế, đến trước mặt anh ta, khinh bỉ đưa ngón tay ra cời nút áo sơ mi của anh ta, chậm rãi vẽ vòng tròn trên lồng ngực, cười hỏi: "Tại sao không thể? Anh nói tôi không quyến rũ, hay là không có gan?"

"Ngoài anh ra, em không thể yêu bất cứ ai." Viên Mộ Tây đột ngột đề cô xuống chiếc xe hơi sau lưng, chiếc xe lập tức phát ra âm thanh cảnh báo, anh ta không quan tâm mà hỏi: "Giống như ngoài em ra, anh không muốn yêu bất cứ ai, anh đã quen thuộc cơ thể của em, giống như em cũng quen thuộc với cơ thể anh, không phải sao?" Nói xong, anh ta còn dùng chỗ ấy cọ vào người cô.

Mặc Tô suýt thì hoảng hốt kêu lên, không dám tin trong tình huống này, anh ta lại có thể làm chuyện đáng xấu hổ như vậy.

"Mặc Tô, em yêu anh mà." Anh ta tiếp tục khẳng định.

Ánh đèn neon làm nổi bật gương mặt tuấn tú của anh ta, nụ cười tự tin đó càng lúc càng chói mắt, nhưng Mặc Tô lại không mê mẩn như trước nữa, chỉ có cảm giác lạnh lẽo từ xương tủy.

Sau đó cô đã làm một chuyện mà cả đời này cũng không quên được, cô đột ngột đẩy Viên Mộ Tây đang đè lên người mình ra, kéo lấy một người đàn ông mới từ quán bar bước ra, nhón chân hôn người đó.

Chẳng qua là nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước, người đàn ông đó rõ ràng ngần ngại, phảng phất quanh mũi là mùi hương nhẹ nhàng của anh, vừa thân thuộc lại vừa xa lạ.

Như muốn chứng minh điều gì đó, cô quay sang trừng mắt nhìn Viên Mộ Tây, lạnh lùng: "Tôi yêu người khác cũng như nụ hôn này, chỉ cần không phải là anh thì ai cũng được!"

Trong tim như có thứ gì bị đánh vỡ, Mặc Tô ngăn người đứng tại chỗ, tay cô đang run như mình vừa làm một chuyện vô cùng tàn ác.

Còn nhớ ban đầu khi quen Viên Mộ Tây, anh ta có bệnh sạch sẽ nhẹ, nếu không phải anh ta chủ động hôn thì ngay cả nắm tay cũng sẽ tránh né theo thói quen.

Lúc đó Mặc Tô thường bị anh ta làm tổn thương, có cô gái nào chủ động hôn con trai, bị tránh né lại vui đâu? Một hai lần anh ta nói nguyên nhân thì cô còn thông cảm, lâu dần thì sẽ không chịu nổi. Có lần cô vì chuyện này mà khó chịu với Viên Mộ Tây, cuối cùng tuy vẫn là bị anh ta khuyên nhủ quay lại, nhưng cô vẫn thề thốt bảo rằng: "Vì em thích anh mới chủ động hôn, nếu là người khác, dù bị chạm vào em cũng thấy buồn nôn."

Nhưng ban nãy, điều cô làm là gì vậy?

Viên Mộ Tây, chính là kiếp nạn mà cô không tài nào thoát được, vì anh ta, cô còn phải làm bao nhiêu chuyện mà chính cô không muốn làm?

Vì sự im lặng đó mà xung quanh chỉ có âm thanh ồn ào của quán bar và tiếng cảnh báo của chiếc xe sau lưng.

Mặc Tô nhìn thấy rõ sự thất vọng trong mắt Viên Mộ Tây, cô không biết anh ta đã rời đi với tâm trạng thế nào. Cô chỉ biết từ sau khi chia tay anh ta, cuộc sống của cô đúng là quá tệ hại.

Trong vòng một ngày mất đi tự tôn, mất đi nụ hôn, cũng đánh mất bản thân, ông trời còn định thử thách sức chịu đựng của cô thế nào nữa?

Đúng lúc cô thất thần đi tiếp thì một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng: "Nụ hôn ban nãy của luật sư Đồng, không biết tôi có thể kiện cô tội quấy rối không?"

Mặc Tô ngăn người, quay lại thì thấy người đàn ông đó, tay anh vẫn đang nghịch một món đồ, chỉ có điều lần này là bật lửa. Mà trên khoe môi anh vẫn là nụ cười phong lưu nhưng lười nhác.

Người cô vừa cưỡng hôn lúc này là - Hà Niệm Sâm?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Hà Niệm Sâm đen tối

Đầu óc Mặc Tô hoàn toàn rối loạn, mãi sau mới hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Phải là tôi hỏi cô chứ?" Hà Niệm Sâm nhướn mày, "Sao luật sư Đồng và bạn trai cãi nhau lại cứ chọn đúng chiếc xe của tôi?"

Mặc Tô vô thức nhìn sang mới thấy chiếc xe anh đang dựa vào, không phải chứ? Chiếc Benz sang chảnh lại thêm biển số giới hạn 6666, ban nãy sao cô không chú ý?

"Thật ngại quá, làm phiền chiếc xe sang, bây giờ tôi đi ngay đây." Dù đáng về hiện nay của cô quá thảm nhưng cô vẫn không quên ban đầu là ai đã khiến cô khó chịu.

Bây giờ thì sao, ông trời cho cô một khởi đầu thảm hại, rồi lại cho cô một kết cuộc thê thảm hay sao?

Không biết vì sao mà thấy lòng bỗng chua xót, sự tủi thân và đau khổ tích lũy trong một ngày bỗng dâng lên, một mình đi trên con phố tối tăm, không ai nhìn thấy sự hèn mọn và yếu đuối của mình, cuối cùng cô không kìm nén được mà rơi nước mắt.

Đã bao lâu rồi không khóc? Chính cô cũng quên mất rồi. Cuộc sống của cô và Viên Mộ Tây không tới mức uýng ương quá quýt không chia lìa, thậm chí ngay từ đầu cô đã nghĩ tới ngày hôm nay, rồi anh ta cũng sẽ rời xa cô.

Anh ta giống như ánh nắng ở đầu ngón tay, tuy ấm áp rực rỡ nhưng không thể nắm bắt, giữ chặt.

Đúng lúc nước mắt cô nhòa nhạt, một chiếc Benz sang trọng chạy theo cô, cửa xe hạ xuống, để lộ gương mặt đẹp trai, nhìn thấy nước mắt đầm đìa trên mặt cô thì ngăn người, sau đó bình thản nói một câu: "Lên xe."

Mặc Tô làm sao quan tâm tới anh, bây giờ chỉ muốn có vài trăm quả bom xuất hiện để cô cho nổ tung cái người đó mới hả cơn giận trong lòng.

Còn Hà Niệm Sâm? Ngay cả anh cũng không biết tại sao phải theo cô mãi, đến khi cô chịu lên xe mới thôi.

Ngồi trong chiếc Benz hào nhoáng, Mặc Tô thực sự chẳng có chút hình tượng nào, khóc tới mức nước mắt nước mũi cứ chảy xuống, trước khi anh đưa khăn giấy thì cô đã tự nhiên chùi hết vào ghế ngồi bằng da thật của anh. Sau đó nhìn anh khựng lại, đầu tiên là cướp lấy khăn giấy trên tay anh, hỉ mũi một cái, sau là nắc nghẹn nói: "Là anh bảo tôi lên xe mà!"

Liếc mắt nhìn cô, đường nét lạnh nhạt của Hà Niệm Sâm thoáng dịu lại, không nói gì, ngón tay thon dài lại đặt lên vô lăng, thuận thực chuyển động.

Trên đường đi, không ai nói gì, trong xe cũng chẳng có âm nhạc, trong sự im lặng đó, chỉ có tiếng nước nổ văng tới, mãi không ngừng lại.

Không biết bao lâu sau, Mặc Tô mới dần dần bình tĩnh trở lại. Khi đã bình tĩnh, thái độ cũng chín chắn hơn, nhưng lại khiến cô ý thức được sự nông nổi của mình, liền dè dặt đưa khước mắt liếc nhìn gương mặt của Hà Niệm Sâm.

Trời ạ! Cô lại lên xe của anh thật, cô nhất định là điên rồi.

"Luật sư Đồng, cô đang nhìn tôi đấy à?" Anh bỗng lên tiếng khiến cô giật nảy mình, nhìn trộm bị bắt quả tang, lại còn trong trạng thái này.

Dù sao đã mất mặt không chỉ một lần, cô liều mạng trừng anh bằng đôi mắt đỏ hoe như con thỏ: "Sao anh lại bảo tôi lên xe anh?"

Anh quay sang, nghiêm túc nhìn cô, sau đó bỗng xoay vô lăng, dừng xe bên lề đường rất vững vàng.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của cô, anh thông thả trả lời: "Vì tôi chưa từng nhìn thấy cô gái nào khóc xấu như cô."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cô muốn về nhà, muốn thoát khỏi người đàn ông kỳ

quặc này

Mặc Tô giương đôi mắt đỏ hoe sưng húp lên nhìn anh, miệng hơi há ra, mãi không khép lại được.

Người đàn ông này đã từng xuất hiện trên tạp chí kinh tế nổi tiếng quốc tế, về mặt lúc nào cũng nghiêm túc lạnh lùng, ít khi nói cười. Tuy ngoại hình vô cùng tuấn tú nhưng Mặc Tô lần đầu tiên cũng chưa nhận ra ngay.

Có lẽ khi quá yêu một người, người đàn ông khác dù đẹp cách mấy cũng chỉ là phù vân trong mắt cô chẳng.

Mặc Tô hành nghề luật sư cũng tiếp xúc qua vài người nổi tiếng, nhưng nổi tiếng đến thế thì là lần đầu, đặc biệt là ngồi trong xe anh, cự ly gần thế này thì càng là chuyện khó tin được. Điều khiến cô không ngờ là người như anh mà nở nụ cười, trong mắt lại có sự ảm áp khó tả.

Không biết là do nụ cười của anh quá quyến rũ hay thế nào mà Mặc Tô ngồi dờ ra, mãi vẫn trong trạng thái hóa thạch.

Về biểu cảm quá tự nhiên và phản ứng của cô anh thấy hết, Hà Niệm Sâm vốn định nói gì đó chợt ngưng bật, khóe mắt cong cong, bật cười.

Bỗng dung cảm thấy cô gái nhỏ trước mặt sinh động đáng yêu lạ thường. Giống như lần đầu gặp nhau ở quán cafe sân bay, từ lúc cô bước vào, anh đã bắt đầu chú ý.

Hoàn toàn không phải vì dung nhan của cô khiến người ta bị tiếng sét ái tình, mà là đáng về thất tình đó, rõ ràng nhìn thấy người đàn ông mình yêu bị một cô gái khác khoát tay tình tứ, mà còn giả vờ mạnh mẽ làm ra vẻ xa lạ. Lẽ nào cô không biết sao? Cái thìa đáng thương trên tay cô sắp bị cô cắn gãy rồi.

Lần thứ hai gặp nhau càng khiến anh ấn tượng sâu sắc, khỏi nghĩ cũng biết tính cách bình thường của cô ương ngạnh cứng đầu thế nào, ngay cả lúc van xin người khác cũng không hạ thấp bản thân, như lúc này đây, giống như đã biết mình bị người ta nhìn thấu, gương mặt lại hồi phục về ương ngạnh, khiến anh bất giác nói khéo: "Luật sư Đồng, phụ nữ có lúc cần nhu mì hơn mới khiến người ta thấy đáng yêu."

Mặc Tô ngó người, chỉ thấy một con giận từ trong bốc lên, không biết là giận mình vô dụng, hay là giận nụ cười vô tư trên gương mặt anh nữa.

Đầu nóng lên, cô liếc bông bột buột miệng: "Tôi nhu mì hay không liên quan gì đến anh? Chúng ta hình như không thân cho lắm nhỉ? Hà tiên sinh?"

"Không thân." Khóe mắt anh lại cong lên, "Tôi tưởng luật sư Đồng là người thông minh, khi cô cần người khác giúp đỡ nên biết cúi đầu đúng lúc. Chứ không phải giữ trạng thái này, như thế dễ khiến người ta hoảng sợ bỏ chạy."

"Hừm..." Lời anh nói hoàn toàn vượt khỏi suy nghĩ của Mặc Tô, cô lại ngó người rồi dè dặt hỏi: "Nhưng mà, không phải anh đã từ chối làm chứng rồi sao?"

"Là tổng giám đốc ANI, tôi nghĩ tôi nên từ chối, dù sao vụ án nhỏ như thế nếu tôi nhận lời thì bản tin đầu các mục giải trí ngày mai sẽ không thiếu tôi được. Nhưng..." Anh nói gọn: "Nếu là bạn của luật sư Đồng thì tôi nghĩ tôi nên nghĩ cách giúp cô."

Mặc Tô lạ lùng nhìn anh, như thể anh là con khủng long bỗng dưng nhảy ra khỏi trứng vậy.

Có nhầm không, tổng giám đốc công ty địa ốc đẳng cấp thế giới lại muốn làm bạn với luật sư bé nhỏ như cô? Mà câu trả lời của chính cô càng bất ngờ, cũng không biết vì khóc quá mệt hay thế nào, mà trả lời như thể đầu óc cô bị trúng gió: "Xin lỗi, chủ tịch Hà, bây giờ tôi muốn về nhà, được không?"

Cô muốn về nhà, muốn thoát khỏi người đàn ông kỳ quặc này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tư duy hỗn loạn

Anh nhìn cô, không nói gì, nhưng lại khởi động xe rồi chạy đi.

Trên đường, cả hai không nói gì thêm, Mặc Tô hơi đưa đầu ra ngoài cửa sổ, muốn mượn gió thổi cho tỉnh đầu óc đang say của mình.

Đến khi xuống xe, cô mới nhận ra mình đúng là người tội tệt vô cùng. Cho dù không thích đến mấy, khi Hà Niệm Sâm đề nghị làm bạn, cô cũng nên mặt dày nhận lời chứ. Cho dù cuối cùng có thể anh sẽ giễu cợt rằng: Đây chẳng qua là tôi đùa thôi. Thế thì sao, mắt mặt có chết không? Nếu người ta nói thật, không phải cô đã đánh mất cơ hội tốt như vậy ư?

Lúc trèo lên lầu với tốc độ rùa bò, cô lại phần nộ bất bình nghĩ rằng, có gì ghê gớm đâu? Chỉ là tổng giám đốc ANI thôi mà, cho dù là tổng thống Mỹ nếu không giúp được cô thì cô phải tôn trọng cung kính làm gì?

Đầu óc mụ mẫm, mở cửa ra, vừa bật đèn thì một cái bóng không lồ liền quán quanh cô.

Cô đi từ sáng sớm tới giờ mới về nhà, chú chó đã đói meo, cũng may nó vốn hiền lành, cho dù đói cũng không quậy phá nhà cửa, chỉ biết liếm sạch bát cơm của mình, sau đó lật đồ, tìm kiếm bên dưới xem còn có đồ ăn thừa nào hay không.

Mặc Tô rất mệt rồi nhưng không quên làm cho nó một bữa tối phong phú, nhìn nó ăn sung sướng, cô cũng không nhịn được mà ném mình lên giường, không tắm rửa gì, cứ thế ngủ thiếp đi.

Giấc mơ không hề yên ổn, điều khiến cô không nghĩ đến là cô lại mơ thấy Hà Niệm Sâm. Cứ xoay tròn hỗn loạn, cuối cùng nội dung giấc mơ là gì cô cũng chẳng nhớ.

Nhớ rằng trong mơ, điện thoại reo mấy lần, cô cũng chẳng buồn để ý.

Hôm sau lúc tỉnh dậy, chỉ thấy trên mặt ngứa ngứa, mở mắt ra thì thấy một đống lông xù, hóa ra chú chó không biết từ lúc nào đã nằm ngủ bên cạnh cô.

Thấy cô tỉnh, nó cũng uể oải mở mắt ra, sau đó lại nhắm lại.

Cô để đầu óc văng vất tinh táo một chút rồi lấy điện thoại ra xem, có ba cuộc gọi nhớ, một là của Lý Dao, một là Tiểu Vương, còn một số lạ nữa, có lẽ là gọi nhầm.

Cô đi rửa ráy trước, chuẩn bị cơm chó, lúc đi còn gọi lại cho Lý Dao, đôi phương biết cô đã bình an về nhà.

Khi đến công ty, Tiểu Vương đã vào vị trí làm việc từ lâu, thấy cô tới thì vội chạy đến nói: "Chị Tô đến rồi, cái cô Trần kia đã chờ ở phòng khách."

Cô Trần chính là người mẹ Trung Quốc ấy, cô ừ một tiếng.

Cô biết Tiểu Vương đang lo lắng điều gì, đến giờ họ vẫn chưa tìm ra nhân chứng liên quan đến vụ án, cứ tình hình này thì tỷ lệ bên tòa phán cho đũa tre thuộc về cô ta đã thấp càng thêm thấp.

Nhưng làm gì còn cách nào, cứ liều mạng tiếp tục thôi.

Khi cô cùng Tiểu Vương vào phòng khách, cô Trần đang ngồi trên sofa, bưng ly trà thảo nhè, mấy hôm không gặp, cô ta lại gầy đi, dáng người nhỏ thó mong manh như thể gió thổi là sẽ bay mất. Thấy hai người bước vào, ánh mắt vốn u ám vụt sáng, vội đứng dậy, khách sáo nói: "Luật sư Đồng, cuối cùng cô cũng đến, cô tìm thấy nhân chứng chưa? Anh ta có chịu giúp đỡ không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chuyện có chuyển biến

Biết rõ là nên che giấu sự thật, nhưng nhìn thấy vẻ chờ đợi trên gương mặt cô ta, trong lòng Mặc Tô như bị thứ gì đánh mạnh một cú, im lặng một lúc lâu sau mới định lên tiếng thì Tiểu Vương ngồi cạnh lập tức giải thích: "Cô Trần à, vụ kiện này chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết khả năng để theo đến cùng, nên cô đừng lo lắng quá nhé?" Những việc khác cũng không cần nghĩ nhiều."

Cô Trần nhìn cô bé một cái, rồi nhìn Mặc Tô, cuối cùng gật đầu không nói gì.

Có lẽ cô ta cũng cảm nhận được điều gì chẳng?

Dù sao trong vụ này, người ta chịu giúp đỡ còn không thu phí một đồng xu nào, cô ta còn có thể yêu cầu cái gì?

Tiểu Vương vẫn đang nhiệt tình an ủi đương sự, nhưng Mặc Tô đã không còn chút tâm trạng nào để ở lại.

Cô thực sự không dám tưởng tượng rằng nếu cô thua vụ kiện này, người phụ nữ đáng thương kia và con trai cô ta sẽ có vận mệnh thế nào.

Dường như cô lại trở về thời kỳ đầu khi mới bắt đầu làm việc, lúc nào cũng mang sự ngây thơ hỏi đại học, muốn gắng sức làm mọi việc thật hoàn hảo, khi gặp chuyện bất công trong xã hội, tưởng rằng chỉ cần bản thân cố gắng thì sẽ có thể giúp được những người tội nghiệp.

Có lẽ là cô quá ngây thơ, chuyện muốn làm mà hậu quả là lúc nào cũng trái ngược.

Lúc đó Viên Mộ Tây thường xoa đầu cô, an ủi: "Ngốc à, trên thế gian này người tội nghiệp quá nhiều, em có thể giúp hết được không?"

Nhắm mắt lại, cô hít thật sâu để trái tim tạm bình tĩnh lại. Cô tự nhủ dù kết quả thế nào, chỉ cần không tuyên bố thì cô vẫn còn cơ hội.

Lúc quay lưng đi về văn phòng, trùng hợp đụng phải Viên Mộ Tây vừa mới tới, anh ta đang nghe điện thoại, giọng vẫn trầm ấm rất hay.

Khi anh ta nhìn thấy Mặc Tô, vẻ mặt không tỏ ra khác lạ, vẫn gật đầu mỉm cười như với các đồng nghiệp khác, thế nhưng Mặc Tô đã quay mặt đi, thái độ như đối xử với người lạ.

Xin lỗi, cô thực sự không thể bình thân như anh ta được.

Đúng lúc cô mới đặt chân vào văn phòng, tiếp tân đã vào báo cô: "Chị Tô, ngoài kia có người tìm chị!"

Mặc Tô ngẩng lên nhìn cô ta về nghi hoặc.

"Em hỏi anh ta có hẹn trước không, anh ta nói không, nhưng anh ta có chứng minh thân phận của công ty ANI."

Lẽ nào là Hà Niệm Sâm.

Suy nghĩ đó thoáng lướt qua đầu Mặc Tô, cô nhanh chóng đứng lên, đi ra ngoài.

Tiếp tân ngó người rồi vội theo sau, đúng lúc gặp Tiểu Vương đang đi lại, thấy Mặc Tô ra ngoài như gió cuốn, cô bé vội kéo tiếp tân lại hỏi: "Sao vậy? Chị Tô đi đâu thế?"

"Ngoài kia có người bên công ty ANI tìm chị Tô!" Tiếp tân kể tai cô bé nói về bí hiểm: "Hơn nữa còn vô cùng đẹp trai!"

"..."

"Nghe nói vụ án mới của các cô, tổng giám đốc ANI là nhân chứng hả? Năng lực làm việc của Chị Tô cứ thật, ngay cả Hà thiếu tiếng tăm lẫn lừng cũng có thể gọi tới giúp đỡ. Biết sớm thì hôm đó tôi cũng đi theo rồi, Hà thiếu luôn là thần tượng trong nghề của tôi đó!"

Tiếp tân chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, luôn tràn đầy sự tò mò với mọi việc, đặc biệt là trai đẹp.

Tiểu Vương mặc kệ cô ta, đi ra ngoài. Nếu thực sự là Hà Niệm Sâm chịu làm chứng thì tốt quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người đến bí ẩn

Khi Mặc Tô ra đại sảnh bên ngoài, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng quay lưng lại, anh ta đang nâng đầu lên nhìn bức bích họa trang trí trên tường, ăn mặc rất thoải mái, áo len màu sẫm, quần trắng, tư thế bình thân đứng ở đó nhưng lại toát ra một cảm giác ảm áp rất lạ.

Mặc Tô bước tới, nghi hoặc gọi: "Chủ tịch Hà?"

Người đó quay lại, xuất hiện trước mắt cô là một gương mặt xa lạ, đôi mắt màu xanh sẫm, mũi cao, môi mỏng, gương mặt rất hoàn mỹ khiến Mặc Tô bất giác nghĩ đến đệ nhất mỹ nam Hongkong Ngô Ngạn Tô, chỉ có điều người này hơn anh ta một đôi mắt xanh sẫm mà thôi.

"Đồng tiểu thư?" Anh ta rất lịch thiệp: "Chào cô, tôi là trợ lý riêng của Chủ tịch Hà."

Anh ta giơ tay ra cũng nho nhã bất ngờ, toàn thân toát ra một vẻ cao quý khó tả.

"Chào anh." Mặc Tô đưa tay ra bắt tay anh ta.

"Chủ tịch Hà bảo tôi đến xử lý chuyện cần người làm chứng trong vụ án của cô, không biết luật sư Đồng hiện giờ có thời gian không?"

"Uhm có ạ." Mặc Tô lịch sự nói, muốn mời anh ta vào trong bàn kỹ hơn nhưng bỗng nhớ ra: "Không biết phải xưng hô với anh thế nào ạ?"

"Diệp Phàm."

Diệp Phàm? Mặc Tô ngẩn người, chỉ thấy cái tên này rất quen nhưng không nghĩ ra đã nghe ở đâu. Đương nhiên lúc này thời gian cũng không cho cô cơ hội suy nghĩ, "Diệp tiên sinh mời sang bên này, tôi sẽ đưa anh đi gặp đương sự của tôi."

Mặc Tô thực sự không nghĩ rằng Hà Niệm Sâm lại cử người tới xử lý việc này. Dù quá trình thế nào, cuối cùng vụ kiện mà cô muốn theo đuổi đã dễ dàng thu được thắng lợi. Diệp Phàm không những rất phối hợp làm chứng, mà còn cung cấp bằng ghi hình hôm đó cô Trần bị chòng ngược đãi.

Cô biết, những việc này đều dựa vào quan hệ của Hà Niệm Sâm mới làm được, cũng vào lúc đó, cô đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ không tốt của mình

về anh.

Vụ kiện này không khó khăn như cô nghĩ, vốn dĩ cô định mời Diệp Phàm ăn tối để tỏ ý cảm ơn, nhưng đối phương khách sáo bảo không cần, chẳng qua anh ta chỉ là trợ lý của Hà Niệm Sâm, tối để làm việc, ngụ ý là người cô phải cảm ơn phải là người kia kia.

Tiền Diệp Phàm về rồi, Mặc Tô chỉ thấy nhẹ hết cả người, quay lưng lên lầu định vào văn phòng lấy túi xách, sau đó hẹn Lý Dao ra ngoài ăn mừng một bữa, vừa vào văn phòng đã nghe "bốp" một tiếng, hoa giấy nhu tuyết từ trên đỉnh đầu bay xuống.

Đồng nghiệp trong văn phòng đang chúc mừng vì cô đã thắng vụ kiện này!

Thực ra vụ kiện này đáng chúc mừng ở chỗ cô đã mời được người bên công ty ANI đích thân đứng ra làm chứng, đề tài này mà truyền ra xã hội thì hẳn nhiên sẽ đưa danh dự công ty lên một tầng mới, đây là điều mà dù có được chi phí thắng kiện vụ này cũng không đổi lấy được.

"Chị Tô, thắng vụ kiện đẹp thế này, có phải là nên mời cả nhà ra ngoài ăn một bữa không nhỉ?"

Trong đám đông có người đề nghị. Tâm trạng Mặc Tô cũng rất tốt nên sáng khoái nhận lời.

Đúng lúc mọi người định thu dọn đồ đạc cùng đi thì thấy Viên Mộ Tây từ văn phòng bước ra, trầm giọng nói: "Mặc Tô, em theo anh vào đây."

Văn phòng vốn đang ồn ào bỗng lặng như tờ, mọi người nhìn nhau, rồi cùng đưa mắt nhìn nữ chính trong câu nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Giọng anh ta dịu dàng đến mức khiến người ta muốn khóc

Tâm trạng vốn vui vẻ của Mặc Tô trong phút chốc u ám trở lại, cái tên Viên Mộ Tây là hồn ma hay sao? Sao cứ âm hồn không tan thế này? Không phải anh ta luôn tự hào vì mình là người đàn ông của gia đình ư? Bây giờ hẳn phải ở cạnh niềm vui mới chứ? Sao còn ở trong văn phòng làm gì?

Tuy rất không muốn bước vào nhưng dù sao về việc công thi anh ta vẫn là cấp trên của cô, dù ghét thì cô vẫn cần phải tỏ ra bình thường.

Từ sau khi chia tay, cô chưa từng đặt chân vào văn phòng anh ta, bỗng nhiên bước vào thế này, một cảm giác thân thuộc cứ quẩn quanh trong lòng.

Văn phòng của cô và Viên Mộ Tây chỉ cách một lớp kính, vừa vào đã có thể nhìn thấy mọi cảnh tượng trong phòng cô, lúc đó cô luôn nhìn trộm anh ta qua lớp kính này, đáng về anh ta nghiêm túc làm việc, suy tư, ngay cả uống trà cũng khiến cô say mê. Nhưng từ đầu đến giờ, anh ta chưa từng quan sát cô qua lớp kính này. Có lúc thích một người chính là thích giả vờ hồ đồ, thực ra trong lòng lại sáng như gương, nhưng vẫn phải lừa dối bản thân rằng thực ra anh ta cũng yêu cô như vậy. Sự lừa dối đó chỉ có thể mang lại kết cuộc cuối cùng hiện nay của cô.

Thực ra cô không phải là người ngu ngốc, thực ra cô nhìn rõ hết thảy, cứ ngỡ chỉ cần nghiêm túc yêu thương ai đó thì có thể khiến người ta rung động. Nhưng hóa ra chỉ làm chính bản thân cảm động.

Cô lắc lắc đầu, ra lệnh cho mình đừng suy nghĩ nữa, ngược lên thì thấy đôi mắt đen thẳm của Viên Mộ Tây đang nhìn cô, anh ta cũng không nói gì.

Khi anh ta nhìn một người như vậy là người đó đã làm sai chuyện gì khiến anh ta tức giận.

Người đàn ông này tính khí khá dễ chịu, dù tức giận cũng không quát tháo như người khác, chỉ nhìn bạn chăm chăm, khiến bạn lúng túng rồi sẽ chủ động thừa nhận lỗi lầm, hoặc là dùng những lời ngon ngọt để nịnh nọt. Anh ta rất mềm lòng, rất dễ dụ dỗ, đây cũng là nguyên nhân mà Mặc Tô cho rằng anh ta dễ bị kẻ thứ ba cảm dỗ.

"Lật sư Viên tìm tôi chắc không phải là để nhìn tôi đó chứ? Có chuyện gì có thể nói nhanh được không? Tôi đang vội." Cô cố ý nhìn đồng hồ treo tường, cô không ngốc, người hiểu Viên Mộ Tây như cô làm sao không biết anh ta đang tức giận chuyện gì.

Nếu không phải vì vụ án kia thì chính là vì Hà Niệm Sâm.

Quả nhiên, chỉ nghe anh ta trầm giọng nói: "Mặc Mặc, anh từng nói anh không thích em và người của công ty ANI dính líu với nhau."

"Thế à? Gần đây trí nhớ tôi không tốt, dễ quên, đặc biệt là với những người không quan trọng với mình, thật ngại quá." Cô mỉm cười, đang giả ngây.

Anh ta không nói gì nữa, bàn tay thon dài còn cầm một cây bút máy, đó là một tư thế mà cô từng rất say đắm.

Là ai đã nói, tay đàn ông khi cầm bút máy là quyến rũ nhất. Đó không chỉ là vẻ bề ngoài, mà còn là một ma lực.

Không gian trong tích tắc yên tĩnh lại, bên tai còn nghe được âm thanh chuyển động của đồng hồ treo tường.

Mặc Tô không chịu nổi bầu không khí này, về mặt không cảm xúc hỏi: "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước." Nói xong quay lưng định bỏ đi.

Lúc tay sắp chạm đến tay nắm cửa, giọng anh ta trầm trầm vang đến: "Cô bé, em nhất định sẽ hết giận, chúng ta vẫn có thể quay về như trước đây, đúng không?" Giọng anh ta dịu dàng đến mức khiến người ta muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Điện thoại cá nhân của Hà Niệm Sâm

Tay Mặc Tô cứ ngừng trên tay nắm cửa như bị đứng hình, mãi cũng không động đậy được.

Cô không phải người phụ nữ tàn nhẫn, chỉ đang ép bản thân, ép mình phải quên anh ta là người đàn ông cô từng yêu sâu đậm, ép mình phải quên kẻ phụ bạc đó.

Đúng lúc cô đang ngần ngừ thì đôi tay dịu dàng từ sau ôm lấy cô, cảm giác thân thuộc từ làn da luồn thẳng vào tim, cơ thể cô chao đảo, cảm thấy tim đau đốn như đang co rút.

Cô muốn giãy giụa, nhưng anh ta ôm chặt hơn, rất mạnh mẽ, giống như chỉ cần buông cô ra là sẽ không sống nổi.

"Để anh ôm một lúc nữa, được không?" Viên Mộ Tây nhắm mắt, nói khẽ bên tai cô.

Cô tin rằng trái tim mình lúc này vô cùng mềm yếu, nhưng cái miệng chết tiệt của cô lại nói những lời ác độc mà chính cô cũng không nghĩ ra: "Lúc anh ôm Vu Nhượng Căn có phải cũng nói những câu như vậy không?"

Cô cảm nhận rõ cánh tay ôm cô run lên, sau đó như thất vọng thậm chí tuyệt vọng với một thứ gì đó, rụt tay lại rất nhanh.

Còn Mặc Tô đã không còn muốn quay đầu lại, nhanh chóng xoay nắm cửa, mở ra rồi bỏ đi.

Đồng nghiệp trong văn phòng đã biết ý đi trước, vốn đã hẹn đi ăn mừng nhưng Mặc Tô đã không còn tâm trạng.

Xuống lầu, ra khỏi công ty, giờ tay gọi xe, lúc ngồi lên xe tài xế theo thói quen hỏi cô đi đâu, Mặc Tô lại không thể trả lời, thờ ơ nói một câu, cứ lái đi.

Nhìn những tòa nhà lùi lại rất nhanh ngoài cửa sổ, bỗng phát hiện ra thành phố này cô ở đã lâu như thế mà lại có một ngày không tìm ra nơi để đi, cứ như thoáng chốc thành phố này đã trở nên quá to lớn và xa lạ, khiến cô lạc cả đường đi.

Trong đầu bỗng xuất hiện một bóng người, cô do dự, từ túi xách tìm thấy số điện thoại cá nhân của Hà Niệm Sâm mà cô đã vận dụng quan hệ để có được khi muốn nhờ anh giúp đỡ.

Không biết vì sao lại muốn gọi anh ra lúc này, có lẽ là vì hai lần thảm hại nhất của cô đều bị anh nhìn thấy, thế nên nghĩ rằng cho dù tệ đến mấy thì trước mặt anh cũng chẳng hề gì.

Nghĩ thế nên cô dùng điện thoại nhập một dãy số đó vào rồi gọi đi, lát sau bên kia vang đến một giọng phụ nữ.

Cô ngớ ra, theo bản năng cho rằng mình đã quấy rầy chuyện tốt của người ta, người đàn ông thành đạt lại quá đẹp trai như anh, lúc này có lên giường với phụ nữ cũng là chuyện bình thường.

Đúng lúc cô định cúp máy thì giọng nữ tỏ ra khá chuyên nghiệp lại vang tới: "Xin chào?"

Mặc Tô ngẩn ngơ, vô thức hỏi: "Chào cô, xin hỏi đây là điện thoại của chủ tịch Hà của ANI đúng không?"

"Vâng, tôi là thư ký riêng của chủ tịch Hà, xin hỏi cô tên họ là gì?"

"Tôi là Đồng Mặc Tô của văn phòng luật sư Viên Mặc..." Nói đến đây, Mặc Tô không nói nữa, cứ như cô lại làm một việc cực kỳ ngu muội, đối phương là tổng giám đốc ANI, dựa vào đâu mà có thời gian ăn mừng với cô? Dù chỉ là giúp đỡ chuyện nhỏ, cũng chưa biết chừng là một phút tốt bụng, bây giờ gọi đến làm gì? Cô gọi đến cảm ơn, có lẽ người ta cũng không quan tâm, có lẽ còn nói cô muốn leo cao cũng chưa biết chừng.

Một cơn chán ghét bản thân dâng lên trong lòng, cô không nghĩ gì mà cúp máy, từ sau khi chia tay Viên Mộ Tây, dường như ngày nào cô cũng làm những việc mà người khác khinh thường, chính cô cũng thấy chán ghét chính mình.

Chương 26: Không trở thành người mà mình ghét

"Minh không muốn trở thành người mà mình ghét."

Buổi tối tắm rửa xong, Mặc Tô ghi một hàng chữ vào sổ ghi chép của mình. Từ hồi đại học cô đã luôn có thói quen ghi ghi chép chép trên sổ, mãi đến khi đi làm rồi cũng không thay đổi.

Viên Mộ Tây từng cười cô như một đứa trẻ chưa lớn, mỗi ngày đều phải viết nhật ký. Thực ra lúc đó cũng chẳng viết gì nhiều, chỉ có điều lần nào viết cũng trùng hợp bị anh nhìn thấy mà thôi.

Máy tính đang phát bản điện ảnh mới nhất của bộ phim "Tiến hành tình yêu đến cùng". Mặc Tô không mấy khi xem phim, đa phần là do con mọt phim Lý Dao giới thiệu, thực ra đa số người xem phim này đều là do bộ phim truyền hình quá "hot" năm đó, mọi người xem lại để có thể tìm thấy tình yêu thuần khiết từng có thời đại học. Mặc Tô cảm thấy cô lúc này chắc là không hợp để xem kiểu phim này, cho dù hồi ức trong trường trước đây tốt đẹp đến mấy thì đối với cô, chỉ cần có liên quan đến Viên Mộ Tây, cô đều không muốn nhớ lại làm gì.

Tâm trạng bỗng phiền muộn lạ lùng, cô tắt máy tính, nằm trên giường, tiện tay lấy cuốn sách xem. Là sách của Thương Ương Gia Thố, vừa hay lật một trang là một bài thơ được phổ biến rất rộng rãi: "Lần đầu tốt nhất không gặp nhau, vì như thế sẽ không yêu nhau..."

Không biết có phải do quá mệt mỏi hay không mà đọc mấy dòng đã cảm thấy mí mắt nặng trĩu, mơ mơ màng màng chỉ muốn ngủ, lúc đó mơ hồ nghe thấy điện thoại đổ chuông, theo bản năng cô đưa tay lấy điện thoại, lần mò mãi cũng không thấy, đầu óc đã bỗng bênh, thầm nghĩ muộn thế này mà tên khốn nào còn gọi điện quấy rối giấc mơ của người khác?

Có lẽ do cô không có duyên với điện thoại, khó khăn lắm mới tìm thấy thì đối phương đã cúp máy.

Cô chỉ thấy mí mắt nặng trĩu, không tài nào mở lên nổi, cũng không có tâm trạng xem là ai gọi, cô khóa luôn máy, co vào trong chăn ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức gọi dậy đúng giờ, mở mắt ra, tinh thần đã phấn chấn hơn nhiều.

Phụ nữ quả nên nghỉ ngơi thật tốt, không được ngược đãi bản thân, đây là câu đầu tiên hiện ra trong đầu cô, về sau mới nhớ ra tối qua hình như có cuộc gọi nhờ, mở ra xem thì là một số lạ, cô không nghĩ nhiều, tưởng là gọi nhầm, nếu là chuyện quan trọng thì đối phương hẳn sẽ không chỉ gọi một lần.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong vụ án này, theo kế hoạch ban đầu của cô, hôm nay đi làm thì sẽ đưa đơn từ chức. Nếu cô đích thân đến công ty thì Viên Mộ Tây chắc chắn sẽ không đồng ý, tên Vương Khải kia và Viên Mộ Tây là bạn bè, đương nhiên sẽ tiết lộ bí mật, cô chỉ có thể nghĩ cách lặng lẽ dọn hết đồ trong văn phòng đi trước, sau đó trực tiếp gửi email đơn từ chức là OK. Nghĩ thế nên tâm trạng cô trở nên vui vẻ hơn, chỉ cần không nhìn thấy Viên Mộ Tây nữa thì cô nghĩ cô sẽ dần dần thoát khỏi bóng đen thất tình.

Gọi điện cho cha mẹ ở quê, nghe họ cần nhàn một lúc, cô chỉ thấy tâm trạng thoải mái hơn, quả nhiên khi thất ý nhất mà nghe giọng cha mẹ thì sẽ trở nên can đảm để gánh chịu mọi thứ, cho dù trong điện thoại, nhị vị bà lão còn hỏi tình hình của cô và Viên Mộ Tây, cô chỉ nói qua loa ngắn gọn, không hề kể rằng họ đã chia tay.

Một là không muốn hai ông bà lo lắng, hai là... dù sao hiện giờ cô vẫn còn tình cảm với anh ta, không mong muốn anh ta bị mất hình tượng trong lòng cha mẹ, cho dù vẫn còn hận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tạm biệt, Mộ Tây

Đi làm như bình thường, cũng may Viên Mộ Tây đã đi công tác, vốn dĩ cô còn định mấy hôm nay mới gửi đơn, bây giờ có thời cơ tốt như thế, làm sao cô không nắm bắt được?

Nói với Vương Khải cả buổi sáng về việc thôi việc, đúng là chiến đấu vật vã, cuối cùng cô dứt khoát bảo: Nếu không phê duyệt đơn của cô, cô lập tức đi ngay, sau này cũng đừng qua lại, không cần làm bạn nữa.

Tuy rất sợ ký tên rồi Viên Mộ Tây quay về sẽ giết ngay, nhưng cô gái trước mặt càng khủng bố hơn, Vương Khải sau khi do dự suy nghĩ, cuối cùng vẫn ký tên lên đơn thôi việc của cô.

Mặc Tô cảm ơn rồi quay lưng định bỏ đi...

"Thực sự là không thể hỏi chuyện được à?" Sau lưng văng tới tiếng người bạn cũ.

Mặc Tô quay lại, để lộ nụ cười: "Cậu có từng nghe một câu nói của Kỉ Mễ chưa?"

"Gì cơ?"

"Em thích anh, rất lâu rồi. Đợi anh, cũng rất lâu rồi. Bây giờ em phải ra đi, còn lâu hơn cả rất lâu rất lâu nữa." Cô nói, "Minh và anh ta không còn cơ hội nữa."

Lúc quay về văn phòng, Mặc Tô tưởng mình sẽ đau buồn, thực tế thì cô lại thấy thoải mái chưa từng có. Không lập tức rời khỏi công ty ngay mà đợi mọi người cùng tan sở, cô mới về muộn hơn những đồng nghiệp khác như thường ngày vẫn thế.

Cô bắt đầu thu dọn đồ đạc, những thứ có thể mang đi trong văn phòng không nhiều, đa phần đều là đồ có liên quan đến Viên Mộ Tây, như cặp ly mà họ từng chọn ở trung tâm thương mại, còn có khung ảnh đôi, rất nhiều thứ đều có đôi có cặp, bây giờ mất đi một nửa cũng không cần phải mang đi làm gì.

Cô dọn dẹp rất chậm, cứ như trong mơ, công ty mà cô và Viên Mộ Tây cùng Vương Khải đã lao tâm khổ tứ, chỉ vì một mối tình mà bị cô từ bỏ.

Lẽ nào lúc nào phụ nữ cũng không làm nổi chuyện lớn, lúc nào cũng dễ dàng bị tình cảm ảnh hưởng, nếu cô kiên trì hơn, máu lạnh hơn, như một nữ cường nhân, thì sẽ không chọn con đường bỏ đi, cho dù là bây giờ tìm một công việc mới, dù tốt đến mấy cũng không thể nào được đãi ngộ như ở đây.

Cuối cùng đã thu dọn xong những thứ cần thu dọn, cô đứng lên, tay ôm một cái thùng hình vuông không to lắm, nhìn khắp văn phòng một lượt, rồi nhìn sang văn phòng không sáng đèn thông qua khung cửa sổ liên thông kia.

"Tạm biệt, Mộ Tây." Cô thầm nhủ trong lòng, sau đó quay lưng rồi đi.

Cô làm được rồi, hoàn toàn không yếu đuối như mình tưởng tượng, có lẽ là trong tiềm thức, cô đã sớm đoán được có ngày này.

Một người nếu quá sợ hãi điều gì thì rồi sẽ đánh mất điều đó.

Ra khỏi công ty, không khí bên ngoài trong sạch bất ngờ. Mặc Tô đang chuẩn bị gọi xe thì bên tai văng đến hai tiếng còi xe, cô vô thức quay lại, nhìn thấy chiếc Benz bốn số 6 ngừng trước mặt.

Cửa xe hạ xuống, một gương mặt quen thuộc hiện ra: "Chủ tịch Hà?"

Hà Niệm Sâm gật đầu, nói hai chữ đơn giản: "Lên xe." Cửa kính lại bình thản nâng lên.

Quả nhiên là tác phong của lãnh đạo, ngay cả hai chữ đơn giản cũng khiến người ta có cảm giác là phải nghe mệnh lệnh đó. Mặc Tô lúc ngồi lên xe, trong đầu cô chính là hiện hiện cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Tính khí xấu xa của Hà Niệm Sâm

Không gian trong chiếc Benz rất lớn, cô thư ký mà Mặc Tô thấy lần trước ngồi phía trước, Hà Niệm Sâm một mình ngồi phía sau, Mặc Tô theo bản năng nhìn sang tay anh, lần này trên tay không cầm thứ gì dễ nghịch, mà là một đồng hồ văn kiện đang cần đọc.

Thấy cô lên, anh cũng chẳng buồn để ý, không ngẩng đầu lên lấy một lần, trong xe yên tĩnh, chỉ có tiếng lật văn kiện của Hà Niệm Sâm, Mặc Tô đặt đồ sang bên cạnh, cảm nhận được không khí kỳ lạ trong xe, bỗng có cảm giác lên nhầm xe vậy. Đúng lúc cô suy nghĩ xem có nên xuống xe hay không thì người ngồi cạnh đã gấp văn kiện lại, giọng nói khàn khàn quyen rũ văng tới: "Luật sư Đồng bình thường thích môn thể thao gì?"

Không ngờ anh lại hỏi thế nên Mặc Tô thoáng ngó ra, nếu thể thao thì cô thực sự không đặc biệt thích gì, ngay cả ăn com xong đi bộ cũng là do Viên Mộ Tây ép cô đi, "Ồ... trước đây khi đi học thì thỉnh thoảng cũng có chơi tennis." Lại còn vì chọn môn thể dục quá muộn, chỉ còn lại môn này, vì học phần nên cô mới liều mạng đi học.

Mặc Tô vốn tưởng Hà Niệm Sâm thấy cô một mình quá buồn chán nên gọi chuyện, ai ngờ anh lại "ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Cô vô cùng buồn bực, trong đầu suy nghĩ tìm một cái cớ để xuống xe, nhưng lại thấy chiếc xe rẽ ngoặt, một bảng hiệu lóe lên vụt qua mắt cô.

Đây là câu lạc bộ nổi tiếng trong thành phố dành cho người có tiền giải trí, bên trong hoạt động gì cũng có.

Thấy chiếc xe dừng trước cổng, có phục vụ chạy tới mở cửa xe, cung kính đứng chờ, y hệt như trong phim, Hà Niệm Sâm xuống xe trước, Mặc Tô tuy nghi hoặc nhưng cũng ngoan ngoãn ôm thùng giấy xuống theo. Thấy Hà Niệm Sâm đi thẳng vào trong câu lạc bộ, Mặc Tô cảm thấy trước khi về, tốt nhất cũng phải chào người ta một tiếng mới được. Thế là cô ôm thùng giấy chạy theo, gọi: "Chủ tịch Hà."

Hà Niệm Sâm quay lại, chờ cô nói tiếp.

"Ừm..." Mặc Tô suy ngẫm trong đầu rồi nói: "Cảm ơn anh đã đưa tôi đi một đoạn, thế thì tôi xin phép về trước."

"Về nhà?" Nghe câu đó, về nghỉ hoặc trên gương mặt Hà Niệm Sâm còn nhiều hơn cả cô.

"Vâng..." Mặc Tô trầm nghĩ, cô ôm một đồng đồ thể này, không về nhà thì chẳng lẽ còn theo anh vào trong câu lạc bộ chơi trò chơi?

Vừa nghĩ thế, đã thấy nữ trợ lý đứng cạnh bước tới, lịch sự nói: "Chủ tịch Hà của chúng tôi nghe nói Đồng tiểu thư biết chơi tennis nên đặc biệt đặt chỗ trước." Nói xong còn kề sát tai cô nói khẽ: "Tâm trạng chủ tịch Hà hôm nay không được vui, nổi trận lôi đình trong công ty, chúng tôi đều kinh hãi, phiền Đồng tiểu thư giúp đỡ, ở cạnh chủ tịch Hà nhé."

Trời ạ, cái gì thế này?

Mặc Tô nuốt nước bọt, "Chủ tịch Hà của các cô rất xấu tính sao?"

Thư ký lắc đầu, "Không, đây là lần đầu. Đừng thấy chủ tịch Hà đẹp trai, chứ khi nổi giận thì rất đáng sợ, trong cuộc họp đã mắng các lãnh đạo hai tiếng đồng hồ, chúng ta đều ở ngoài không dám lên tiếng."

Mặc Tô thầm ủ rù, chẳng phải đang đẩy cô vào hố lửa sao? Kiêu lên con giận trăm năm hiếm có này lại bị cô bắt gặp, hay lắm, dám bình tĩnh chơi tennis cùng Hòa Long cơ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Áp lực

Mặc Tô "xi" một tiếng rồi ôm thùng giấy định đi, "Tôi nghĩ chủ tịch Hà của các cô hiện giờ cần yên tĩnh một mình, tôi còn có việc phải về trước."

"Này... cô đừng đi." Lần này thấy mềm không ổn, thư ký kia giật luôn thùng giấy trên tay Mặc Tô, bộ dạng kiêu "cô không vào thì không trả cô": "Cô thấy chủ tịch Hà đã đặt hai chỗ rồi, cô không vào thì phí tiền lắm, phải không nào? Hơn nữa lần trước chủ tịch Hà của chúng tôi cũng xem như đã giúp Đồng tiểu thư một việc lớn, cô xem như trả nợ đi, chủ tịch Hà hôm nay tâm trạng không vui lắm, bình thường cũng rất ít người ở cạnh ngài ấy..."

Mặc Tô đã bị cô ta bla bla khuyên nhủ rồi kéo vào trong sân tennis.

Đến khi thay đồ ra ngoài, cô mới biết tennis làm gì cần đặt chỗ, hơn nữa Hà Niệm Sâm giàu như thế, liệu có để ý mấy đồng đó không? Chỉ có thể nói là thư ký nhà anh đã quá lợi hại rồi.

Trong tình huống này, Mặc Tô nhất định không thể đánh tennis cùng anh, nên khi Hà Niệm Sâm đánh xong một trận, quay sang nhìn cô, đang định nói thì bị cô cướp lời, "Chủ tịch Hà, mệt rồi sao? Lại đây nghỉ ngơi một chút đi."

Hà Niệm Sâm nhướng mày, nhìn dáng vẻ căng thẳng cầm vợt của cô, không nói gì mà ném vợt sang bên, đến cạnh cô rồi lấy khăn bông ra lau mồ hôi, chỉ mới đánh một chốc mà trán anh đã lấm tấm mồ hôi.

Liếc nhìn sang, cô gái kia đang nghịch điện thoại, không biết là đang nhìn gì. Anh ngồi một bên uống nước, cô chạy tới hưng phấn nói: "Chủ tịch Hà, thực ra áp lực lớn cũng chưa chắc phải dùng phương thức vận động kịch liệt để giải tỏa, ví dụ anh có thể một mình lái xe ra ngoại ô hoặc ra biển hóng gió, cách này chẳng phải là càng sáng khoái hơn sao?"

Niệm Sâm liếc nhìn cô, hỏi: "Ai bảo cô là tôi bị áp lực lớn?"

Không phải là thư ký anh nói... sao?

Nhớ lại trước khi vào đây, thư ký kia đã dẫn đi dẫn lại cô không được để Hà Niệm Sâm biết cô ta tiết lộ chuyện anh xấu tính, cô suy nghĩ rồi nói: "Tôi có Hòa Nhân Tinh Tinh mà, nhìn ra ngay."

Cô gái này thực sự là người hết sức đáng hoàng nghiêm chỉnh, nhưng lại quật cường xấu tính mà anh nhìn thấy lần đầu sao? Niệm Sâm buồn cười nhìn

cô: "Nói xem, nhìn ra thế nào?"

"Ừm... chẳng hạn như anh có suy nghĩ không muốn làm việc không?"

Lắc đầu.

"Có muốn mắng chửi ai không?"

Lắc đầu.

"..." Rõ ràng là lừa dối, Mặc Tô thầm nghĩ, ban nãy thư ký còn nói trong công ty anh đã mắng người ta hai tiếng đồng hồ, mà còn là lãnh đạo cơ đấy, cô đảo mắt, dứt khoát hỏi tới cùng: "Thế có từng muốn biến mất khỏi thế gian này? Hoặc không muốn sống nữa, muốn từ trên lầu cao nhảy xuống, hừm... Còn nữa, ví dụ bức bối muốn tiêu hết tiền, muốn hết to, tóm lấy ai đó hôn đừ đội, muốn có ngày tận thế?"

Niệm Sâm nghe cô nói thế thì gương mặt vốn không cảm xúc đã không nhịn được cười: "Có phải là lúc cô bị áp lực sẽ nghĩ thế không?"

Bị vạch mặt mà Mặc Tô không chút ngượng ngập, còn tò mò hỏi: "Đây là những điều tôi tổng kết khi mới tốt nghiệp đi làm, vì gặp áp lực công việc mà trút tâm sự với người khác. Người kỳ quặc mấy cũng có những cảm xúc như trên, sao anh không hề có nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Vận động

"Thế à?" Trong mắt anh lộ vẻ hứng thú "Nói nghe xem, lúc gặp áp lực lớn, cô sẽ có mấy kiểu phản ứng như trên?"

"Tất cả đều có." Cô nói, "Nếu không làm sao tôi có thể nói nhiều như thế, đều do chính tôi trải qua."

Niệm Sâm gật gù, đứng lên: "Được rồi, nghỉ đủ rồi, chúng ta đánh bóng thôi."

Mặc Tô nghe nói chơi tennis là đầu đầu, cô không muốn anh xem cô là bức tường để đánh bóng, theo cái cách giải tỏa lúc này, cô có thể chịu đựng hai cú là đã cừ lắm rồi.

Về miễn cưỡng của Mặc Tô hoàn toàn hiện rõ trên nét mặt, Niệm Sâm làm sao không nhận ra, xưa nay anh không thích ép người khác nên không nói gì, tự đi ra ngoài sân.

Mặc Tô nghĩ rằng chắc chắn cô bị hoa mắt, tại sao cô lại cảm thấy bóng lưng Hà Niệm Sâm trông có vẻ... cô độc đến thế? Giống như một người phiêu bạt lang thang đó đây, trông mà xót xa.

"Thôi thôi", cô bỗng cảm vọt lên, nhìn đôi mắt nghi hoặc của Niệm Sâm: "Nể tình anh đẹp trai như vậy, chết thì chết thôi."

Vừa nói vừa chạy sang bên kia sân.

Niệm Sâm nhìn bộ dạng như liễu mạng sống của cô, cười bảo: "Yên chí, tôi sẽ không xem cô như bức tường đầu mà lo."

Bị nhìn trúng tâm sự, Mặc Tô đỏ mặt, nhưng vẫn nói: "Anh phải biết tôi chính là bức tường, anh không dám à? Đừng quên là tôi học ba năm đại học môn tennis đấy."

"Ừ, thế phải xin Đồng tiểu thư nương tay."

Hiếm lắm mới nhìn thấy nụ cười thoải mái của anh, Mặc Tô thầm nghĩ trong lòng, tâm trạng tên này chắc vui hơn nhiều rồi nhỉ? Nhớ lại năm nào cô là cô nàng vui tính trong mắt người khác, mỗi lần có ai không vui, chỉ cần ở bên cô thì ai cũng thấy vui vẻ sáng khoái hơn nhiều, lúc đó bạn bè luôn nói với Viên Mộ Tây, bị cậu trộm mất cô nàng vui vẻ đó, quốc bảo không còn gì quý giá nữa rồi.

Mặc Tô định thần lại, sao lại nhớ đến anh ta nữa rồi?

Vừa hoàn hồn thì thấy một quả bóng bay vút tới, cô giật bản mình, theo bản năng giơ vợt lên đỡ, cũng may chơi ba năm tuy không giỏi nhưng chí ít vẫn không đến nỗi không đỡ được bóng, cô không nhịn được than vãn với ai kia: "Bắt đầu cũng chẳng báo một tiếng, muốn mưu sát à?"

"Cô có thấy trên chiến trường có ai nhắc đối thủ là bắt đầu cuộc chiến không?" Niệm Sâm vừa đánh bóng vừa nói: "Làm chuyện gì cũng không thể lơ đãng như vậy, tuy chỉ là một hoạt động giải trí nho nhỏ."

Dựa vào tinh thần vui chơi giải trí chuyên nghiệp và kỹ thuật đánh tennis của Hà đại thiếu gia, kết quả cuối cùng cũng chẳng có gì lạ, Mặc Tô mệt nhoài

ngồi xuống đất, không muốn đứng lên, có phần chây lỳ: "Không chơi nữa không chơi nữa, kỹ thuật của anh chắc phải tìm huấn luyện viên để chơi cùng, chứ không phải dân quèn này, đúng là khiêu chiến lộ liễu!"

Anh chạy đến bên cô, chìa tay ra: "Không sao chứ?"

Mặc Tô khoát tay, không để anh kéo lên: "Tôi muốn ngồi một lát, không có sức đứng nổi nữa rồi."

"Không được." Anh vừa nói vừa kéo tay cô, bắt cô đứng lên, "Vừa vận động mạnh xong đã ngồi sẽ không tốt cho sức khỏe, đây là kiến thức cơ bản."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Người đàn ông của gia đình

"Nhưng một quá rồi." Cô vừa đứng lên lại định ngồi xuống, Niệm Sâm nhanh mắt nhanh tay ôm lấy eo cô.

"Nghe lời nào." Anh bình thần thốt ra.

Mặc Tô ngẩn người, vì tư thế của anh, hơi thở của anh gần ngay bên cô, có chút mùi mồ hôi, kỳ lạ nhưng không khó chịu, cô ngước lên, có thể nhìn thấy đường nét khuôn cằm hoàn hảo của anh, sạch sẽ không có chút râu ria nào.

Trái tim bỗng đập nhanh, không biết có phải do vận động quá mạnh hay không, cô nhanh chóng thoát ra khỏi tay anh, lắp bắp: "Người nhóp nhép khó chịu quá, tôi đi tắm trước."

Nói xong như bỏ trốn, không dám nhìn Hà Niệm Sâm lấy một lần, cô chạy về phía phòng thay đồ.

Đến khi vào phòng thay đồ rồi, cô ôm ngực, tim vẫn đập thình thịch. Không thể trách cô, cô có phải thánh nữ đâu, người đàn ông xuất sắc như Hà Niệm Sâm mà có cử chỉ mờ ám thì bất cứ cô gái có tri giác nào cũng sẽ thấy rung động đúng không?" Giống như người đàn ông có vợ rồi mà nhìn thấy người phụ nữ khiến mình rung động vậy, tuy trong lòng biết sự rung động đó không nên có, nhưng nếu cảm xúc đó có thể tự khống chế thì làm sao gọi là "thích" được?

Nhưng cô vừa chia tay Viên Mộ Tây, dù rung động cũng không thể nghĩ theo hướng không nên nghĩ, huống hồ anh là Hà Niệm Sâm, Đồng Mặc Tô cô là một cô gái quá bình thường, chưa từng nghĩ sẽ treo cao lên tầng lớp lãnh đạo công ty vĩ đại như thế.

Cô lắc đầu, để đầu óc vẫn đục của mình ngừng hoang tưởng, trong phòng thay đồ yên tĩnh vắng vắng tiếng chuông nho nhỏ, là điện thoại của cô.

Cô bước đến lấy điện thoại trong túi ra, một dãy số lạ, cô bản năng định nghe máy, sau đó như nghĩ ra điều gì đó, nhanh chóng bấm tắt.

Đó là số của Viên Mộ Tây, cô suýt thì quên.

Buổi chiều vừa gửi đơn xin thôi việc xong, cô đã xóa luôn số của anh ta trong điện thoại, dù sao cũng không qua lại công việc nữa, trong cuộc sống hiện thực cô càng không muốn dính líu gì tới anh ta nữa.

Nhét điện thoại vào túi xách, cô không cần lo anh ta sẽ gọi điện tới làm phiền cô nữa. Từ lúc bắt đầu quen nhau tới lúc kết thúc, bao năm nay anh ta vẫn như thế, gọi xong cuộc gọi đầu tiên, nếu bạn không nghe thì anh ta sẽ không gọi cuộc thứ hai nữa. Không hề giống bạn trai người ta, nếu tìm không ra bạn gái sẽ gọi liên hoàn một trăm tám mươi cú điện thoại tới khi bạn gái nghe máy thì thôi. Ngay cả khi biết rõ cô đang giận, anh ta cũng vẫn thế. Có thể nói anh ta không yêu cô chẳng? Không, chỉ có điều là không yêu nhiều đến thế mà thôi.

Lúc chỉnh trang xong ra ngoài, Hà Niệm Sâm đã ngồi bên ngoài đợi, anh không mặc bộ vest đứng đắn lúc này cô thấy trên xe nữa, mà là áo sơ mi sọc đơn giản và một chiếc quần dài thoải mái, mấy sợi tóc bướng bình lòa xòa trước trán, xóa bớt vẻ nghiêm túc chừng chạc, khiến anh trông trẻ hơn bình thường rất nhiều. Nếu không phải là tổng giám đốc ANI, nhìn giản dị thế này thì anh giống một người đàn ông của gia đình hơn, nếu còn có thể thêm một từ thì chính là đại mỹ nam siêu cấp của gia đình.

Nếu có người đàn ông này làm chồng, e rằng sau này mỹ nam ngôi sao gì đó trên tivi không cần xem nữa, mỗi ngày chỉ cần ngắm anh là đủ lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Anh... Điều tra tôi?

Anh tiến về phía cô, thực sự không hề giống một tổng giám đốc chút nào, mà lại giống một sinh viên năm tư hơn: "Đói chưa?" Anh hỏi, trờ về mặt lạnh nhạt của anh khiến người khác không dám lại gần thì mọi thứ khác thực sự rất phù hợp.

"Cũng hơi đói." Cô đáp, thực sự là rất đói, buổi trưa vốn đã ăn ít, lại thêm vận động mạnh ban nãy, không đói mới lạ.

"Ừ, đi ăn thôi." Anh nói.

"Được thôi, nhưng..."

"Hử?"

"Son hào mỹ vị thì thôi, nếu ăn món bình dân thì tôi có thể chấp nhận." Cô xưa nay không thích ăn ở những nơi sang trọng, đặc biệt là cùng đại nhân vật này, không chừng paparazzi còn nấp ở nơi nào đó để chụp trộm, cô không thích ngày mai bị lên báo đâu.

Cuối cùng Niệm Sâm nói "tùy cô" rồi quay lưng định đi, cô tiện thể hỏi một câu: "Thư ký và tài xế của anh cũng đi chung chứ?"

Kết quả là lúc ra ngoài lại không nhìn thấy tài xế và thư ký của anh đâu, lịch sự mở cửa xe cho cô xong, anh tự mình ngồi vào ghế lái.

Mặc Tô hoảng hốt ngồi vào trong, nhìn anh khởi động xe, hỏi với vẻ bất an: "Chủ tịch Hà cũng biết lái xe à?"

"Sao? Có người quy định tôi không được lái xe hả?"

"Không... lần nào thấy anh cũng ngồi sau, hiếm thấy anh lái."

"Nên cô không tin kỹ thuật lái xe của tôi à?"

Mặc Tô vội lắc đầu, "Không, anh lái đi, anh lái đi."

Chiếc xe khởi động, quay đầu rồi vững vàng lao đi trên đường, trong xe phát nhạc du dương, đều là nhạc không lời, yên tĩnh du dương, khiến trái tim con người nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

"Những món ăn bình dân tôi không rành lắm, cô có muốn đến nơi nào không?"

Anh bỗng hỏi, Mặc Tô nhìn sang, anh nhìn thẳng phía trước, chăm chú lái xe mà không nhìn cô.

"Thế bình thường chủ tịch Hà thích ăn những gì?" Cô vừa hỏi đã sửa lại, "Ừm... hay là anh nói tôi biết anh có kén ăn không?"

Kiểu người như anh, đồ ăn bình thường là gì chắc cô cũng chưa từng thấy, hỏi cũng như không.

"Không kén." Anh nói, "Cô thích đi đâu ăn cũng được."

"Ừm... Nơi tôi có ấn tượng sâu đậm nhất là một quán ăn gần trường đại học của tôi, tuy trông không đẹp lắm nhưng đồ ăn trong đó thực sự rất ngon, là nơi ngon nhất ngoài tài nghệ của bố tôi ra."

Lúc Mặc Tô nói câu này, trong đầu cô hiện ra đương nhiên là những món ăn mà cô cho là rất ngon. Tất nhiên cô không thấy vẻ mặt cô lúc miêu tả là đáng yêu thế nào, bớt đi vẻ nghiêm túc trong công việc thường ngày, trông giống như một thiếu nữ còn đi học, rất thích thú với việc ăn uống.

Đến khi cô lần lượt liệt kê ra những món ngon trong đầu, mới nhận ra chiếc xe đã chạy về hướng trường đại học của cô.

Cô nghi hoặc nhìn người ngồi cạnh, hỏi: "Đây là hướng đến đại học G mà?"

"Ừ."

Ánh mắt cô càng nghi ngại, "... Ban nãy tôi có nói trường tôi là G không?"

"Không."

"..." Thế thì, vẻ tươi tắn của cô bỗng sa sầm, "Anh... điều tra tôi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Dừng bữa

"Không thể coi là điều tra." Nghe ngữ điệu mang hơi hướng chất vấn của cô, Niệm Sâm tỏ ra không quá để bụng, "Trước khi giúp người khác, tôi đều điều tra rõ thân phận người này và cả những chuyện tôi muốn biết, không chỉ là về cô."

Mặc Tô quay đầu đi, hậm hực không nói gì. Tuy lời anh nói không có gì là sai, thậm chí cô không thể nói được chỗ nào không đúng, nhưng trong lòng vẫn khó chịu. Trông cô có vẻ nhân phẩm không tốt, hay là ngoại hình quá tệ chẳng? Mà khiến anh lại có ý muốn điều tra?

"Không vui à?" Tay nắm chặt vô lăng, Niệm Sâm nhìn cô, "Như thế không được, đổi lại là trước mặt lãnh đạo, hỷ nộ ái ố của cô đều viết trên gương mặt như thế rất dễ khiến người khác nhìn thấu cô là người thế nào."

"Anh có phải lãnh đạo của tôi đâu." Mặc Tô hậm hực lâu bâu, không biết có phải vì anh ăn mặc không nghiêm chỉnh, áo mũ đường đường, nên ngữ điệu cô nói với anh đã không run rẩy lo sợ như trước, trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Sao nào?" Niệm Sâm cười, "Sau khi giúp đỡ, Đồng tiểu thư liền trở mặt không nhận người quen nữa? Ban nãy còn gọi chủ tịch Hà chủ tịch Hà cơ mà."

"Đó là do người khác đều gọi anh như thế." Cô nói, "Hon nữa bình thường trông anh rất nghiêm túc, hiếm khi cười nói, nếu tôi không tôn kính thì anh có giúp tôi không?"

"Tôn kính?" Niệm Sâm hơi quay sang, khoe môi nhướn thành một đường cong gợi cảm, "Lần đầu gặp nhau, tính khí nóng nảy của Đồng tiểu thư đã bùng phát, sao nhìn thấy hai chữ tôn kính?"

"Đó... là do các anh không lịch sự trước, mặc kệ tôi thì thôi, còn hắt nước vào người tôi, không biết phụ nữ chú trọng bề ngoài nhất sao? Đáng đời bị tôi mắng."

"Thế à?" Anh nói về ý tứ sâu xa, "Thật sự chỉ là vì chuyện đó?"

"..." Bị anh nói thế, Mặc Tô bắt giắc đỏ mặt, tuy cô không muốn thừa nhận nhưng không thể phủ nhận là quả thực cô đã dồn hết cơn giận Viên Mộ Tây trút sang người anh. Ai bảo anh rượu mời không uống lại uống rượu phạt, vốn dĩ cô có thể kiểm soát được cảm xúc, nhưng sau mấy đòn đá kích, cho dù người trước mặt là chủ tịch nước, cô cũng sẽ không kìm được cơn giận.

Nhưng giờ nhớ lại cảnh tượng lúc đó cũng chẳng có gì đáng để kiêu ngạo, mà lại cảm thấy lúc ấy thật sự là to gan, ngay cả tổng giám đốc ANI cũng dám nể, phải biết rằng nếu Hà Niệm Sâm là người ưa so đo thì đừng nói là cô, ngay cả cái văn phòng luật sư đó, nếu anh ngứa mắt, dùng quan hệ để nó đóng cửa cũng là chuyện trong tích tắc.

Đúng lúc cô đang thăm mừng cho mình thì vô tình liếc thấy một bảng hiệu quen thuộc, vội vàng huơ tay: "Này, dừng xe dừng xe, đến chỗ chúng ta ăn rồi."

Quán ăn mà Mặc Tô chỉ không tệ như cô nói, tuy khung cảnh không lấy gì làm tao nhã nhưng vẫn khá sạch sẽ. Vừa hay lúc này là cao điểm sinh viên ăn cơm, ăn cùng với đám sinh viên vẫn thấy ngon lành hơn.

Khi cô dẫn Hà Niệm Sâm vào trong, vốn tưởng anh sẽ không quen với đám đông ở đây, không ngờ anh không tỏ vẻ chán ghét gì, thậm chí gần đó còn có mấy nữ sinh đại học khi nhìn thấy anh bước vào còn kêu lên: "Nhìn kia, anh chàng kia đẹp trai quá! Là sinh viên trường ta à? Sao tôi chưa từng nhìn thấy?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Khi anh cười, trông ấm áp như một chàng trai vậy

Mặc Tô nhìn sang, mấy nữ sinh kia đang nhìn về phía cô, còn có người lấy điện thoại ra chụp nữa, Mặc Tô vô thức kéo Niệm Sâm vào bên trong, ở đây cô rất quen thuộc, dù đã tốt nghiệp thì cũng thường cùng Lý Dao tới đây ăn. Ông chủ thấy quán mình có "fan" trung thành thì lần nào cũng giữ chỗ tốt cho cô. Kéo thẳng Hà Niệm Sâm vào gian trong, cô mới buông tay anh ra, giải thích về hành động đó: "Tôi quên mất thời điểm này là đông nhất, um... là tôi suy nghĩ không chu đáo, cũng may mà chạy nhanh, ban nãy chắc chưa bị chụp trúng đâu nhỉ?"

Hà Niệm Sâm là tổng giám đốc của ANI, đương nhiên không thể bị chụp ở nơi nhỏ bé này, Mặc Tô trong tích tắc có ảo giác như đang ăn cơm cùng ngôi sao, ở nơi đông người còn phải lên la lên lút, biết sớm đã không chọn nơi này, ngại chết đi được.

Niệm Sâm không trả lời câu hỏi của cô, mà nhìn quanh phòng một vòng, "Đây chính là nơi mà cô nói thức ăn rất ngon?"

Thấy anh không để bụng, Mặc Tô tự nhiên thấy nhẹ cả người: "Đúng thế, mời chủ tịch Hà ngồi trước." Ban nãy khi họ vào, phục vụ vẫn đang bận, lát sau mới cầm thực đơn chạy tới, "Chị Tô, chị lại đến à. Lần này có giống lần trước không?"

"Không." Cô phủ định, không nhìn thực đơn mà tiện miệng nói ra tên vài món, sau đó hỏi Niệm Sâm: "Anh có cần gọi thêm gì không?"

"Không cần, cô chọn là được."

Phục vụ vừa ghi lại món ăn, lúc đi còn không quên đùa với Mặc Tô, "Chị Tô, vị này là bạn chị à? Đẹp trai quá, mấy người khách ngoài kia đang hỏi anh ấy có phải sinh viên đại học G không đấy!" Mặc Tô thường lui tới nên đều quen thân với người ở đây, mọi người có gì nói nấy, nhưng cô và Hà Niệm Sâm không thân, không biết tính khí anh nên vội nói, "Không phải, là một người bạn lâu lắm không gặp, phiền nhờ anh Mập lên món nhanh nhé, chúng tôi đói quá rồi."

"Vâng." Phục vụ cười rồi cầm thực đơn đi ra, tiện thể khép cửa phòng lại.

"Tốt nghiệp rồi vẫn thường tới đây?" Đối diện vắng đến câu hỏi, Mặc Tô nhìn sang, Hà Niệm Sâm một tay cầm thìa nhỏ trên bàn đùa nghịch, mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Vâng." Cô nói, "Mỗi tuần đều đến đây ít nhất một lần, đồ ăn ở đây có cảm giác như ở nhà, ngay cả phong cảnh ngoài cửa sổ cũng khiến ta thấy thoải mái."

Có lẽ là do nét ngây thơ trên gương mặt cô khiến Niệm Sâm thấy thú vị, anh cười, trông ấm áp như một chàng trai vậy.

"Thực ra tôi phát hiện khi anh không phải chủ tịch Hà của ANI thì khá là dễ gần." Không biết tại sao, Mặc Tô bắt gặp thốt ra những lời trong lòng. Cô xưa nay là người thẳng thắn nhanh miệng, không biết vòng vo tam quốc.

Cũng may là ở cạnh nhau hôm nay, Niệm Sâm cũng dễ nhận ra điều này, anh hỏi về không để tâm lắm: "Sao nào?"

"Rất thoải mái, bớt đi vẻ uy nghiêm thường ngày, trông giống một người bình thường."

"Lẽ nào tôi không phải người bình thường?"

"Đương nhiên, thân phận tổng giám đốc ANI của anh rất đáng sợ mà. Đừng nói là nhìn thấy anh, chỉ nghe danh xưng đó thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi rồi." Đó là tượng trưng cho lãnh đạo cấp cao nhất trong tập đoàn với quy mô lớn, không chỉ là nổi tiếng trong lĩnh vực bất động sản, mà quan hệ còn rất rộng, là nhân vật hàng đầu mà rất nhiều công ty vì sự phát triển của mình mà muốn nịnh nọt lấy lòng. Cô bổ sung: "Tôi tin rằng chỉ ít người ta trước khi gặp anh đều phải học thuộc lòng lời nói tận ba ngày, còn là kiểu thuộc nằm lòng ấy, không thể để lời mình nói nghe có vẻ hư cấu được."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Không để ý đến anh ta

"Cô thì sao?" Anh hỏi, "Cũng học thuộc ba ngày à?"

"Vốn là cũng có ý định này, nhưng trí nhớ tôi không tốt, trợ lý còn phải giúp tôi biên soạn và ghi nhớ, tôi thì chẳng nhớ một chữ nào."

Cô nói sự thật, nhưng không liên quan đến trí nhớ, là do cô không phí công để ghi nhớ. Cho dù cô đã tiếp xúc với xã hội nhiều năm rồi, vẫn không quen một số quy tắc ngầm. Trước đây khi từng thiết thòi ở phương diện này, cô vẫn kiên trì với sở thích của mình, nói khó nghe một chút chính là không biết điều.

Đề tài này kết thúc khi phục vụ bưng món lên.

Mặc Tô chỉ bát canh chua cá, nói: "Chủ tịch Hà, anh ném thử món này đi, vị rất ngon, là món mà tôi luôn chọn khi đến đây."

"Ừ." Niệm Sâm đáp lời, gờ đưa ra định gấp.

"Chủ tịch Hà, xin chờ một lát." Bỗng cửa phòng mở ra, nữ thư ký của Hà Niệm Sâm bước vào, trong tay cầm bát và thìa, "Chủ tịch Hà, bộ này đã được khử trùng, ngài dùng cái này đi ạ."

Trong tích tắc, Mặc Tô chỉ thấy trong lòng như đánh đổ lọ ngũ vị, đúng là vị nào cũng có. Đổi lại là người khác, nếu đối phương hào tâm giới thiệu bạn tới đây ăn, bạn còn tỏ ra chê bai điều kiện chỗ này, ngay cả bộ đồ dùng ăn uống cũng mang theo và đã được sát trùng, thì người ta sẽ nghĩ thế nào?

Cô cúi đầu, vốn còn định nhường đối phương ăn trước do mình là chủ nhà, giờ đây không còn tâm tư đó nữa, bắt đầu tự ăn trước. Thăm nghĩ tổng giám đốc đại nhân anh thân phận cao quý không thể ăn những món của dân thường thì thôi vậy, cô không muốn lãng phí.

Không ngờ cái tên kia lại hỏi cô: "Cô Đồng, có đẻ bụng không?" Cô ngẩng lên nhìn anh, mới biết anh đang hỏi cô chuyện cô có đẻ bụng việc anh đổi bát

đũa hay không.

Cô lườm anh: "Chủ tịch Hà cứ tự nhiên, tôi là dân thường, không tỉ mỉ như anh." Trong lời nói có ý mỉa mai.

Niệm Sâm cười, nói với thư ký: "Mang mấy cái này đi đi."

"Chủ tịch Hà, nhưng mà..."

Thư ký định nói gì nữa nhưng lại bị Niệm Sâm cắt ngang: "Cũng hay, tôi luôn tò mò là tại sao những thứ mà người bình thường dùng được, còn tôi thì lại không thể?"

Sếp đã nói thế rồi, thư ký còn dám nói gì nữa? Chỉ có thể lùi thui mang ra ngoài.

Ra đến ngoài cửa, tài xế đang đợi cô ta, thấy bộ bát đũa trên tay thì chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên, mà lại nửa cười nửa không.

Thư ký lườm anh ta: "Muốn cười cứ cười, sao lại tỏ vẻ mặt đó? Coi chừng nhịn nội thương!"

Tài xế cuối cùng bật cười: "Tôi đã bảo cô đừng vào mà cô không chịu nghe, nhìn kia, què độ rồi phải không?"

"Thì tôi cũng chỉ muốn tốt cho chủ tịch Hà mà? Vốn đến đây ăn đã không được phép, bây giờ còn dùng bộ đồ ăn không sạch sẽ, ngày mai không vào viện mới lạ." Cô ta nói, "Nhưng kể ra thì cái cô Đồng Mặc Tô kia thật cuộc là người thế nào nhỉ? Chủ tịch Hà có phải muốn theo đuổi người ta không? Nếu không thì sao lại vừa giúp đỡ vừa đánh tennis, ăn cơm với cô ấy?"

"Ai mà biết, tác phong của chủ tịch Hà xưa nay khiến người khác khó đoán mà." Tài xế nói, "Nhưng nói ra thì cô Đồng có hơi khác với những cô bạn mà trước đây chủ tịch Hà từng quen biết."

"Khác chỗ nào? Không đẹp bằng bọn họ à?"

"Cũng không phải." Anh ta nói, "Cô không thấy là cô ấy hình như không hề sợ hãi chủ tịch Hà à? Nói cách khác là không hề nịnh bợ như những kẻ khác, thậm chí còn có cảm giác là cô ấy còn không để tâm đến chủ tịch Hà nữa kia."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nhìn cô

"Anh nói thế tôi thấy đúng là cũng hơi giống." Thư ký gật gù như đồng cảm: "Còn nhớ lần đầu gặp cô ấy không? Cô ấy đã cản xe của chủ tịch Hà lại, đáng về liều mạng đó. Anh nói xem ở thành phố G này có ai dám cản xe của chủ tịch Hà? Ngay đến thị trường còn phải đích thân đứng cạnh để tiếp đãi nữa là..."

Cô ta nói đúng, kinh tế ở G có thể phồn vinh là do công ty ANI chiếm phần quan trọng, những công ty khác không thể so sánh, ở G nếu mất đi công ty ANI thì cũng như một người mất đi trái tim, cho dù có thể sống cũng không lâu dài được.

Mặc Tô không còn tâm tư ăn uống nữa, những món trước đây cảm thấy ngon lành đều vì chuyện ban nãy mà trở nên nhạt nhẽo, vô vị.

Người đối diện nếm vài miếng cũng không ăn thêm, nhưng miệng vẫn khen những món cô giới thiệu rất ngon.

Mặc Tô không tin, thậm chí nghĩ nếu ngon thật thì sao anh chỉ ăn có chút xíu?

Niệm Sâm tất nhiên nhìn thấy vẻ bất mãn của cô, không giải thích nhiều mà chỉ hỏi: "Cô nghĩ việc rồi à?"

"Ừm." Cô đáp lời, ban nãy cô cầm thùng giấy đựng đồ đạc, anh không nhìn ra mới lạ.

"Sau này có dự định gì không?"

Mặc Tô ngạc nhiên nhìn anh, không tin người đàn ông lạnh nhạt này lại có hứng thú quan tâm đến người bạn không thân lắm là cô.

"Vẫn chưa nghĩ ra, tìm công việc khác thử xem sao." Cô đáp qua loa, thực tế thì cô đã bắt đầu vạch ra kế hoạch đi du lịch một thời gian, trước đây cứ mãi làm việc vì tình yêu của mình, nhưng cuối cùng vẫn là tay trắng. Nếu nói còn lại gì thì đó chính là số tiền mấy năm nay ít khi đụng đến.

Viên Mộ Tây là người đặc biệt gia trưởng về mặt tiền bạc, từ khi họ mới quen nhau, lần nào đi ăn hoặc mua đồ gì đó đều là anh ta trả tiền, cho dù mua những món khá đắt tiền cho cô, chỉ cần ở cạnh anh ta là anh ta đều không cho phép cô bỏ ra một đồng nào.

Sau khi tốt nghiệp hai người sống chung, về mặt tiền bạc, Mặc Tô càng không có cơ hội tiêu tiền, ban đầu hai người đều bận rộn công việc, thời gian mua sắm ít đi, đương nhiên càng ít tốn tiền. Về sau công ty đi vào quỹ đạo, thẻ ngân hàng của Viên Mộ Tây giao hẳn cho cô, đồng thời nghiêm túc báo rằng cô muốn mua gì cứ quẹt thẻ đó là được, nếu số tiền bên trong một tháng không đựng tới, anh ta còn tức giận, bảo cô rằng đàn ông bẩm sinh đã có nghĩa vụ nuôi phụ nữ rồi.

Người đàn ông như thế đối với phụ nữ là cực kỳ hấp dẫn, nếu anh ta chung thủy thì đã hoàn hảo rồi.

Mặc Tô cười buồn, nhìn món cá om dưa chua trước mặt, những món này bình thường anh ta rất thích ăn, có lúc anh ta không rảnh đi cùng cô, cô đến đây cùng Lý Dao mà anh ta còn vùi vỉnh cô trong điện thoại rằng phải mang về cho anh ta ăn nữa.

Định thần lại thì thấy một đôi mắt đen nhánh đang nhìn mình, cô ngại ngùng hỏi: "Anh... đang nhìn gì thế?"

"Nhìn cô." Anh trả lời không hề kiêng kị, "Phải chăng phụ nữ đều giống cô, chia tay rồi rất dễ nhớ đến chuyện cũ, đồng thời sẽ bất giác cười thành tiếng?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tức giận

Mặc Tô bất giác liếc nhìn anh, trong ánh mắt anh có vẻ thấu hiểu mọi thứ, vốn dĩ còn thấy mắt mặt, dù sao bị người ta bắt gặp đang cười ngốc nghếch một mình là một chuyện còn ngu ngốc hơn nữa. Nhưng nghĩ kỹ lại thì mắt mặt trước mặt anh đâu chỉ là lần đầu? Ngay cả khóc cũng khóc rồi, còn sợ cái gì nữa?

"Chẳng lẽ chủ tịch Hà đã từng gặp người còn ngốc hơn cả tôi?"

"Cô đừng hiểu lầm, tôi không hề có ý cười cô." Anh ngồi dựa vào ghế, hai chân vắt lên nhau, cử chỉ rất bình thường mà ở anh lại trở nên vô cùng nho nhã, "Tôi có một cô em gái bằng tuổi cô, đúng lúc này nó cũng đang chia tay bạn trai, rõ ràng không nỡ nhưng lại không chịu nhún nhường để làm lành. Mẹ tôi mỗi ngày đều thấy nó ngồi trong nhà, có lúc đau lòng, có lúc cười ngớ ngẩn một mình, rất bất an, nên tôi mới tiện hỏi thôi."

"Hóa ra phụ nữ trên thế giới này thất tình đều giống nhau. Không giống đàn ông, thất tình có lẽ sẽ không được gọi là thất tình, mà là hành trình đi tìm tình yêu mới, là sự giải phóng khỏi quá khứ đeo bám."

"Xem ra cô Đồng bị đàn ông làm tổn thương rất sâu, nghe nói cô gái như thế rất khó tin tưởng người đàn ông khác." Khóe môi anh mỉm cười, "Thế thì, không biết nếu tôi muốn mời cô Đồng đến công ty tôi làm việc, cô Đồng có đồng ý không?"

Không ngờ anh lại đột ngột chuyển chủ đề, Mặc Tô trong khoảnh khắc không phản ứng kịp. Lẽ nào mục đích anh tìm cô hôm nay là muốn bảo cô đến công ty anh làm việc? Anh có Hỏa nhãn tình tình hay sao? Buổi trưa cô mới thôi việc, chiều anh đã mời mọc?

"Chủ tịch Hà, có ai nói với anh rằng, trông anh giống một người đàn ông rất nguy hiểm không?"

Câu này khiến Hà Niệm Sâm dở khóc dở cười, trong đôi mắt đen lóe lên nụ cười rõ ràng: "Nói thế nào?"

"Người có thân phận cao quý lại đẹp trai như anh lại quá tốt với một cô gái không thân quen lắm, sẽ dễ khiến người ta có chút hiểu lầm, giống như người ở thành phố G này muốn vào công ty ANI làm nhiều như lông bò vậy, chủ tịch Hà sao phải đích thân mời một luật sư nhỏ mà còn mới thôi việc đến công ty anh làm?"

"Nên, cô đang nghi ngờ tôi có ý đồ?"

Mặc Tô cười khẽ, "Là anh nói đó, chứ tôi không nói gì cả."

Niệm Sâm cũng không để bụng, ngón tay thon dài gõ nhịp trên bàn, "Ví dụ nhé, một người đàn ông ưu tú muốn tìm bạn gái thì không để ý đến dung nhan, hoàn cảnh gia đình, cũng không quan tâm đến trình độ học vấn, chỉ quan tâm hai người có hợp nhau về tính cách hay không, hoặc đôi bên thấy hợp mắt nhau không, đó là vì điều gì? Tôi tin cô Đồng sẽ hiểu đạo lý trong đó."

"Tôi hiểu, ý chủ tịch Hà là anh tìm tôi là vì tôi đối với anh sẽ thuận mắt hơn những người khác?"

"Nếu cô hiểu như thế thì tôi cũng không phủ nhận."

"Nhưng đối với tôi thì chưa chắc đã thấy anh thuận mắt. Tuy chủ tịch Hà vừa đẹp trai lại có tiền, nhưng nói chuyện với anh rất dễ khiến tâm trạng tôi mất bình tĩnh, hay nổi giận. Tôi cảm thấy cách trò chuyện này rất tệ. Nên là..." Cô đứng lên, móc ra một tờ chi phiếu: "Cảm ơn ý tốt của chủ tịch Hà, tôi không có phúc hưởng, xin chào tạm biệt."

Thấy cô giận dữ định bỏ đi, Niệm Sâm không có hành động nào, vẫn bình thản nói: "Tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ, giống như cô đã nói, đây là một

công việc mà rất nhiều người mơ còn không có được."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hối hận điên cuồng

Mặc Tô buồn bực ra khỏi quán ăn, sắc trời bên ngoài đã tối dần, cô thẫn rủa một tiếng, không phải mắng Hà Niệm Sâm mà là mắng mình ăn no rảnh rồi, sao lại đưa loại người đó tới đây ăn chứ, bây giờ hay rồi, nơi hẻo lánh thế này đến tối không thể bắt được xe.

Trước kia mỗi lần đến đây hoặc là Lý Dao có xe hoặc là đi cùng Viên Mộ Tây, trước đó Viên Mộ Tây cũng từng kiến nghị cô đi học lái xe, nếu thi đậu bằng lái, anh ta sẽ thưởng cho cô một chiếc BMW MINI, ban đầu là do việc ở công ty quá bận rộn, nên chuyện đó nhắc rồi thôi, cô cũng không nghĩ nhiều. Về sau hiếm hoi lắm mới rảnh rỗi, cô lại muốn mỗi ngày đều có anh ta đưa đón, đi đâu anh ta cũng vui vẻ lái xe đưa cô đi, cảm giác đó đương nhiên tốt hơn nhiều so với việc tự lái xe, cảm giác được cưng chiều khó tả, nên càng không muốn đi học lái xe nữa.

Nhưng bây giờ...

Cô hối hận rồi, hối hận điên cuồng!

Thế giới này căn bản không có tình cảm nào là vĩnh hằng, những thứ cô tưởng rằng có thể trọn đời trọn kiếp đều là do tự tưởng tượng mà ra. Nếu cô đủ thông minh thì nên đòi vật chất từ Viên Mộ Tây để bù đắp cho mình, chứ không phải tưởng rằng mình siêu phàm thoát tục, không cần gì cả, tổn thương nào cũng tự mình gánh chịu.

Đúng là cô đang buồn bực đi về phía vô định thì một chiếc Benz màu đen chậm rãi đi cạnh cô, lần này không ai mở cửa sổ, nó cũng không dừng, không đi tiếp, cứ đi theo cạnh cô, giống như cô có lên xe hay không cũng không vội.

Thời điểm này ở đây tuy không có nhiều người nhưng các cặp tình nhân đang nắm tay nhau tình tứ đi bộ, nhìn thấy cảnh tượng này cũng quay lại nhìn, còn tưởng cô là đại tiểu thư nhà nào, đang giận dỗi không chịu về nhà, bắt tài xế cứ đi theo mãi.

Mặc Tô không ngừng tự nhủ là vì không muốn bị bao nhiêu cặp mắt quan sát nên cô mới suy xét đến việc lên xe Hà Niệm Sâm, còn nữa, là do chính anh đòi tới đây, thế thì phải có trách nhiệm đưa cô về chứ, đúng không?

Nghĩ thế nên cô dừng lại, chiếc xe bên cạnh cô cũng ngừng lại.

Mặc Tô không nói không rằng mở cửa xe ngồi vào trong, người lái là tài xế của Hà Niệm Sâm, còn anh đang ngồi phía sau, trên tay cầm một tập tài liệu, thấy cô vào cũng không nói gì.

Chiếc xe chậm rãi chạy đi.

Như có phần ám ức, trong không gian không nóng bức mà cô cứ đòi phải mở cửa sổ, gió từ ngoài thổi vào khiến tài liệu trên tay anh kêu "xoàn xoạt".

Nữ thư ký thấy thế định lên tiếng nhắc thì bị ánh mắt Hà Niệm Sâm ngăn lại.

Trong xe yên tĩnh, không ai nói gì, bên tai Mặc Tô chỉ có tiếng gió, và tiếng lật giấy sau lưng, như một khúc nhạc thôi miên khiến cô hơi buồn ngủ.

Cứ thế đi về tới nhà, có lẽ do ám ức nên tuy tò mò tại sao cô không nói địa chỉ mà Hà Niệm Sâm cũng vẫn biết nhà cô ở đâu, nhưng cô vẫn không hỏi.

Vừa định mở cửa xe thì thấy một chiếc xe xuất hiện bên ngoài, và cả bóng dáng quen thuộc kia, toàn thân cô như bị đứng hình, tay đặt trên chốt cửa không thể nhúc nhích nổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tôi chưa bao giờ hận anh như lúc này

Cho dù bóng hình kia có hóa ra tro, cô cũng sẽ nhận ra anh ta là ai.

Viên Mộ Tây, sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Đầu Mặc Tô bắt đầu tranh đấu, phân vân giữa xuống xe và không, xuống thì có nghĩa là cô phải gặp người cô không muốn gặp, nếu không thì Hà Niệm Sâm chắc chắn sẽ lấy làm lạ, lúc do dự xong, cô nghiêng rặng mở cửa, cúi đầu chạy vào trong tòa nhà.

Tiếng chân đuổi theo phía sau khiến tim cô đập thình thịch, bước chân bắt giắc nhanh hơn.

Đúng lúc sắp rẽ vào cầu thang thì tay bị kéo mạnh, cả người cô bị xoay lại, gương mặt căng thẳng của Viên Mộ Tây xuất hiện, đứng gần nên cô có thể ngửi thấy mùi rượu phảng phất từ người anh ta.

Cô nhủ mảy theo bản năng, định hất tay anh ta ra, nào ngờ sức mạnh đó vượt tưởng tượng, nhất thời không thể thoát ra được.

"Tại sao về nhà muộn như vậy?" Anh ta nói, trong giọng nói có sự chất vấn.

Trạng thái hiện giờ của anh ta trông rất thảm, mái tóc vốn chải chuốt thẳng thơm cũng rối loạn trong gió, nút áo sơ mi bỏ cài tới tận cái thứ ba, cho dù thế này càng tăng thêm sự gợi cảm của đàn ông, nhưng không phù hợp với tác phong chính nhân quân tử xưa nay của anh ta.

"Tôi về sớm hay muộn hình như không liên quan đến anh, Viên tiên sinh à." Ánh mắt Mặc Tô lạnh nhạt nhìn anh ta, hận bản thân lại thấy thương xót vì bộ dạng lúc này của anh ta.

"Tại sao không liên quan đến anh? Mặc Mặc, em là người phụ nữ của anh, sao không liên quan đến anh được?"

"Phụ nữ của anh?" Mặc Tô cười khẩy, "Người phụ nữ của anh nhiều lắm, nếu tôi có thể được tính thì cũng chỉ là một trong những người bị anh đá thôi."

"Không... anh yêu em, người anh yêu chỉ có em." Mắt anh ta nheo lại, vẫn là thần thái cô yêu thích, nhưng không thể khiến cô lung lay ý chí một chút nào nữa.

"Anh yêu ai cũng chẳng liên quan đến tôi. Phiền anh buông tay, tôi phải lên lầu."

"Sao không liên quan? Người anh yêu là em, sao không liên quan chứ?" Anh ta nói dứt câu thì tay cũng kéo mạnh, cô bị kéo đập mạnh vào người anh ta, Mặc Tô "hự" một tiếng, chưa kịp kêu lên thì miệng đã bị anh ta hôn mạnh.

Vẫn nụ hôn quen thuộc, mang theo mùi rượu vương vấn nhưng không còn hấp dẫn như xưa, để lại cho cô chỉ có sự chán ghét vô cùng tận, động tác đầu tiên sau khi cô phản ứng kịp là há miệng cắn mạnh, sức lực không mạnh không nhẹ vẫn khiến anh ta bị đau, theo bản năng buông cô ra.

Mặc Tô đã tránh thật xa, lạnh lùng nhìn anh ta: "Viên Mộ Tây, có biết bây giờ tôi ghét anh, tất cả mọi thứ của anh, bao gồm nụ hôn của anh, tới mức nào không?"

"Chán ghét?" Từ này đã thành công khơi dậy lửa giận của anh ta, anh ta bước tới một bước, một tay túm cầm cô, trừng mắt: "Em nói em chán ghét? Ban đầu là ai chủ động? Mỗi lần anh tránh né nụ hôn của em theo thói quen, em còn giận anh? Mặc Mặc, em đã quên lúc đó em đã chủ động thế nào, thích anh hôn em thế nào sao?"

Lời anh ta nói đã gõ vào tim cô một cách tuyệt tình, khiến sự lưu luyến còn lại một chút của cô với anh ta hoàn toàn biến mất.

"Là tôi hèn." Cô nghiêng rặng nói từng câu từng chữ: "Là tôi hèn mới theo đuổi anh, thích anh, là tôi hèn mới chủ động hôn anh, như thế anh đã thỏa mãn chưa?"

Viên Mộ Tây, tôi chưa bao giờ hận anh như lúc này, hận tôi đã yêu anh, hận tôi hèn hạ theo đuổi anh, hận tôi đã dâng hai tay quyền làm tổn thương tôi cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chúc cô có một giấc mơ đẹp

Hai người cứ thế căng thẳng đối đầu, Mặc Tô không ngừng cảnh cáo bản thân, Đồng Mặc Tô, nếu mảy còn tình cảm với Viên Mộ Tây thì đúng là mảy quá hèn, ngay cả chính mảy còn khinh thường mình, thì ai có thể giúp mảy giữ lại sự tự trọng ít ỏi đó?

Đúng lúc đang im lặng sau khi tranh cãi, tài xế của Hà Niệm Sâm xuống xe, lịch sự hỏi: "Cô Đồng, chủ tịch Hà hỏi cô gặp chuyện gì? Có cần giúp không ạ?"

Mặc Tô quay lại, nhìn thấy Hà Niệm Sâm đã xuống xe, đang đứng dựa cửa, trong tích tắc cảm thấy mình mất mặt triệt để, ông trời dường như không muốn tha cho cô, lúc nào cũng khiến cô mất mặt hoàn toàn trước anh.

"Chủ tịch Hà?" Viên Mộ Tây cau mày, như nghe thấy cái tên này thì tỉnh rượu hơn nửa.

Mặc Tô không nói gì, nhân lúc Viên Mộ Tây chưa phản ứng ra, cô đến bên Hà Niệm Sâm, to gan khoác tay anh, nói với Viên Mộ Tây: "Anh nhìn cho rõ đây Viên tiên sinh, hiện giờ tôi đã có bạn trai rồi, xin anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, càng đừng làm những chuyện quá đáng, tôi không muốn để bạn trai tôi mất vui."

Vốn tưởng Viên Mộ Tây sẽ lại nổi trận lôi đình, ngờ đâu ánh mắt vốn giận dữ của anh ta dần dần trở thành lạnh lẽo, cái lạnh thấu xương. Ánh mắt đó lướt qua người họ, rồi bỏ đi không nói một lời. Ánh mắt đó như thể cả đời này không muốn nhìn thấy cô nữa.

Đây lẽ ra là kết cuộc cô muốn, tại sao trong lòng lại thấy đau đớn hụt hẫng?

Mặc Tô nhìn chiếc xe quen thuộc khởi động, lạnh lùng quay đầu bỏ đi, ngơ ngẩn buông tay đang khoác tay Hà Niệm Sâm xuống.

Lúc này điện thoại bỗng có tiếng tin nhắn, cô nhanh chóng lấy ra xem, tin nhắn không phải như cô mong muốn, cô nhìn qua, gương mặt không cảm xúc rồi quay sang hỏi Hà Niệm Sâm: "Ban đầu anh nói muốn tôi đến công ty anh làm, có còn hiệu lực không?"

"Đương nhiên."

"Được, tôi đồng ý, ngày mai tôi sẽ đến phỏng vấn."

Niệm Sâm nhướn mày, không nói gì, nhưng lại nghe cô nói tiếp: "Ban nãy xin lỗi anh, bắt anh mạo nhận bạn trai tôi, nhưng anh yên chí, tôi sẽ không tranh thủ cơ hội để lợi dụng anh đâu."

Thấy khỏe môi anh như cười như không, cô giải thích: "Ý tôi là, thân phận tổng giám đốc ANI của anh, nếu bạn gái bị công khai nhất định sẽ rất phiền toái. Viên Mộ Tây không phải loại nhiều chuyện đâu."

"Tôi không quan tâm." Anh nói gọn lỏn khiến Mặc Tô nhất thời không biết trả lời thế nào.

Nhún vai, "Dù sao cũng cảm ơn anh, nếu không có gì thì tôi về nhà trước, thấy hơi mệt."

"Ừ." Anh bỗng đứng lên, chìa tay ra với cô.

Mặc Tô lùi lại theo bản năng, nhìn anh về cảnh giác, nhưng anh lại cười: "Đừng sợ, tôi chẳng qua chỉ muốn lấy cái gì đó rơi trên tóc cô thôi." Anh đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt tóc cô, trên tay anh là chiếc lá màu trắng không biết rơi xuống tóc cô từ bao giờ.

"Chúc cô có giấc mơ đẹp." Nói xong, anh liền quay lưng vào xe mà thư ký đã mở cửa sẵn, tiếng xe khởi động vang lên, rồi chiếc xe quay đầu chạy nhanh.

Trên mảnh đất trống trải chỉ còn lại một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sâm, có nhớ em không?

Trên đường về, thư ký thi thoảng nhìn sang Hà Niệm Sâm đang dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, mấy lần ngập ngừng muốn nói cũng không nói được gì.

Trên tay cô ta cầm một chiếc điện thoại, chính là chiếc mà Mặc Tô đã tốn bao công sức truy tìm số. Đối với người ngoài, đó là điện thoại cá nhân của anh, thực tế thì đa phần là do thư ký nghe, còn điện thoại cá nhân của cá nhân Hà Niệm Sâm thì lại không thường mang theo bên mình.

Thư ký nhìn điện thoại trên tay, như không nhận được nữa, khẽ gọi: "Chủ tịch Hà?"

Niệm Sâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi khẽ "ừ" một tiếng.

Thư ký yên lòng, nói: "Ban nãy cô Tiêu gọi điện tới, tôi nói chủ tịch Hà đang bận, ngài xem có cần gọi lại không ạ?"

Niệm Sâm không gọi lại ngay, thậm chí cô ta cầm điện thoại đợi mấy phút sau vẫn không thấy phản ứng. Đã theo anh lâu nên cô ta cũng biết, biểu hiện đó của chủ tịch Hà thường là không có ý gọi điện lại.

Cô ta hơi lo lắng nhìn sắc mặt anh, biết bệnh dạ dày của anh lại tái phát. Từ nhỏ anh đã mắc bệnh này, được bà nội cưng chiều quen nên thức ăn đều do đầu bếp của gia đình phụ trách. Dạ dày được cưng chiều đó đương nhiên không thể chịu nổi những món ăn uống cực kỳ bình thường của người bình dân. Lại thêm bác sĩ đã khám và dặn dò anh không bao giờ được ăn cay, cô ta lại vừa nhìn thấy những món ăn trên bàn kia cơ bản đều là cay cả.

Thực tế thì đúng là bệnh dạ dày của Niệm Sâm đã tái phát, vừa về nhà đã đổ gục xuống sofa.

Quản gia bước tới khẽ hỏi: "Thiếu gia, có cần đỡ cậu về phòng ngủ không?"

Niệm Sâm thấy choáng váng, dạ dày đau đớn, không muốn đánh thức bà nội lúc này đã ngủ, nên lắc đầu: "Không cần, tôi nằm ở đây một chút. Bác cứ bận đi."

Mở tivi, trong tivi đang chiếu gì anh cũng không chú ý, đầu óc bị cơn đau dạ dày hành hạ, lúc nhỏ khi thấy đau, ngủ một giấc sẽ khỏi. Bây giờ anh vẫn không thay đổi được thói quen này.

Điện thoại bị ném trên bàn trà lúc này lại đổ chuông, tiếng rung quá rõ như đang chỉ trích chủ nhân bỏ rơi nó, anh cầm lấy, tiếng phụ nữ trong điện thoại tuy dịu dàng nhưng hơi oán trách: "Sâm, cuối cùng anh cũng chịu nghe máy rồi."

"Ừ." Anh không vì giọng điệu trách móc đó mà trở nên dịu dàng hơn, giọng trầm thấp như dòng sông bình lặng trôi trong đêm: "Có chuyện gì?"

"Không có gì thì không được tìm anh sao? Em khó lắm mới gọi lại cho anh, anh có thể đừng lạnh nhạt với em được không?" Tuy oán trách nhưng giọng nữ kia vẫn dịu dàng nhẹ nhàng, có thể nhận ra đó là một người con gái rất biết làm đàn ông vui lòng, yêu mến.

"Được rồi." Niệm Sâm cười: "Xin hỏi cô Tiêu muộn thế này gọi điện cho anh làm gì?"

"Nhớ anh chứ sao..." Cô ta nói, "Trước kia mỗi lần gọi điện anh đều nghe máy, hôm nay gọi nhiều lần cũng không thấy anh, bà nội nói anh không mang điện thoại, thư ký nói anh đang họp. Máy thành viên hội đồng quản trị kia cũng thật là... muộn thế này còn họp gì, họ không biết sức khỏe anh không tốt sao?"

"..."

Thấy bên kia im lặng, cô gái vội nói: "Được rồi được rồi, em biết anh không thích người khác can thiệp chuyện công việc của anh, em chỉ nói thế thôi." Giọng cô ta càng nũng nịu hơn, "Sâm, có nhớ em không?"

"Ừ." Một chữ đơn giản quen thuộc, làm mờ ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cuộc sống của Hà Niệm Sâm (1)

"Lần nào cũng là 'ừ', lâu không nói chuyện mà anh không có gì muốn nói với em sao?"

"..." Bên kia vẫn im lặng, cô gái lập tức thấy dâng lên sự hụt hẫng quen thuộc, cười gượng, nhưng giọng vẫn vui vẻ như không hề để bụng, "Lâu thế rồi, Sâm vẫn nghiêm túc như vậy, em chỉ đùa thôi mà."

Nghe bên kia lại 'ừ' một tiếng, cô ta mới yên lòng. Bắt đầu trò chuyện vu vơ, nhận được hầu như chỉ là những từ đơn giản như 'ừ' 'à' 'ồ'.

Hụt hẫng cúp máy, cô gái đỡ dần cảm điện thoại yêu quý mà anh đã tặng, trái tim như cánh buồm căng lên rồi bị gió to thổi rơi xuống, chìm xuống đáy biển.

Bên này Hà Niệm Sâm cúp máy xong thì nghe sau lưng có tiếng bước chân, anh uể oải ngẩng lên rồi lập tức bước tới, dìu người đó đến sofa, động tác lần về mặt dịu dàng hơn trước nhiều.

Bà nội quan sát gương mặt đứa cháu, nói với vẻ xót xa: "Sao sắc mặt lại không ổn rồi?"

"Có ạ?" Niệm Sâm sờ mặt cho có rồi cười, "Bà nội sao muộn rồi vẫn chưa ngủ?"

"Muốn gặp con, hôm nay Tiêu Tiêu gọi đến mấy cuộc, nói là gọi đến công ty con không ai nghe máy, bà ấy à, có hơi lo lắng..."

Niệm Sâm thoáng chau mày, trong lòng thầm nhủ sau này không được để điện thoại ở nhà nữa.

Bàn tay nhăn nheo của bà nội nắm tay anh, bắt anh ngồi xuống bên cạnh: "Niệm Sâm à, công việc quan trọng, nhưng sức khỏe cũng quan trọng. Sức khỏe con vốn đã không tốt, phải chăm sóc kỹ. Mỗi tối bà đều muốn chờ con về để hâm món canh bỏ cho dạ dày để con ăn, nhưng con về muộn quá, bà đợi mãi rồi ngủ quên mất."

Niệm Sâm cười, "Bà nội à, không phải đã nói đừng chờ con rồi sao? Nếu con đói sẽ ăn ở ngoài mà."

"Đồ ăn bên ngoài làm sao so được với đồ ăn ở nhà? Trước kia chúng ta nghèo, bà nội không có điều kiện chăm sóc con tốt, bây giờ có điều kiện rồi, bà nội muốn bù đắp cho con thật nhiều."

"Bà nội, bà chỉ cần chăm sóc bản thân thật tốt là con vui lắm rồi."

"Bà biết con có hiếu mà." Bà nội vỗ vỗ tay anh, nói: "Nhưng con cũng không thể chỉ tốt với một mình bà, biết không?"

"Sao ạ?"

"Tiêu Tiêu gọi điện tới, con không nghe cũng không biết gọi lại, cũng may người ta tốt tính, không so đo với con đấy. Nhưng thế này cũng dễ nuông chiều con thành hư mất."

Nhất phát tức thành thiên cổ hận (một lần sơ suất hận ngàn năm), Niệm Sâm thầm bực tức, sao lại đúng lúc Lâm Như Tiêu gọi điện tới thì anh lại không mang theo, cô gái này cũng thật là... gọi một lần được rồi, có cần phải tìm anh khắp thế giới mới chịu thôi?

"Tiêu Tiêu là một cô gái rất tốt, người ta xinh đẹp lại ngoan hiền, bà nội trước đây chưa từng nghĩ lại có người như thế chịu làm cháu dâu." Bà lão cả đời vất vả chăm chỉ, là một người vô cùng thật thà, trước kia khi gia cảnh không tốt, đương nhiên cũng chưa từng nghĩ sau này lại có mối quan hệ với cô gái giàu có sang trọng kia.

"Con biết mà." Anh trả lời ngắn gọn, không muốn tiếp tục lãng nhăng vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cuộc sống của Hà Niệm Sâm (2)

Nhưng bà cụ lại cho rằng tương lai của cháu nội là chuyện vô cùng quan trọng, vẫn tiếp tục can thiệp: "Biết là tốt, nếu đã quyết định sống tốt thì phải nhanh chóng thành thân đi. Sao lại cứ để người ta không có cảm giác an toàn thế. Cô gái này, đàn ông có thể mang lại cảm giác an toàn hay không là quan trọng nhất. Bà biết bình thường con bận rộn, hồng nhan tri kỷ cũng nhiều, không phải bà nội phong kiến, nhưng hồng nhan tri kỷ làm sao so được với người yêu con thật lòng? Nếu con không có tiền thì bọn họ có còn tốt với con không? Niệm Sâm à... có thời gian gọi điện cho Tiêu Tiêu, để nó yên lòng, nhé?"

Niệm Sâm "vâng" một tiếng rồi bảo: "Bà ơi, nhìn kia, đã mười hai giờ rồi, muộn rồi, con đi bà lên nghỉ nhé."

"Hà? Mười hai giờ rồi à." Bà cụ vội đứng dậy, "Thế thì bà đi ngủ, nếu không ông nội con tìm không thấy bà sẽ cuống lên mất."

"Vâng." Niệm Sâm cẩn thận dìu bà cụ lên lầu nghỉ ngơi.

Phòng của bà cụ là nơi có điều kiện tự nhiên tốt nhất trong nhà, Niệm Sâm luôn nghĩ rằng bà đã chịu khổ cả đời, lúc bà lớn tuổi phải bày hết những mệt mỏi của thế giới ra trước mắt bà. Anh dìu bà lên giường nằm xong, cẩn thận đắp chăn, thì bà cụ đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đầu giường bà cụ còn đặt tấm hình của ông cụ, thực ra ông nội Niệm Sâm đã qua đời từ lâu, không biết bắt đầu từ lúc nào, bà cụ cứ nói ngủ lúc mười hai giờ thì ông nội sẽ đến thăm bà. Ban đầu tình huống này khiến Niệm Sâm rất bất an, dù sao bà cụ đã lớn tuổi, thường xuyên mơ thấy một người đã khuất thì ý nghĩa trong đó thế nào ai cũng biết.

Anh từng mời bác sĩ và cả bác sĩ tâm lý đến khám, cũng chẳng có tiến triển gì, bà cụ vẫn tối nào cũng nằm mơ, chỉ có điều mấy tháng trôi qua, bà cũng không có hiện tượng gì lạ thường, Niệm Sâm mới yên tâm hơn.

Nhẹ nhàng khép cửa, anh quay về thư phòng, uống mấy viên thuốc dạ dày, như sức nhớ điều gì, anh lấy điện thoại ra gọi điện cho trưởng phòng hành chính.

Trưởng phòng hành chính đang xem tivi cùng vợ ở nhà, nghe tiếng điện thoại vốn mặt tỏ ra không vui, nhưng nhìn thấy số gọi đến thì vội bảo vợ tắt tivi đi, lưng uốn thẳng lên, giọng cung kính rõ rệt: "Chào chủ tịch Hà ạ."

Niệm Sâm bên kia "ừm" một tiếng: "Ngày mai có một cô gái họ Đồng đến phỏng vấn, anh sắp xếp nhé."

"Vâng vâng." Bên kia rồi rít trả lời. Đợi anh cúp máy, anh ta mới bình tĩnh lại, chủ tịch Hà thường không dùng điện thoại cá nhân để gọi, ban này đúng là khiến anh ta căng thẳng muốn chết.

Người vợ ngồi cạnh đang dựa vào lòng anh ta ngẩng lên, chớp mắt về ngày thơ, "Ai thế? Sao khiến anh căng thẳng quá vậy?"

"Chủ tịch Hà muộn thế này gọi tới, em bảo anh làm sao không căng thẳng được?"

"Ôi! Hóa ra là chủ tịch Hà! Em nói mà, giọng ai mà hay đến thế." Cô vợ vừa nói, mắt vừa tò trái tim hồng, "Thế giới này sao lại có người đàn ông quyền rũ như chủ tịch Hà cơ chứ?"

Anh ta véo mũi vợ, vẻ nghiêm túc: "Ông chồng quyền rũ hơn của em đang ở đây!" Nói thế nhưng trong lòng anh ta đang nghĩ, cô Đồng mà chủ tịch Hà nói là nhân vật phượng nào, mà phải đích thân anh gọi điện dặn dò chuyện phỏng vấn cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Do dự đi phỏng vấn

Mặc Tô từng nghĩ đến một ngàn khả năng, cô có thể tìm ra một công ty có lẽ đãi ngộ không được tốt, hoặc may mắn tìm thấy một công việc tương đương với công ty trước đây, nhưng chưa từng nghĩ mình sẽ đến làm việc ở công ty của Hà Niệm Sâm.

Chín giờ đến công ty của Hà Niệm Sâm, đứng bên dưới ngẩng lên nhìn tòa nhà cao sừng sững một lúc lâu, cô lại đi ra, đến tiệm Starbucks dưới tòa nhà tìm một chỗ gần cửa sổ, chọn một ly cafe rồi bắt đầu ngồi thần thờ.

Nếu không vì hôm qua bị Viên Mộ Tây quấy rối, lại thêm nhận được tin nhắn đặt vé bị trục trặc của công ty hàng không, cô cũng sẽ không nghĩ quẩn mà nhận lời ngay lúc đó. Cô chờ đắn nghĩ, sao cứ như có mối duyên cắt không đứt, rồi tung cả lên với Hà Niệm Sâm thế nhỉ? Vốn tưởng sau vụ kiện đó hai người sẽ không gặp lại, ai ngờ lại dính dáng tới nhau, nếu cô thực sự đến công ty anh làm việc, hai người sẽ càng vướng mắc sao?

Không biết tại sao, cô lại có cảm giác rất kỳ quặc về Hà Niệm Sâm, giống như Viên Mộ Tây ngay từ đầu đã nói, đừng chọc vào anh, bây giờ cô cứ bị cảm giác kỳ quặc đó đeo bám. Hình như anh thực sự không phải người có thể đụng vào vậy.

Cô ngồi một mình suy nghĩ lung tung, suốt cả hai tiếng mà cũng không thay đổi tư thế, cafe trước mặt cũng chỉ uống một nửa, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu không phải do phục vụ không thể chịu được tư thế ngồi đờ đẫn đó của cô, đi tới hỏi thăm, thì chắc cô đã ngồi tới trưa rồi.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi. Thời gian nghỉ trưa là mười hai giờ. Cô còn một tiếng nữa.

Tuy trong đầu rối như tơ vò nhưng đã tới rồi thì cô vẫn nghĩ mình bắt buộc phải đi, chuyện nhận lời người ta thì phải làm cho được, đó luôn là cách sống của cô.

Tòa nhà văn phòng của ANI có công tác bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, mỗi người đều phải có thẻ công tác mới được ra vào, người như cô đến phỏng vấn, đầu tiên phải áo mũ chỉnh tề gọn gàng mới được bảo vệ dẫn vào trong, sau đó tiếp tân gọi điện thông báo cho cấp trên, cấp trên lại gọi cho trưởng phòng nhân sự. Nên khi cô nhìn thấy người phụ trách phỏng vấn thì đã là nửa tiếng sau đó.

Đó là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dung mạo sạch sẽ, ngũ quan sáng sủa. Mặc Tô vừa ngồi xuống sofa chờ đợi đã quan sát những người ra vào tòa nhà, về mặt yêu cầu đối với nhân viên, công ty ANI hình như không chỉ đòi hỏi năng lực mà đồng thời ngoại hình cũng không được xấu, chỉ ít trong nửa tiếng cô chờ đợi thì chưa từng thấy người nào xấu hoặc thấp hoặc mập phì... Mỗi người đều có vóc dáng khá chuẩn, ăn mặc chỉnh tề.

"Cô Đồng Mặc Tô?" Người đó lịch sự gọi một tiếng, hoàn toàn không có vẻ xa cách, mô phạm như những chủ quản nhân sự các công ty khác trong lần đầu phỏng vấn thử việc.

Mặc Tô vội đứng dậy, mỉm cười: "Vâng, chào anh."

"Ừ, mời cô theo tôi."

Đi theo anh ta vào thang máy, công ty tốt quá, ngay cả thang máy cũng sang chảnh thế này.

Ra khỏi thang máy, bên trái là khu nhân viên, trưởng phòng nhân sự đưa cô rẽ sang bên phải. Trên đường đi rất im lặng, khiến cô đi mỗi bước đều rất dè dặt, chỉ sợ tiếng giày cao gót gõ xuống làm phiền người khác. Cuối cùng anh ta đưa cô đến trước cánh cửa văn phòng duy nhất nằm sâu bên trong.

"Mời cô vào, chủ tịch Hà đang chờ cô."

"Chủ tịch Hà?"

"Đúng, chủ tịch Hà là chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi, chắc cô không đến nỗi chưa biết chứ? Mau vào đi, ngài ấy rất bận, chúc cô may mắn."

Cô đương nhiên biết Hà Niệm Sâm là chủ tịch của họ, chỉ là điều cô không rõ... một cuộc phỏng vấn xin việc nho nhỏ này mà cần chủ tịch đích thân ra trận?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ban này là tôi không đúng, tôi xin lỗi các anh

Bắt đầu viết truyện của bạn Gõ cửa xong, bên trong vắng ra một giọng nói trầm trầm: "Come in."

Nghe thì không giống giọng của Hà Niệm Sâm, cô đẩy cửa bước vào, trong gian phòng sang trọng rộng rãi có hai người đang ngồi, một người ngồi trên sofa, nhỏ nhà uống trà, người kia ngồi ở bàn làm việc, nhìn thẳng vào cô.

Trong này đúng là quá sáng sủa, Mặc Tô nghĩ bụng, cửa sổ rộng sát đất khiến người ta cảm giác đang ở bên ngoài, chẳng hề thấy bức bối khi ở trong phòng.

Cô nhìn Hà Niệm Sâm đang ngồi trên sofa, và người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, cuối cùng chọn đi về phía bàn.

Người này cô từng gặp, chính là trợ lý cá nhân Diệp Phàm của Hà Niệm Sâm mà lần trước đến tìm cô với danh nghĩa là nhân chứng. Mặc Tô có ấn tượng rất sâu sắc về anh, cứ cảm thấy hình như anh luôn có dáng vẻ trời sắp xuống cũng không sợ, khỏe mỗi lúc nhún lên, trông có vẻ lười biếng.

Nguyên nhân Mặc Tô đi về phía anh chỉ có một, trên tay anh cầm hồ sơ, trên bìa hồ sơ có ghi ba chữ "Đồng Mặc Tô" viết bằng liễu thể.

"Mời ngồi." Người đó lịch sự nói, "Cô Đồng, chào cô, đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau. Tin rằng tôi cũng không cần tự giới thiệu nữa. Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, có vài vấn đề muốn thỉnh giáo, đầu tiên, đối với công việc trợ lý riêng của chủ tịch hội đồng quản trị, cô có suy nghĩ gì?"

Mặc Tô tuy đã làm việc nhiều năm nhưng phỏng vấn thì mới là lần đầu, cô nghĩ ngợi rồi trả lời đơn giản và thực tế nhất: "Tôi chưa từng làm công việc này, nhưng tôi tin chỉ cần cố gắng thì sẽ làm tốt."

"Cô Đồng rất tự tin, thế thì tôi có thể biết lý do cô bỗng dưng chuyển ngành không?"

Mặc Tô ngẩn người, trong lòng nảy sinh nghi vấn, không phải Hà Niệm Sâm mời cô đến sao? Tuy sau này là cô chủ động đề nghị, nhưng nguyên nhân cụ thể anh phải rõ hơn ai hết chứ? Hà tất phải hỏi dư thừa?

Có lẽ nhận ra sự không vui của cô, Diệp Phàm tốt bụng giải thích, "Cô biết là đối với sếp thì động cơ làm việc của nhân viên trực tiếp ảnh hưởng đến thái độ và hiệu suất làm việc của người đó, nên tôi nghĩ rằng câu này rất cần thiết phải hỏi."

"Đúng là rất cần, nhưng nếu đã biết mà còn hỏi, anh không thấy là rất không cần hay sao?" Mặc Tô không chịu nổi, đứng lên nói với Hà Niệm Sâm: "Tôi nghĩ chắc mình không phù hợp với cuộc phỏng vấn của ANI, tôi xin phép đi trước."

Nói xong liền đi.

"Khoan đã." Sau lưng vắng tới một giọng nói, cô khựng lại, nghe anh nói tiếp: "Sao dạy cô nhiều thế mà không tiến bộ gì cả." Lại là tiếng thờ dài, Mặc Tô quay lại, thấy Niệm Sâm đứng lên khỏi sofa: "Không ai nói rằng người phụ nữ quá ương bướng không đáng yêu à? Kiểu phỏng vấn này quá bình thường, nếu công ty nào cô cũng có thái độ thẳng thắn thế, sau này không muốn làm việc nữa hả?"

"Sai rồi. Nếu là nơi khác, tôi sẽ không quan tâm. Quan trọng là tại sao tôi chuyển ngành, Hà tiên sinh hẳn phải rõ chứ, đúng không?"

"Tôi hiểu, nhưng không có nghĩa là người khác hiểu. Diệp Phàm là trợ lý riêng của tôi, công việc cô sắp đảm nhận là thay thế cậu ấy, nên lần phỏng vấn này mới do cậu ấy tiến hành. Trước đó cậu ấy không hề biết gì về tình hình của cô. Cô nói chuyện mà tôi biết chỉ là chuyện riêng giữa chúng ta, không có nghĩa là cái gì tôi cũng nói cho người khác biết, hiểu không?"

Trời ạ! Mặt của Mặc Tô đỏ lên. Sao cô lại tự đa tình, tưởng Hà Niệm Sâm đang đùa bỡn cô, tưởng anh nói hết cho người khác nghe rồi khiến cô khó chịu. Hóa ra người ta đang phỏng vấn nghiêm túc, là tự cô tư tưởng bất chính, lúc nào cũng nghĩ linh tinh. Nếu bây giờ dưới đất có khe hở thì tốt quá! Thật muốn quay đầu bỏ đi, nhưng nhìn thái độ nghiêm túc của Hà Niệm Sâm, Mặc Tô quyết định liều, nói: "Ban này là tôi không đúng, tôi xin lỗi các anh."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hai người đàn ông quá khó đoán

Cô cúi đầu, Hà đại Boss lại gọi ngụy trang như thế, đương nhiên cô không thể nhìn thấy nụ cười xấu xa che giấu của anh rồi. Vẫn là Diệp Phàm không

thể nhìn được mà tiến lên, nói nghiêm túc: "Trước đây cũng từng có dịp trò chuyện cùng cô Đồng, thực ra hỏi những câu này chỉ là hình thức mà thôi, mong cô Đồng đừng để bụng."

Mặc Tô khẽ cười rồi lắc đầu.

Diệp Phàm gọi điện, trưởng phòng ban nãy đưa cô tới gõ cửa bước vào, Diệp Phàm nói: "Tiếp theo thì trưởng phòng Lâm sẽ đưa cô đi tham quan công ty và giải thích một số việc, có gì không hiểu cô cứ hỏi anh ấy."

Mặc Tô gật đầu, nhìn Hà Niệm Sâm vẻ mặt không chút cảm xúc, rồi quay đi cùng với trưởng phòng Lâm.

Đến khi cả hai rời khỏi văn phòng rồi, Diệp Phàm mới nói: "Niệm Sâm, cô Đồng này đã chọc giận cậu à? Mà cậu phải dạy dỗ người ta thế?"

Niệm Sâm liếc nhìn anh ta, ngồi xuống sofa, nghịch ly trà đã nguội lạnh: "Tính cách cô ấy quá bướng bỉnh, tôi chỉ muốn mài dũa nó một chút."

"Không biết cách quan sát lời nói sắc mặt, cũng không giỏi đánh giá tình huống. Cô gái như vậy đúng là không được đáng yêu cho lắm." Diệp Phàm cười nói: "Giống như học sinh vẫn đang đi học vậy, nghĩ thế giới này quá hoàn mỹ."

Niệm Sâm cười cười, không nói gì.

"Nhưng nói ra thì cậu cũng xấu xa quá, biết người ta mới thất tình mà cứ rạch vết thương ra. Lúc bị người ta vạch trần còn giả vờ không biết gì, nếu có ngày nào đó ANI sụp đổ, cậu có muốn suy xét làm diễn viên không?"

"Tôi xấu xa cũng đâu qua được cậu?" Niệm Sâm nhướn mày, "Lần đó bảo cậu đi giúp làm nhân chứng cho cô ấy, cậu còn bảo cô ấy cậu chỉ là trợ lý riêng của tôi, bây giờ tôi chỉ tương kẻ tự kẻ thôi."

Hai người đàn ông mưu mô nhìn nhau, trong mắt là ẩn ý sâu xa khó đoán.

Mặc Tô đang đi theo trưởng phòng Lâm tham quan công ty ANI hoàn toàn không biết chuyện mình bị chơi xỏ, cô vẫn không ngừng cảnh báo mình, sau này đối xử với Hà Niệm Sâm sẽ coi như thân phận một lãnh đạo, tuyệt đối không được nghĩ ngợi linh tinh.

Lần nữa giao tiếp với trưởng phòng nhân sự, thái độ anh ta càng khách sáo, trực tiếp thông báo thời gian có thể đi làm. Đến khi về nhà rồi, Mặc Tô vẫn không dám tin sau này mình đã thực sự làm việc ở công ty Hà Niệm Sâm.

Lúc nói chuyện với Lý Dao trong điện thoại, giọng cô năng nghe có vẻ còn sùng sốt hơn chính cô, hỏi thẳng một câu: "Sao bao nhiêu công ty mà cậu lại đến ANI chứ?"

Hình như dù là Viên Mộ Tây hay Lý Dao thì đều không mong cô dính líu tới người của ANI thì phải. Mặc Tô hỏi nguyên nhân thì Lý Dao chỉ lúng túng nói không có gì, tuy trong lòng tò mò nhưng cô cũng không hỏi. Cứ cảm giác nếu có chuyện gì thật thì chắc bạn sẽ không che giấu cô làm gì.

Cúp máy xong cô đi tắm rửa, đắp mặt nạ nằm trên giường đọc sách. Cuộc sống độc thân hình như cô đã quen dần. Có lúc trạng thái này tuy hơi cô độc nhưng không thiếu niềm vui, trước đây khi ở cạnh Viên Mộ Tây, do cô quá yêu anh ta, luôn lo lắng cho anh ta nhiều hơn, sợ rằng sẽ có ngày không còn được ở cạnh anh ta, thế nhưng khi ngày đó đến thật, cô đã từng đau đầu từng khóc, về sau cũng chẳng qua là thế, tin rằng thời gian sẽ khiến vết sẹo trong trái tim tan vỡ của cô dần dần lành lặn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chứng cứ sau khi "cuồng loạn";

Hôm sau, ánh nắng ban mai rực rỡ ngoài cửa sổ, đã vào giữa thu, có ánh nắng ấm áp như thế thực sự có thể gọi là thời tiết tốt.

Mặc Tô ngán ngơ trên giường một lúc rồi dậy tắm rửa, thăm chào đón một khởi đầu trong cuộc sống mới.

Lúc đến ANI, từ xa đã nhìn thấy những nhân viên ăn vận nghiêm túc như cô, nam nữ đều uốn lưng ngẩng cao đầu, như thể ai nấy đều tràn đầy khát vọng và nồn nóng về cuộc sống này.

Trưởng phòng nhân sự đã đến văn phòng từ lâu, như để mô tả công việc, dẫn cô đến từng đồng nghiệp để giới thiệu lẫn nhau. Vì làm luật sư trước đó nên cô có thể nhanh chóng ghi nhớ rất nhiều cái tên xa lạ, có lúc tạm thời không nhớ nổi, cô sẽ ghi lại họ tên đối phương trong một quyển sổ nhỏ, thái độ chân thành đó rất dễ lấy thiện cảm của người khác. Đương nhiên có vài người bề ngoài tỏ ra nhiệt tình, nhưng trong lòng thì không phục.

Dù sao trong mỗi văn phòng đều có những bí mật mà người khác không được nói nhưng rất dễ bị công khai.

Chủ tịch Hà hôm qua đích thân tiếp kiến nhân viên mới này đã là chuyện mà cả công ty ai cũng biết.

Bước vào văn phòng do trưởng phòng nhân sự đưa cô đến, không biết có phải vì là trợ lý riêng của Hà Niệm Sâm hay không mà cả hoàn cảnh làm việc đều xuất sắc bất ngờ, là văn phòng độc lập, nằm ngay bên ngoài văn phòng của Hà Niệm Sâm.

Mặc Tô vừa ngồi xuống thì điện thoại nội bộ đã reo vang, Vương Đình thông báo với cô là chín rưỡi họp.

Vương Đình chính là thư ký mà lần trước Mặc Tô đã gặp, văn phòng cô ta nằm ngay bên ngoài văn phòng cô.

Hà Niệm Sâm không có mặt trong cuộc họp, thực ra cũng chẳng có gì, vì cô thuộc bộ phận này nên đến để ngồi nghe thôi.

Trong cuộc họp chủ yếu nói về một mảnh đất hôm qua đã đấu thầu thành công, thắng lợi trong tầm tay, nhưng mọi người dừng lời lung, tiếp tục cố gắng v.v...

Vốn tưởng rằng ngày đầu đi làm sẽ rất bận rộn, nào ngờ chẳng ai cho cô làm bất kỳ việc gì, để cô một mình ngồi trước máy tính, lên mạng buồn chán. Buổi trưa cùng đồng nghiệp xuống dưới ăn cơm, nghỉ ngơi một lát, có lẽ chẳng có gì làm, nên lại lên mạng cả buổi chiều.

Đến chiều, văn phòng Hà Niệm Sâm cũng chưa từng mở ra, vì là người mới nên nhân lúc mọi người cơ bản đã về hết, cô mới dọn dẹp túi xách ra về.

Tòa nhà quá to, tan sở xong càng trở nên vắng vẻ, một mình đi trên hành lang cũng thấy hơi sợ, cô gắng sức nhẹ bước, tiếng giày cao gót "cộp cộp" vang lên.

Ra khỏi tòa nhà, một chiếc xe đưa màu đỏ bay đến trước mặt cô làm cô giật bắn mình, thoáng nhìn thì ra là Lý Dao, vẫy vẫy tay với cô về lưu manh: "Em yêu, mau lên xe, đưa em đi ăn nào."

Mặc Tô cười, mở cửa lên xe, vừa ngồi xuống đã thấy mông như đè lên vật gì, lấy ra xem xong, sắc mặt cô thoát biến đổi: "Lý đại tiểu thư, các người có cần cuồng loạn thế này không? Cho dù đến mấy cũng phiền xử lý chứng cứ chứ?"

Lý Dao ngạc nhiên nhìn sang, mặt hồng đỏ như máu, giành lại bao cao su trên tay Mặc Tô: "Ồi trời! Tớ thật cầu thả quá."

Thấy Mặc Tô không nói gì, cô nài lại bảo: "Có phải cậu đã bị Viên Mộ Tây "tiến hóa" rồi không, nhìn thấy thứ này cũng không đỏ mặt nữa, tuy rằng mọi người đều đã trưởng thành từ lâu, nhưng cậu cũng trấn tĩnh quá?"

"Có phải tớ dùng đâu, có gì mà phải đỏ mặt?"

"Thế à... tớ bắt đầu tò mò rồi đấy, trước kia lúc cậu ở cùng Viên Mộ Tây, hai người một tuần làm mấy lần? Mà khiến cậu nhìn thấy bao cao su lại trấn tĩnh đến thế?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Liên Niên

"Trời ơi!" Mặc Tô gơ tay đẩy trán Lý Dao: "Ai dạy cậu thế, mấy ngày không gặp sao lại biến thành sắc nữ rồi?"

Lý Dao hơi đỏ mặt, làu bàu: "Không nói nữa." Nói xong liền khởi động xe.

Mặc Tô nhìn bạn, cảm giác cô nàng hiện tại thực sự hạnh phúc, ánh sáng nhàn nhạt trên gương mặt cô nàng khi nhớ đến người đàn ông mình yêu, mày mắt vô thức để lộ sự dịu dàng và chân tình, đó là điều không thể giả tạo được. Có lẽ trước đây lâu lắm rồi, trên gương mặt cô cũng từng có vẻ biểu cảm đó, nhưng mà...

"Dao Dao, nếu hạnh phúc thì cứ giữ lấy. Nhớ phải giữ chặt." Cô bỗng khẽ nói: "Hạnh phúc là thứ đôi lúc rất nghịch ngợm, nếu cậu không trông chừng kỹ, nó sẽ chạy mất."

Lý Dao nhìn vẻ nghiêm túc của bạn, phì cười thành tiếng rồi gơ tay đấm cô: "Thôi đi, sao cậu tự dưng lại nghiêm túc thế, làm tớ chịu không nổi rồi. Hôm nay chúng ta đi ăn lẩu nhé? Chúc mừng cuộc sống mới bắt đầu của Đồng tiểu thư!"

Mặc Tô tất nhiên không có ý kiến, từ sau khi Lý Dao ở với người yêu, cô hiếm khi đi ăn với bạn. Phụ nữ hình như bẩm sinh đã là động vật trọng sắc khinh bạn, điểm này cô hiểu rất rõ.

Đúng lúc chiếc xe sắp chạy tới quán lẩu thì điện thoại Lý Dao đổ chuông.

"Alo?" Vừa nghe thấy giọng nói bên kia, giọng cô nàng lập tức dịu lại, vừa ngọt vừa mềm, như kẹo bông gòn sắp tan chảy vậy.

Mặc Tô ngồi cạnh nghe mà da gà nổi lên toàn thân, cô nàng vừa nói vừa lái xe, lát sau cúp máy, chiếc xe chạy tới phía trước rồi quay đầu, "Không đi ăn lẩu nữa, tớ sẽ mời cậu đi ăn sau."

Mặc Tô cũng nghe loáng thoáng đại khái câu chuyện.

"Anh ấy uống say quá, tớ chạy đi đón." Lý Dao giải thích, "Không xa chỗ này, ở ngay Tại Thủy Nhất Phương."

Tại Thủy Nhất Phương là khách sạn năm sao lớn hiếm hoi ở thành phố, bạn trai Lý Dao giàu có, ra vào nơi này là cực kỳ bình thường. Còn dân thường như cô gần như một năm chỉ đến một lần, mà còn là vì công việc, nhưng Viên Mộ Tây thì lui tới khá nhiều.

Có thể nhận ra Lý Dao hơi cuồng quýt nên trên đường đi, Mặc Tô cũng không hỏi nhiều.

Xe đến cửa khách sạn, lập tức có bảo vệ nghênh đón, chu đáo mở cửa xe, Lý Dao cầm túi xách chạy vào trong, Mặc Tô còn khách sáo gật đầu với bảo vệ, rồi cũng chạy theo.

Trong đại sảnh khách sạn vàng rực rỡ huy hoàng, bên phía nhìn ra bãi cỏ có một ô cửa sổ lớn chạm đất, bên cạnh bày một bộ sofa bằng da thật, ở đó lác đác hai ba người khách đang ngồi trò chuyện.

Lý Dao rành rẽ chạy tới hướng đó, đến bộ sofa màu kem ở giữa, tìm mãi không thấy đâu mới bắt giắc hỏi: "Liên Niên đâu nhỉ?"

Vừa dứt câu, cô nàng bỗng bị ai đó ôm chầm từ phía sau, bên tai văng đến tiếng cười hi hi, và cả mùi rượu nồng nặc toàn thân.

"Anh ở đây."

Giọng điệu đó nào giống người đã kết hôn, mà giống một đứa trẻ chưa lớn.

Đây là lần đầu Mặc Tô nhìn thấy người mà Lý Dao thích, không phải kiểu mập mạp bụng phệ như cô tưởng, mà là một anh chàng rất trẻ, mặc sơ mi trắng, bên ngoài mặc áo len màu cà phê, thêm một chiếc quần jeans thoải mái, làm cho vóc dáng càng thêm cao ráo.

Lý Dao vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của anh ta, hỏi liên tục anh không sao chứ, cũng không nhận được câu trả lời. Xem ra anh ta khá say, cứ ôm Lý Dao hôn hít không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Món Trung hay món Tây

"Cậu ta không sao." Chủ nhân uống say không nói gì, nhưng người ngồi trên sofa màu kem lại trả lời, "Chỉ là tâm trạng rất tốt thôi."

Giọng nói không lớn nhưng uyển chuyển, trầm trầm. Mặc Tô bắt giắc quay đầu sang, người ấy hình như cũng có linh cảm, cũng chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt sáng rỡ sâu thẳm chiếu thẳng vào cô.

Là anh.

Là Hà Niệm Sâm cả ngày không tới công ty khiến cô rảnh rỗi chẳng có việc gì làm.

"Một mình anh hạ gục ba người họ! Hừ! Đấu với anh!!!... Dao Dao, em yêu, anh đã lấy được mảnh đất Thủy Mộc Niên Hoa rồi, anh sẽ xây cho em một gian biệt thự đẹp nhất, sang trọng nhất thế gian cho em được không? Em muốn bằng vàng hay bạch kim?"

Lại còn vàng hay bạch kim..

Mặc Tô toát mồ hôi, xem ra anh chàng này say khướt rồi, đàn ông trên thế giới say rồi đặc ý đều bộ dạng này. Nhưng từ phẩm của Lục Liên Niên vẫn ổn, tuy uống say rồi vẫn cười toe toét, biểu hiện về gia giáo lịch thiệp, ngoài ôm Lý Dao ra thì mày mắt vẫn sáng, khi nhìn thấy cô đứng cạnh Lý Dao thì vẫn biết mỉm cười chào cô.

Mặc Tô gật đầu lịch sự.

Lý Dao vỗ vỗ mặt Liên Niên, dịu dàng nói: "Được rồi, anh uống say quá, về nhà đã rồi tính nhé?"

"Không." Anh chàng bấu môi như đứa trẻ to xác, "Anh muốn em về nhà cùng anh." Sau đó kề sát tai cô nàng nói gì đó, mặt Lý Dao lập tức đỏ bừng.

Người sáng mắt mới nhìn đã biết những lời thì thầm mờ ám có nghĩa là gì, Mặc Tô hơi ngượng quay đầu đi, nhưng lại rơi vào đôi mắt sáng đến quỳnh rũ của Hà Niệm Sâm.

Hình như anh vẫn luôn nhìn cô, cũng không biết là đang nhìn gì, khi cô phát hiện ra cũng không né tránh. Ánh mắt đó không phải dò xét cũng chẳng phải tò mò, chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt cô, như có thể nhìn sâu vào trong trái tim...

Mặc Tô bắt giác cup mắt xuống.

Lúc này có người chạy lại, "Tổng giám đốc Lục, xe đã tới ạ."

Lục Liên Niên lại không buông tha, kéo tay Lý Dao nói với vẻ đáng thương: "Anh muốn về nhà cùng em."

Lý Dao bó tay, cuối cùng vẫn nói với Mặc Tô: "Tô Tô, xin lỗi, cậu thấy bộ dạng anh ấy bây giờ, tớ thật sự không đi được."

"Không sao." Mặc Tô thông cảm, "Cậu đi trước đi, đừng lo cho tớ."

"Bữa tiệc chúc mừng cuộc sống mới của cậu, tớ đành nợ vậy, hay là..." Cô nàng chợt quay qua Hà Niệm Sâm: "Hà tổng, có thể gửi gắm bạn tôi cho anh không?"

Mặc Tô giật mình, đang định từ chối thì nghe anh nói: "Không vấn đề gì."

Anh vẫn ngồi trên sofa, giống như bị dính xuống đất, uể oải đứng lên.

"Thế thì cảm ơn Hà tổng, tôi đưa Liên Niên về trước."

Gật đầu chào Mặc Tô xong, Lý Dao vừa ôm vừa dìu Lục Liên Niên bám chặt lấy cô để ra khỏi khách sạn.

Đại sảnh vốn náo nhiệt vì họ rời đi mà trở nên yên tĩnh lạ thường, Mặc Tô xách túi, đến khi thấy bóng họ khuất hẳn mới nói với Hà Niệm Sâm: "Tổng giám đốc Hà, thế tôi cũng xin về trước."

"Đợi đã." Anh gọi lại, "Ban nãy bạn cô hình như giao cô cho tôi rồi." Anh tốt bụng nhắc nhở.

"..." Mặc Tô cạn lời, không biết ứng đối thế nào.

"Món Trung hay món Tây?"

Mặc Tô ngẩng lên, bóng anh cao to đứng trước mặt, trên gương mặt là nụ cười lịch thiệp nhưng rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Người đàn ông này thật hẹp hòi

"Không cần đâu." Không bị nụ cười của anh mê hoặc, cô kiên quyết từ chối, "Muộn rồi, tôi muốn về nhà. Tạm biệt." Nói xong quay lưng định đi, anh cũng không ngăn cản, chỉ nhắc sau lưng: "Chỗ này rất khó gọi xe."

Mặc Tô đương nhiên biết chỗ này khó gọi xe, nhưng cô cho rằng xe taxi không có thì xe bus cũng phải có một, hai chuyến chứ? Nhưng từ khách sạn đi liên tục mười phút, đừng nói xe bus, ngay cả xe đạp cũng chẳng thấy.

Nhìn bầu trời càng lúc càng tối, cô bắt đầu thấy hối hận, trước kia đến đây đều có xe chờ đi, ai ngờ lại chẳng có xe bus chứ. Vừa nghĩ đến chuyện thoát khỏi Hà Niệm Sâm nên không nghĩ nhiều... Khi thật, ngay cả chính cô cũng không biết bắt đầu tự bao giờ lại sợ hãi ở cạnh anh đến vậy.

Nhìn con đường kéo dài vô tận, Mặc Tô bắt đầu suy nghĩ xem có cần chặn một chiếc xe nào đó không. Nhưng người đến đây không giàu có thì cũng quyền thế, làm sao lại chịu cho dân thường như cô đi nhờ xe.

Đúng lúc cô liều mạng định đi đến lúc trời tối, gãy chân thì thôi, bỗng có một chiếc xe dừng lại bên cạnh, ấn hai hồi còi.

Cô quay lại, một chiếc BMW đen ngừng lại, người đàn ông trong xe ngồi ở ghế lái, "Lên xe". Anh lên tiếng, giọng không phải dò hỏi, mà lại ra lệnh.

Mặc Tô đứng tại chỗ, chân đau nhức nhưng không muốn lên xe, anh cũng không vội, giọng vẫn bình thản: "Nếu cô cố chấp muốn đi quãng đường dài trên đôi giày cao gót kia, tôi cũng không phản đối, nhưng tôi có thể nói cô biết rằng nơi này còn cách trạm xe bus 3000 mét nữa."

Mặc Tô nghe "ba ngàn mét" xong thì chẳng nói chẳng rằng mở cửa xe: "Block 7 Hoa viên Tân Nhai, cảm ơn."

Nếu anh đã kiên trì đến vậy, cô cũng không ngại xem anh là tài xế taxi.

Niệm Sâm không phản đối, khởi động xe, chiếc BMW đen lao đi như một con gió.

Xe chạy rất nhanh, trong xe lảng đãng một ca khúc không rõ tên, Mặc Tô không cố ý tìm chuyện để nói, dù sao anh ngồi phía trước, cô ngồi phía sau, không ai cản trở ai, đương nhiên cũng sẽ không thấy ngượng ngập gì.

Ngồi xe không lâu sau, Mặc Tô đang ngồi dựa ghế thưởng thức âm nhạc bỗng bị chiếc xe thắng gấp làm cho búng tỉnh, phía trước vắng đến giọng nói lạnh lùng của Niệm Sâm: "Tôi nơi rồi, cô Đồng."

Mặc Tô quay sang nhìn, ngoài kia là bến xe bus.

"..." Cô cầm nín, nghe anh nói tiếp: "Không phải cô cố chấp đòi ngồi xe bus về hay sao?"

Mặc Tô: "... " Xách túi chuẩn bị xuống xe: "Cảm ơn chủ tịch Hà."

Vừa đóng cửa, chiếc xe lao đi như hỏa tiễn.

Tuyệt đối là trả thù! Mặc Tô nghĩ bụng.

Người đàn ông này thật hẹp hòi, cô tưởng anh đã đưa về thì chắc chắn sẽ đưa về tận nhà, thế mà chỉ đưa cô đến bến xe bus, rồi bắt cô xuống xe. Dù sao anh cũng về trung tâm thành phố, đưa cô về thì chết hay sao?

"Đàn ông đều là bọn khốn!" Cô đá hòn đá dưới chân, nghiêng răng kèn kẹt. Cô thề sau này dù đi bộ đến gãy chân cũng không bao giờ lên xe anh!

Đúng lúc cô đang phẫn nộ thì tài xế xe bus đã tới trạm bấm còi, tiếng còi cực lớn khiến cô giật bản mình: "Cô có lên xe không? Đây là chuyến cuối rồi đấy!"

"Ồ, lên!" Mặc Tô vội vàng lấy tiền lẻ đã chuẩn bị sẵn, nhảy lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Làm khó (1)

Bữa tối của Mặc Tô giải quyết tạm ở quán ăn nhỏ trong tiểu khu, về đến nhà, vừa định tắm rửa nghỉ ngơi xong thì điện thoại đổ chuông.

Cầm lên xem, là một số lạ, tưởng ai vợ vẫn gọi đến quấy rối nên cô không nghe, ném điện thoại lên sofa, vào nhà tắm rửa ráy.

Không ngờ lúc tắm xong đi ra thì điện thoại vẫn reo, lúc cầm lên xem thì vừa tắt máy, bên trên hiển thị đến mấy chục cuộc gọi nhờ. Đầu cùng một số.

Tiếng chuông vừa dứt thì nhanh chóng vang lên lại, cô tò mò nghe máy, tưởng ai đó rất cấp bách mới gọi, bên trong vắng đến những tiếng ồn ào, rồi sau đó một giọng bình thản lạnh lùng vang lên: "Đồng Mặc Tô, đến công ty lấy văn kiện trong tập hồ sơ trong suốt đặt trên bàn lại đây, tôi ở Khuynh Thành."

Vừa định nói thì điện thoại đã cúp ngang, ngay cả cơ hội cho cô nói cũng chẳng có.

Mặc Tô tưởng là văn kiện gì quan trọng, đành cởi áo ngủ vừa mặc vào, thay đồ rồi cầm chìa khóa ra ngoài.

Tòa nhà ANI buổi tối thật sự quá đáng sợ, trên hành lang đèn rất sáng y như trong phim kinh dị, đặc biệt là phía văn phòng Hà Niệm Sâm, vì có thêm hiệu quả cách âm thì tiếng gió bên ngoài không nghe thấy, một mình ở bên trong như bị nhốt trong một không gian kín.

Mặc Tô ban đầu còn không ngừng an ủi là chẳng có gì phải sợ, nhưng bước chân bắt giắc nhanh thêm, cuối cùng là co chân chạy luôn.

Chạy thẳng một mạch tới văn phòng Hà Niệm Sâm, mở đèn, đến bàn giấy tìm tập hồ sơ trong suốt kia, tìm mãi không thấy, cuối cùng thấy nó nằm dưới bàn phím. Không dám chậm trễ thêm, cô cầm đồ rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Chào bảo vệ bên dưới rồi cô gọi xe chạy tới Khuynh Thành.

Khuynh Thành là quán bar nổi tiếng nhất thành phố, ngay cả cô là người chưa từng đến quán bar cũng nghe danh.

Lần đầu cô vào nơi này, trước kia chẳng phải chưa từng thấy trên tivi, chỉ là tận mắt thấy thì vẫn khác, không biết những thanh niên kia tại sao lại thích nơi ồn ào tạp nham này, cô đứng ở cửa đã không thích nghi nổi tiếng ồn mà nói chuyện với nhau cũng không nghe rõ kia.

Sau khi nói với nhân viên ở đó là cô muốn tìm người, cô được một cậu chàng ngoại hình thanh tú dẫn đến phòng của Hà Niệm Sâm, so với tiếng ồn bên

ngoài, trong này xem như yên tĩnh hơn. Có giọng nữ đang lặng lẽ hát bài "Em đồng ý" của Vương Phi.

Cô vừa vào trong thì tất cả đều đồng loạt nhìn cô, đến nỗi cô thấy rất kỳ quặc. Cô nhìn quanh, dễ dàng tìm thấy Hà Niệm Sâm ngồi ở chính giữa. Anh mặc sơ mi kẻ, cổ tay áo xắn lên, trên tay nghịch điện thoại, mái tóc xõa xuống mắt.

Kiểu người như anh mà đến đây chơi đa phần là cơ hội tốt nhất để đám thiếu gia đại gia kia nịnh bợ, ai cũng tôn sùng anh như thần thánh, nơi bắt mắt nhất lúc nào cũng là vị trí của anh.

Cô cắn răng bước lại, nhưng xung quanh anh rất đông, trai xinh gái đẹp đều có đủ. Cô đứng trước đối diện bàn nước, đưa tài liệu cho anh: "Chủ tịch Hà, đồ anh cần đây."

Hà Niệm Sâm lười nhác giương mắt lên nhìn cô, không nhận lấy, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Làm khó (2)

Mấy cô gái xinh đẹp che miệng cười khê: "Hà thiếu đến Khuynh Thành là để thả lỏng, bàn công việc gì chứ, mất hứng quá!"

Thấy Niệm Sâm không nói gì, một cô gái xinh đẹp ngồi cạnh dịu dàng nói: "Đúng rồi, nếu cô đã đến thì cũng chơi cùng mọi người đi!"

Vừa nói dứt, Mặc Tô đã bị ai đó kéo đi.

Là một "quốc sắc thiên hương" ban này không chú ý đến, Mặc Tô đòi nào chịu ở lại nơi này, nhưng Hà Niệm Sâm lại bỏ mặc cô, cô thậm chí biết người ở đây đều là những đại gia thiếu gia nhiều tiền quyền thế, cũng không dám đắc tội, đắc tội chính là không nể mặt Hà Niệm Sâm, nên đành miễn cưỡng ngồi xuống.

Mọi người đều biết cô là người của Hà đại thiếu, nhưng lại không biết là thân phận gì, ban đầu tất cả đều khách sáo, cũng có đại thiếu gia phong lưu thấy cô đặc biệt, vừa trẻ lại xinh đẹp, từ lúc vào cửa đã bắt đầu để ý, vốn ngại Hà Niệm Sâm, tưởng cô là tình nhân mà anh bao nuôi, nên lúc nói chuyện cũng chú ý tay chân.

Về sau nói nhiều mà thấy Hà Niệm Sâm không có chút phản ứng nào, thậm chí cô gái này chắc không hợp khẩu vị Hà thiếu, nên bắt giác to gan hơn.

Đầu tiên là vô tình cố ý đụng chạm cơ thể cô, về sau còn ôm eo cô không buông, động tay động chân.

Mặc Tô tức đến nỗi muốn cầm chia bia lên đập vào đầu anh ta, mới nói vài câu đã lộ bản tính, đúng không phải người!

Vốn dĩ cô còn ngại Hà Niệm Sâm, tưởng anh nhìn thấy mình thế này sẽ đến giải vây, ai ngờ mất anh như mọt trên điện thoại, không hề ngước lên lần nào.

Mặc Tô thầm rủa trong bụng, anh vội vã bắt tôi mang đồ tới, bây giờ lại phớt lờ tôi, rốt cuộc là có ý gì?

Cô gắng sức nuốt con giận xuống, về ngoài vẫn tỏ ra khách sáo, định lặng lẽ rời đi, ai ngờ người kia lại chặn đường đi của cô. Chặn đường thì thôi, lại có thêm một người uống đã say lắc lư đi tới cạnh Mặc Tô, tay cầm ly rượu, chậm rãi rót rượu vang vào: "Nào nào, em là bạn của Hà thiếu thì cũng là bạn của bọn anh, bạn bè lần đầu gặp nhau làm sao không cạn ly chứ, anh mời em trước!" Nói xong đưa ly rượu đầy ắp lên miệng uống cạn.

Người đàn ông chặn cô lại cười hi hi nhận lấy ly rượu, đưa sang: "Trương thiếu đúng là tửu lượng cao, người ta đã uống cạn trước rồi, người đẹp, có phải cũng nên nể mặt anh, uống một chút không?"

Mặc Tô thầm nghĩ, cô chẳng phải là gái hầu rượu, tại sao phải uống? Thế là từ chối, giọng đã có chút bực bội.

Trương thiếu kia có lẽ uống đã say, người uống say thường nóng nảy, thấy rượu mời cô không uống nên lửa giận bốc lên, giật lấy ly rượu trên tay anh ta, hất vào mặt cô.

Cho dù Mặc Tô né tránh nhưng vẫn bị dính không ít.

Bị chọc giận, Mặc Tô làm sao còn lo cho thể diện của Niệm Sâm, xách túi lên định đi, nhưng cái tên không biết điều cứ dính vào cô lại kéo tay lại, cô không nghĩ ngợi gì vùng tay tát: "Anh không dính vào tôi thì chết hả?"

Tên kia bị cô tát một cú, gương mặt vốn cợt nhả nhanh chóng biến sắc, thẹn quá hóa giận một tay kéo cô, tay kia định đánh.

Bỗng một sức mạnh túm chặt tay hắn, gần như muốn bẻ gãy, hắn quay lại, là vệ sĩ riêng của Hà Niệm Sâm, xung quanh bỗng im phăng phắc, từ xa chỉ

nghe giọng lười nhác của anh: "Vương thiếu muốn diễn trò gì với thư ký của tôi trước mặt tôi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh không phải thánh nhân, cũng chẳng phải người tốt

Họ Vương bị đánh đần mặt, nhất thời quên bằng Mạc Tô là người của Hà Niệm Sâm, thấy anh đã ra mặt nên lập tức nhát gan trở lại.

Hà Niệm Sâm là ai chứ, lúc không gây chuyện thì sóng yên bể lặng, hề gây sự thì một chiêu khiến bạn thù chết rồi, vì sĩ diện mà đắc tội với anh thì thực sự không tốt chút nào.

Thấy không khí ngưng ngập, không biết ai đó đã gọi chủ quán bar đến, người có thể mở quán bar số một ở G đương nhiên cũng là tai to mặt lớn, khôn khéo đứng ra hòa giải: "Hà thiếu, nể mặt tôi, thôi vậy nhé. Nếu không hôm nay khỏi phải kinh doanh gì nữa." Một khi gọi cảnh sát tới, Hà Niệm Sâm không sợ nhưng anh ta lại có cả đồng rắc rồi không cần thiết.

Niệm Sâm liếc mắt sang, nhưng thấy Mạc Tô đứng đó, sắc mặt trắng bệch, rụt vai im lặng rất đáng thương, xem ra đã sợ rồi, ban nãy sự giận dữ đã biến mất hoàn toàn.

Vốn chỉ định trừng phạt cô một chút, ai bảo cô không biết trời cao đất dày mà sai khiến anh như tài xế, nhưng không ngờ lại gặp cảnh này.

Thầm buồn cười trong bụng, thế mà đã sợ, lỡ đánh nhau thật chắc cô còn kinh hãi hơn, anh tưởng tên này trời không sợ đất không sợ chứ. Thế là khoát tay, vệ sĩ kia nhận được chỉ thị, buông tên họ Vương ra, nhất thời không khí dịu lại, mọi người biết Hà thiếu hôm nay tâm trạng không tốt nên ai nấy đều tránh đi, vội vã từ biệt, gian phòng nhanh chóng trở nên trống trải.

Niệm Sâm đến cạnh Mạc Tô, đích thân rót ly nước cho cô, kéo tay cô ngồi xuống, xoa dịu: "Đừng sợ, uống ly nước cho bình tĩnh lại."

Xem ra rất chu đáo, rất biết chăm sóc người khác, như thế Hà thiếu lạnh nhạt ban nãy không phải anh vậy.

Mạc Tô quả thực đang rất sợ, ban nãy kích động tít mắt, tít rồi mới nghĩ tới hậu quả. Người xuất hiện ở đây nào phải người mà dân thường như cô có thể đụng tới?

Phụ nữ lúc yếu đuối nhất, sợ hãi nhất mà có người ở cạnh ve vuốt, dù là người quân tử hay thú đội lốt người, thì trong tiềm thức cô vẫn cho đó là người tốt, khi Niệm Sâm đưa ly nước, cô không quên cảm kích nói: "Cảm ơn anh."

"Ừ." Niệm Sâm chấp nhận như lẽ đương nhiên, bảo người mang khăn giấy tới rồi đích thân lau cho cô, "Tự lau đi, người ướt cả kìa."

Ban nãy người ta hắt rượu vào, tuy cô đã tránh nhưng vẫn bị dính lên người. Lúc đi, vì vội nên cô chỉ mặc áo sơ mi tay dài, rượu hắt lên mảng áo trước ngực, dính vào người, khe ngực lấp ló khiến người ta liên tưởng, lại thêm cô mới tắm xong, thoang thoang mùi hương nhẹ nhàng lại càng quyến rũ hơn.

Nếu là thánh nhân thì bây giờ cũng sẽ có phản ứng, huống hồ Niệm Sâm xưa nay chưa từng cho mình là người tốt, đôi mắt đen nhũn lại, anh cảm ly rượu lên uống, tạm thời đè nén cơn bùng nổ xuống, anh không phải thánh nhân, cũng chẳng phải người tốt, nhưng lại không muốn tranh thủ cơ hội trong tình huống này.

Anh chợt đứng lên, không đợi Mạc Tô uống hết nước đã lạnh lùng nói: "Muộn lắm rồi, tôi đưa cô về."

"Nhưng mà..." Cô định nói thì thấy anh đi thẳng ra ngoài. Sự dịu dàng ban nãy bỗng biến mất sạch.

Mạc Tô bó tay, chỉ theo sau anh ra ngoài, trong lòng rất buồn bực, cô lại làm gì chọc anh không vui rồi, nói trở mặt là trở mặt ngay được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lên xe đi, Mạc Mạc

Đêm thu rất lạnh, cô vội tới đây nên quên thời tiết, tiện tay lấy một chiếc sơ mi mặc vào, vừa ra khỏi tiểu khu đã thấy lạnh, vốn tưởng đưa tài liệu xong sẽ

về, nên cũng không quay lại lấy thêm áo khoác, bây giờ mới thấy đó không phải hành động sáng suốt, biết sớm đã mặc thêm áo rồi, dù sao trông Hà Niệm Sâm cũng không quá cần đến tài liệu đó.

Mùi rượu trước ngực áo khiến cô khó chịu, cô đi nhanh để kịp bước chân Hà Niệm Sâm, nhưng lại bất thần đụng vào người đang đi đến.

"Xin lỗi, tôi không cố ý..."

Cô vội xin lỗi, ngẩng lên thì lại là Vu Nhựt Căn từng có dịp gặp một lần, người đứng cạnh cô ta, không cần giải thích cũng biết là ai rồi chứ?

Hai người đứng cạnh nhau đúng là trai đẹp gái xinh, thuộc về cùng một đẳng cấp.

Mặc Tô thăm cảnh cáo mình không được đau lòng, quay người định đi thì lại nghe giọng nói như tiếng chuông bạc của Vu Nhựt Căn vang lên: "Ừa, Mộ Tây, người đó không phải đồng nghiệp của anh sao? Sao anh không chào hỏi người ta?"

Ánh mắt Viên Mộ Tây khóa chặt bóng lưng Mặc Tô, mí mắt không nói một lời.

Vu Nhựt Căn đảo mắt một vòng, rồi chạy tới trước mặt Mặc Tô, chặn đường cô, nhiệt tình hỏi: "Hi, em nhớ ra chị, chị là đồng nghiệp của Mộ Tây hả? Hôm nay công ty thắng một vụ kiện nên Mộ Tây khao, mọi người cùng đi với nhau, trong kia có rất nhiều đồng nghiệp, chị cũng đi chung nhé!"

Nhìn cô ta nhiệt tình nắm tay cô, Mặc Tô chỉ muốn cười, Viên Mộ Tây, anh vội vã muốn giới thiệu cô ta với người xung quanh đến thế sao?

Mặc Tô rút tay ra, cười nhạt: "Cô Vu này, tôi và cô hình như không thân thiết mà."

Bị nói thẳng mà Vu Nhựt Căn cũng không thấy ngượng, cười nói: "Không sao, chị thân với Mộ Tây nhà em là được. Bạn của Mộ Tây cũng là bạn em mà!"

"Thế à." Mặc Tô nhìn Viên Mộ Tây về ẩn ý, "Thế nếu là bạn gái cũ của Viên Mộ Tây, cô cũng sẽ đối xử như bạn bè sao?"

Nhìn thấy nụ cười cô ta cứng lại, Mặc Tô cười thầm, cô gái này cũng quá giả tạo. Cô không tin bây giờ cô ta còn chưa biết thân phận của cô, giờ đứng trước mặt cô lại giả vờ thân thiết để diễn tả ý gì?

Cô ta đã là bạn gái chính thức của Viên Mộ Tây?

Đối với một người đã hoàn toàn từ bỏ, cô ta không thấy rằng mình làm hành động ấu trĩ đó là rất nực cười hay sao?

"Tốt thôi, nếu chị đã nói rõ rồi", Vu Nhựt Căn cuối cùng đã bỏ đi lớp nguy trang, nói: "Tôi mong chị đừng đeo bám Mộ Tây nữa, đừng khiến anh ấy vì chị mà say khướt nữa."

"Cô Vu buồn cười quá, tôi đeo bám anh ấy lúc nào?" Hình như trước nay đều là anh ta bám cô mà?

"Nếu không phải do chị không dứt khoát thì sao Mộ Tây còn chưa buông được? Trước kia anh ấy hiếm khi uống rượu, bây giờ hầu như ngày nào cũng say, trước đây anh ấy không hút thuốc, bây giờ lại nghiện rồi."

Thế nên là, đều trách cô?

Mặc Tô muốn cười nhưng khó quá. Cô nhìn Viên Mộ Tây đi tới, định nói gì đây? Giúp cô? Hay là giúp bạn gái mới của anh ta?

Cô chưa biết kết quả vì một chiếc BMW đen đã chậm rãi chạy tới bên cạnh.

Cửa xe trượt xuống, Niệm Sâm lạnh lùng nhìn họ, rồi bình tĩnh nói với Mặc Tô: "Lên xe đi, Mặc Mặc."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Mờ ám

Vu Nhựt Căn trước đây cũng từng làm việc ở khắp chốn, mới nhìn chiếc xe đã biết giá trị rất cao, lại nhìn người ngồi bên trong, tỏ ra sững sốt vô cùng: "Hà thiếu?"

Mỹ nữ như thế Niệm Sâm đương nhiên từng gặp, nhưng mỹ nữ anh từng gặp lại quá nhiều, người như cô ta có gặp cũng không ấn tượng gì, anh chẳng màng để ý, tự xuống xe, đến cạnh Mặc Tô đang đứng ngẩn ngơ. Tư thế ung dung nho nhã, ôm vai Mặc Tô rồi dịu dàng nói: "Mặc Mặc, chúng ta đi thôi."

Sự dịu dàng đó ngay cả Mặc Tô cũng hiểu lầm mình là người yêu thân mật nhất của anh.

Cô không biết tại sao Hà Niệm Sâm hết lần này đến lần khác giúp đỡ cô, nhưng thấy vẻ tổn thương toát ra từ ánh mắt Viên Mộ Tây, cô thật sự có một chút khoái cảm vì trả được thù.

Nhưng mà... trong lòng vẫn có phần không nở...

Cô cụp mắt, không nói gì, để mặc Niệm Sâm ôm vai cô, quay lưng rồi đi.

Đúng lúc này, Tiểu Vương từ đối diện đi tới nhìn thấy Viên Mộ Tây và Vu Nhượng Căn đứng đó, gọi: "Giám đốc Viên, hai người cũng mới tới à?" rồi mới nhìn thấy Mặc Tô được Niệm Sâm choàng vai, bàng hoàng một lúc rồi chớp mắt, gọi một câu về khó tin: "Chị Tô?"

Mặc Tô chỉ khẽ gật đầu, rồi ngồi vào xe.

Xe nhanh chóng khởi động rồi lao vút đi, để lại một đám bụi.

Tiểu Vương đứng tại chỗ chờ một lúc rồi mới lắp bắp hỏi: "Giám đốc Viên, ban nãy người đó là chị Tô thật sao? Sao chị ấy lại ở cạnh tổng giám đốc ANI?"

"Phải rồi, đúng là không nhìn ra." Vu Nhượng Căn mát mẻ: "Sức hấp dẫn của bạn gái cũ giám đốc Viên không tồi, ngay cả tổng giám đốc ANI cũng ưa được."

Tiểu Vương cau mày, vốn đã không thích loại gái làm việc ở những chỗ nhạy cảm như cô ta, nghe giọng điệu đó thì bản năng định phản bác, nhưng Viên Mộ Tây lại giành trước, bức bối nói: "Đừng nói nữa."

Vu Nhượng Căn cũng không chịu thua, vốn đã giành được anh ta rồi nên cũng không cần giữ hình tượng thực nữ nữa, cười nói: "Viên Mộ Tây, anh hùng dữ với em làm gì? Tức tối vì bạn gái cũ tìm được người mới tốt hơn anh chứ gì? Thì anh đi giành cô ta lại đi? Đứng đây nổi giận với em thì có ý nghĩa gì?"

"Không thích thì cô rút đi." Viên Mộ Tây lạnh lùng nhìn cô ta rồi bỏ đi vào trong quán bar.

Tiểu Vương liếc nhìn Vu Nhượng Căn đang tái mặt, tâm trạng rất vui vẻ, cũng theo vào trong quán.

Bên kia...

Chiếc BMW màu đen đã chạy tới dưới tòa nhà của cô.

Trong sắc đêm yên tĩnh, hai người suốt đoạn đường không nói gì. Mặc Tô nhìn hồi lâu vẫn không tìm được câu hỏi: "Ban nãy vì sao anh lại giúp tôi?"

Rõ ràng lúc vừa ra khỏi quán bar, anh còn tỏ thái độ lạnh lùng với cô kia mà.

"Tâm trạng tốt." Niệm Sâm nói ngắn gọn.

Mặc Tô đương nhiên không thể hiểu tâm trạng của đại thiếu gia, Niệm Sâm mấy năm nay được chiều đến hư rồi, có lẽ phút trước còn lạnh lùng, phút sau lại dịu dàng với bạn, khiến bạn kiểu gì cũng không kháng cự nổi. Những cô bạn gái trước đây đa số đều ngã rạp dưới sức cám dỗ đặc biệt của anh, đặc biệt khi anh dịu dàng, ngay cả Thạch Nữ cũng không thoát khỏi bàn tay anh.

"Dù thế nào thì vẫn phải cảm ơn anh." Cô nói.

"Không cần." Anh hơi nhướn mày, "Cảm giác này cũng rất tuyệt."

Thế nào là "cảm giác này cũng rất tuyệt"? Đầu óc Mặc Tô bắt đầu mơ hồ, vô thức quay sang, nhìn vào đôi mắt thâm trầm nhưng lại không hiểu rõ ý tứ trong đó của anh.

Anh nhìn cô, gương mặt tuấn tú bớt đi sự lạnh nhạt, dưới ánh trăng trở nên dịu dàng hơn nhiều, Mặc Tô bỗng thấy luống cuống trong ánh mắt anh, cứ như tay chân không biết nên đặt đâu nữa, không gian trong xe trở nên nhỏ hẹp, tiếng tim đập to đến mức chính cô cũng nghe thấy.

"Tôi tưởng em là cô gái thông minh." Anh nói rồi cười, "Không ngờ lại ngốc đến mức đáng yêu như vậy."

Một câu nói khiến không khí trong xe bỗng trở nên mờ ám.

Đúng lúc này, Niệm Sâm bỗng nghiêng người về phía cô.

Mặc Tô căng cứng người, đôi mắt to tròn mở to, nhìn anh...

"Căng thẳng thế làm gì?" Trong mắt anh lóe nụ cười, "Tôi giúp em cởi dây an toàn thôi mà."

"Tách" một tiếng, dây an toàn bật ra, trong đầu Mặc Tô hình như có cái gì cũng đứt theo...

Vào lúc cô đang cứng người như thế, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, không hề bốn cọt, mà rất thâm tình.

"Làm sao đây..." Anh nói, "Dáng vẻ căng thẳng này của em sẽ khiến tôi không nhìn được mà bắt nạt mất..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nụ hôn mạnh mẽ

Mặc Tô hít một hơi, đang định nói thì môi đã bị anh hút lấy, trong lúc cô chưa phản ứng kịp, anh đã hôn sâu thêm. Đôi môi khô phút chốc làm ẩm ướt cả hai, mang theo sự dịu dàng khó tả. Mặc Tô hoàn toàn đờ người, không ngờ anh lại có cử chỉ đó, khi cô đứng hình thì nụ hôn của anh càng được nước lấn tới, lưỡi anh đẩy hàm răng cô ra, tham lam hôn sâu hơn nữa.

Mà cô làm sao có thể để người đàn ông đáng ghét này hôn mình, đang định ra sức đẩy anh ra thì lại bị anh nắm thóp, hai tay giữ chặt lấy cô, sức mạnh đó khiến cô không có sức để chống cự. Như trừng phạt cô, anh càng hôn mạnh mẽ hơn, đến mức làm rách cả môi cô.

Đến khi cô bị hôn đến mức toàn thân mất hết sức lực, để mặc anh phóng túng trên môi mình, cuối cùng anh đẩy cô ra, môi cô vừa tê vừa nhức. Mà cái gã đàn ông đáng ghét kia còn cười rất tà ác: "Tôi đã nói sẽ bắt nạt em mà."

Lời nói đó cứ như lẽ đương nhiên vậy.

Buổi tối, Mặc Tô nằm mơ cả đêm, trong mơ đều là gương mặt tuấn tú nhưng tà ác của Hà Niệm Sâm, mặc cô xua đuổi thế nào vẫn không thoát được.

Lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng, nhưng vẫn chưa tới giờ đồng hồ báo thức đồ chuông.

Trước kia dù đồng hồ đã báo thức nhưng cô vẫn sẽ nằm lì trên giường, nhưng hôm nay lại không tài nào ngủ nổi. Nhắm mắt nằm trên giường một lúc rồi dậy, vào nhà tắm rửa ráy, tiện thể làm một bữa sáng đầy dinh dưỡng cho bản thân và Dior. Dior chính là con chó mà ba năm trước cô và Viên Mộ Tây nuôi chung. Trước đây anh ta bận rộn, đa phần là cô chăm sóc nó, chó lúc nào cũng tình cảm hơn người, khi chia tay Viên Mộ Tây, cô thu dọn đồ đạc rồi đi, nó như linh cảm cô sẽ không quay trở lại vậy, cứ bám theo cô không rời, cô cũng mang nó theo đến đây. E rằng đó cũng là thứ duy nhất liên quan đến Viên Mộ Tây mà cô còn giữ lại.

Đến giờ vào làm, hình như là cô đến sớm nhất, buổi sáng việc cô làm đầu tiên chính là vào văn phòng Hà Niệm Sâm giúp anh sắp xếp lại bàn làm việc và tài liệu mà hôm nay có khả năng sử dụng tới.

Hai lần trước đến đây lúc thì không có tâm trạng, khi thì đi vội vã, căn bản không có thời gian quan sát, bây giờ vẫn còn sớm nên cô mới thường thức nó thật kỹ càng.

Mặc Tô vốn không quan trọng chuyện thiết kế trong phòng, nhưng có thể nhận ra văn phòng này được người ta đặc biệt chú trọng, bức tường hướng ra ngoài thành phố được thay thế bằng khung cửa sổ lớn chạm đất, đứng ở đây nhìn ra ngoài có thể ngắm cảnh toàn thành phố, đặc biệt rộng rãi thoáng đãng, đối diện bàn làm việc là một cái giá kiểu quầy bar, bên trên là một loạt những nhãn hiệu rượu mà cô không rành, có thể nhận ra chủ nhân văn phòng là người rất biết hưởng thụ.

Bàn làm việc của đàn ông xưa nay luôn gọn gàng ngăn nắp, không giống bàn làm việc của phụ nữ lúc nào cũng bày hoa lá. Bàn của Hà Niệm Sâm rất đơn giản, văn kiện và máy tính, một số món đồ rất công thức hóa, thứ duy nhất thu hút sự chú ý của cô là một khung ảnh bày trên bàn.

Hai người trong hình, một người phụ nữ mặc xường xám, ánh mắt long lanh, nụ cười hiện trên mày mắt, rất xinh đẹp, người đàn ông đứng cạnh cô rất quen, chính là Hà Niệm Sâm. Chỉ có điều nụ cười của anh trong hình khiến người ta xiêu lòng, khó mà tưởng tượng người xưa nay luôn lạnh nhạt, tà ác, được chiều chuộng đến hư như anh cũng có thể nở một nụ cười dịu dàng xuất phát từ trái tim như vậy.

Có ai từng nói, những người lạnh nhạt đều là người có tâm sự, Mặc Tô nhìn tấm hình đó, thực sự khó mà khiến cô không suy nghĩ linh tinh.

Người phụ nữ đó có quan hệ gì với anh, cô ấy là ai của anh?

Nghĩ nhiều rồi lại thấy buồn cười, hai người kia có quan hệ gì thì liên quan gì đến cô? Đúng lúc cô đặt khung hình lại vị trí cũ thì một giọng nói lạnh lùng khiến cô giật bản mình: "Cô đang làm gì vậy?"

Cơ thể cô run lên theo bản năng, khung hình vừa đặt xuống bàn "xoảng" một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Bên tai văng đến một tiếng chửi khế, cô không kịp ngồi xuống nhặt lên thì đã bị đẩy mạnh ra.

Nhìn Hà Niệm Sâm nhanh chóng nhặt khung hình lên, cô vội xin lỗi: "Xin lỗi anh, tôi không..."

"Ra ngoài."

Chưa nói hết đã bị anh lạnh lùng cắt ngang, anh lạnh lùng nhìn cô đang đứng ngẩn ngơ, lại ra lệnh: "Tai cô bị điếc hả? Tôi nói cô ra ngoài."

Mặc Tô nhìn anh, cuối cùng không nói gì, cụp mắt xuống rồi ra ngoài.

Đóng cửa lại, cũng đóng luôn tư cách quan tâm anh của cô.

Những lời khó nghe ấy, nếu là trước kia, chắc cô sẽ tức giận, sau đó sẽ không chút để bụng, cùng lắm là đền một khung hình khác, nhưng tại sao lúc này tâm trạng cô lại tệ đến thế? Đặc biệt khi anh nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ, trong lòng cảm thấy tủi thân khó tả.

Tâm trạng đó đổi lại kết quả là cả một ngày, cô đều bồn chồn lo lắng như trên mây.

Lúc nhận điện thoại khách hàng gọi tới, trong cuộc họp của bộ phận, trong hành lang bận rộn, thậm chí khi nghỉ ngơi trong phòng lấy nước... mỗi một địa điểm, mỗi một thời khắc, đều trong trạng thái ngẩn ngơ, tâm trạng và thái độ làm việc đều không thể tập trung nổi.

Cô như lại rơi vào một vòng tròn quái dị, làm những việc mình không thích làm, diễn những vai mà mình không thích diễn.

Còn Hà Niệm Sâm chỉ ra ngoài một lần, xem cô như không khí, không thêm nói một câu nào với cô mà rời khỏi văn phòng, đến khi tan sở cũng không quay lại.

Năm giờ rưỡi tan sở đúng giờ, cô không về nhà ngay mà đến một cửa hàng trong trung tâm thương mại, chọn mãi mới thấy một khung hình khá giống của anh. Thanh toán xong, cô nhờ người ta gói lại thật đẹp.

Lúc đi ra, chỉ khoảng mười phút thôi mà đã có mưa, cô đi dưới mái hiên, định đến con đường đằng kia để gọi xe, chưa kịp đi mấy bước đã nghe một tiếng còi vang lên bên tai làm cô giật mình hoảng hốt.

Đây là đường cho người đi bộ, ai dám lái xe vào chính là vi phạm luật giao thông, cô nhìn theo hướng còi xe, nhìn thấy chiếc BMW màu đen, cảm thấy quen thuộc, lại nhìn qua cửa kính, chính là Hà Niệm Sâm.

Nghĩ lại cũng chẳng có gì, người có thể lái xe thẳng tiến vào đường đi bộ cũng chỉ có anh là có tư cách ngênh ngang như thế thôi.

"Lên xe." Anh nói như ra lệnh.

Cô thờ dãi, đi vòng đầu xe sang phía bên kia.

Xe rẽ một đoạn, đi qua vạch vàng, bắn lên một đám nước mưa khiến người đi bộ hét lên sợ hãi.

Cũng chỉ có Hà Niệm Sâm anh lái xe vào phố đi bộ mà còn ngông nghênh tới mức độ đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cô không cần xa xỉ phẩm

Mặc Tô ngồi trong xe, nghĩ xem nên nhắc chuyện sáng nay thế nào, rồi tiện thể đưa khung hình mới mua cho anh. Tuy khung hình cô mua không thể so với cái của anh, nhưng cũng được coi là đắt nhất trong cửa hàng, tốn cả một tháng rưỡi lương, bày khung hình này ra cũng không sợ mất mặt.

Đúng là cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì tiếng nói của anh đã vang lên: "Cô mặc thế này mà đi à?"

Mặc Tô ngơ ngơ, không hiểu ý anh nói, cô mặc thế này thì có gì không đúng?

"Lẽ nào Anna không nói với cô là tối nay cô phải đi cùng tôi đến bữa tiệc trong giới kinh doanh?"

Mặc Tô định nói không có, cũng may sắp buột miệng lại ngưng kịp thời, có phần ngượng ngập: "Phải rồi, tôi quên mất. Nhưng trước kia tôi chưa từng tham gia tiệc rượu như thế, nên không biết có yêu cầu gì."

Anna cũng là một trong những trợ lý của Hà Niệm Sâm, là mỹ nữ mắt to tóc xoăn dài rất xinh đẹp, không giống cô thư ký hiền lành lần trước cô gặp, cô gái này mới nhìn đã thấy vô cùng tự tin, là nữ cường nhân đàn áp người khác. Nghe nói hôm đầu tiên Mặc Tô đến công ty, cô ta đã không phục, trong mắt cô ta, vào công ty ANI cần bản thân phải rất có năng lực, cộng thêm tuyển chọn sàng lọc từng tầng mới vào được. Mà Mặc Tô lại được tổng giám đốc đích thân gọi đến, đương nhiên sẽ gây nên thị phi.

Mặc Tô làm sao không biết thực ra là Anna cố ý không nói với cô, nếu đã biết người ta có ấn tượng không tốt về mình mà lại nói thêm trước mặt Hà Niệm Sâm thì ngày mai anh sẽ trách tội cô ta, người cuối cùng xui xẻo lại chính là Mặc Tô.

"Dù sao tôi cũng chưa từng đến những nơi đó, rất nhiều thứ không hiểu, hay là anh đổi người khác đi cùng anh?" Cô tốt bụng nhắc. Nhìn kỹ mới nhận ra hôm nay anh ăn mặc đúng là nghiêm túc đứng đắn hơn.

Trên nếp áo vest màu xám thấp thoáng hàng chỉ bạc, mái tóc bình thường đã được chải chuốt gọn gàng, chỉ mỗi nút áo sơ mi là còi hai nút, trông không có vẻ ăn chơi mà ngược lại còn tăng thêm vẻ tuấn tú phóng khoáng của anh.

Hắn là anh quá đẹp trai, đến mức khiến Mặc Tô cảm thấy dù anh cố ý ăn diện hay không thì cũng quyến rũ vô hạn.

"Bây giờ là giờ tan sở, mọi người đều về nhà rồi, chẳng lẽ tôi còn phải chạy hết thành phố, xem xem có thể tóm được nhân viên nào tan sở mà không về nhà, còn đi dạo mua sắm?"

Rõ ràng biết ẩn ý trong lời nói của anh, nửa câu sau rõ ràng ám chỉ cô, cô buồn bực, ai mà rảnh rỗi đi dạo mua sắm chứ, không phải vì mua quà đền bù cho anh hay sao? Ai mà biết anh lại vì một cái khung hình mà nổi giận với cô chứ.

Nhưng nghe giọng điệu của anh hình như tâm trạng không còn tệ như trước nữa.

"Tôi thích tan sở xong đi mua sắm đó, không được à?" Gặp anh rồi, Đồng Mặc Tô cô mới biết thế nào là được nước lấn tới, thấy người ta tốt tính là cô lại trở gió trái trời ngay: "Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ thất tình đều là kẻ cuồng mua sắm?"

"Thế à?" Niệm Sâm nhếch môi, chiếc xe bất chợt dừng lại bên đường, anh hất cằm ra hiệu: "Vừa hay, bây giờ cô đến cửa hàng đối diện kia, mua quần áo tham dự tiệc tối nay của cô đi."

Mặc Tô nhìn sang, một dãy toàn là cửa hàng cao cấp, Chanel, Dior, Versace, cô nắm chặt túi xách, mua một bộ quần áo ở đây có lẽ phải mất mấy tháng lương của cô đó, cô mới vào công ty đã khấu chi cả tháng lương để mua khung hình rồi, cô có cần bắt chấp tất cả khấu chi thêm mấy tháng lương nữa chỉ để mua một bộ quần áo dự tiệc, còn những lúc khác không cần mặc gì khác ư?

Nghĩ thế nhưng lại thấy Hà Niệm Sâm đã xuống xe, vòng sang bên cô mở cửa, lôi cô từ trong xe ra.

"Này! Anh làm gì thế... tôi không muốn đi qua đó..." Mặc Tô muốn phản kháng, muốn bất chấp hình tượng để kéo cửa xe không đi, nhưng sức anh quá mạnh, lôi cô xềnh xệch vào trong một cửa hàng cao cấp.

Nhân viên trong đó mới thấy anh, hai mắt đã sáng trưng, cười toe toét bước tới: "Hà thiếu, tôi có thể phục vụ gì cho ngài?"

Niệm Sâm kéo Mặc Tô ra phía trước, "Tôi đang vội, giúp cô ấy thay một bộ lễ phục tối."

"Vâng." Nhân viên kia cười, giờ tay: "Mời cô sang bên này."

Mặc Tô kéo túi, mắt đảo một vòng trong cửa hàng, cuối cùng nhìn sang Hà tổng đại nhân bình thân đứng cạnh với vẻ đáng thương, nước mắt lưng tròng: "Hà tổng, tiếp khách cho công ty thì có được trả tiền lại không?"

"..."

Chẳng phải là mua một món quần áo cao cấp sao? Đồng Mặc Tô trước đây cũng là một luật sư tầm trung, lương tuy không cao như tổng giám đốc nhưng mấy năm nay tiết kiệm dành dụm thì mua một món cao cấp cũng vẫn dư như thường.

Chỉ có điều là không cam tâm, vốn tưởng đến công ty ANI chỉ ít về mặt đãi ngộ sẽ tốt hơn công ty cũ, ai ngờ mới đi làm hai ngày đã khấu chi của cô ba tháng lương rồi.

Có điều hàng cao cấp đúng là hàng cao cấp, mặc trên người dù là về cảm giác hay dáng người thì đều hoàn hảo, không có gì để chê. Thử bao nhiêu món đồ, cuối cùng cô nhắm trúng một chiếc váy lụa trắng, được cắt cúp và đính phụ kiện rất tinh xảo. Mặc Tô đặc biệt thích vạt váy, có độ cong dài ngắn khác nhau, tổng thể tạo cho người ta một cảm giác thoải mái, phóng khoáng.

Nhưng thoáng nhìn giá bên trên, cô đã bàng hoàng, không tỏ ra ngoài mặt mà lén chạy đến phòng thay đồ xem lại một lượt giá cả các món đồ đã thử, mỗi món thấp nhất đều không dưới mười ngàn tệ.

Cô chờ người trong phòng thử đồ, không muốn ra nữa, lẽ nào cô thật sự vì một bữa tiệc mà phải mua một món quần áo vừa đắt, bình thường lại không mặc tới?

Mặc Tô từ nhỏ là một cô gái biết tiết kiệm, có tiền cũng không tiêu xài lung tung, lúc nhỏ điều kiện gia đình không tốt, học phí đại học đều do cô tự kiếm, về sau gia đình ổn dần lên, cô cũng không có thói quen mua hàng xa xỉ.

Đúng lúc cô đang băn khoăn thì điện thoại của Hà Niệm Sâm đã gọi: "Sao còn chưa xong?"

"Chủ tịch..." Giọng cô trấn tĩnh: "Chắc anh thường xuyên đến cửa hàng này phải không?"

"Thì?"

"Thì... anh biết món rẻ nhất trong cửa hàng là bộ nào không?"

Chương 58: Hà thiếu tốt đột xuất

Thật sự không phải Đồng Mặc Tô keo kiệt, mà cô cảm thấy không cần hoang phí như thế. Cô đã lớn rồi, đã qua cái tuổi yêu thích hàng cao cấp, dù trong độ tuổi đó cô cũng chưa từng mua thứ xa xỉ nào, nhưng cũng thấy chẳng sao cả.

Mỗi người đều có cuộc sống riêng mà họ muốn, nếu ông trời đã an bài cô sinh ra trong một gia đình bình thường, thế thì cô sẽ sống một đời yên ổn, bình thường thì có gì không tốt đâu. Hàng hiệu tuy bắt mắt, nhưng thường thức là đủ, không cần lao tâm khổ tứ kiếm tiền, tiết kiệm tiền chỉ để nâng cao thể diện.

Nhưng không biết Hà tiên sinh sẽ nghĩ về cô thế nào.

"Nếu bây giờ cô đứng trước mặt bạn trai cũ, tôi tin hẳn nhất định sẽ hối hận về lựa chọn của mình." Bỗng dưng, trong khoang xe yên tĩnh vang đến giọng nói của anh.

Cô nhìn sang, anh đang tập trung lái xe, không nhìn cô.

Nở một nụ cười, cô nói: "Thứ đàn ông quan tâm mãi mãi chỉ là bề ngoài của phụ nữ."

"Phụ nữ thì sao?" Anh hỏi vặn, "Thứ họ mãi mãi quan tâm chỉ là đàn ông có tiền hay không?"

"Cũng không chắc, tìm một người đàn ông tốt với mình là quan trọng nhất. Đàn ông càng có tiền càng dễ hư hỏng, tôi hy vọng người đàn ông sau này của tôi đừng có quá nhiều tiền, anh ấy có thể không mua nổi một món hàng hiệu, nhưng anh ấy sẽ tốt với tôi, cưng chiều tôi, mãi mãi không thay lòng."

"Người phụ nữ như thế rất vô vị."

"Tôi có phải game đầu, cần gì phân biệt thú vị hay vô vị."

Niệm Sâm lại cười: "Tình yêu chẳng phải là một trò chơi hay sao?" Khi cô còn chưa nghĩ ra nên trả lời anh thế nào thì anh đã ném một chiếc hộp sang, "Cái này cho cô, đeo vào đi."

Mở chiếc hộp anh đưa, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương, kim cương đính tròn một vòng dây, dù trong xe hơi tối cũng vẫn sáng lấp lánh.

Trên xe anh sao lại có dây chuyền phụ nữ?

Mặc Tô bất giác nhớ lại cô gái trong khung hình của anh, tuy các báo đài chưa từng chụp được hình ảnh bạn gái anh, nhưng trên các bảng đọc thân vàng thì lại không có đại danh của Hà Niệm Sâm, nên Mặc Tô đương nhiên nghĩ rằng cái này nên tặng cho bạn gái anh mới phải?

Cô ngần ngừ nhìn sợi dây chuyền rõ ràng không hợp với mình.

Đèn đỏ, Niệm Sâm thấy cô chưa đeo vào, cũng không nói gì, đến khi lái xe vào bãi mới quay sang: "Sao? Đồng tiểu thư không thích hàng hiệu chắc sẽ không đến nổi không dám đeo một sợi dây chuyền chứ?"

"Không thêm, tôi chỉ nghĩ sợi dây chuyền này của anh chắc là để tặng ai đúng không?"

"Hử?" Niệm Sâm nhướn mày, không nói gì.

Mặc Tô xem như anh thừa nhận, đóng nắp lại và đưa trả anh: "Dây chuyền rất đẹp, nhưng món đồ này không được dễ dàng cho người khác mượn đeo, nếu không nữ chủ nhân sau này của nó sẽ không vui đâu."

"Nữ chủ nhân sau này?" Niệm Sâm cười khê, ngoắc ngón tay bảo cô lại gần, tự tay đeo dây chuyền vào cổ cô. Động tác thuần thục khiến cô biết đây không phải lần đầu anh đeo dây chuyền cho phụ nữ, nhưng lại khiến cô sửng sốt vì đây là lần đầu có người đàn ông đeo dây chuyền cho cô.

Nghĩ đến Viên Mộ Tây chẳng có chút tế bào lãng mạn nào ở phương diện này, trong lòng cô bất chợt thấy chua chát, gương mặt cũng bất giác nở nụ cười khổ sở.

Niệm Sâm đeo dây chuyền cho cô tất nhiên cũng thấy biểu cảm đó, hàng lông mày rất đẹp thoáng nhíu lại, nhưng không nói gì mà mở cửa xuống xe, sau đó đã có phục vụ đứng bên ngoài mở cửa cho cô.

Mặc Tô quả thực chưa từng tham gia kiểu tiệc thế này, trước đây tiệc cuối năm công ty tổ chức cũng không thịnh trọng như vậy, thi thoảng Mộ Tây cũng

được mời đến tham dự, nhưng cô bẩm sinh đã không thích gặp gỡ người lạ, mỗi lần đều chây lỳ không chịu đi cùng, nên lần nào cũng là anh đi một mình, không có nữ giới đi cùng.

Giờ nghỉ lại, có lẽ trong tình yêu của hai người, cô cũng có phần không đúng, đối với sự nghiệp, cô không có dã tâm, chỉ cần một hạnh phúc bình thường.

Theo Hà Niệm Sâm vào trong sảnh tiệc, tìm cô bắt đầu không kiềm chế nổi, sao nhiều người thế này, nào giống bữa tiệc, giống một đại tiệc linh đình thì đúng hơn, thậm chí còn có những khách quý ký tên lên miếng vải to, chỉ khoảng mấy phút mà Mặc Tô đã nhìn thấy những ngôi sao rất được hoan nghênh mà trước kia chỉ nhìn thấy trên tivi.

"Thả lỏng một chút." Bên tai văng đến tiếng của Niệm Sâm: "Vẻ mặt của cô sẽ khiến người ta nghĩ cô bị tôi bắt cóc tới đây đây. Muốn thay đổi Đồng Mặc Tô trước đây thì bắt đầu làm từ bây giờ."

Mặc Tô ngẩn người, nhìn anh rồi không nhịn được cười thành tiếng, hít một hơi thật sâu. "Vâng, tôi sẽ cố gắng."

Khoác tay anh đến chỗ ký tên, rất nhiều lão tổng trong giới thấy anh đến thì đều ủa tới, hết người này tới người kia chào hỏi anh, có thể thấy địa vị của Hà Niệm Sâm trong giới rất đặc biệt.

Nhưng Hà Niệm Sâm không phải người thích giao lưu với người khác, thông tin này Mặc Tô đã nghe nói từ trước khi quen anh, nên những người kia cũng chỉ đến chào hỏi, trò chuyện vài câu rồi biết ý mà đi chỗ khác.

Tiệc theo kiểu Tây, chiếc bàn dài toàn những món điểm tâm, nhân viên phục vụ bung những ly rượu đi xuyên qua đám đông. Niệm Sâm gọi một trong số đó lại, tự lấy một ly champagne rồi đưa cho Mặc Tô một ly nước cam.

Mặc Tô hỏi: "Không phải tiệc sao? Uống nước cam ở đây được à?"

Niệm Sâm nhìn cô, nói ra một câu khiến cô sừng sốt mãi cũng không dám tin là anh có thể nói ra...

Anh nói: "Con gái uống rượu không tốt."

Hà Niệm Sâm thực sự quá nổi tiếng, chỉ một chốc mà lại có một đám người tới bắt chuyện với anh, và anh cũng không tỏ ra lạnh nhạt như lúc này, tuy gương mặt vẫn thoáng vẻ cao ngạo nhưng không tỏ ra bức bối gì.

Đương nhiên không thể thiếu việc giới thiệu bạn gái đi cùng, cũng không rõ là vô tình hay cố ý mà Hà Niệm Sâm không nói nhiều với người khác, mà người ta sau khi biết đến cô lại trò chuyện với cô nhiều hơn, nào là khen cô xinh đẹp có khí chất, nào là muốn giới thiệu vài người bạn trong giới để làm quen, cứ như cô mới là vai chính vậy.

Về sau Mặc Tô mới biết Hà Niệm Sâm chưa từng giới thiệu người đi cùng mình với người khác, khi anh đã bắt đầu giới thiệu thì chứng tỏ cô gái đó có vị trí nhất định trong tim, những doanh nhân tính quái kia làm sao không hiểu ý? Muốn đứng vững trong giới thì phải quen biết khách hàng, trò chuyện với các lão tổng là kỹ năng giao tiếp mà một nhân viên thành công không thể thiếu được, còn Hà Niệm Sâm chẳng qua là mở đường giúp cô mà thôi. Giống như trên tờ giấy trắng bỗng xuất hiện một tòa nhà, anh chỉ là ra tay vẽ giúp cô một đường ở tầng dưới cùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Biểu hiện rất tốt

"Niệm Sâm." Bỗng một giọng nam giới quen thuộc vang lên, Mặc Tô quay lại, thấy Diệp Phàm mặc vest xám bạc đang đi tới, tay anh cầm một ly rượu vang, thi thoảng nở nụ cười mê người với những cô gái đi cùng các lão tổng.

Ly rượu đựng thứ chất lỏng màu đỏ kia được anh cầm trong tay, Mặc Tô không nhìn sai, rất phù hợp với tác phong phóng khoáng và lơ đãng nhất quán của anh.

"Cuối cùng cậu cũng tới, tai tôi sắp bị mấy ông già kia hỏi tới mức mọc nấm rồi." Vừa đến là anh đã than thở, gương mặt vẫn nở nụ cười uể oải: "Thật sự nên nghe lời Tiểu Sánh, không tới đây một mình quá sớm."

Tiểu Sánh chính là nữ trợ lý nặng nề đòi cô đi đánh tennis với Hà Niệm Sâm lần trước.

Từ lúc Diệp Phàm lại gần, Mặc Tô đã thấy có chỗ nào đó không ổn, bây giờ nhìn lại mới biết ở đây đều là những nhân vật dẫn theo bạn gái đi cùng, chỉ có anh là một mình.

Trước đây rất lâu, lúc cô và Lý Dao còn học đại học, Lý Dao là một phim thần tượng, có lần chỉ vào người đàn ông một mình tham gia bữa tiệc, nói: "Mặc Mặc, tớ nói cậu nghe này. Nếu có một người đàn ông, mỗi lần dự tiệc đều đi một mình, không đưa bạn gái theo cùng, có nghĩa là trong lòng anh ta nhất định đang có một người anh ta rất rất yêu, bất cứ ai cũng không thay thế được."

Về sau, mỗi lần cô không theo Viên Mộ Tây đi dự tiệc, luôn ở nhà nghĩ rằng, người ta liệu có cho rằng trong lòng anh có một người anh rất rất yêu hay không?

Diệp Phàm thì sao? Cũng như vậy ư?

Đúng lúc cô đang suy nghĩ lung tung thì hai người đàn ông đã quay sang nói về cô.

"Hà tổng hình như rất hài lòng trợ lý mới này? Ngày thứ hai đi làm đã dẫn người ta đi dự tiệc rồi."

"Hài lòng?" Niệm Sâm nhướn mày, như nghe một câu đùa, nói: "Hôm nay Đồng đại tiểu thư làm vỡ khung hình tôi quý nhất, nếu đó cũng được xem là hài lòng."

Hóa ra anh còn nhớ chuyện này! Mặc Tô bĩu môi, khẽ biện bạch cho mình: "Tôi có cố ý đâu, còn nữa... tôi đã xin lỗi anh rồi mà?"

"Cậu nhìn cô ấy đi..." Niệm Sâm cười: "Làm sai mà còn không cho ai nói."

Diệp Phàm khẽ cười thành tiếng, "Nếu than thở nhiều quá hay là cậu cho tôi mượn cô ấy đi cùng là được, bữa tiệc này nhiều người muốn bắt chuyện với cậu quá, tôi sợ cậu không rảnh giới thiệu cô ấy."

Chính anh cũng biết nguyên nhân Niệm Sâm đưa Mặc Tô tới đây thực ra là giúp cô giới thiệu đến các sếp trong giới kinh doanh, để cô học được cách giao tiếp cơ bản nhất trong công việc.

"Không cần, cậu biết xưa nay tôi không thích nói nhiều." Niệm Sâm thẳng thừng nói: "Cô ấy ở cạnh tôi càng dễ khiến người ta quen mặt."

"Cậu đang biến tướng nói tôi không nổi tiếng bằng cậu chứ gì." Diệp Phàm nâng ly lên: "Được rồi, đùa cậu thôi, hai người từ từ ứng phó nhé, tôi xem xem có con cừ non nào lạc đường không."

Nói xong quay lưng rời đi.

"Cừ non lạc đường?" Mặc Tô nghi hoặc.

Niệm Sâm nhếch môi: "Những bữa tiệc thế này, 'tình cờ gặp nhau' rất nhiều."

Mặc Tô đang định nói thì lại có mấy lão tổng đang tới chỗ cô, xem ra đã nhắm chuẩn từ lâu, nếu không sao Diệp Phàm vừa đi là họ đã tranh thủ đến ngay?

Lại những lời khách sáo, Mặc Tô đi theo Niệm Sâm nhận được danh thiếp của mấy vị đó. Đối với những cuộc tiếp khách này, Mặc Tô đã quen dần, cũng rành rẽ nói vài câu với đối phương, đều là kiểu khen ngợi giả tạo.

Cô trước đây chính vì ghét những sự giả dối trong thương trường nên mới không muốn tham dự những bữa tiệc thế này. Bây giờ trải nghiệm nhiều, thấy cũng chẳng có gì, dù sao mọi người nhìn qua nhìn lại, không ai xem là thật, cũng chẳng ai trách bạn quá giả tạo.

Trong lúc trò chuyện, Niệm Sâm bất ngờ ghé tai cô khen, "Biểu hiện rất tốt". Giọng anh trầm trầm thoảng qua tai, nhưng thực sự cô đã nghe rõ từng chữ.

Cảm giác được khẳng định thật tuyệt, huống hồ lại là tổng giám đốc ANI lừng danh. Trong lòng Mặc Tô dâng lên một niềm vui, khóe môi cũng bắt gặp cong lên.

Nụ cười đó quá rõ rệt, bị Niệm Sâm nhìn thấy hết, anh thầm cười: Đúng là một cô gái bé nhỏ. Chẳng qua là khen một câu, trong lòng nghĩ gì ngoài mặt biểu hiện hết cả.

Mặc Tô đương nhiên không biết anh nghĩ gì, nhân lúc anh hàn huyên với một lão tổng, khóe môi cô giữ nụ cười nhưng mắt lại bị thu hút bởi một bóng dáng quen thuộc lướt qua. Người đó mặc lễ phục vàng nhạt, phần lưng thiết kế hình chữ V, đường cong lưng trắng trẻo và khe hông thoát ẩn thoát hiện, ở đây tuy rất nhiều người mặc lễ phục, nhưng mặc như vậy thì quá sexy rồi. Trong mắt người khác đó chính là cố ý cám dỗ họ.

Trên đường đi cô ta đều chào hỏi người khác, dáng vẻ yểu điệu quý phái, sau đó dừng trước mặt một người đàn ông, thân mật giúp anh ta chỉnh lại vị trí cà vạt, ánh mắt đầy ấp sự dịu dàng, động tác thuần thục.

Viên Mộ Tây! Người kia lại là Viên Mộ Tây!

Mặc Tô cảm giác huyết dịch trong người đang dần đông cứng, tay cầm ly nước run lên.

Trong đầu vô thức hiện ra, trước đây khi cô không dự tiệc cùng anh ta, thực ra lúc đó người đi cùng anh ta luôn là Vu Nhược Cần.

Động tác của hai người quá ư là tự nhiên, đồng thời khi trò chuyện cùng người khác, Mặc Tô có thể nhận ra đối phương không hề xa lạ với người đi cùng Viên Mộ Tây, ngược lại rất thân thiết mà trò chuyện rôm rả.

Đa phần là Vu Nhược Cần nói, mày mắt lúng liếng, tất nhiên cô ta đã quá quen với những khung cảnh này.

"Cô Đồng, sao vậy? Không khỏe à? Sao sắc mặt cô trông không được tốt lắm?"

Một giọng nói cắt đứt dòng suy tư của Mặc Tô, cô giật mình lão tổng mập mạp, trông khá hòa nhã của công ty địa ốc đang nhìn cô, tốt bụng hỏi thăm.

Mặc Tô cười ngượng ngập: "Không sao ạ, bụng tôi hơi không ổn, tôi xin phép đi vệ sinh một lúc."

Nói xong cười với Niệm Sâm rồi quay lưng đi ra ngoài. Cô muốn biến mất, sắc mặt tái nhợt như ma, so với Vu Nhược Cần, nếu cô là đàn ông cũng sẽ chọn cô ta.

Mở nước, khoát nước lên mặt, cũng không biết cô muốn dập tắt những gì.

Lúc ra ngoài chỉ thấy đầu hơi choáng, dùng khăn giấy lau sạch nước trên mặt, nhưng lúc đi qua ngã rẽ, động tác lau mặt bỗng khựng lại, mặc cho giọt nước từ trên gò má lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tôi rất sợ đau

Người đàn ông ở ngã rẽ đang đứng dựa tường nhìn cô, gương mặt gầy nhợt và tia máu hằn trong mắt chứng minh mấy ngày qua anh ta sống không tốt cho lắm.

Anh ta nhìn cô bước ra, đi ngang qua, định nói gì đó, bộ dạng ngập ngừng rồi lại thôi.

Mặc Tô nhắm mắt, cười với anh ta, rút khăn giấy lau nước trên mặt rồi đi vào sảnh tiệc.

"Mặc Mặc..." Anh ta gọi từ phía sau, giọng trầm khàn.

Mặc Tô biết, chỉ khi anh ta cảm sốt, cổ họng mới vì ho nhiều mà khàn đi. Nhưng liên quan gì đến cô? Dù là bạn bè, cô cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.

Trong lúc ngẩn ngơ, anh ta đã đến trước mặt. Không nói gì mà chỉ nhìn cô, mắt anh ta sâu, lại to, là kiểu mắt sâu điển hình. Mặc Tô trước kia thích nhất đôi mắt đó, lúc nhìn mà không nói gì đặc biệt cuốn hút. Lúc nói lại khiến người ta không dám nhìn thẳng, vì anh ta luôn khiêm tốn lịch sự, khi nói chuyện sẽ nhìn vào mắt đối phương. Bất kỳ ai nhìn vào đôi mắt đẹp ấy đều thấy áp lực đúng không? Từ lâu, khi hai người mới quen nhau, Mặc Tô đã không dám nhìn vào mắt anh ta, cứ như trong đó có thứ gì đó sẽ hút hồn cô vào vậy.

Lúc anh ta cười, khóe mắt sẽ cong lên, ôn hòa nho nhã. Nhưng sẽ không cười lớn tiếng.

Thực tế thì Mặc Tô thích nhất khi anh ta thoải mái cười to, như một gã con trai lớn xác. Anh ta sợ nhột, lần nào cô chọc vào người, anh ta cũng cười lớn, lúc đó anh ta luôn nói "Mặc Mặc, đừng nghịch." Giọng nói đó khiến cô cảm thấy ở cạnh anh ta, dù cả thế giới bỏ rơi cô cũng chẳng sao.

Nhưng cuối cùng, thế giới không bỏ rơi cô, mà người bỏ rơi cô trước là anh ta.

Định thần lại, những người đi ngang đều quay đầu nhìn hai người, cô cười cười: "Luật sư Viên tìm tôi có việc à?"

"Luật sư Viên?" Khóe môi anh ta nở nụ cười chế giễu: "Mới nửa tháng thôi mà anh đã biến thành luật sư Viên rồi?"

"Nếu không thì thế nào?" Câu này là hỏi anh, cũng là hỏi chính cô.

Lần này cô không muốn tránh né anh như bất kỳ lần nào trước đây. Cô không muốn làm con đà điểu rụt cổ, có những việc vẫn nên nói rõ một lần thì tốt hơn, mối quan hệ nhập nhằng này không tốt cho cả hai.

"Cũng đúng." Anh ta cười lạnh, "Mới chỉ nửa tháng mà em đã rơi vào vòng tay gã đàn ông khác. Xem ra tình cảm em dành cho anh cũng không sâu đậm như em từng nói."

Một con giận không tên dâng lên trong lòng.

Có lời nói nào làm tổn thương hơn là người mình yêu sâu đậm lại nghi ngờ tình cảm mình dành cho anh ta? Nhưng chẳng sao, cô hiểu, lần nào chỉ cần anh ta tức giận thì đều sẽ nói khó nghe như vậy.

Giống như ban đầu khi hai người ở bên nhau, tình yêu anh ta dành cho cô lúc nào cũng nhàn nhạt, thất vọng nhiều hơn hy vọng. Lúc đó cô là kẻ nghiện weibo, thích ghi lại trên weibo những cảm nhận về tình cảm. Vì cô biết anh ta chưa từng chủ động quan tâm cô đang làm gì, tất nhiên cũng sẽ không xem

những gì cô viết.

Nhưng có lần bất ngờ anh ta xem hết, nổi giận với cô, đáng về nho nhã vẫn giữ, nhưng lời từ miệng lại làm tổn thương cô cực độ, anh ta nói: "Em xem lại em đi, cứ tỏ ra như oán phụ vậy, Đồng Mặc Tô, ấn tượng em cho người khác chính là như vậy à?"

Đối với những lời nói làm tổn thương mình, cô đã quen rồi, lửa giận vừa xuất hiện đã nhanh chóng bị cô dập tắt, cô nói: "Phải, hóa ra rồi xa rồi mới biết tình cảm tôi dành cho anh không hề sâu đậm. Anh nói xem có phải tôi nên vui mừng vì chuyện anh ngoại tình đã khiến tôi nhìn ra tình cảm tôi dành cho anh?"

"Anh ngoại tình?" Anh ta vẫn cười lạnh lùng: "Em đã nhanh chóng quen thẳng khác, ai mà biết trước đây em và hắn có gì..."

"Chát!" Anh ta chưa nói xong đã bị Mặc Tô tát một cái.

Tay Mặc Tô gần như run lên, cô chỉ vào mũi anh ta mắng: "Viên Mộ Tây, tôi thật hối hận sao tôi lại có thể yêu loại đàn ông như anh. Anh tưởng ai cũng trắng hoa như anh à? Không phải ai cũng thích chơi trò chơi tình cảm, cũng không phải ai cũng dễ khuất phục cảm dỗ. Anh có tư cách gì nói tôi? Anh chẳng qua là ý vào việc tôi yêu anh, chẳng qua là ý vào việc tôi yêu anh mà thôi!"

Tình yêu thất bại có phải đều như thế? Hai người từng yêu nhau mắng chửi đối phương bằng những lời có thể làm tổn thương nhau, như vậy anh ta đã vui chưa? Lẽ nào sẽ không vì đối phương mà đau lòng hay sao?

Mặc Tô nhắm mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Cô trước đây dù buồn bã đau lòng hay thất vọng đến mấy, đều chưa từng mong ước kiểu, nếu... nếu thời gian có thể quay lại... Vì nếu thời gian thật sự có thể quay lại, thì tất cả sẽ không quý giá đến thế.

Nhưng giờ phút này, cô thực sự mong thời gian có thể quay lại, cô thà rằng lúc đó không chủ động theo đuổi, ít ra... ít ra anh ta vẫn là thiếu niên cô ngưỡng mộ, có lẽ cô sẽ nhát gan mà yêu thầm anh ta rất lâu, nhưng chỉ ít anh ta vẫn cao quý như vị thần trong tim cô, như thế không tốt sao?

Không muốn tranh cãi nữa, cô định bỏ đi, nhưng lúc đi ngang anh ta lại bị ôm vào lòng.

Đôi tay anh ta mạnh mẽ ôm chặt cô từ phía sau, như thể biết trong lòng cô đang nghĩ gì, khẽ thở dài, "Bé con, xin lỗi, là anh không tốt, không nên nói những lời làm tổn thương em. Tha thứ cho anh được không?"

"Đừng nói những lời vô văn như tha thứ hay không nữa." Cô định thoát khỏi vòng tay anh ta, "Tôi có việc phải đi trước."

Anh ta không buông mà còn ôm cô chặt hơn, sức mạnh đó gần như siết đau eo cô, "Chính vì một Vu Nhượng Cần mà em phủ định tình cảm bảy năm của chúng ta à? Chúng ta từng có những tháng ngày tươi đẹp, em đã quên rồi sao? Sao em có thể dễ dàng từ bỏ như vậy? Bao lâu nay anh đối với em chưa đủ tốt hả? Tại sao không thể cho anh một cơ hội bắt đầu lại từ đầu?"

Nước mắt rơi xuống môi, đúng là đáng! Cô cảm nhận được sự chịu đựng và đau đớn ẩn giấu trong lời nói của anh ta, nhưng...

"Mộ Tây, tôi rất sợ đau."

Mộ Tây, tôi rất sợ đau, tôi rất sợ lại phát hiện chân tướng, lại bị anh ép cho đau xé ruột gan. Nếu hai người thật sự không có gì, tại sao lại hết lần này đến lần khác cùng nhau xuất hiện trước mặt tôi?

Tôi thực sự rất sợ cho anh một cơ hội nữa, để tôi bóc từng lớp vỏ hành tây, nước mắt đầm đìa, nhưng lại phát hiện ra bên trong không có trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Là vì Hà Niệm Sâm? Em yêu hắn ta rồi?

"Mặc Mặc, hãy tin anh." Viên Mộ Tây xoay người cô lại, nhìn thẳng cô.

Giọng điệu đó như câu nói năm nào: "Bé con, hãy tin anh, anh sẽ cố gắng lập nghiệp, cho em một cuộc sống tốt đẹp. Anh sẽ trở nên ưu tú, sẽ có ngày em tự hào về anh".

Phải, anh ta đã làm được, cô quả thực đã tự hào về anh ta, dựa vào bản thân mà tạo ra một công ty. Nhưng đó là tự hào về sự nghiệp, còn tình cảm thì sao? Trong tình cảm, anh ta là đứa trẻ ương bướng, tình yêu là đồ chơi trong tay, anh ta nhớ đến thì lấy ra chơi đùa âu yếm, không muốn sẽ ném nó sang bên, nhưng lại không cho phép ai lấy đi. Nếu không anh ta sẽ nổi giận, ngược lại còn trách móc bạn không thật lòng.

Ngẩng lên ngẩn ngơ nhìn anh ta, nhìn khóe môi cương nghị đó toát lên vẻ chân thành vô hạn.

Trong tích tắc, cô lại có ảo giác ám áp như thời gian quay ngược trở lại.

Thế nhưng ảo giác chỉ là ảo giác, mãi mãi không thành sự thật, giống như anh ta luôn miệng thề thốt mình và Vu Nhựt Căn không có gì, nhưng lại cứ khiến cô nhìn thấy giữa anh ta và Vu Nhựt Căn có gì đó. Nhớ lại tư thế thân mật của cả hai trong bữa tiệc, sợi dây lý trí không ngừng giục giã cô bỏ đi, cô chậm chậm đẩy anh ta ra, đầu óc mơ màng đã bắt đầu tỉnh táo trở lại.

"Em vẫn không tin anh sao?" Viên Mộ Tây trầm giọng.

Cô không muốn nghe, cũng chẳng muốn nói, quay lưng bỏ đi.

"Dù phán anh tội chết cũng phải cho anh chết tâm phục khẩu phục chứ." Anh ta bá đạo túm chặt tay cô, khiến bao người qua kẻ lại tò mò nhìn ngó. Có phục vụ định đến khuyên ngăn, cuối cùng vẫn biết điều mà không lại gần.

Mặc Tô hít thật sâu, nở nụ cười: "Chẳng phải anh thường xuyên cùng Vu Nhựt Căn xuất hiện trước mặt tôi sao? Ban nãy tư thế hai người vẫn thân mật đó thôi? Mộ Tây, anh nói đi, trước khi khi tôi không cùng anh dự tiệc, người phụ nữ luôn ở cạnh anh có phải cô ta không?"

Viên Mộ Tây ngăn người, lát sau như vỡ lẽ, lại còn cười thành tiếng: "Mặc Mặc, em đang ghen sao?"

Có lẽ do ánh mắt cô quá lạnh nhạt nên anh ta nhanh chóng thu lại nụ cười: "Ban đầu đúng là chỉ có một mình anh, chỉ là về sau có mấy lần cô ấy đi cùng. Em biết là xuất hiện trong những lúc thế này mà không có bạn đi cùng sẽ bị hỏi đông hỏi tây, anh đã bị hỏi đến phát chán rồi, có lần cô ấy đề nghị nên anh cho cô ấy thử, kết quả..."

"Kết quả là anh nhận ra bạn gái này thực sự rất chuyên nghiệp, giao tiếp ứng xử đều giỏi giang?"

"Cô ấy quả thực là người đi cùng rất chuyên nghiệp, điều này anh thừa nhận. Nhưng chẳng nói lên điều gì, Mặc Mặc, người anh yêu là em, nếu nói về cô ấy, ban đầu chỉ là thấy tội nghiệp, anh hoàn toàn không có tình cảm gì cả. Nếu không phải lần đó vì việc công ty mà quá vui, uống say khướt, thì anh cũng sẽ không phạm lỗi. Mặc Mặc, anh chưa từng muốn phản bội em, sau này cũng tuyệt đối không! Tin anh nhé!" Viên Mộ Tây tha thiết nói.

Dù không phải là thật lòng thì sao? Nếu không rung động thì sao lại để cho một người phụ nữ nguy hiểm như vậy ở cạnh mình? Nhiệt độ ở lòng bàn tay càng lúc càng thấp, cô lạnh nhạt hỏi lại: "Phải không? Ban đầu, anh không hề nói như vậy. 'Anh thích cảm giác ở cạnh cô ấy', đây là lời anh từng nói với tôi mà? Luật sư Viên, trí nhớ anh xưa nay rất tốt, sao quên nhanh như vậy?" Viên Mộ Tây, anh có thể bình thản nói dối trước mặt tôi một lần, thế đã quá đủ.

Anh ta nhìn cô với vẻ mặt phức tạp, mãi sau mới nói: "Lúc đó anh không nhận rõ tình cảm của mình, khi em rời đi anh mới nhận ra anh yêu em quá sâu đậm."

"Ồ... thế thì tôi không biết tôi nên vui mừng hay không, chỉ khi quyết định rời xa anh mới khiến anh nhận ra tình yêu anh dành cho tôi?" Nhất thời, cô chỉ muốn cười to.

Chuyện hoang đường nhất thế giới lại để cho cô gặp phải?

"Mặc Mặc." Viên Mộ Tây nhìn cô chăm chú, dịu dàng hỏi: "Anh nói gì, em cũng không tin sao?"

Bao nỗi tủi thân và đau khổ ngày xưa ập đến, cô mãi mãi không quên sự bàng hoàng khi cô phát hiện anh ta ở cạnh người phụ nữ khác, cũng sẽ không quên lúc cô đơn một mình phải dựa vào thuốc an thần mới có thể ngủ được. Cô quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn để anh ta thấy sự ám đạm trên gương mặt, "Anh nên biết biết thế nào gọi là - nước đổ rồi khó hót lại."

Phải, đã là kết cuộc, chẳng thể nào níu kéo.

Nên đừng phí tâm cơ, đừng khiêu chiến lòng quyết tâm của cô nữa.

"Hãy tin anh một lần nữa..." Viên Mộ Tây như van nài, nhưng bị tiếng chuông điện thoại của cô thô lỗ cắt ngang.

Cô nghe máy, giọng nói trầm trầm quyến rũ của Hà Niệm Sâm vang đến: "Có chuyện gì à?"

"Không, tôi sẽ tới ngay." Cố kiềm chế giọng nói, để trả lời bằng giọng bình thường nhất. Cúp máy xong, định nói lời tạm biệt, nhưng bỗng chốc thấy hoang mang.

Hai tay anh ta siết chặt thành nắm đấm, trong đôi mắt màu nâu như ẩn giấu một con thú bị thương, lại như một ngọn lửa đang cháy phừng phực: "Em nói nước đổ rồi khó hót, chính là vì hấn ta?"

"Không có hấn ta nào cả." Cô không muốn giải thích, chỉ muốn đi thật nhanh.

"Là vì Hà Niệm Sâm? Em đã yêu hấn ta?" Anh ta đuổi theo, chặn trước mặt cô, ánh mắt sắc bén như muốn xé nát cô ra.

"Tôi đã nói không liên quan đến anh ấy. Là tôi và anh không hợp nhau, tôi không muốn bị tổn thương nữa, lý do đó đã đủ chưa?"

"Chưa đủ!" Anh ta kích động nắm vai cô, "Anh tưởng em nói em ở cạnh anh ta là lừa dối anh, Mặc Tô của anh làm sao có thể không yêu anh mà đi yêu kẻ khác chứ?"

Nhìn vẻ cuồng loạn trong mắt anh ta, Mặc Tô cuống lên, cố gắng gỡ ngón tay anh ta ra nhưng kiểu gì cũng không được. Bảo cô làm sao giải thích thì anh ta mới tin mọi chuyện giữa họ hoàn toàn không liên quan gì đến Hà Niệm Sâm đây, anh chẳng qua là tấm thẻ bài mà cô lấy ra khi tổn thương, chỉ là cái có không làm cô mất mặt khi tức giận vì anh ta có thể dây dưa với người khác.

"Chẳng phải anh đã bảo em đừng chọc vào hấn sao? Nên... là hấn quá cuốn hút, khiến bé con của con rung động?" Anh ta nhếch môi, nở một nụ cười mê hoặc.

Mặc Tô chỉ thấy sống lưng lạnh toát, cô biết khi đàn ông ghen tuông thì còn đáng sợ hơn phụ nữ, đặc biệt là người đàn ông có sự chiếm hữu cực mạnh, khi ghen sẽ điên cuồng hết thuốc chữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hà thiếu, anh đừng để cô ta lừa gạt!

Tiếp đó, như ăn ý với nhau, điện thoại của Viên Mộ Tây cũng đổ chuông. Không cần đoán cũng biết bên kia là ai, nhưng anh ta như không nghe thấy, chỉ cố chấp chờ câu trả lời của cô.

Tiếng chuông reo mãi như đòi mạng, đến mức người ta phải khó chịu, cô nói: "Anh nghe điện thoại đi đã."

Viên Mộ Tây một tay túm chặt cô, tay kia nghe máy.

"Mộ Tây, anh đang ở đâu?" Do phía này quá yên tĩnh nên Mặc Tô có thể nghe rõ giọng nói bên kia vắng tới.

Nhưng dù thế nào cô cũng không nghĩ rằng Viên Mộ Tây lại nói: "Tôi đang ở cạnh bạn gái tôi."

Sau đó cúp máy ngay.

"Anh điên rồi hả?" Ánh mắt cô nhìn anh như nhìn một kẻ tâm thần.

"Anh điên rồi đấy!" Anh ta nói, "Anh muốn cho em biết, cô ta trong lòng anh chẳng đáng để nhắc đến, em mới là người phụ nữ mà Viên Mộ Tây anh yêu nhất!"

"Anh đúng là một thằng điên!" Cô hất tay anh ta ra, một sự buồn bực khó tả dâng lên. Quay lưng mới đi được vài bước đã thấy Vu Nhược Cẩn đứng không xa, tay cầm điện thoại, vẻ mặt giận dữ.

Cô ta lao tới, giọng tay định tát Mặc Tô: "Cô là đồ tiện nhân!"

Tay giờ lên giữa chừng bị Mặc Tô chụp lấy, cô vung tay tát cô ta, sức mạnh đó như thể dồn hết nỗi tủi thân khi chia tay vào đó, trong lòng thấy sáng khoái khó tả.

"Cô Vu, cái tát này dạy cô biết thế nào là biết dừng đúng lúc. Tôi chưa thấy ai không có sĩ diện như cô, cướp bạn trai người khác còn quay ngược lại gọi người ta là tiện nhân? Kẻ xứng đáng với từ tiện nhân đó trên thế gian này không nhiều đâu, nhưng cô lại là một trong số đó."

Đúng là tức điên, phá hoại tình cảm người khác còn sĩ nhục cô! Mặc Tô chưa từng nổi giận như thế với ai, ý mình xinh đẹp cũng không được bắt nạt người khác như vậy chứ? Tưởng cô không thị uy thì là mèo con thật sao?

Cô gái kia có lẽ bị đánh đến phát điên, dờ dẩn nói một câu: "Cô dám đánh tôi hả?", sau đó lao tới phản kích, Mặc Tô làm sao dễ bị ức hiếp như vậy, cô xưa nay luôn ghét chuyện hai người phụ nữ đánh nhau trước mặt đàn ông, đặc biệt là vì một người đàn ông mà cô không muốn dây vào.

Cô nhanh nhẹn vịn ngược tay cô ta ra sau lưng, đầu tới mức cô ta hét lên chói tai, Mặc Tô cười lạnh: "Ngại quá, bạn trai cô chắc chưa kể cô nghe, chị đây ở trong trường từng học kỹ thuật phòng vệ, vốn định phòng biến thái háo sắc, ai ngờ lại bị cô sử dụng trước."

"Lại còn thuật phòng vệ, bộ dạng như cô thì có tên háo sắc nào mù mà thích cô được?"

Không ngờ ả kia đau đến thế còn nói được những lời chọc tức người khác.

Mặc Tô khẽ cười: "Xin lỗi nhé, bạn trai hiện giờ của cô trùng hợp là thích tôi. Ban này còn khuyên tôi đừng bỏ đi, cô gái à, cô phải làm rõ tình hình, không phải chị đây rồi xa anh ta thì bây giờ cô vẫn đang như kẻ ăn mày thôi! Toại nguyện cho cô mà không biết cảm ơn, cứ làm trò trước mặt tôi thì tự hào lắm hả?"

Không muốn có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào với cô gái này, Mặc Tô cũng tin là qua chuyện ban nãy, chỉ ít cô ta sẽ kiềm chế về mặt động thủ, liền buông cô ta ra, nào ngờ cô ta liền vùng móng vuốt về phía cô, cũng may Mặc Tô phản ứng nhanh, nếu không mặt cô đã bị móng vuốt của cô ta cào thành sẹo rồi.

Cô à này là mèo hoang sao? Đánh không thắng thì dùng móng cào người ta? Giây sau đó chắc sẽ không biến thành chó cắn người chứ?

Cô khẽ nhắc nhở: "Cô Vu, bây giờ tốt nhất cô soi gương xem bộ dạng mình đi, người ta không đẹp còn có thể đến bệnh viện thẩm mỹ, cô thế này có vẻ cả bệnh viện thẩm mỹ cũng từ chối cô. Một người không đẹp cũng chẳng sao, nếu gặp phải một kẻ vô giáo dục thì rất kinh dị."

Vừa dứt câu, đã nghe một giọng nam trầm thấp vang lên: "Mặc Mặc..."

Hai chữ đó khiến không khí vốn căng thẳng hoàn toàn ngưng đọng, Mặc Tô nhìn sang thì thấy một bóng dáng cao lớn đang lại gần. Anh đi không chậm nhưng lại cho người ta cảm giác an nhiên trầm tĩnh, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười nhân nhật. Hà Niệm Sâm vốn rất đẹp trai, lại thêm khí chất quá mạnh, anh bước tới cứ như thần tiên hạ phàm, những người khác đều biến thành phù vân.

Mặc Tô phát hiện, hình như lần nào chỉ cần Hà Niệm Sâm xuất hiện, Vu Nhượng Cần sẽ tự động hóa thành kẻ vô hình, mắt nhìn anh chăm chú, miệng há ra, dáng vẻ mê trai siêu cấp, làm sao còn hình tượng hung dữ ban nãy nữa.

Mặc Tô vốn không muốn chuyện riêng của mình bị anh biết, thấy anh tới thì muốn bỏ đi với anh, nhưng lại thấy anh bỗng đưa tay gạt lọn tóc xõa trước trán của cô ra sau tai, dịu dàng nói: "Mặc Mặc lúc nào cũng thích chạy lung tung, ban nãy anh tìm em rất lâu đấy." Trong giọng nói có vẻ lo âu, mặt anh nghiêm túc đến mức Mặc Tô cũng thất thần.

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng cầm tay cô lên, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đó: "Mặc Mặc, ban nãy là anh không đúng, không nên quên mất em còn ở bên cạnh, bây giờ chúng ta về nhà được không?"

Mặc Tô cảm giác xương mình cũng sắp nhũn ra rồi, cô ngo ngắc gật đầu, để mặc anh nắm tay mình đi về cuối hành lang.

Vu Nhượng Cần đứng sau không chịu nổi, bỗng to tiếng gọi: "Này, trong lòng bạn gái anh luôn thích bạn trai tôi, anh có biết không?"

Mặc Tô khó tin nổi, dừng bước, lúc này cô còn chẳng buồn giận dữ, chỉ không dám tin trên thế giới này sao lại có loại phụ nữ mặt dày như cô ta.

Họ chưa đi quá xa, về mặt Vu Nhượng Cần vẫn thấy rất rõ, trong đôi mắt đẹp của cô ta bắn ra những tia sáng gần như có thể nói là hung ác. Lẽ nào đây chính là người đẹp rắn rết trong truyền thuyết? Có một gương mặt xinh đẹp như vậy mà lại có tâm địa rắn độc?

"Tôi không nói bậy đâu, anh xem, họ đã chia tay rồi mà cô ta cứ bám lấy bạn trai tôi, tôi chỉ nói có mấy câu đã bị cô ta đánh, anh nhìn tay tôi này, vẫn còn vết cào. Hà thiếu, anh đừng bị cô ta lừa nhé, có lẽ cái cô ta thích chỉ là tiền của anh mà thôi."

Mặc Tô thề, tuy ba năm nay cô từng gặp không ít cực phẩm như vậy, như đạt đến trình độ cực phẩm như Vu Nhượng Cần thì là lần đầu cô đụng phải. Thật không biết cô ta đã có cá tính "đặc biệt" này trong hoàn cảnh thế nào nữa.

Lại nhìn sang Viên Mộ Tây, thấy vẻ mặt anh ta lạnh lùng dửng dưng, hình như sau khi Vu Nhượng Cần xuất hiện, anh ta chưa từng nói một câu nào.

Trong lòng Mặc Tô bỗng dâng lên cảm xúc không còn là thất vọng, mà là tuyệt vọng, cô đang định mở miệng thì đã bị Niệm Sâm ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sự cô độc của Hà Niệm Sâm

Mặc Tô nhìn anh về không hiểu, nhưng lại thấy gương mặt tuấn tú của anh đầy sự đau thương: "Chỉ cần cô ấy đồng ý ở bên tôi, cho dù là nhắm vào tiền của tôi cũng chẳng sao. Nếu cô ấy cần, cả công ty ANI sẽ dâng cho cô ấy, không thành vấn đề."

Đến khi ra khỏi hành lang đó, Mặc Tô mới hoàn toàn phản ứng được, cô vô thức quan sát mấy lần tổng giám đốc ANI đang ở cạnh mình.

Trong ánh mắt mãnh liệt của cô, Niệm Sâm bất giác hỏi: "Cô nhìn gì vậy?"

"Tôi nhận ra nếu có một ngày nào đó Hà tổng không muốn làm tổng giám đốc nữa thì có thể suy nghĩ đi làm diễn viên, ban nãy diễn xuất của anh thực sự quá tuyệt vời."

Niệm Sâm liếc nhìn cô, tốt bụng nhắc nhở: "Hình như tôi đang giúp cô."

"Ừm, tôi biết, cảm ơn anh nhé." Mặc Tô nhìn sảnh tiệc đã vắng bóng dần, hỏi: "Sao bữa tiệc đã kết thúc rồi?"

"Ừ."

Mặc Tô thăm ngạc nhiên, ban nãy cô lại bị Viên Mộ Tây trì hoãn lâu như thế, nên ngại ngừng nói: "Thật xin lỗi, trước kia tôi chưa từng tham gia những bữa tiệc thế này nên không nắm được thời gian."

"Không sao." Hà Niệm Sâm khi không cần diễn sẽ luôn có dáng vẻ lạnh nhạt khó tiếp cận: "Chúng ta cũng phải về rồi."

Ra khỏi sảnh tiệc đến bãi đậu xe, đường về của họ không mấy suôn sẻ, đã có rất nhiều lão tổng của các công ty đứng ở các góc quan sát cử động của Niệm Sâm, đứng bên ngoài chờ đợi, mới thấy anh ra đã ồ ạt kéo tới chào tạm biệt. Thực ra cũng chẳng có cái gọi là trò chuyện, chỉ là nịnh bợ qua lại mà thôi.

Khó khăn lắm mới lên được xe, Mặc Tô cảm thấy như thoát khỏi đại nạn, Hà Niệm Sâm ngồi cạnh vẫn trấn tĩnh như thường, có thể thấy là anh đã quá quen với những tình huống đó.

Đúng lúc xe sắp rời khỏi bãi, trong xe bỗng vang lên tiếng "cộc cộc", Niệm Sâm quay cửa kính xe, một gương mặt khuynh thành tuyệt sắc hiện ra, cô ta cười yếu điệu với anh, vì mặc một bộ lễ phục trễ ngực nên khe ngực được tạo ra bởi đôi gò bồng đảo to lớn trông hết sức cám dỗ, cô ta đưa danh thiếp ra, nói: "Hà thiếu, đây là danh thiếp của em, nếu có thời gian nhớ liên lạc với em nhé."

Tấm danh thiếp đó chắc đã xịt mấy lớp nước hoa, từ xa mà Mặc Tô đã ngửi thấy mùi hương nhức mũi.

Vốn tương với tính khí ngạo mạn, Hà Niệm Sâm sẽ không nhận, ai ngờ anh tiện tay cầm lấy, đồng thời rất nể mặt mỹ nhân mà hôn lên mu bàn tay cô ta, khiến mỹ nhân cười khúc khích mãi.

Đến khi chiếc xe ra đường chính rồi, Mặc Tô mới không kìm được mà hắt xì, mùi hương trên tấm danh thiếp quá nồng, tuy thơm nhưng ngửi mãi thì mũi cũng không quen được.

"Bị dị ứng nước hoa à?" Hà Niệm Sâm hỏi.

Cô "vâng" một tiếng cho qua, ai ngờ anh lại mở cửa sổ, ném luôn tấm danh thiếp ra ngoài.

Tấm danh thiếp nhỏ bé nhanh chóng bị gió thổi bay mất hút.

"Này..." Mặc Tô thờ dãi: "Người ta còn đợi điện thoại của anh đó! Sao lại ném danh thiếp đi?"

"Mùi hương quá nồng, ô nhiễm không khí."

"Thế sao ban nãy anh còn nhận danh thiếp của người ta?"

"Đó là lịch sự."

Xi! Anh cũng biết thế nào là lịch sự à? Mặc Tô thăm khinh thường anh, cô không quên lần đầu gặp nhau, người đàn ông ngạo mạn kia đã đối xử với cô thế nào. Nếu anh hiểu lịch sự là gì thì loài heo trên toàn thế giới này cũng sẽ biết kính lễ với chủ nhân rồi.

Có lẽ do sự bất mãn trên gương mặt cô quá lộ liễu nên Niệm Sâm nhướn mày: "Không tin à?"

"Không phải không tin, mà vốn là đã không tin." Cô nói, "Thế ban nãy hôn tay người ta thì sao? Cũng là phép lịch sự à?"

Anh trả lời một câu rất kinh điển của đàn ông: "Bất kỳ người đàn ông thông minh nào cũng sẽ không từ chối những cô gái chủ động dâng hiến, đặc biệt là mỹ nữ."

Cô nghĩ, Viên Mộ Tây có phải cũng như vậy? Anh ta xưa nay không phải kẻ ngốc, anh ta có thể vì tạo dựng sự nghiệp mà bỏ quên những người xung quanh, dù là với cô, người mà anh ta luôn có tình cảm, thì anh ta cũng có thể khờ khạo chế được dục vọng của mình. Thế Vu Nhược Cần thì sao? Thực ra là anh ta vốn chưa từng từ chối. Thái độ lúc gần lúc xa đó sẽ chỉ khiến người ta không bỏ đi được, cuối cùng mọi việc vỡ lở, cũng chỉ có thể đổ lỗi cho người khác.

Không hiểu sao lại nghĩ về Viên Mộ Tây, Mặc Tô cảm thấy mình đúng là kém cỏi, đã ra nông nổi này rồi còn mãi nhớ nhung cái gã đàn ông không đáng để mình yêu.

Nghĩ thế, tâm trạng bỗng sa sút.

Mãi lâu sau mà cô cũng không nói gì. Hà Niệm Sâm cũng im lặng, trong xe sự tĩnh lặng kéo dài, đến khi Mặc Tô nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện ra xe đang trên đường chạy ra ngoài ô.

Nếu là trước kia chắc cô đã thấy bất an, nhưng lúc này thì cô thật lòng không muốn về nhà sớm. Mỗi lần một mình đối diện với căn nhà trống trải và con chó kia, sẽ cảm thấy cô đơn vô cùng.

Cô đã quen với cuộc sống hai người, nay lại trở về với cuộc sống độc thân, thực sự là rất khó thích nghi, đặc biệt là khi xem nam nữ chính trong phim

truyền hình luôn ra vào có đôi, càng thấy một mình cô đơn quanh quẩn.

Cô nhìn Niệm Sâm lái xe thẳng tới bờ biển, dừng lại, rồi cuối cùng mới hỏi: "Xuống xe đi dạo nhé."

Nói xong liền tự mở cửa, xuống xe.

Mặc Tô mở cửa, đang định xuống xe thì thấy một đốm sáng lóe lên, đó là sợi dây chuyền kim cương đang lặng lẽ nằm trên cổ cô. Không hiểu vì sao, nhìn bóng dáng cao lớn càng lúc càng xa dần của Hà Niệm Sâm, cô bỗng thấy người đàn ông này trông có vẻ không hào nhoáng như bên ngoài, thậm chí còn có phần... cô độc.

Hà Niệm Sâm hình như rất quen thuộc với nơi này, nhanh chóng tìm thấy một tảng đá cực lớn, cao bằng nửa người anh, anh thuận thực ngồi lên trên, cởi áo vest khoác ngoài ra, mặc một chiếc sơ mi trắng, gió biển thổi tung mái tóc anh, trông chỉ như một chàng thiếu niên chứ không phải một người đàn ông đẳng cấp tổng giám đốc.

Lúc Mặc Tô đến cạnh anh, anh đang lấy ra một điếu thuốc, châm hút. Ánh lửa lập lòe trên ngón tay thon dài, mỹ nam phóng khoáng ấy ngay cả động tác hút thuốc cũng nho nhã, cao quý.

Nhưng Mặc Tô cảm thấy anh chưa đủ lịch thiệp, nếu là người đàn ông khác thì sẽ hỏi ý phụ nữ, xem có để tâm người ta hút thuốc không. Nên cô luôn cảm thấy người đàn ông này quá cao ngạo, còn có một chút ích kỷ mà người khác không ghét bỏ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ý loạn tình mê

Hai người ngồi bên bờ biển hồng gió, chẳng ai nói gì.

Mặc Tô hiếm khi đến đây, là thánh địa của những cặp tình nhân hẹn hò, Viên Mộ Tây chỉ cùng cô đến một, hai lần, còn một mình cô sẽ không bao giờ đến đây.

Lâu rồi không đến đây, nơi này đã có thêm vài căn biệt thự mới, những người sống ở đây đều là đại gia ở thành phố G. Ven bờ biển, đây là nơi rất lãng mạn với mọi người, sáng sớm thức dậy, mở mắt ra đầu tiên là thấy bãi biển bao la, sẽ khiến con người có cảm giác khao khát khó tả đối với cuộc sống.

Đúng lúc cô đang nhìn ngó quanh quất thì vô tình nhìn thấy cách đó không xa, ngay gần xe Hà Niệm Sâm, không biết từ lúc nào xuất hiện thêm hai chiếc xe, cạnh xe có năm, sáu người, vì khá xa nên chỉ có thể nhìn thấy một đám đông màu đen.

Cô run sợ, bỗng nắm tay Hà Niệm Sâm, kéo anh xuống khỏi tảng đá: "Đi theo tôi."

Niệm Sâm không ngờ cô bỗng có chiều này, trong lòng hơi ngạc nhiên nhưng bước chân cũng theo cô mà bắt đầu chạy.

Bên tai là tiếng gió biển, lạnh lẽo thổi vào mặt, tay lại có hơi ẩm rất dịu dàng. Còn có gì lãng mạn hơn giờ phút này không? Mặc Tô lần đầu kéo tay một người đàn ông chạy thể này, bỗng lại có ảo giác như chạy trốn đến chân trời góc bể. Cô cảm thấy bàn tay đang bị cô kéo đi trong vô thức càng nắm chặt lấy cô hơn.

Cô kéo anh chạy mãi tới một góc khá khuất, mới một môi dựa vào vách tường thờ đốc. Lâu rồi không chạy hết sức thể này, có chút đuối sức, mà cũng mệt tới mức quên cả bị thương.

Đợi cô nghỉ ngơi một lúc rồi mới nhận ra bên cạnh chẳng có chút động tĩnh nào. Tô mò ngẩng lên nhìn thì thấy đôi mắt đen nhánh của Hà Niệm Sâm đang nhìn cô chăm chú, đầy mắt như nửa cười nửa không.

"Này, anh cười gì vậy." Cô trừng mắt, giọng vẫn đút quăng vì mệt.

"Cười cô, rõ ràng không giỏi chạy mà còn kéo người ta chạy."

"Tôi đang giúp anh đó!"

"Giúp tôi?" Niệm Sâm nhướn mày.

Mặc Tô thò đầu ra ngoài nhìn quanh, xác định không ai chạy theo mới kể lại cảnh tượng ban nãy cho anh nghe. Nhân vật đại gia như anh chắc là người mà kẻ khác suốt ngày muốn bắt cóc chẳng.

Nhưng không ngờ, Niệm Sâm nghe xong còn cười dữ hơn: "Đồng Mặc Tô, cô là đồ ngốc hả? Mấy người đó đều là vệ sĩ riêng của tôi."

Thấy vẻ nghi hoặc của cô, anh giải thích: "Chịu thôi, người quá giàu có thì sẽ có rất nhiều người để ý, muốn bắt cóc đòi tiền chuộc, nên đành thế thôi."

Mặc Tô mới phát hiện hóa ra mình đã làm một chuyện cực kỳ ngốc nghếch, bất giác đỏ mặt. Sao lại thế chứ, lúc nào cũng làm những chuyện mất mặt trước anh, Đồng Mặc Tô, mà đủ chưa hả?!

Niệm Sâm cũng lần đầu gặp chuyện hài hước như vậy, tâm trạng bất giác vui hẳn. Lại nhìn cô gái ngốc nghếch kia, đỏ mặt giống như một nữ sinh bé nhỏ vậy.

Phụ nữ không bao giờ biết mặt đẹp nhất của mình chính là vẻ mặt chân thành nhất mà cô ấy để lộ tâm trạng mình trong vô thức, trong mắt đàn ông, phụ nữ càng đơn thuần thì càng có sức hấp dẫn.

"Tôi muốn hôn em" Anh bỗng nói.

Mặc Tô chưa kịp phản ứng, ngờ ngẩn "Hả?" một tiếng.

Chính phản ứng đó khiến Niệm Sâm không còn chịu nổi, lật người lại đè cô vào góc tường, cúi đầu, đôi môi mòng áp lên môi cô. Cô phản ứng rất chậm, nhưng chẳng sao, anh thích. Niệm Sâm vừa nhẹ nhàng nhắm nháp môi cô vừa tự nhủ như vậy.

Luôn lười vào miệng cô, anh bắt đầu tấn công càn quét, cô đã phản ứng kịp, muốn tránh né nhưng không thể thoát được. Môi cô bị anh cuốn chặt, không có đường lùi nào.

Về khoản hôn thì anh là cao thủ trong cao thủ, điểm này Mặc Tô đã không phải là lần đầu được trải nghiệm.

Nếu nói lần đầu hôn thì hoang mang, vậy thì lần hai đã không còn mơ hồ nữa.

Trong đầu cô không biết vì sao lại xuất hiện một câu nói không rõ đọc được ở đâu: Tôi bắt đầu học được cách đùa giỡn với hoàn cảnh, tuy nhiều khi là tình duyên thật sự, nhưng chẳng sao, làm gì có nhiều tình cảm trọn đời trọn kiếp.

Trong tình cảm không phải chỉ có đàn ông mới có thể thao túng toàn bộ, trò chơi tình ái cũng không chỉ đàn ông có quyền chơi. Nghĩ đến đây, cô bất giác thấy bị ai thay cho mình, hóa ra Viên Mộ Tây đã có thể khiến cô bị tổn thương tới mức hoàn toàn thất vọng về tình yêu sao?

Trong lúc cô đang suy nghĩ lung tung thì bỗng thấy môi đau nhói, giật mình lại thì khỏe môi đã bị Hà Niệm Sâm cắn một cái, đôi mắt đen của anh có vẻ giận dữ, như đang trừng phạt cô ngay cả lúc hôn cũng lơ đãng được.

Mặc Tô cười thầm trong bụng, người đàn ông này vẫn là tổng giám đốc uy phong lẫm lẫm đó sao? Ánh mắt kia như một cậu con trai lớn xác đang hôn dỗi, cô bỗng vòng tay quanh cổ anh, kéo anh xuống, tuy nhắm mắt nhưng vẫn chạm đến môi anh ngay.

Lần này, là cô hôn anh.

Không ngờ cô gái kia lại can đảm như vậy? Niệm Sâm chỉ ngó ra một giây rồi chuyển từ bị động sang chủ động, nụ hôn nghiêng sông đổ núi ập xuống cô.

Người lớn đều thích chơi một trò chơi, gọi là kích thích thân thể.

Nụ hôn đó rất dễ khiến cả hai bốc lửa, Niệm Sâm dần thấy cơ thể căng cứng, tay anh nhẹ nhàng chạm vào cổ cô, ve vuốt mấy lần rồi di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cời chiếc nút đầu tiên trên váy cô, rồi tiếp nút thứ hai.

Vốn dĩ anh chỉ muốn lợi dụng cô một chút thôi, nhưng bây giờ có lẽ đã chơi với lửa quá tay rồi.

Lòng thầm nghĩ thế, nhưng tay thì không dừng lại. Cơ thể cô ảm áp mềm mại, hai người cứ thế đứng trong bóng tối lộ thiên, khó tránh khỏi cảm thấy kích thích kỳ lạ.

Lòng ngực anh khi ý thức ra điểm này đã lập tức trở nên nóng hực.

Mặc Tô đại khái cũng thấy mình điên rồi, trong đầu vẫn đang tranh đấu, cô biết làm thế này là không đúng. Cô và cấp trên của mình phát sinh quan hệ, trời ạ, đó là chuyện cô chưa bao giờ dám tưởng tượng đến.

Nhưng cứ nghĩ đến Viên Mộ Tây là cô lại thấy tức giận, dựa vào đâu đàn ông có thể làm vậy bên ngoài, còn phụ nữ phải ở trong nhà thủ tiết như một con ngọc? Ngay cả Lý Dao cũng không tin là cô và Viên Mộ Tây sống chung ba năm rồi mà hai người vẫn chưa từng làm chuyện đó.

Cô là người bảo thủ, luôn cảm thấy trao thứ quý giá nhất đời mình cho đêm tân hôn là chuyện hạnh phúc nhất. Thế thì bây giờ cô đang làm gì đây?

Tư duy bắt đầu rối loạn vì nụ hôn của anh càng lúc càng điên cuồng, bên tai chỉ có tiếng thở hổn hển của đôi bên, và cả âm thanh anh thô bạo kéo váy cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nụ hôn như lửa đang bùng cháy

Trời ạ, đó là chiếc váy mới tốn cả hơn vạn tệ để mua, cho dù lắm tiền cũng đừng hoang phí thế chứ?

"Anh đừng..." Tiếng nghẹn ngào của cô bị anh hôn mạnh bạo lấp kín mất. Nụ hôn nồng nhiệt như ngọn lửa ven trời đang bùng cháy điên cuồng trên cơ thể cả hai.

Lý trí cuối cùng của Mặc Tô sắp bị hủy diệt, trong đầu không ngừng vang đến một giọng nói, "Thôi bỏ đi, trinh tiết có là gì? Mà giữ cho Viên Mộ Tây bao năm, nhưng người ta vẫn không quan tâm đó thôi? Chỉ là một tấm mạng mỏng thôi mà. Quý giá đến mức nào chứ?"

Nghĩ thế, lý trí còn sót lại đã hoàn toàn bị dập tắt. Hai người không ngừng giằng kéo quần áo của nhau, cứ như đó không phải là bộ lễ phục hoàn mỹ mà là một chướng ngại làm cản trở đôi bên vậy.

Đúng lúc này, bên tai vọng đến tiếng bước chân chạy rầm rập.

Trong hoàn cảnh này, tai Mặc Tô cực kỳ nhạy cảm, khó khăn lắm mới thoát khỏi nụ hôn của Niệm Sâm, hổn hển nói: "Có người..."

Hà Niệm Sâm lúc này làm sao rảnh rỗi lo xem có người hay không, đôi môi mỏng di chuyển đến xương quai xanh rất đẹp của cô, rồi dịch xuống dưới, đến khi có một giọng nam nghiêm túc gọi: "Hà thiếu." Anh ngớ người, động tác cực nhanh quay lại, che chắn Mặc Tô trong vòng tay của mình.

Vệ sĩ kia chạy tới vốn để bảo đảm an toàn của anh, ai ngờ lại thấy cảnh tượng kịch liệt này, anh ta vội quay đi, trên gương mặt vốn lạnh lẽo thoáng vẻ méo mó.

Mặc Tô vùi vào lòng Niệm Sâm không nhận được ác ý cắn vào ngực anh một cái, Niệm Sâm cúi đầu, thấy cô đang ra sức tròng mắt, trong đôi mắt đẹp là ba chữ "tại anh đó".

Nếu không phải tên đó không chịu nghe lời cô, cứ ra sức hôn rồi hôn, thì làm sao cô bị người ta nhìn thấy bộ dạng này chứ.

Dáng vẻ đó đúng là... phải nói là, váy bị anh xé mất một nửa, trên vai toàn là dấu hôn đỏ rực. Còn Hà Niệm Sâm cũng chẳng khá hơn, áo sơ bị mi vò nhăn nhúm rất thê thảm.

Cũng may, lúc cô vừa kéo anh chạy, anh đã tiện tay mang theo áo vest trên tầng đá.

Lúc này anh đã chu đáo khoác áo vest lên người cô rồi.

Lúc trở về, Mặc Tô hoàn toàn không còn sức lực, là Hà Niệm Sâm bế cô quay về xe.

Đầu cô choáng váng, đến khi về nhà, bật đèn rồi, nhìn thấy Dior nằm bò trên đất, đối tới mức hai mắt hoa lên, mới quay về hiện thực.

Vừa cho nó ăn xong, cô mới nhận ra áo vest đắt tiền của Hà Niệm Sâm vẫn còn trên người mình, quanh mũi phảng phất mùi hương của anh, hương nước hoa cologne, và cả mùi thuốc lá chỉ thuộc về đàn ông.

Nếu không phải những điểm này thì cô còn tưởng mọi thứ nồng nhiệt ban nãy chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Cô không uống rượu, không bị trúng thuốc mê, làm sao lại dễ dàng mê đắm đánh mất chính mình như vậy?

Cũng may ông trời vào thời khắc cuối cùng đã khiến cô phải dừng lại, nếu không thì cô không biết sau này liệu mình có hối hận không. Nếu xảy ra gì đó với Hà Niệm Sâm, lúc ở công ty cô phải đối mặt với anh bằng thái độ nào đây?

Trước khi cô chưa kịp làm rõ thì Hà Niệm Sâm rõ ràng để bày tỏ thái độ.

Sau hôm đó, liên tiếp ba ngày, Mặc Tô không nhìn thấy bóng dáng Hà Niệm Sâm đâu, cô là trợ lý riêng của anh, hành trình của anh tự cô biết rõ, nhưng lịch từ sáng đến tối đều không qua tay cô, trợ lý riêng anh mang theo là Tiểu Sánh. Trước kia cô còn có thể nhìn thấy anh vào sáng sớm khi sắp xếp văn phòng cho anh, sau này từ sáng đến tối cô và anh không gặp nhau được lần nào.

Chẳng phải anh không đến văn phòng, mà là buổi trưa khi cô đi ăn, trước khi quay lại, anh sẽ đến.

Hoặc là cả buổi chiều, thực tế là anh ở trong văn phòng, đến khi tan sở mọi người về hết, cô cũng bắt đầu dĩ phải về, thì đèn trong văn phòng anh mới tắt hẳn.

Có lẽ, thực sự là đang trốn cô chăng.

Đứng ở thang máy chần chừ mãi, cô nghĩ thực ra có gì mà phải trốn tránh đâu? Mọi người đều là người lớn cả rồi, không lẽ anh còn sợ cô vì chuyện hôm

qua mà đeo bám anh không buông?

Hóa ra, trong mắt anh, cô chẳng qua cũng không khác gì những phụ nữ bình thường khác.

Thở dài, quay lại, bước vào thang máy.

Không biết là hột hăng hay sao mà Mặc Tô cảm thấy hình như mình lại không vui rồi.

Ở ngã rẽ, một bóng dáng cao lớn đứng đó, lặng lẽ nhìn cô rất lâu.

Người ấy uể oải dựa tường, ngũ quan rất đẹp vẫn lạnh nhạt như trước, chỉ khi nhìn kỹ mới nhận ra trong đó có chút u buồn.

Có lẽ, anh quả thực là muốn trốn tránh cô.

Mùa thu ở G trời tối rất nhanh, trên đường phố đã sáng đèn. Bây giờ là giờ cao điểm tan sở, có người vội vã về nhà, cũng có người thay bộ quần áo đi làm ban ngày bằng bộ khác quyến rũ hơn, đến quán bar chơi bời.

Lúc nào cũng vậy, đây là lúc Hà Niệm Sâm cảm thấy cô độc nhất, những người thích về nhà đa phần là do ở nhà có người đang chờ đợi, người không thích về nhà đa phần vì trong nhà quá lạnh lẽo.

Trong đầu anh bỗng xuất hiện bóng một cô gái, nhớ lại đã lâu không đến đó nên tiện tay gọi số, chỉ "tút" một tiếng là bên kia đã nghe máy.

Hình như luôn là thế, anh chỉ gọi vu vơ, chỉ reng một tiếng, bên kia sẽ nghe máy ngay.

"Thư Phi, lát nữa sẽ đến chỗ em."

"Vâng." Bên kia cũng không hỏi nguyên nhân, như đã quá quen rồi, "Đến sớm đi, em nấu cho anh ăn."

"Ừ."

Cúp máy rồi, Niệm Sâm thông thả lái xe về nhà tắm rửa trước, rồi nghỉ ngơi một lúc mới đến chỗ cô.

Ấu Dương Thư Phi là người "bạn gái" quen lâu nhất của anh, lúc họ mới quen nhau, cô vẫn là một sinh viên chưa tốt nghiệp, đơn thuần ngây thơ. Trong một buổi tiệc, cô làm nhân viên phục vụ, bất cẩn làm đổ rượu lên người anh, sợ chết khiếp, không ngừng xin lỗi, van nài anh đừng nói với ông chủ.

Có lẽ chính bộ dạng nhát gan đó đã thu hút anh, về sau trong quá trình cô chủ động theo đuổi, anh cố ý bớt ra chút thời gian chơi trò chơi mờ ám với cô. Nhưng trò chơi cũng chỉ là trò chơi, khi cô chủ động lên giường cùng anh lần đầu, anh đã nói rất rõ.

Cô rất ngoan, chưa từng yêu cầu anh điều gì, cũng chưa từng gây sự vô lý. Lúc anh nhớ cô thì cô sẽ xuất hiện, lúc anh không cần thì cô chẳng bao giờ chủ động tìm anh. Nên Niệm Sâm có ấn tượng khá tốt về cô, cũng là nguyên nhân quen nhau lâu như thế mà anh thì thoáng mới nhớ đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Không phải bù đắp, là quà dành cho em

Thư Phi đang ở ký túc xá cho giảng viên của đại học, tốt nghiệp xong cô ở lại trường làm giảng viên, thực ra còn có thể phát triển tốt hơn nhưng nguyên nhân vì sao cô lại chọn như vậy thì thông minh như Niệm Sâm làm sao không đoán ra, chỉ có điều là giả vờ không biết mà thôi.

Hôm nay Niệm Sâm không có ý định qua đêm. Nên lúc đi, anh bảo tài xế lái xe đưa đi, xuống xe rồi bảo tài xế đừng đi quá xa, khoảng hai tiếng sau anh sẽ ra.

Anh bảo tài xế đi ăn gì đó, tiện thể đợi anh.

Sân trường đã bao năm rồi mà vẫn như cũ, chẳng chút thay đổi. Niệm Sâm lúc này ăn vận thoải mái, trông như một sinh viên đại học, chỉ có điều trong cử chỉ của anh có chút cao ngạo và nho nhã mà không ai có được. Trường đại học trọng điểm nổi tiếng ở G này cũng là trường cũ của anh, dù là với những người vĩ đại đến mức nào thì trong trường vẫn luôn có những ký ức đơn thuần và tươi đẹp.

Anh đi thẳng từ cổng trường vào khu ký túc giảng viên, trên đường đi không thiếu những ánh mắt dõi theo, vì phong độ của anh nên họ cứ quay lại nhìn mãi.

Niệm Sâm xưa nay không phải người sợ ánh mắt kẻ khác, lúc nào cũng tạo một cảm giác xa vời cao quý, khiến người ta dù quan sát anh thì cũng là lên lút, không dám quang minh chính đại.

Mở cửa, Thư Phi mỉm cười nhón chân lên hôn lên mặt anh một cái, rồi nói: "Em sắp nấu xong rồi, anh ở ngoài phòng khách nghỉ một lát đi."

"Ừ."

Niệm Sâm rành rẽ đi thẳng vào trong, ngồi xuống sofa. Thư Phi rất chu đáo, đã chuẩn bị trà cho anh, là Bích Loa Xuân là bình thường anh uống khá nhiều. Thực ra anh không thích uống trà lắm, mà hay uống rượu vang hơn. Nhưng Thư Phi cho rằng rượu lúc nào cũng là thứ làm tổn hại cơ thể, nên lần nào cũng không cho anh uống.

Về điểm này thì anh rất ngoan ngoãn, vì biết người ta nghĩ cho mình, anh cũng không cứng đầu đến mức chẳng biết đúng sai.

Nhà của Thư Phi rất nhỏ, hình như còn chẳng to bằng nhà tắm của anh, nhưng đồ dùng có đủ, đồng thời được cô bài trí rất có cảm giác "gia đình". Giống như con người cô, mới nhìn đã biết là rất thích hợp cưới về làm vợ.

Cô rất biết tiến lùi đúng lúc, chưa từng có hành động nào quá đáng.

Mỗi khi anh buồn phiền trong công việc hoặc cuộc sống, đến chỗ cô đều khiến anh bình tĩnh lại. Lúc anh không vui, cô sẽ kể những mẩu truyện hài cho anh nghe, cố gắng chọc anh cười. Lúc bức bối, cô sẽ lặng lẽ ngồi cùng anh. Lúc mệt mỏi, cô sẽ tinh tế chuẩn bị điểm tâm và cà phê, sau đó dùng đôi tay bé nhỏ của mình xoa bóp cơ thể mệt mỏi của anh.

Có những lúc, anh cảm thấy cuộc sống của mình không thể thiếu cô, chỉ là đối với anh mà nói, tất cả những người thích hợp làm vợ cũng chỉ có thể làm một trong những tình nhân của anh mà thôi.

Cơm đã nấu xong, không tính là phong phú, nhưng hương vị rất được.

Niệm Sâm cúi đầu ăn, không nói gì.

Một là do giáo dục, từ lâu đã có thói quen "ăn không nói, ngủ không mơ", lại thêm hôm nay anh đến tìm Thư Phi để chia tay, đề tài tổn thương ấy vẫn nên nói sau bữa ăn thì tốt hơn.

Thư Phi đương nhiên biết thói quen ăn uống của anh, cô cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ gấp thức ăn cho anh, lúc anh ngẩng lên sẽ mỉm cười dịu dàng với anh.

Anh từng nói anh rất thích nụ cười của cô, như ánh nắng sưởi ấm trái tim không có hơi ấm của anh.

Thế là cô thường xuyên mỉm cười, mong chờ một ngày nào đó hơi ấm đó thực sự có thể làm tan chảy trái tim anh.

Hôm nay hình như có nếp nhăn nhỏ giữa hàng lông mày của anh, là chuyện gì đã khiến anh không vui? Cô vừa ăn vừa trầm nghĩ.

Mỗi lần anh đến đây, cô đều lên quan sát về mặt anh, xác định hôm nay anh đến với tâm trạng nào, cô sẽ phải làm gì để anh vui.

Điểm cô thương xót anh nhất là lúc cô đang bận rộn trong bếp, vừa bước ra đã thấy anh đã gục trên sofa, ngủ thiếp đi mất.

Quản lý một công ty lớn như thế, áp lực và mệt mỏi thì cô không thể tưởng tượng được, nhưng cũng có thể hiểu ít nhiều. Lúc đó cô thường không nỡ gọi anh dậy, ngắm gương mặt say ngủ của anh mà xót xa, nhưng càng lúc càng yêu người đàn ông này.

Cũng chỉ có những lúc đó, cô mới dám nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt tuấn tú của anh, hàng lông mày của anh rất đậm, nhưng mọc rất có quy tắc, là dạng mày kiếm rất anh tuấn, mũi cao, đôi môi mỏng vừa phải, ai cũng nói đàn ông môi mỏng xưa nay không có nhiều tình cảm. Cô có lúc thực sự không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng sự thật chứng minh ngay cả lúc anh ngủ cũng rất nghiêm túc.

Thường thì lúc cô say đắm đến quên mọi thứ, anh sẽ đột ngột mở mắt làm cô giật mình, vội rút tay lại cứ như đang làm chuyện gì có lỗi vậy.

Còn anh lại nhếch môi, cười xấu xa: "Sao? Nhân lúc tôi ngủ định lợi dụng tôi?"

Thật sự rất thích dáng vẻ tà ác của anh, hình như cảm thấy bình dị, gần gũi hơn nhiều.

Ăn xong, Thư Phi vào bếp rửa bát đĩa.

Niệm Sâm chưa từng giúp, nhưng thường thì anh sẽ dựa cửa, vừa nhìn cô bận rộn vừa trò chuyện với cô.

Hôm nay cũng thế, giọng trầm trầm của anh chậm rãi vang lên: "Thư Phi, chuyện thăng chức, tôi đã giúp em lo liệu xong rồi."

"Tại sao chứ? Em đã nói với anh rồi, em không cần." Giọng cô nhẹ nhàng, lúc nói cũng không quay đầu lại.

"Sau này tôi sẽ không đến đây tìm em nữa, nên những việc cá nhân thế này có lẽ là lần cuối rồi." Anh xưa nay lạnh nhạt đã quen, ngay lúc nói lời chia tay cũng chẳng có chút tình cảm nào.

Thư Phi ngẩn người, tay khựng lại, "Anh..." cô muốn hỏi, nhưng lại thấy không hỏi được.

"Tôi đã làm chậm trễ em quá lâu rồi." Sau lưng vang đến giọng nói rõ ràng của anh, "Em nên tìm một người đàn ông hợp với em hơn."

"Thế sao... Nói rõ thế này cũng rất tốt. Nhưng, sao anh lại bù đắp cho em? Em và anh ở bên nhau vui vẻ, không hề thấy ảm ức."

"Không phải bù đắp. Là món quà tôi dành cho em."

Ngừng một lát, Niệm Sâm nói tiếp: "Trước kia em cứ từ chối, nhưng Thư Phi này, em phải biết trên thế giới này rất nhiều chuyện dù em không dùng quan hệ thì người khác vẫn sẽ không từ thủ đoạn, tôi chỉ lấy lại những gì vốn thuộc về em"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ghét anh nói cứ như ra lệnh

Thư Phi rửa sạch bát cuối cùng rồi đặt lên giá, lặng lẽ không nói gì. Lát sau, cô lặng lẽ rửa tay, quay lưng ra khỏi nhà bếp. Lúc đi ngang cửa, cô và anh đã lướt qua nhau.

Anh biết cô vẫn bị tổn thương, lúc cô không vui sẽ không nói ra, chỉ một mình chịu đựng. Còn anh cũng ích kỷ xem như không biết gì.

Anh chính là một người đàn ông ích kỷ, lúc nào cũng khiến người khác hy sinh tất cả, vì người ta yêu anh, nên anh chấp nhận như lẽ đương nhiên.

Phải nói Hà Niệm Sâm là người tốt thì chính anh cũng sẽ phản bác. Anh thực sự không được coi là người đàn ông tốt, thậm chí cực kỳ xấu tính. Có lúc Niệm Sâm cũng ghét chính mình như vậy, ích kỷ như không có trái tim, nhưng ghét thì ghét, lúc thực sự cần thay đổi thì anh lại lười.

Trước đây Thư Phi thường nói đó là do anh chưa gặp được người phụ nữ anh yêu thật sự. Còn yêu thật sự là sao? Cô có thể ở cạnh anh lâu như vậy, cũng xem như là anh thích rồi, trong nhận thức của anh, thích đến mấy cũng chỉ là thích, cho dù một ngày nào đó anh cam tâm tình nguyện cưới cô về làm vợ, thì cũng chỉ là "thích" bình thường thôi.

Diệp Phàm từng nói anh rằng phụ nữ vì yêu mà trở nên thay đổi. Ở cạnh Thư Phi lâu như vậy, anh cũng không nhận ra sự dựa dẫm lưu luyến của cô. Nhưng, anh không yêu cô, cho dù có thích một chút thì cũng chỉ dừng lại ở thích, nói đến ai thì cũng cách xa lắm.

Anh khẽ thở dài, đưa tay kéo cô đã gần như đi vượt qua anh. Nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

Anh không nói, Thư Phi cũng không chịu lên tiếng. Cô đã khóc. Cô cũng biết anh không yêu mình, đó là điều cô biết từ lâu rồi, không phải bây giờ mới hiểu rõ.

Nhưng anh ở cạnh cô lâu như vậy mà thực sự chỉ đơn thuần là muốn giải quyết nhu cầu sinh lý hay sao?

Không phải, cô biết anh không chỉ đơn thuần đến để giải tỏa, anh khẳng định cô, nếu không thì sẽ không đến, càng không lui tới một thời gian dài như vậy, điểm này cũng là nguyên nhân mà cô giữ được quan hệ lâu dài với anh..

Cô không yêu cầu gì, tại sao anh ngay cả chút quan hệ cuối cùng cũng không chịu cho cô?

Trong lòng rất tủi thân, lẽ nào bao lâu nay cô biểu hiện chưa đủ ngoan ngoãn hay sao? Cô phải làm sao mới khiến anh vui lòng?

Người phụ nữ si tình hình như rất dễ đánh mất chính mình, thực ra nhiều lúc biết rõ mình càng tốt với đàn ông thì đàn ông sẽ càng không biết trân trọng, ra sức túm lấy người đàn ông căn bản không thể yêu mình, đến cuối cùng người bị tổn thương nặng nhất cũng chỉ là chính mình.

Phụ nữ đều là những kẻ điên cuồng cố chấp trong thế giới tình cảm, không tổn thương nặng nề thì tuyệt đối sẽ không biết quay đầu.

Nghĩ thế, nước mắt cô càng tuôn rơi lã chã.

Lúc vào nhà anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc mỗi áo sơ mi mỏng, thoáng cái đã bị nước mắt của cô thấm ướt đầm.

Anh hạ quyết tâm, tiếp tục ôm cô mà không nói gì.

Lát sau, cô bình tĩnh lại, gục đầu vào ngực anh mà bắt đầu nói, giọng nói vì va phải ngực anh mà dội ngược lại, nên nghe ậm ừ không rõ: "Em không sao, anh biết đấy, lúc nào cũng sẽ bắt ngờ và không đành lòng. Nhưng chẳng can hệ gì, em đã bình tĩnh lại rồi."

"Xin lỗi." Anh nói xong câu này liền tàn nhẫn buông tay, quay lưng định đi.

Không thể kiềm chế, Thư Phi còn gọi: "Đừng đi!"

Nói dứt, cô lao tới, ôm lấy eo anh từ phía sau.

Gục đầu lên tấm lưng thẳng của anh, vừa khóc vừa dùng hết sức lực toàn thân ôm lấy anh, cứ như buông ra thì anh sẽ thật sự biến mất.

Cô không nỡ xa anh, hối hận vì không sớm nhận ra tình cảm cô dành cho anh đã sâu đậm đến mức này.

Ban đầu, cô tưởng mình chìm đắm vào mối quan hệ không có hồi đáp này thì sẽ kiểm soát được tình cảm. Cô không phải không biết Hà Niệm Sâm là người thế nào, họ mặc định là không thể ở cạnh nhau, kết cuộc bị ai đã nằm trong dự đoán của cô, cô đã chuẩn bị rất nhiều để cuối cùng không bị tổn thương, nhưng lúc này vẫn bị tổn thương.

Có lúc cô thường không nhịn được sẽ tự hỏi, tại sao phụ nữ luôn là kẻ yếu thế? Tại sao phụ nữ, luôn khổn khổ vì tình? Có phải không hy sinh thì sẽ không bị tổn thương? Bao giờ thì cô có thể lý trí và máu lạnh như anh?

"Đừng khóc nữa." Giọng nói của Niệm Sâm vang lên, có phần lạnh lùng: "Vì tôi mà khóc... không đáng! Thư Phu, em là cô gái tốt. Nhưng rất nhiều lúc người tốt chưa chắc nhận được báo đáp. Hãy thoải mái đi thì sẽ tốt hơn. Tôi đi trước, nếu có việc thì lúc nào cũng có thể đến tìm tôi!"

Đã nói thế rồi, cô còn nói gì được? Cô không phải người đeo bám đàn ông không buông, như thế chỉ khiến ấn tượng tốt mà cô khó khăn lắm mới tạo được cho anh hoàn toàn bị hủy diệt.

Thư Phi buông tay, nhìn anh đi từng bước trầm tĩnh ra khỏi nhà mình, đồng thời cũng ra khỏi cuộc đời cô.

Đàn ông lúc nào cũng thích nói với phụ nữ khi chia tay rằng, "Đừng khóc vì anh, không xứng. Em là người phụ nữ tốt."

Nhưng vì sao ngay cả anh cũng nói thích người phụ nữ tốt, mà cuối cùng vẫn từ bỏ, không cần đến chứ?

.....

Ra khỏi cổng trường, taxi xé đã đợi bên dưới.

Niệm Sâm không về nhà mà đến quán bar anh thường lui tới.

Ông chủ quán bar mới thấy anh đã vội ra nghênh đón. Lần nào chỉ cần một mình anh tới, ông chủ cũng sẽ hiểu ý mà đưa anh đến một vị trí yên tĩnh, không ai có thể đến gần.

Niệm Sâm là khách quen ở đây, thân phận và xuất thân của anh đều khiến anh có điều kiện để hưởng thụ sự đãi ngộ này.

Mấy hôm nay tâm trạng Niệm Sâm cực kỳ không tốt, còn nguyên nhân thì anh không muốn nghĩ tới.

Chọn một chai rượu vang, anh bắt đầu độc ầm.

Từ lúc anh mới vào đã có mấy nữ sớm để ý đến anh muốn nhân cơ hội này để bắt chuyện, nhưng lại bị phục vụ không biết xuất hiện từ góc nào bước ra ngăn lại, cảnh cáo chủ nhân chỗ đó cần yên tĩnh, bảo bọn họ tránh xa.

Lần này uống đến hơn 11 giờ, là lúc quán bar mới bắt đầu náo nhiệt, nhưng Niệm Sâm lại tính tiền, rời đi.

Còn bên kia, Mặc Tô vừa tắm xong, nằm trên giường định nghỉ ngơi thì bất ngờ nhận được điện thoại của Hà Niệm Sâm, giọng anh có vẻ không vui, nói thẳng một câu: "Tôi ở dưới đây, xuống đi!"

"Tôi không rảnh!" Cô không nghĩ gì, từ chối thẳng thừng.

Ghét anh cứ nói như ra lệnh, giống như cô vốn dĩ phải nghe lời vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tôi thích ra lệnh cho em đấy!

Đối phương "rầm" một tiếng cúp máy. Mặc Tô buồn bực nhìn điện thoại, lần nữa phỉ nhổ tính tình đại thiếu gia quá xấu xa.

Mấy hôm nay cô cũng nghe Tiểu Sánh than thở, Hà tổng gần đây tính tình vui buồn thất thường. Thực tế thì tính khí anh chưa tốt bao giờ, đừng thấy anh bình thường luôn tỏ ra lạnh lùng, như thể chuyện gì cũng không làm ảnh hưởng tới cảm xúc của anh, nếu anh nổi giận thì như thuốc nổ vậy, khiến người ta kinh hồn khiếp vía.

Tiểu Sánh nói, Hà tổng khi nổi giận tốt nhất là đừng ai nói gì, để anh nổi giận la hét xong tự bình tĩnh trở lại, chỉ là vẻ mặt càng lạnh lùng hơn trước; Tiểu Sánh lại nói, Hà tổng nổi giận xong không thích ăn uống gì, thích làm việc tới khuya, dạ dày anh từ nhỏ đã yếu, còn bị bản thân ngược đãi như vậy, khiến bác sĩ cũng bó tay. Nên anh không thể ăn những món quá kích thích, dạ dày anh được chiều chuộng quen rồi, cũng cố gắng không đến những quán ăn nhỏ để ăn những thứ không sạch sẽ, nếu không dạ dày sẽ đình công.

Mặc Tô liền nhớ lại hôm họ đến quán ăn gần đại học G, cô còn tưởng đại gia nào cũng khinh thường những quán nhỏ bé thế này, không ngờ còn có ân tình như vậy.

Tiểu Sánh nói, hôm đó Hà Niệm Sâm đúng là bị đau dạ dày, mặt trắng bệch, còn toát mồ hôi lạnh. Mặc Tô biết đau dạ dày khó chịu thế nào, còn nhớ lúc học cấp hai cũng từng bị như vậy, đau đến mức cô lăn lộn trên giường, muốn chết cho xong.

Bỗng cảm thấy hổ thẹn, nhưng nghĩ lại thì Hà Niệm Sâm không nói rõ với cô thì không biết không có tội.

Nằm trên giường nhìn điện thoại một lúc sau, anh không gọi lại nữa, còn cô lăn lộn mãi không ngủ nổi. Cô bật đèn, ngồi dậy, ra nhà bếp rót ly nước, ly nước to trong suốt là vật mà cô chọn rất lâu trong siêu thị. Cứ cảm thấy nước là thứ đẹp nhất trên đời, mà đẹp như vậy thì cần phối với một thể thủy tinh trong suốt như nó. Có lúc thậm chí cô còn nghĩ, đợi khi có tiền rồi, nhất định sẽ bảo người ta làm riêng cho một mình ly thủy tinh độc nhất vô nhị, chỉ chuyên đựng nước thôi.

Uống nước xong quay về giường ngủ, lúc đang mơ màng thì loáng thoáng nghe có tiếng chuông cửa.

Chỉ nghĩ là trong mơ, vì hiệu quả cách âm của căn nhà khá tốt, không thể nghe thấy tiếng chuông của nhà bên cạnh.

Tiếng chuông trong mơ vẫn reo vang không mệt mỏi, đến khi cô từ giấc mơ trở về hiện thực, cô mới choàng tỉnh, hóa ra là chuông cửa nhà mình.

Mơ mơ màng màng ra mở cửa, mở xong mới nhận ra đúng là mình ngủ đến mơ hồ rồi, muộn thế này chưa hỏi là ai trước, lỡ là trộm cướp gì thì sao, cô thế này là tự động mở cửa nghênh đón người ta vào nhà rồi?

Nhưng người xuất hiện trước mặt không phải ai khác, mà là Hà Niệm Sâm!

Anh đứng ở cửa, bằng xương bằng thịt, đáng vẻ lạnh nhạt đó, nếu không phải mùi rượu trên người anh thì cô còn tưởng chẳng khác gì với anh ngày thường.

Cô ngó ra ở cửa, mãi cũng không biết nên nói gì.

Mà anh thì làm như đây là nhà mình, tự đẩy cửa bước vào. Bỏ lại mình cô đứng ở cửa lóng ngóng.

"Sao anh còn ở đây?" Cô không kìm được, hỏi. Cô nghĩ là anh vừa cúp máy thì chắc sẽ bỏ đi ngay, ai ngờ anh lại chủ động lên đây, mà còn cách một khoảng thời gian dài như vậy.

Anh phớt lờ, đến sofa ngồi xuống, như một đại lão gia, nhắm mắt rồi nói: "Tôi muốn uống nước."

Lại là giọng điệu ra lệnh, Mặc Tô lẽ ra không quan tâm, nhưng thấy anh cau mày khó chịu vì uống nhiều, tim cô lại mềm xuống, đóng cửa rồi chạy vào bếp rót nước cho anh.

Lúc cầm ra đưa cho anh, anh còn không chịu cầm.

"Nước." Cô tốt bụng nhắc, nhưng anh chỉ chậm rãi mở mắt ra, không nói gì mà chỉ nhìn cô. Không biết có phải do đèn phòng khách quá sáng hay không, mà đôi mắt anh như kim cương, rất chói, khiến cô không nhận được muốn trốn tránh, muốn quay đầu đi.

"Đút cho tôi." Anh bực tức nói ra, như thể cô nợ anh vậy.

Mặc Tô làm sao ngoan ngoãn như vậy, cô đặt luôn ly nước lên bàn trà, anh thích uống thì uống. Quay lưng định vào phòng ngủ, nào ngờ bị anh từ đằng sau kéo lại, ra sức, cô bị kéo ngồi xuống sofa, lọt thỏm vào lòng anh.

Cô quay lại định kháng cự thì nụ hôn của anh đã ập đến.

Nụ hôn xa lạ đối với cô đã trở nên quen thuộc, nụ hôn anh xưa nay luôn bá đạo, hoang dã, cô càng chống cự thì anh càng siết chặt hơn.

Thực ra đó không thể coi là hôn, nói là "cấn" thì có lẽ chính xác hơn.

Cơ thể họ đã áp sát vào nhau, nhưng anh vẫn thấy không đủ. Anh ra sức ấn cô vào lòng mình, như muốn ấn cô hòa vào cơ thể anh vậy.

Cùng lúc, cũng không biết con giận từ đâu ra, anh tàn nhẫn cắn lên môi cô.

Chỉ trong tích tắc, Mặc Tô thấy môi trên đau nhói, tiếp theo là môi dưới!

Anh tuổi chó hay sao? Mặc Tô vừa thăm rủa, vừa liều mạng lắc đầu định trốn. Không ngờ động tác đó càng khiến anh giận dữ: cái cô nàng phiền phức

này, anh đã vì cô mà không thèm đụng đến người phụ nữ khác rồi, mà còn không ngoan ngoãn nghe lời, anh chủ động đến tận nơi còn tỏ ra hờ hững.

Hà đại thiếu gia xưa nay được phụ nữ nuông chiều thấy không vui, hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Lưỡi anh luôn thẳng vào trong, bá đạo khuấy đảo miệng cô, không cho cô thở.

Mùi rượu nồng đậm truyền đến, trong miệng toàn là hương vị của anh, còn có chút mùi máu, hòa lẫn vào nhau khiến đầu óc Mặc Tô choáng váng. Lấy hết chút sức lực còn lại, cô dùng cả tay lẫn chân giằng co để thoát ra, đầu cũng bưng bình mà lắc liên tục, muốn thoát khỏi nụ hôn của anh.

Nhưng, không được.

Anh như một gã ma vương, không cho con thú lọt vào tay có bất cứ cơ hội đào thoát nào.

Dần dần cô đã dùng cạn sức, cảm giác vừa tê vừa liệt, cô chỉ thấy toàn thân nhũn ra, ngay cả sức phản kháng cũng mất sạch.

Anh ôm mỗi lúc một chặt, trên người tỏa ra mùi thuốc lá nhân nhật, cơ thể nóng hực, lại có một sự quen thuộc lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Xem tôi xử lý em thế nào!

Cũng không biết là hôn bao lâu, anh như không thở nổi mới chịu buông cô ra.

Mặc Tô chỉ thấy toàn thân như bị rút cạn, mềm nhũn gục trong lòng anh, ý thức đang dần dần quay lại.

Anh vẫn ôm cô, không chút phòng thủ, lát sau mới hạ giọng hậm hực bên tai cô: "Nếu sau này còn dám không nghe lời, xem tôi xử lý em thế nào!" Mấy chữ đó nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, nhưng lại có một sự nuông chiều khó tả, một ý vị quán quýt vẫn vương.

Cô cũng mặc kệ anh, chỉ thở dốc trong lòng anh. Về mặt đó cực kỳ dễ làm đàn ông say đắm.

Một lúc sau, người đàn ông thỏa mãn kéo cô đã nhũn người vào trong phòng ngủ, không hề thương hoa tiếc ngọc, anh lôi xềnh xệch đến giường, rồi vung tay ném cô lên. Cô nằm thở hổn hển, một lúc sau mới bình phục. Rồi lập tức nhảy bật lên định lao ra ngoài, nhưng bị anh chặn lại.

Anh ôm lấy cô, cùng ngồi xuống rồi nói: "Đừng nhúc nhích, ngủ một giấc với tôi."

Mặc Tô quay sang trừng mắt với anh.

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi nói ngủ chỉ là ngủ thật sự. Hôm nay tôi sẽ không làm gì em đâu. Em chỉ cần ngoan ngoãn ở cạnh là được."

"Lừa đảo!" Cô hậm hực nói.

"Thế em mong tôi nói dối à?" Anh hỏi về mờ ám.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, ho một tiếng, quay đầu đi không nhìn anh.

Cô xấu hổ rồi! Niệm Sâm vui vẻ nhìn gương mặt dần đỏ ửng của cô, đáng yêu quá! Anh không kìm được chọc vào má cô, nói: "Táo Fuji."

Mặc Tô không nghe rõ, theo bản năng hỏi lại: "Anh nói gì?"

"Táo Fuji."

Mãi sau cô mới phản ứng kịp, hung hăng nói: "Anh mới là táo Fuji."

Về đáng yêu chậm chạp đó khiến anh cười ha ha, chỉ thấy tâm trạng chưa từng thoải mái đến vậy, dần dần không cười nữa mà chỉ chăm chú nhìn cô, không nói gì.

Một lúc sau không nghe động tĩnh gì, Mặc Tô tò mò quay sang, phát hiện ra hình như anh đang lơ đãng, tâm trí như đang du lịch ở đâu đâu...

Khách quan mà nói thì tên này có ngoại hình đúng là hiếm họa, đặc biệt là trong tình huống này, bỏ đi vẻ lạnh lùng, ánh mắt nghiêm túc thường ngày, khiến anh trông rất bình thường, có chút tình cảm hơn.

Cô phải đuổi tên sói háo sắc này đi ngay mới đúng, nhưng thấy vẻ mặt trong mắt anh, đáng yêu đáng thương, mảy mắt chau lại, cô lại không nỡ.

Sau đó anh thực sự ôm cô ngủ thiếp đi. Mặc Tô nhớ lại Tiểu Sảnh từng nói rằng Hà Niệm Sâm là người rất cô đơn, đừng thấy anh có thể độc lập quản lý một công ty vừa lớn vừa thành công, thực ra có lúc anh cũng sẽ ngồi ngẩn ngơ, lúc cô đơn tình anh sẽ không tốt, nên quen nôi nóng. Như một đứa trẻ bú bình vậy.

Mặc Tô biết, kiểu người càng thành đạt thì càng cô đơn. Một là vì người khác khó tiếp cận, hai là vì quá giàu có, mục đích tiếp cận của người ta quá ư lộ liễu.

Giống như trước đây cô quen một đại gia, vì quá nhiều tiền nên mỗi ngày đều sợ người ta có ý nhắm vào tiền, nên làm việc gì cũng một mình, một mình ăn cơm, một mình đi dạo, một mình mua sắm, xung quanh chẳng có một ai mà anh ta cho là đáng tin cậy. Cuối cùng chết trong cô độc, tài sản cũng không thể mang theo.

Khi chúng ta sống vất vả thì sẽ mong muốn có cuộc sống của người giàu, luôn thấy sẽ có ngày mình có tiền thì muốn gì sẽ có nấy, như vậy cuộc đời sẽ hoàn hảo.

Nhưng khi những gì mong mỏi thực sự có được rồi, mới nhận ra trong quá trình đó, chúng ta đã đánh mất quá nhiều. Chẳng hạn tình cảm từng trân trọng, còn có niềm vui trong đời.

Cuối cùng, Mặc Tô cũng dần dần ngủ thiếp đi trong lúc suy nghĩ lung tung như vậy.

Sáng sớm hôm sau, không như trong phim hay tiểu thuyết, người đầu tiên tỉnh dậy luôn là nữ chính.

Lần này, người tỉnh dậy trước là Niệm Sâm.

Hé mắt ra, nhìn một vòng khung cảnh xa lạ, rồi lại nhắm mắt, cho đầu óc choáng váng đau nhức được nghỉ ngơi.

Niệm Sâm là người khó ngủ, trước đây khi có bạn gái cũng sẽ chẳng bao giờ ở lại qua đêm, anh đã quá quen một mình, ngủ trên chiếc giường rộng lớn trống trải, tuy cô đơn nhưng lại có sự thoải mái thân thuộc.

Những cái tên đang nằm ngủ trong lòng anh hình như lại phá vỡ thói quen đó, anh xấu bụng hé nửa tấm chăn ra, định làm cô thức giấc. Nhưng chỉ thấy cô nhủ mày, vẫn đang say ngủ, lại chui vào lòng anh như tìm kiếm hơi ấm, người co rúm lại, rất giống một con tôm không có cảm giác an toàn.

Anh hơi ngạc nhiên, rồi khẽ môi cong lên, chỉ thấy quá thú vị. Nhìn cô thường ngày lúc nào cũng nhe nanh giờ vuốt, bây giờ như động vật ngủ đông, xem vòng tay anh là cái tổ ấm áp, ngủ rất thoải mái.

Mất vô tình thấy điện thoại của cô trên đầu giường, cánh tay dài vươn tới, dễ dàng chụp lấy, rồi chụp một tấm cô đang say ngủ trong vòng tay, vốn định dùng để trêu cô, sau nhìn lại thấy tấm hình rất đẹp, cô như một đứa bé ngủ ngoan trong lòng anh, ánh nắng ấm áp chiếu vào gương mặt mịn màng của cô, ửng đỏ, khóe môi hơi nhướn lên, chỉ cảm thấy cả khung cảnh đó cực kỳ ấm áp.

Khi Mặc Tô mở mắt ra thì thấy Niệm Sâm đang thẫn thờ nhìn điện thoại của cô, vốn tưởng anh xem trộm bí mật gì, đang định nổi cáu thì lại vô tình thấy tấm ảnh trên màn hình, là gương mặt say ngủ của cô, và cả góc mặt nghiêng nghiêng của anh đang cúi xuống ngắm cô.

Niệm Sâm phát giác cô đã tỉnh, hơi nhướn mày, cài luôn tấm ảnh làm màn hình nền, sau đó đưa cho cô, dặn như lễ đương nhiên: "Không được đổi."

"Này!" Mặc Tô trừng mắt: "Cái anh này thật là..."

"Thật là thế nào?"

"Thật là thích ra lệnh cho người khác!"

Ai ngờ anh chẳng hề thấy xấu hổ, cười nói: "Tôi thích ra lệnh cho em đấy!"

Sau đó đứng dậy, đi về phía nhà tắm, bỏ lại Mặc Tô câm nín trên giường.

Cầm điện thoại mở ra xem.

Nói thật là tấm ảnh này chụp rất đẹp, cảm giác giống một người đàn ông đang si mê ngắm nhìn người phụ nữ anh yêu đang say ngủ, cũng không biết tên kia chụp thế nào, tự sướng mà cũng có kỹ thuật thế này. Nhưng không phải là con gái mới thích tự sướng, sau đó bắt đàn ông dùng làm màn hình nền hay sao? Cái tên kia đầu óc suy nghĩ gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Rất gần rất mờ ám

Sự thật chứng minh, tổng giám đốc ANI cũng có mặt ấu trĩ, đồng thời là cực kỳ ấu trĩ, đặc biệt là sau khi thân thiết với bạn.

Hôm đó là thứ bảy, hai người đều không cần đi làm, Niệm Sâm bảo sẽ ở lại ăn cơm.

Từ sau khi chia tay Viên Mộ Tây, Mặc Tô rất lâu rồi không nấu nướng gì, anh đề nghị như vậy, cô thấy cũng được, thế là mặc quần áo, cầm ví tiền định ra ngoài, anh kéo cô lại rồi hỏi: "Đi đâu?"

"Trong nhà không có gì cả, đi mua thức ăn."

"Tôi đi với em." Anh nói.

Cô cũng không từ chối, ngồi trên sofa đợi anh vào nhà tắm thay đồ. Nhưng mãi cũng không thấy ra, cô tò mò, vào trong nhìn thì thấy anh vẫn mặc quần đùi, tay cầm bộ đồ hôm qua đã cởi, thấy cô đến thì cau mày: "Bẩn rồi."

Thực ra chẳng bẩn gì cả, chỉ có điều Hà đại thiếu gia mắc bệnh sạch sẽ, quần áo mặc qua một ngày nếu chưa giặt thì tuyệt đối sẽ không mặc lại.

"Vậy anh ở nhà đợi tôi." Cô nói, nhưng anh không chịu, về mặt buồng bình đòi theo.

Như thế này làm sao đi? Cũng không thể để anh cời trần ra ngoài chứ? Tuy vóc dáng kia gương mặt kia đẹp đến mức người ta sẽ chảy nước miếng, nhưng mà...

Dù sao đi nữa cô cũng phải tìm quần áo cho anh, Mặc Tô nghĩ.

Nhưng trong nhà cô làm sao có quần áo đàn ông, trừ... trừ quả sinh nhật mà cô chưa tặng được. Cô đã đến cửa hàng AscotChang để đặt may áo sơ mi trắng cho Viên Mộ Tây.

Mở tủ quần áo, quả đúng, nó bị bỏ rơi và không có đất dụng võ nằm cô đơn ở đó.

Ngần ngừ một lúc, cô vẫn lấy nó ra, đưa cho anh.

Nếu quà tặng đã thất bại thì cô muốn xử lý thế nào cũng được.

Hà Niệm Sâm rõ ràng không có vẻ ngạc nhiên gì cả, nhận lấy còn cực kỳ tự nhiên xé bao, mặc vào.

Rõ ràng là đặt may theo kích cỡ năm ngoái của Viên Mộ Tây, nhưng mặc vào người anh lại vừa vặn bất ngờ.

Chất vải mềm mại, nút áo bằng ngọc trai được chọn lựa đặc biệt kỹ càng, bóng dáng cao ráo của anh và làn da nâu khỏe mạnh dưới cổ áo để hở đều phù hợp đến mức khiến người ta say đắm.

"Đặt may à?"

"Ừm, nhưng anh mặc rất hợp." Trong tiềm thức, Mặc Tô không muốn nói nhiều về lai lịch chiếc áo này, khiến cô bất đắc dĩ phải thừa nhận là người đứng trước mặt mặc nó còn hợp hơn cả Viên Mộ Tây.

Hai người cùng ra ngoài.

Ở không xa tiểu khu có một khu chợ không lớn lắm. Vốn dĩ Mặc Tô tưởng người đàn ông kén chọn như Hà Niệm Sâm sẽ hừ mũi coi thường chỗ đó, còn chưa vào đã muốn ra nhanh nhanh. Nhưng không ngờ anh lại rất ưng dung, hoàn toàn không có vẻ chán ghét và mệt mỏi của một đại thiếu gia.

Đến khi cô đã mua hết thức ăn rồi, anh nhìn túi cô cầm trong tay, hỏi: "Thế này đã đủ hả?"

"Vâng." Cô gật đầu, "Anh còn có gì thích ăn không?"

"Tôi không ghét món nào cả." Anh thật thà.

Kết quả là, Mặc Tô phát hiện đại thiếu gia nói là "không ghét món nào" quả là kén ăn quá đáng, đến khi thức ăn dọn ra đầy bàn, anh mới nói rau thơm quá nồng, anh không thích ăn; khổ qua có vị đắng; trong bò kho có hành tây mà anh không thích ăn, nên anh không đụng đũa; cá thì hấp bình thường, anh thích cá kho. Cuối cùng chỉ còn lại món canh trứng cà chua, anh nói có thể ăn được.

Mặc Tô muốn lật bàn!

Thành quả cô bận rộn cả buổi sáng, mà anh lại kén chọn ra bao nhiêu thứ!

Cuối cùng cô mặc kệ anh, tự ăn cơm của mình, anh thích ăn thì ăn, nếu không muốn ăn thì thức ăn thừa cô còn có thể tiết kiệm, để cho chó ăn. Không phải anh nói chỉ húp canh thôi sao? Thế thì để anh húp cho no luôn đi.

Nhưng nói ra cũng tức, cái con chó ngốc kia hình như rất thích anh, từ sáng nay thấy anh đã bám theo không buông như người thân vậy, đặc biệt là khi anh chỉ mặc mỗi quần lót đi vòng vòng trong phòng khách, anh đi đến đâu thì nó chạy theo tới đó.

Hình như nó là chó đực mà? Tuy rằng Hà Niệm Sâm rất đẹp trai, nhưng cũng không tới mức làm chó đực mê mẩn chạy đuổi theo mãi chứ?

Đúng là đứng núi này trông núi nọ!

Ăn xong, Mặc Tô rửa bát trong nhà bếp đã buồn bực nghĩ vậy.

Lúc đi ra, đại thiếu gia đang đứng ở ban công nghe điện thoại, chắc là việc công ty. Từ lúc ăn đến giờ đã nghe năm cuộc điện thoại rồi.

Không ngờ bình thường trông anh khá rồi lại bận bịu đến thế.

Ánh nắng mùa thu chiếu vào lưng anh, bóng lưng ngược nắng có đường nét rất hoàn mỹ, bên cạnh là con chó chần cừ lớn, một người một chó trông cực kỳ hài hòa, tĩnh lặng.

Mặc Tô không kim được, dùng điện thoại chụp "tách" một cái.

Vừa chụp xong thì thấy Niệm Sâm đang nghe điện thoại quay đầu lại, nhìn cô và nhướn mày.

Cô cất điện thoại, ngồi xuống sofa, mở tivi ra rồi bắt đầu hưởng thụ thời gian rảnh rỗi buổi chiều.

Năm phút sau, anh cúp máy rồi vào trong, cũng ngồi xuống sofa, quen thuộc và rất tự nhiên ôm lấy cô, trầm giọng hỏi: "Sao chụp lên tôi?"

Cô hơi nghiêng đầu đi, không muốn gần gũi và mờ ám quá như vậy: "Buổi sáng anh cũng chụp lên tôi." Cô chỉ ra hành động của anh.

"Nên em đang trả thù tôi?" Như trừng phạt, anh cắn nhẹ lên gò má cô, Mặc Tô kêu lên, gã đàn ông này đúng là tuổi chó rồi, thích cắn người!

"Tôi không dễ gì cắn ai đâu." Như biết trong lòng cô đang nghĩ gì, anh nói: "Chỉ cắn người tôi muốn cắn."

Nên là... cô chính là người mà anh muốn cắn?

Đầu óc Mặc Tô lại bắt đầu mơ hồ. Dường như mọi thứ đến quá nhanh và quá tự nhiên, hôm qua anh ở lại đây qua đêm, tuy chẳng làm gì nhưng hôm nay anh đã có thể ôm cô bằng tư thế giữa những người yêu nhau, đúng là có hơi... nhanh quá!

"Ăn cơm xong... thường thì làm gì?" Giọng trầm thấp của anh chậm rãi vang tới.

Đầu Mặc Tô bỗng chốc suy nghĩ loạn lên, ngữ điệu mờ ám kia và gương mặt càng lúc càng gần của anh...

"Sao mặt tự dưng đỏ vậy?" Anh giờ tay chọc vào má cô: "Tôi chỉ rất đơn thuần hỏi em là ăn cơm xong thường làm gì?"

Cô quay sang, nhìn thấy nụ cười cổ kiêu chế trong đôi mắt anh, người đàn ông này có cần đáng ghét thế không chứ? Cô trừng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đồng Mặc Tô, em giỏi lắm!

"Ăn trưa xong tôi thường ngủ!" Ý cô là ngủ trưa, nhưng không ngờ người đàn ông ác ý cố tình bẻ cong lời nói của cô...

"Được thôi, tôi ngủ với em."

Kết quả cuối cùng là đương nhiên anh chưa kịp ngủ chung, một cú điện thoại đã gọi anh đi.

Thực ra lúc đó Mặc Tô cũng không rõ tình huống thế nào, anh đang tắm trong nhà tắm, điện thoại đổ chuông, anh bảo cô nghe giúp, theo lý thì cô là thư ký riêng của anh, nghe giúp điện thoại cũng là chuyện bình thường.

Khi cô "alo" một tiếng, bên trong vang ra một giọng nữ "Cô không phải Sâm?", cô đã ngớ người, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Mãi sau mới ấp úng hỏi: "Cô là?"

"Tôi là bạn gái Sâm." Cô ta nói thẳng, rồi hỏi ngược lại: "Còn cô?" Giọng điệu khiêu khích và nghi ngờ quá trắng trợn.

Cũng may Mặc Tô phản ứng nhanh, lập tức công thức hóa câu trả lời: "Cô là cô Tiêu ạ, tôi là trợ lý riêng của Hà tổng, ban nãy không nhận ra giọng của cô Tiêu, thật xin lỗi. Chủ tịch Hà đang có việc cần xử lý, không biết cô Tiêu có việc gì không ạ?"

Điểm chú ý của đối phương hình như không nằm ở câu sau: "Trợ lý riêng? Nhưng giọng cô không giống Tiểu Sánh?"

"Tôi là trợ lý mới. Đi làm mới được hai ngày. Nên ban nãy mới không lịch sự với cô Tiêu, vẫn mong cô Tiêu đừng để bụng, đừng nói với chủ tịch Hà..." Cô cố gắng giả vờ như sợ bị đuổi việc, "Tôi biết chủ tịch Hà rất yêu thương cô Tiêu, nếu bị anh ấy biết thì chắc chắn sẽ bị đuổi việc mất."

Hà Niệm Sâm có yêu chiều cô ta hay không thì cô không biết, nhưng nói thế sẽ dễ khiến tâm lý phụ nữ có cảm giác hư vinh, cũng chỉ như thế mới khiến người phụ nữ đang nghi ngờ hoàn toàn tin tưởng mình.

Quả nhiên thái độ đối phương bỗng trở nên tốt hơn hẳn.

Tiêu Tiêu là cái tên mà Mặc Tô vô tình nghe Tiểu Sánh nhắc tới, trước đây cô không biết Tiêu Tiêu có quan hệ thế nào với Hà Niệm Sâm, chỉ biết người duy nhất biết số điện thoại này của anh chính là vị cô Tiêu này, ban nãy trong điện thoại lại nghe cô ta thẳng thừng nói là bạn gái của anh, Mặc Tô theo bản năng liên tưởng ngay đến người đó.

Cũng may phản ứng của cô đủ nhanh, nếu không tội danh "kẻ thứ ba" này cô còn chưa kịp làm gì đã phải gánh chịu rồi.

Niệm Sâm lúc đi ra đã hỏi cô là ai gọi, cô nói là cô Tiêu, đồng thời nói với anh: "Cô ấy nói hôm nay về, đã ở nhà anh rồi, hỏi anh khi nào có thể về nhà?"

Có thể nhận thấy tuy cô Tiêu rất hống hách với những người khác, nhưng khi yêu cầu cô chuyển lời cho Niệm Sâm thì lại rất dè dặt. Nếu là người bình thường, bạn gái về thì đương nhiên phải đòi bạn trai đích thân ra đón. Trước khi cô ta về còn không nói cho Niệm Sâm biết, còn chọn về nhà ở phương Nam, đồng thời còn thận trọng hỏi anh bao giờ có thời gian về nhà.

Niệm Sâm nghe xong cũng không tỏ thái độ gì, tắt luôn điện thoại ném lên bàn trà, nói với Mặc Tô đang ngồi ngờ ngẩn: "Không phải bảo là ngủ à?"

Nói xong quay lưng đi vào phòng ngủ.

"Này..." Mặc Tô vội kéo anh lại: "Bạn gái anh về mà sao anh không về nhà?"

"Ai quy định cô ấy về thì tôi phải về nhà?"

"Nhưng anh cũng không thể ở lại nhà tôi chứ?" Mặc Tô từ nhỏ là cô gái ngoan, chỉ sợ người ta hiểu lầm quan hệ giữa cô và Niệm Sâm. Tuy giữa họ đến nay vẫn chưa xảy ra chuyện gì bất thường, nhưng chính điều lạ lùng nho nhỏ hiện nay đã vì sự xuất hiện của bạn gái anh mà khiến cô cảm thấy bất an và hổ thẹn. Nếu biết anh có bạn gái rồi mà cô vẫn ở cạnh anh, thế thì cô có khác gì Vu Nhược Cẩn đâu?

"Không lẽ em định đuổi tôi đi?" Niệm Sâm nhướn mày, rồi đột ngột nói: "Tôi biết là em không nở đâu."

Nói xong liền nghênh ngang đi vào trong.

Mặc Tô ngẩn người đứng tại chỗ, trong đầu là mấy chữ "không được, làm thế này không đúng", cô chẳng nói chẳng rằng lao tới kéo Hà Niệm Sâm chỉ mặc mỗi quần lót ra.

Niệm Sâm nhất thời không hiểu cô làm gì, bị cô kéo lôi ra khỏi phòng ngủ, sau đó tự dưng bị đuổi ra khỏi nhà, "rầm" một tiếng, cửa đóng sầm lại trước mặt anh.

Nửa giây sau, Mặc Tô đứng trong nhà nghe thấy tiếng đàn ông gầm lên: "Đổng Mặc Tô! Em mở cửa ra ngay!"

Mặc Tô làm sao quan tâm đến anh, vào trong nhà, nhìn thấy quần áo vứt trên sofa, liền mở cửa nhà ra, thấy sắc mặt Niệm Sâm đã sa sầm đáng sợ, cô có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu anh có đám khói đang bốc lên, trong lúc anh chưa kịp nói gì, cô đã nhanh chóng ném quần áo cho anh, rồi lẩn vào đóng sầm cửa lại.

Vốn dĩ mặc Tô còn cảm thấy bất an vì đã làm điều này với tổng giám đốc, nhưng về sau càng lúc càng thấy hả hê, đặc biệt khi anh đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng với cô - chẳng hạn lần đầu gặp thì hắt nước mưa vào người cô, hôn cô rồi trốn tránh, sau đó bỗng dưng say khướt rồi xuất hiện ở nhà cô v.v... cô cảm thấy mình làm thế này thực sự là quá sáng khoái.

Mặc Tô cảm thấy tâm trạng hôm nay của mình vui vẻ bất ngờ, không nghĩ rằng hóa ra trả thù Hà Niệm Sâm là chuyện sung sướng đến thế. Xem ra sau này nếu cô không vui thì phải nghĩ cách dạy dỗ cái tên đáng ghét kia mới được. Để bọn đàn ông biết rằng phụ nữ không thể bị coi thường, đặc biệt là người phụ nữ nhỏ mọn!

Hà Niệm Sâm được phụ nữ chiều chuộng quen rồi, làm sao chịu được bị đối xử như vậy? Đôi mắt như tóe lửa, anh mặc vội quần áo vào, tuy xộc xệch nhưng vẫn toát ra vẻ phóng khoáng, đứng trong tiểu khu, không ít phụ nữ ngoảnh đầu lại, có người thậm chí định bắt chuyện, kết quả là bị ánh mắt sắc bén của anh cản bước lại. Thế là họ đành chạy theo bạn mình, lưu luyến thì thầm, chỉ trỏ: "Anh chàng kia đẹp trai quá đi mất, nhưng ánh mắt đáng sợ quá!"

Thế là Mặc Tô ngồi trong phòng khách ôm túi khoai tây ăn vui vẻ, xem tivi đã nhận được cú điện thoại thế này, cô vừa "alo" một tiếng đã nghe giọng nói

âm u đáng sợ bên kia vắng đến: "Đồng Mặc Tô, em giỏi lắm!"

Nói xong cúp máy liền. Khi Mặc Tô chạy ra ban công nhìn xuống thì thấy anh đang sai bước kiệu ngạo ra khỏi cổng tiểu khu, trước khi lên xe còn quay đầu nhìn về phía cô.

Khoảng cách rất xa mà Đồng Mặc Tô như cảm thấy nộ khí toát ra từ người anh.

Cô theo phản xạ trốn sau tấm màn cửa dày.

Sau đó, cười đến mức không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cố ý khiến cô khó chịu, anh ta vui đến thế sao?

Vì sự kiện ban sáng mà tâm trạng vui vẻ của Mặc Tô kéo dài đến tận hôm sau.

Mới sáng sớm thức dậy, cô kéo Dior vào nhà tắm để tắm rửa, chuyện mà tên này ghét nhất đời chính là tắm, lần nào cũng kháng cự không chịu, nhìn nó tắm xong tức tối chạy ra ban công phơi nắng, cô cười khẽ, chỉ thấy đáng yêu quá mức, rồi quay vào tiện thể dọn dẹp sạch sẽ căn nhà.

Lúc nhỏ mỗi lần thấy mẹ chăm chỉ dọn sạch căn nhà, cô lúc nào cũng nghĩ, sau này mình không muốn làm chuyện mệt mỏi như vậy. Sau này cô sẽ tìm một ông chồng ngoan, yêu cô thương cô, không cần cô làm gì cả, chiều chuộng cô như lão phật gia vậy.

Bây giờ mới biết, thực ra dọn dẹp nhà cửa cũng là một chuyện rất vui vẻ. Đặc biệt là vừa nghe nhạc, vừa thong thả dọn dẹp mỗi một món đồ thuộc về bản thân mình.

Đến khi cô dọn sạch nhà rồi, bộ lông dài của Dior cũng được ánh nắng hong khô, cô lấy dây thun ra buộc đám lông dài che mắt nó lại.

Mặc Tô nhớ lại hồi Dior còn bé, lần đầu cô nhìn thấy nó, nó ngồi cạnh Viên Mộ Tây trông cực kỳ ngoan hiền. Lần đầu tiên cô đã thích cái tên không được coi là nhỏ bé lắm này. Về sau thân với nó rồi, cô mới biết nó không hề ngoan hiền như vẻ bề ngoài. Khi có người ở nhà, nó có thể ngoan tới mức khiến người ta quên mất sự tồn tại của nó, không hề sửa ỉnh ỏi, lần nào cô làm việc, nó cũng lặng lẽ ngồi cạnh, hoặc bốn chân lên trời ngủ khò khò. Nhưng nếu không ai ở nhà, nó bắt đầu tạo phản, khả năng phá hoại có thể so sánh với "Tề Thiên Đại Thánh" đại náo thiên cung.

Lúc nhỏ thể lực nó rất dồi dào, thích chạy theo những vật di chuyển, còn cắn xé lung tung đồ đạc trong nhà.

Mặc Tô tuy rất thích nó nhưng bình thường sẽ không cho nó lên giường. Phụ nữ về yêu cầu sạch sẽ thường cao hơn đàn ông, tuy Viên Mộ Tây cũng rất ưa sạch nhưng một người đàn ông chắc chắn sẽ không có nhiều tâm tư quản một con chó. Hơn nữa chỉ cần Dior tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, anh sẽ để mặc nó, cho dù nó nằm trên giường của anh cả ngày cũng chẳng sao.

Từ khi Mặc Tô đến, Dior không được lên giường nữa. Đó là chỗ mà nó đặc biệt bắt mắt với nữ chủ nhân mới. Thế là nó thường nhân lúc Mặc Tô ra ngoài mà nhảy lên giường nghịch phá, lăn lộn, Mặc Tô tan sở về nhà sẽ phát hiện phân và nước tiểu đầy nhà, và cả báo vụn bị xé nát...

Mặc Tô vừa tức giận vừa xót thương, tức vì nó quá nghịch phá, lại cảm thấy nó sợ cô đơn, muốn ở gần chủ nhân, nên sau này chỉ cần nó vừa tắm xong, thơm tho sạch sẽ, cô sẽ để nó lên giường chơi một lúc.

Bây giờ cô chỉ còn một mình, nó cũng nguyên theo sát cô, mấy hôm trước cô vì chuyện tình cảm mà thường bỏ quên nó, làm nó đói khát mà cũng quên không cho ăn uống gì, bây giờ nhớ lại cảm thấy tội nghiệp quá. Nếu nó đã kiên quyết ở cạnh cô, thế thì cả hai sẽ nương tựa vào nhau mà sống.

Buổi chiều, cô tắm rửa xong xách túi đến siêu thị.

Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn cho mình một cuộc sống độc thân vui vẻ, thế giới rộng lớn như vậy, cuộc sống của cô không thể chỉ là tình cảm đã quá, thế gian này không phải chỉ có Viên Mộ Tây là đàn ông. Tuy anh rất đẹp trai rất ưu tú, tình yêu giữa họ cũng được xem là giai thoại mà bạn bè mến mộ, nhưng tình yêu là vì bản thân mà yêu, hạnh phúc hay không cũng chẳng phải để người khác nhìn, nếu hai bên thật sự không hợp nhau thì hà tất phải cưỡng cầu?

Thế là ông trời hình như không chịu tha cho cô, khi cô vừa đến siêu thị thì nhận được điện thoại của Viên Mộ Tây.

"Em đang ở đâu?"

Nghe giọng nói quen thuộc, Mặc Tô theo phản xạ cau mày, nếu là trước đây có lẽ cô đã quả quyết tắt máy, về sau nghĩ lại, có thêm một kẻ địch không bằng thêm một người bạn, dù không là người yêu thì làm bạn bè cũng được.

"Đang ở ngoài, có việc gì ạ?"

"Anh có thứ này muốn đưa cho em."

"Quên ở nhà anh à?" Cô nói, "Nếu là quên thì có nghĩa là không cần thiết mang đi, nên anh không cần trả em."

"Là quà sinh nhật mười tám tuổi mẹ em tặng, em cũng không cần sao?"

"..." Mặc Tô lúc này mới nhớ ra điển cố của món quà sinh nhật đó. Mười tám tuổi là tuổi thành niên, mẹ tặng cô một chiếc nhẫn, kiểu đồ gia bảo, nhắc cô khi nào chắc chắn nửa kia của mình rồi hãy tặng nhẫn cho đối phương.

Cô đã kể cho Viên Mộ Tây nghe chuyện này từ lâu, nhưng nhẫn thì vẫn chưa tặng. Không phải cô không muốn, mà là Viên Mộ Tây không chịu nhận, anh ta nói nếu ngày nào đó cô cảm thấy anh ta thật sự có thể mang lại hạnh phúc cho cô thì hãy tặng, như thế anh ta cũng sẽ đón nhận như lẽ đương nhiên.

Mặc Tô lúc này mới thấy mình bất hiểu, mỗi một việc khi ở cạnh Viên Mộ Tây cô đều nhớ rõ, thế mà món quà mẹ tặng cô quan trọng như thế, cô lại quên mang theo.

"Được, anh ở đâu? Em sẽ đến lấy."

"Mời anh ăn tối xem như cảm ơn nhé?" Giọng anh ta vẫn ôn hòa.

"Nếu anh không muốn đợi em thì ngày mai khi đi làm, để ở chỗ Tiểu Vương đi, em sẽ tự đi lấy."

"Mời anh một bữa khó khăn thế à?"

"..." Mặc Tô biết mình không nên mềm lòng, nhưng vì vẻ thất vọng rõ ràng trong giọng nói của anh ta khiến tim cô xúc động, cuối cùng cô vẫn không kiềm chế được: "Được, anh muốn ăn ở đâu?"

"Nhà em."

"..."

Anh ta nói: "Bây giờ anh đang ở trước cửa nhà em."

Lại đến nơi rồi! Mặc Tô cảm thấy buồn bực, thâm nghĩ thế này là tiền trạm hậu tẩu rồi còn gì! Vợ vả nói: "Vây anh đợi một chút" rồi cúp máy. Trong lòng bỗng thấy phiền muộn, đàn ông đều đáng ghét thế sao? Mỗi khi cô quyết định sẽ sống một mình thật tốt, anh ta nhất định sẽ xuất hiện khuấy đảo, cố ý khiến cô khó chịu, anh ta vui đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mập mờ không rõ

Thế nào gọi là mất đi rồi mới biết trân trọng? Thực ra đàn ông nhiều lúc không hề muốn phản bội mối quan hệ đó, chỉ là hai người ở cạnh nhau lâu rồi sẽ chán, sẽ có cảm giác nhạt nhẽo như nước, lúc đó nếu bên ngoài có cám dỗ, một lần hai lần thì còn chống cự được, nhưng lâu dài thì sự phòng bị cũng sẽ buông bỏ. Họ chỉ là muốn ra ngoài chơi bời, chơi một rồi sẽ về nhà, bên nào nhẹ bên nào nặng, họ phân biệt rất rõ.

Giống như Viên Mộ Tây lúc này, anh ta tưởng Mặc Tô đã yêu anh bấy lâu sẽ hiểu mình, một công ty lớn như vậy, giao tế tiếp khách làm sao không có mỹ nữ bên cạnh, mỗi lần đi dự tiệc, cô không muốn đi theo thì anh ta đều đồng ý. Đàn ông thì thoáng đi sai đường cũng là bình thường, anh ta không phải Thánh nhân mà không phạm sai lầm, chỉ là một lần mà thôi, sao cô vẫn kiên quyết không chịu quay lại?

Anh ta cũng chẳng phải chưa từng nghĩ rằng, nếu cô đã trở nên máu lạnh như vậy, tại sao còn cố chấp tìm cô làm gì?

Anh ta cố ý để Vu Nhược Căn ở cạnh, định để cô ta làm cho anh ta quên đi người phụ nữ kia.

Nhưng khi anh ta nhìn thấy cô ở cạnh người đàn ông khác, tâm trạng bất an khó chịu đó lại xuất hiện.

Hà Niệm Sâm! Không tài nào nghĩ rằng cô lại thật sự đáng đến hân!

...

Khi Mặc Tô xách đồ mua từ siêu thị về, ra khỏi thang máy thì thấy Viên Mộ Tây đang dựa tường, mấy hôm không gặp, anh ta như tàn tạ hẳn, xưa nay

luôn ưa sạch sẽ thế mà lại không thèm cạo râu, chỗ anh ta đứng đã có rất nhiều "thi thể" của những điều thuốc lá.

Có thể tưởng tượng trong quãng thời gian cô đi siêu thị, anh ta đã lo lắng, phiền muộn đến mức nào.

"Đợi lâu rồi sao?" Giọng cô bỗng trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng.

"Một lúc rồi."

"Vào trong đi." Cô đi ngang qua anh ta, mở cửa nhà.

Anh ta "ừ" một tiếng rồi theo Mặc Tô vào trong. Nhìn nơi quen thuộc, bỗng có cảm giác vật còn nhưng người đã đi mất. Dior lâu lắm mới nhìn thấy chủ nhân đã từ ban công phóng thẳng ra, nhảy bổ vào người Viên Mộ Tây.

Nhìn cảnh này, trong lòng Mặc Tô không rõ là gì, nếu là trước đây chắc cô sẽ giả vờ ghen mà mắng Dior không có lương tâm, người suốt ngày hầu hạ nó là cô còn không bằng một nửa người khác.

Lúc này, điều cô có thể làm là ném túi lên sofa, sau đó vào bếp rót ly nước, đặt lên bàn trà rồi bảo Viên Mộ Tây: "Anh ngồi đi, em đi nấu cơm."

Nói xong quay đi, xách túi đồ mới mua về vào bếp.

Ban nãy nghe điện thoại của anh ta xong, cô không về ngay mà đi một vòng trong siêu thị với tốc độ rùa bò rồi mới quay về, vốn tưởng Viên Mộ Tây xưa nay không có sự kiên nhẫn sẽ đợi lâu mà tự về, nhưng không ngờ anh ta lại cứ đứng chờ mãi như vậy.

Cô không tin anh ta đến đây chỉ để trả nhẫn, cô cũng không ngạc, có thể đoán ra anh ta có lời muốn nói với mình.

Cô không như trước kia nữa, chỉ cần anh ta ăn cơm ở nhà sẽ nấu một bàn thịnh soạn.

Lần này chỉ ba món mặn một món canh đơn giản, cũng không hẳn là món anh ta thích, mà nghiêng về món cô thích nhiều hơn.

Hành động rõ ràng đó, hẳn anh ta thông minh sẽ biết có nghĩa là gì.

Bữa tối rất yên tĩnh, cả hai đều không nói gì.

Anh ta ăn xong trước, cũng không ăn nhiều, ăn xong liền ngồi nhìn cô ăn.

Mặc Tô cũng không để tâm đến ánh mắt của anh ta, vẫn tự ngồi ăn một mình.

Lâu rồi không ăn món mình nấu, khi nấu lại liên tục hai ngày, hương vị cũng khá ổn.

Đến khi ăn sạch hạt cơm cuối cùng, cô buông đũa, rồi hỏi: "Muốn nói gì với em thì nói đi."

Viên Mộ Tây nhìn gương mặt bình thản của cô, trầm tư một lúc mới khàn giọng hỏi: "Tôi qua người ở lại đây là Hà Niệm Sâm phải không? Vốn dĩ tôi qua anh đã tới, thấy anh ta lên trước nên đợi ở dưới, kết quả sáng nay anh ta mới rời đi." Anh ta như đang hỏi, nhưng cũng giống đang trần thuật.

"Ừm, là anh ấy." Cô thừa nhận, không nói gì nhiều.

Một người đàn ông qua đêm ở nhà phụ nữ rất dễ khiến người ta nghĩ về chuyện đó, thế mà cô không muốn giải thích mình chỉ ngủ cùng Hà Niệm Sâm, chứ không hề làm gì.

Viên Mộ Tây xưa nay là người thẳng thắn, thấy cô không giải thích nhiều thì hỏi ngay: "Hai người... có làm..."

"Không."

Không hề nghĩ ngợi, cô thành thật phủ nhận ngay. Nhưng nhìn thấy gương mặt Viên Mộ Tây hiện ra vẻ nhẹ nhõm và cả chút đắc ý, Mặc Tô bắt đầu hối hận, biết anh ta đang tự cho rằng sở dĩ cô và Hà Niệm Sâm không có gì là do anh ta.

Nói thật là không làm chuyện đó với người khác không phải là do cô muốn thủ tiết cho Viên Mộ Tây. Chỉ mỗi nhắc đến "chuyện đó" đã khiến cô toàn thân nổi da gà rồi. Sau khi chia tay anh ta, cô đã nghĩ thoáng hơn về chuyện đó, thậm chí còn từng muốn có tình một đêm. Có gì ghê gớm đâu, bây giờ người ta không còn trinh nhưng kết hôn hạnh phúc rất nhiều mà, tại sao cô phải khăng khăng giữ gìn cho người chồng tương lai chứ?

Cô không thể chấp nhận chẳng qua là tư tưởng bảo thủ nhất thời không thoáng nhanh đến mức đó, tuyệt đối không liên quan gì đến Viên Mộ Tây cả. Đặc biệt khi cô gặp người đàn ông còn tốt và xuất sắc hơn anh ta, thì Viên Mộ Tây đã không còn là người cô cần và cũng chẳng phải trân trọng làm gì nữa.

Nghĩ thế, cô cảm thấy mình rất cần phải gỡ bỏ hiểu lầm của anh ta, nếu để anh ta tưởng mình còn có gì với anh ta, chỉ bằng lấy người khác ra làm bình phong, Viên Mộ Tây có bệnh sạch sẽ trong tình cảm, nhất định sẽ không chịu nổi cô và người đàn ông khác có quan hệ mập mờ không rõ.

Mặc Tô ho khế, chậm rãi kể lại hết chuyện giữa cô và Hà Niệm Sâm.

Ban đầu Viên Mộ Tây còn mỉm cười, dần dần gương mặt cứng lại. Nhìn đôi môi cô mấp máy, anh ta đã hoàn toàn không nghe nổi. Tim như bị một bàn tay to lớn siết chặt, rồi bị vặn xoắn đau đớn, máu tươi đang rỉ ra rất nhiều, rất thê thảm, nhưng người phụ nữ vô tâm kia lại không hề quan tâm.

Hà Niệm Sâm là ai? Mà cô lại thật sự lén lút cùng hắn ta làm bao nhiêu chuyện mờ ám như thế?

"Câm miệng!" Gương mặt Viên Mộ Tây bắt đầu méo mó, anh ta bỗng gầm lên, như bị sỉ nhục triệt để, không thể chịu nổi mà lao lên, bóp lấy cổ họng Mặc Tô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mây mù vây quanh và sấm rung chớp giạt của Niệm Sâm

Hôm sau Niệm Sâm đến công ty thì đã mười giờ sáng, vào văn phòng lại thấy bàn Mặc Tô trống trải, hỏi trợ lý thì trợ lý bảo Mặc Tô chưa đi làm, điện thoại cũng không gọi được.

Niệm Sâm "ừ" một tiếng rồi cũng không nói gì, vào văn phòng mình. Nghe trợ lý báo cáo lịch trình hôm nay, vô tình nhìn thấy một chiếc hộp được gói rất đẹp trên bàn làm việc.

Cầm lấy mở ra xem, một khung ảnh có kiểu dáng gần giống cái bị cô làm vỡ hiện ra, cầm trên tay nhìn một lượt, không nhìn thấy bút tích gì trong hộp cả.

Anh bắt ngờ cắt ngang bài báo cáo của trợ lý, cầm áo khoác lên rồi vội vã đi ra ngoài.

"Ồ... chủ tịch Hà, anh định đi đâu vậy?" Trợ lý vội theo sau.

"Cô không cần theo tôi." Anh vừa đi vừa nói.

"Nhưng lát nữa anh phải gặp thống đốc ngân hàng..."

"Hủy bỏ."

"..." Trợ lý nước mắt đầm đìa.

Tổng giám đốc cứng đầu, đây không phải là lần đầu cô phải làm cái chuyện mất nhân tích và khó xử lý hậu quả rồi.

Trong tầng hầm của công ty có bãi đậu riêng của Hà Niệm Sâm, bên trong có mấy chiếc xe mà bình thường anh thích. Niệm Sâm thường ở công ty nhiều hơn ở nhà, nên xe đều đậu trong hầm của công ty, có người canh giữ 24/24. Công việc này là công việc nhẹ nhàng mà lương cao ở ANI, chỉ cần trông xe 24 tiếng là được, tiền lương bằng cả quản lý cấp trung, nhưng một khi xe bị đánh cắp thì trách nhiệm cũng khá lớn. Dù sao bồi thường một chiếc xe cũng đủ khiến người ta khuynh gia bại sản mà cũng chưa đền nổi.

Người trông xe thấy Hà Niệm Sâm lại gần thì vội chạy đến chào hỏi, Niệm Sâm gật gù rồi chọn một chiếc xe đưa, khởi động rồi lái đi, tốc độ đó... anh ta nghĩ, Chủ tịch hà chắc là có việc rất gấp chẳng? Nếu không thì sao lại lái xe đưa chứ?

Chiếc xe lao như bay trên đường, Niệm Sâm gọi điện thoại, bên trong vẫn là giọng nữ lạnh lùng: Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.

Niệm Sâm ném điện thoại đi, hàng lông mày nhíu chặt.

Hình như đã rất lâu không có cảm giác lo lắng ai, trong đầu sẽ nghĩ đến đủ mọi tình huống về cô, cứ như rõ ràng là chẳng có gì mà đều trở thành nghiêm trọng cả.

Nỗi bức dọc kỳ lạ xuất hiện, gương chiếu hậu hiện rõ gương mặt tuấn tú của anh đang mây đen giăng kín, nhắc nhở đừng ai lại gần làm gì.

Nửa tiếng sau, Niệm Sâm lái xe đến chung cư của Mặc Tô, bên dưới có một chiếc BMW, anh chỉ thấy quen mắt. Niệm Sâm xưa nay có trí nhớ rất tốt, nhưng con người anh cao ngạo quen rồi, dù thấy kỳ lạ thì cũng sẽ không nhìn chằm chằm BMW của người ta, chỉ liếc mắt một cái rồi đi lên lầu.

Mới vào thang máy anh đã sức nhớ ra, chiếc xe kia là lúc anh đưa Mặc Tô về lần trước, cô đã nhìn nó rất lâu, là của Viên Mộ Tây. Cũng có nghĩa là nguyên nhân cô không đi làm là do ở cạnh anh ta?

Thế là trong gương của thang máy, gương mặt vốn u ám của Hà đại thiếu gia bây giờ biến thành sấm rung chớp giạt.

Gõ cửa, một lúc sau, người ra mở là Viên Mộ Tây, mặt anh ta mặt mũi, khi nhìn thấy Hà Niệm Sâm thì cau mày: "Anh đến đây làm gì?"

"Mặc Mặc đâu?" Giương mặt vốn sầm rưng chớp giật lúc nói câu này lại còn nở một nụ cười đẹp tới mức không chê vào đâu được, giọng điệu càng có vẻ yêu thương trìu mến.

"Cô ấy đang ngủ."

"Ừ." Niệm Sâm ừ một tiếng rồi đi vào trong, tự nhiên như thể nơi này là nhà anh vậy.

Đi thẳng đến phòng ngủ của Mặc Tô, đứng là cô đang nằm trên giường, nhưng lại không hề ngủ.

Lưng quay ra cửa, nghe tiếng đẩy cửa thì nói với vẻ bức bối: "Tôi đã nói là đừng làm phiền tôi! Anh ra ngoài đi!"

Niệm Sâm nhìn Viên Mộ Tây sắc mặt không tốt lắm đang đứng sau lưng, khóe môi nở nụ cười, rồi đến cạnh giường ngồi xuống, dịu dàng nói: "Mặc Mặc, là tôi."

Mặc Tô quay lại, ngạc nhiên nhìn anh, giọng khàn khàn: "Sao lại là anh?"

Phải nói là bộ dạng cô bây giờ đúng là rất thảm, tóc rối tung, mắt sưng đỏ, và cả quần áo thâm nữa. Cả gương mặt trông trắng bệch, còn mặc áo ngủ màu trắng, nếu để thế này mà ra ngoài chắc chắn sẽ bị kéo vào đoàn làm phim kinh dị.

"Thấy em không đi làm nên đến thăm." Anh nói, tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô: "Hơi lo cho em!"

"Tôi không sao." Cô nói, "Hôm nay tôi không thể đi làm, ngày mai tôi sẽ lên xin phép."

"Đi làm hay không không quan trọng, quan trọng là bây giờ em rất tệ, đó là điều tôi lo lắng, có biết không?" Giọng anh có vẻ chân thật khó tả, trong đôi mắt đen nhánh là mối thâm tình, nhất thời khiến Mặc Tô không rõ lời anh nói là giả hay thật.

Đến khi nhìn thấy Viên Mộ Tây đứng ở cửa, sự ngờ vực của cô mới được giải đáp.

Cái tên này cứ như có thù với Viên Mộ Tây vậy, lần nào diễn cũng thật hơn cả cô, như thể người bị đá không phải cô, mà là anh vậy.

"Tôi không sao, nghỉ ngơi một lát là được."

"Còn nói không sao, giọng em như quạ kêu vậy, khó nghe quá." Anh nhìn thấy vết hằn đỏ trên cổ cô, không nói gì mà đứng dậy, đến trước mặt Viên Mộ Tây, giễu cợt: "Không ngờ Viên thiếu xưa nay luôn tỏ hình tượng quân tử lại cũng ra tay đánh phụ nữ?"

Viên Mộ Tây mặc kệ anh, ánh mắt từ lúc đứng ở cửa chỉ nhìn Mặc Tô đang nằm trên giường, mãi sau mới nói với cô: "Yên tâm, sau này anh sẽ không đến làm phiền em nữa. Về chuyện hôm qua, anh rất xin lỗi, sau này sẽ không xảy ra nữa." Nói xong quay lưng bỏ đi.

Có thể khiến Viên Mộ Tây nói ra những lời này là chứng minh anh ta thực sự sẽ không đến tìm cô nữa.

Mặc Tô nhìn theo bóng anh ta, trong lòng không thấy vui hay giải thoát, ngược lại là nỗi bi thương nặng nề.

Tại sao tình yêu tươi đẹp cô từng nghĩ lại biến thành thế này. Đã ngỡ rằng người có thể đi cạnh cô hết đời, bây giờ ngay cả gặp mặt cũng quá khó khăn.

Nếu biết sớm là kết quả này, cô thà rằng giữa cô và anh ta chưa từng xảy ra chuyện gì, những kỷ ức tươi đẹp kia không có cũng được, vẫn tốt hơn nỗi đau khó tả lúc này.

Khi Niệm Sâm quay lại thì thấy Mặc Tô đang ngồi trên giường nhìn theo hướng Viên Mộ Tây rời đi, trên gương mặt trắng bệch là nỗi đau chất chứa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Tính khí của đại thiếu gia

"Bây giờ đuổi theo vẫn kịp."

Mặc Tô hoàn hồn, thấy Niệm Sâm uể oải ngồi xuống sofa. Anh lúc này đâu còn vẻ ngọt ngào ban nãy, toàn toàn là vẻ thích thú khi xem kịch hay.

Mặc Tô lờm anh, không nói gì, quay lưng đi tiếp tục nghỉ ngơi.

Vừa nhắm mắt thì đã bị xốc dậy. Cô tròn mắt nhìn người đàn ông thiếu lịch sự kia, nhưng thấy sắc mặt anh cũng không tốt, nói: "Đi thay quần áo ngay."

"Làm gì?"

"Nếu em muốn mặc thể này đi bệnh viện thì tôi cũng không ngại."

"Ai cần đi bệnh viện chứ?"

Niệm Sâm không nói nhiều với cô, đứng lên, lấy một bộ quần áo trong tủ ném cho cô, "Em tự thay hay tôi giúp em?"

"..." Mặc Tô cạ lời.

Trong sự uy hiếp của anh, cô rất miễn cưỡng thay quần áo khác.

Hà Niệm Sâm đúng là người đàn ông vô lý, bá đạo, khiến người ta ghét bỏ!

Ngồi trong xe đưa của anh, Mặc Tô buồn bực nghĩ. Tên này không thèm quan tâm xem cô có đồng ý hay không, kiên quyết đòi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra. Là tổng giám đốc ANI thì hay ho lắm sao? Xe đưa là Lamborghini thì ghê gớm lắm chắc? Anh nói muốn đưa cô đi đâu thì cô phải đi theo anh hay sao?

Trong lòng thầm rủa xả một lượt, nhưng ai bảo cô là phụ nữ, sức lực không bằng đàn ông. Cô thực sự rất không muốn thừa nhận rằng ban nãy cô bị Hà Niệm Sâm xách cổ đi như xách gà con vậy.

Chiếc xe vừa đến bệnh viện thì đã có bác sĩ đứng chờ ở cổng, ban nãy Hà Niệm Sâm ngồi trên xe gọi điện, không biết là gọi cho ai.

Mặc Tô theo sau anh, chỉ thấy bác sĩ kia càng nhìn càng thấy quen, lúc đi ngang hành lang nhìn thấy tấm hình dán trên bảng tuyên truyền cao nhất, cô mới sực nhớ người này chính là viện trưởng của bệnh viện này.

Khám vết thương nhỏ thôi mà phải phiền cả viện trưởng đại nhân đích thân đến, cô sẽ bị tổn thọ mất.

Nên khi viện trưởng đích thân khám cho cô, tuy không tình nguyện nhưng cô vẫn lặng im, mặc cho viện trưởng kiểm tra.

Thực ra vết thương này không hợp để đến bệnh viện khám, có người nào bị thương ở cổ đâu? Vết bóp cổ rõ ràng kia sẽ khiến người ta nghĩ rằng không phải chính mình bóp thì là bị người khác bóp. Tự bóp cổ chẳng phải là tự sát không thành sao? Bị người ta bóp cổ thì chính là mưu sát không thành rồi? Tóm lại dù nói thế nào cũng sẽ khiến người ta tưởng tượng nhiều chuyện.

Đến khi viện trưởng bôi thuốc, ra ngoài rồi, Mặc Tô mới nghe ông ta nói với Hà Niệm Sâm về sâu xa: "Hai người yêu nhau thì thoảng cái nhau cũng chẳng sao, nhưng đừng làm chuyện này. Lỡ sức lực dùng sai chỗ thì chẳng phải hối hận cả đời à?"

Mặc Tô đứng cạnh nghe mà mồ hôi lạnh đầm đìa.

Còn Hà Niệm Sâm chẳng nói câu nào.

Ra khỏi bệnh viện, ngồi trong chiếc xe nổi bật kia, Mặc Tô hỏi anh: "Ban nãy sao anh không giải thích?"

Đáp lại cô là giọng nói bình thản của Niệm Sâm: "Có gì mà phải giải thích?"

"..."

Lát sau, anh lại lấy điện thoại gọi cho trợ lý, đại khái nói là dọn dẹp nhà cửa gì đó. Mặc Tô vì lời nói trước đó của anh mà buồn bực quay đầu sang bên, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Im lặng một lúc, Mặc Tô mới nhận thấy con đường này xa lạ, vội hỏi: "Anh đang đưa tôi đi đâu?"

"Về nhà."

"Nhà tôi không phải đường này."

"Về nhà tôi."

"Tôi không đi."

Anh hừ khê, vẫn tiếp tục lái xe như bay.

Mặc Tô cuống lên, "Anh đưa tôi đến nhà anh làm gì?" Cô vẫn chưa quên bạn gái anh hình như mấy hôm nay mới về.

"Em muốn làm gì thì làm nấy."

Anh đáp một câu khiến cô câm nín, chiếc xe đánh một vòng rồi dừng trước một căn biệt thự cực lớn.

Trước đó anh gọi điện báo Tiểu Sánh tìm người đến dọn dẹp nhà, thực tế là căn biệt thự này hiếm khi anh tới, mỗi ngày đều có người chuyên đến dọn dẹp, chìa khóa của Niệm Sâm không mang theo, còn một chìa giao cho Tiểu Sánh quản lý, nên cô ấy đến đây là để đưa chìa khóa.

Nhưng nói thật là khi đứng ở cổng biệt thự nhìn thấy Niệm Sâm và Mặc Tô xuất hiện, quả thực đã khiến Tiểu Sánh sững sốt một phen.

Nhận được điện thoại của chủ tịch Hà, cô liền cuống cuống chạy tới, nhưng không ngờ... Cô sững sốt nhìn chủ tịch Hà dùng tư thế lôi kéo Mặc Tô đến đây, miệng không kiềm chế được há ra thành hình chữ O. Đoán ra tổng giám đốc đến biệt thự chắc chắn là có đưa theo phụ nữ, nhưng không ngờ lại là Mặc Tô với vẻ mặt miễn cưỡng, chỉ muốn vùi mặt vào chỗ nào đó.

Cô vô thức quan sát Mặc Tô với vết hằn đỏ trên cổ, thầm nghĩ: "Trời! Tổng giám đốc chắc không làm gì người ta rồi đó chứ?"

Niệm Sâm vốn tâm trạng không tốt, dưới sự phản kháng của Mặc Tô, sắc mặt anh càng âm u, đôi mắt đẹp liếc qua Tiểu Sánh, nói: "Mở cửa."

"Vâng!" Tiểu Sánh vội nghe lệnh, mở cửa, tay cầm chìa khóa cũng run bắn lên.

Lôi Mặc Tô vào nhà, ném lên sofa, con giận cố kiềm chế của Mặc Tô cuối cùng bùng phát: "Hà Niệm Sâm, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Tiểu Sánh đứng cạnh thềm giờ ngón cái. Đồng đại tiểu thư thật dũng cảm, dám to tiếng gọi tên tổng giám đốc chúng ta. Phải biết là từ lúc cô đến ANI làm việc đến nay vẫn chưa nghe ai dám gọi đại danh cả họ lẫn tên của tổng giám đốc!

Niệm Sâm lạnh lùng nhìn cô, nói: "Tôi muốn em ngoan ngoãn ở lại đây, không được quay về."

"Anh dựa vào đâu?"

"Dựa vào việc tôi sắp bán chung cư của em ngay bây giờ!"

Shit! Mặc Tô thầm chửi thề trong bụng, cái tên làm nghề địa ốc này! Bao nhiêu nhà anh ta không bán mà lại nhắm chung cư của mình chứ.

"Hà tiên sinh, căn nhà đó hình như là của tôi, anh có quyền gì mà đòi bán?"

Anh cười lạnh: "Em cứ thử mà xem!"

"..." Mặc Tô tức đến nghiến răng, thế mà không nói nổi câu nào. Hà Niệm Sâm anh có quyền có thế, muốn bán gì mà chẳng được? Chỉ cần động đây một ngón tay, thì người toàn thành phố G đều tranh nhau mang tiền mặt đến mua căn chung cư đó, còn điều cô có thể làm chỉ là buồn bực ngồi một bên mà tức tối.

Đừng thấy Niệm Sâm luôn tỏ ra bình thản, thực tế thì trong lòng anh cũng tức tối. Còn tức cái gì thì ngay cả anh cũng thấy lạ kỳ, dù sao anh cũng rất ngứa mắt căn hộ kia của cô.

Thế mới nói, đại thiếu gia nếu chương mất cái gì thì hậu quả rất nghiêm trọng!

Đại thiếu gia chương mất cái gì thì cái đó hẳn không phải thứ tốt đẹp, không tốt thì phải hủy diệt! Không hủy diệt thì phải bán! Bán rồi thì đại thiếu gia mới thấy vui! Mới nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Nếu không yêu tôi, thì đừng chọc vào tôi

Hà Niệm Sâm nói gió là gió, nói mưa là mưa, chiều hôm đó đã bảo người đến dọn dẹp từng món đồ trong chung cư của Mặc Tô, dọn rất tỉ mỉ, từ lớn là quần áo, đến nhỏ là cái khung hình đặt đầu giường, và cả Dior không nghe lời nữa. Chỉ thiếu nước dọn cả căn chung cư đó tới đây. Khi các nhân viên rất tận tình bày ra tất cả những thứ đồ được dọn dẹp mang tới đây, Mặc Tô cuối cùng không nhịn được, nói: "Đề tôi làm."

Căn biệt thự này rất lớn, trên và dưới lầu đều có rất nhiều phòng, Mặc Tô chọn căn phòng ở góc trong cùng trên lầu, không lớn lắm, chỉ vì nó cách căn phòng ngủ của Hà Niệm Sâm xa nhất.

Biệt thự tuy lớn nhưng không có quần gia, bảo mẫu như trong phim, Hà Niệm Sâm ra ngoài rồi mãi không về. Mặc Tô dọn dẹp cả buổi chiều mới sắp xếp xong đồ đạc.

Dior hình như rất xa lạ với môi trường này, sợ hãi đến mức cô đi đâu là nó ngoan ngoãn nằm đó, cô vừa đi là nó bật dậy nhanh chóng, lẻo đẻo theo sau cô. Mặc Tô cảm thấy vừa buồn cười vừa thương xót, xoa xoa đầu nó, nhìn nó bị lông dài che mắt, trước đây nhìn kiểu gì cũng thấy gian manh, bây giờ lại thấy thân thiết và hồn hậu.

"Bảo bối à, sau này chúng ta có thể sẽ tạm ở lại đây." Cô quỳ xuống, nghiêm túc nói với nó: "Nhưng mày không được thân thiết quá với họ Hà kia nhé? Mày phải làm tròn trách nhiệm của chó, bảo vệ sự an toàn của chủ nhân, khi anh ta sắp làm gì bậy bạ với chủ nhân của mày, hãy xông tới cắn anh ta nghe chưa!"

Dior liếc nhìn cô, chẳng buồn sủa một tiếng, chỉ mệt mỏi nằm bò ra đất, gục đầu xuống.

"Này! Sao lại là thái độ đó hả!" Mặc Tô trừng mắt với nó, trước đây cũng thế, mỗi lần bảo nó làm chuyện xấu là nó lại tỏ thái độ đó, như thể ép nó tự sát vậy, cô tức tối vỗ đầu nó, si nhục: "Đừng là nuôi mày lớn thế này lãng phí quá! Chẳng chịu nghe lời gì cả!"

Dior nằm bò trên sàn, cụp mắt xuống không thèm ngẩng lên, Mặc Tô xoa đầu nó rồi sực nhớ ra phải đem quần áo bẩn đến chỗ máy giặt.

Đứng dậy, vừa quay lại thì bị bóng người đứng ở đầu cầu thang làm cho giật bắn mình, đến khi nhìn rõ mới nhận ra là Hà Niệm Sâm không rõ đã đứng đó bao lâu, anh dựa tường, hai tay khoanh lại, dáng vẻ nho nhã và lười nhác, cứ như đã đứng đó rất lâu rồi.

Mặc Tô bất giác đỏ mặt, nhớ lại những lời cô vừa nói, cũng không biết anh đã nghe được gì.

"Anh đến từ bao giờ vậy?" Cô lúng túng hỏi.

"Em muốn tới đến lúc nào?" Anh hỏi ngược lại.

"Hình như là tôi hỏi anh trước mà."

"Lúc em bắt đầu nói chuyện với con chó là tôi đã lên lầu rồi." Anh nói, "Lúc em bảo chó cắn tôi là tôi đã đứng ở đây rồi."

Mặt cô càng đỏ hơn, rõ ràng là chột dạ nhưng còn to giọng chỉ trích anh: "Con người anh thật là... đi cũng không có tiếng động vậy? Nếu sau này còn thế, tôi sẽ bị anh dọa cho thành bệnh thì làm sao?... Tôi thấy tôi vẫn nên dọn về kia thì tốt hơn."

"Đừng mơ." Anh nói: "Tôi đã bắt đầu rao bán rồi."

"Nhanh thế à?" Mặc Tô tròn mắt: "Tôi còn chưa đồng ý, sao anh có thể làm thế?"

"Nếu không thì sao? Em muốn giữ căn nhà đó, cả đời không bước ra khỏi cái bóng của Viên Mộ Tây?"

Mặc Tô ngẩn người, không biết nên trả lời thế nào.

Anh nói muốn bán chung cư của cô là do điều này?

"Không liên quan đến anh ấy, đó là nhà của tôi, có phải của anh ấy đâu." Cô khề làu bàu.

"Không xử lý những thứ liên quan đến quá khứ thì em sẽ không thể thoát ly quan hệ hoàn toàn với anh ta. Ngày mai tôi sẽ bảo người vứt hết quần áo cũ của em, xấu chết được."

"Xấu chỗ nào chứ!" Mặc Tô sắp phát điên: "Con người anh đừng bá đạo quá như vậy được không? Tôi và anh có quan hệ gì, anh có quyền gì quản tôi? Tôi nói nhé, tôi chẳng qua là lười bảo người ta dọn về lại nên mới tạm ở lại đây. Anh đừng được nước lấn tới!"

"Tôi thích được nước lấn tới đấy." Anh bỗng tiến lên một bước, đôi mắt đen rất đẹp nheo lại, có vẻ mờ ám khó tả, "Em tưởng em đến đây rồi thì còn quay về được à? Chỉ là một căn chung cư thôi, em đang quyến luyến cái gì?"

"Ha! Thế nào gọi là chẳng qua chỉ là một căn chung cư? Đại thiếu gia lắm tiền quyền thế như anh phải biết thế giới này có rất nhiều người vì không có nhà trong thành phố, phải đi thuê đi mướn, suốt ngày chen chúc trên tàu điện ngầm không? Anh bán nhà rồi, sau này tôi ở đâu? Tôi không có tự tin, cũng chẳng nhiều tiền để mà độc lập mua lại một căn nhà khác."

"Em không cần mua, ở đây, em muốn ở bao lâu cũng chẳng có ai đuổi em."

Cô giận quá phì cười: "Thế tôi là gì? Một cô nhân tình anh bao nuôi hả? Xin lỗi, tôi không tự tin về dung nhan của mình để chịu trách nhiệm vai diễn nặng ký đó."

"Không ai xem em là tình nhân của tôi cả." Anh nói, "Đúng là em không thích hợp đóng vai đó, nên đừng nghĩ nhiều."

Cô nhìn anh, ánh mắt nghiêm túc: "Thế tại sao anh còn giữ tôi ở lại nhà anh? Nếu anh thực sự không có chút cảm giác gì thì tại sao lại phối hợp với tôi làm nhiều việc như vậy? Đừng nói Viên Mộ Tây, ngay cả chính tôi cũng bị anh diễn đến mức tưởng tôi và anh có gì đó thật. Nếu chỉ là phối hợp với tôi, anh không cần phải diễn sâu như vậy chứ? Đừng nói những lời như anh thấy chướng mắt, tôi tin tổng giám đốc ANI không thể rảnh rỗi đi quản tình yêu của người khác."

Nói xong một tràng, Niệm Sâm không trả lời cô ngay.

Ánh mắt anh vẫn bình thản, gương mặt tuấn tú không chút cảm xúc, vẫn kiêu cao sâu khó đoán, khiến bất cứ ai cũng không hiểu được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Mãi sau, anh mới chậm rãi nói: "Em hy vọng tôi giải thích thế nào? Tôi đã yêu em rồi? Mong muốn của em là năm chữ đó đúng không?"

Mặc Tô cắn môi, im lặng.

Anh lạnh lùng nhìn cô, rồi lẳng lặng quay lưng đi về phía phòng ngủ.

Khi bước chân anh sắp vào trong phòng, giọng nói trầm ngâm của Mặc Tô chậm rãi vang lên: "Nếu không yêu tôi, thì đừng chọc vào tôi. Tôi rất mệt, không chơi nổi trò chơi tình ái."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đúng là người đàn ông tính tình kỳ quặc!

Hôm sau lúc Mặc Tô đi làm đã tưởng cả công ty sẽ đồn đại tin hôm qua cô bị Hà Niệm Sâm kéo đến biệt thự rồi. Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng không ngờ cô lại an nhiên sống qua một ngày, bình thường thế nào thì hôm nay vẫn vậy, ngay cả một ánh mắt kỳ quặc của người khác cũng không có.

Về sau nghĩ lại, có lẽ là Tiểu Sánh không hề nói chuyện này ra. Trong ấn tượng của cô, Tiểu Sánh đơn thuần hơn những quản lý khác trong công ty, sẽ không nói bậy sau lưng người khác, cũng không thích tám chuyện thiên hạ.

Suốt một ngày, cô không thấy bóng Hà Niệm Sâm đâu, hôm nay anh bay đến thành phố khác để công tác, buổi tối mới về, bên cạnh chỉ đưa theo Tiểu Sánh.

Buổi chiều tan sở, cô theo thói quen về cuối cùng, vừa ra khỏi văn phòng, như sực nhớ điều gì, cô do dự một lúc rồi quay về văn phòng.

Đặt túi xuống, cô nhìn xung quanh thấy không có ai, mới rón rén đi vào văn phòng Hà Niệm Sâm.

Trong văn phòng vì bầu trời bên ngoài xám xịt mà bên trong cũng trở nên trống trải và u ám.

Mặc Tô đến cạnh bàn làm việc của anh, nhìn quanh một vòng cũng không thấy thứ cô muốn thấy.

Tường mình hoa mắt, lại tìm kỹ một lượt, đáp án vẫn khiến cô thất vọng. Thực ra thứ cô muốn tìm khá to, nếu đặt trên bàn thì sẽ nhìn thấy ngay.

Nên... anh vẫn chưa coi mở về chuyện đó? Mặc Tô ủ rũ nghĩ, nếu không làm sao anh vẫn không dùng khung ảnh cô tặng chứ?

"Đúng là người đàn ông tính tình kỳ quặc!" Cô không nhịn được nói khẽ.

Lén lút đi vào, tức tối trở ra. Nhẹ nhàng đóng cửa và quay người lại, bất ngờ xuất hiện một bóng người khiến cô giật bản mình.

"Á!" Cô hét lên một tiếng theo phản xạ, người kia cũng không nói gì, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn cô.

Mặc Tô thấy tim mình đập mạnh, tò mò quan sát người đó, là phụ nữ, không, phải nói là một nữ sinh mới đúng, cô ta ăn mặc trông rất giống một sinh viên đại học chưa tốt nghiệp. Áo len trắng rộng, mái tóc đen xõa dài trên vai, ngũ quan thanh tú sạch sẽ, trông vô cùng có khí chất. Trong thời đại mỹ nữ nhiều vô số kể này, ngoại hình của cô ta chắc được coi là dạng trào lưu thanh thuần.

"Cô là... cô Tiêu?" Mãi sau, Mặc Tô mới hỏi.

Tiêu Tiêu không ngờ cô lại đoán ra thân phận của mình, trên gương mặt vốn lạnh lùng có chút ngạc nhiên: "Sao chị biết?"

Mặc Tô lúc này mới thấy yên lòng, đầu óc bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, gương mặt lập tức quay về dạng công thức hóa nhưng có chút tình cảm riêng tư, "Nhìn khí chất của cô Tiêu là nhận ra, người xứng với chủ tịch Hà là một cô gái có điều kiện rất tốt rồi. Với sắc đẹp và khí chất của cô Tiêu, trong đám đông tìm được mấy người, nên tôi nghĩ chắc hẳn cô là bạn gái chủ tịch Hà rồi, đúng không?"

Có cô gái nào không hư vinh? Có cô gái nào không thích nghe những lời khen ngợi? Tiêu Tiêu nghe vậy, tâm trạng vốn không vui lập tức trở nên phơi phới, khóe môi nở nụ cười, nói: "Rất tốt! Xem ra trợ lý mới lần này của Sâm rất khéo ăn nói, tôi quyết định bắt đầu thích chị rồi!" Vừa nói vừa như một cô bé kéo tay Mặc Tô, về mặt "sau này chúng ta sẽ là bạn tốt".

Mặc Tô thầm toát mồ hôi lạnh, cô chỉ là đoán ra thân phận cô ta mà thôi, có cần nhiệt tình thế không? Nhiệt tình quá sẽ khiến cô lúng túng mất.

Lúc cô đang nghĩ như vậy thì Tiêu Tiêu đã lên tiếng: "Tôi biết chị tên Đồng Mặc Tô đúng không? Cái tên của chị thật mang lại cảm giác trưởng thành, tôi còn tưởng chị là một nữ yêu tinh chín chắn nữa đó! Giống như cái cô trợ lý Cao kia suốt ngày mặc đồng phục hở ngực để cám dỗ Sâm!"

Trợ lý Cao mà cô ta nói chính là cô trợ lý rất không phục Mặc Tô được tổng giám đốc đích thân phỏng vấn, cô biết là cô ta ghét mình, vì ngay cả lúc cô ta nói chuyện với cô cũng bằng giọng điệu ra lệnh.

"Tên là do cha mẹ đặt, tôi cũng chịu thôi." Cô cười gượng, khóe môi giật giật. Thực ra chính cô cũng rất thích tên của mình.

"Tôi biết. Giống như tôi tên Tiêu Tiêu, tôi luôn không thích cái tên này, cứ như mãi mãi không thể trưởng thành nổi."

"Không thể trưởng thành cũng rất tốt, luôn trẻ trung, cô Tiêu độ tuổi hiện giờ là tuổi mà rất nhiều người muốn quay trở lại đó!"

"Chẳng tốt tí nào!" Cô ta buông tay cô ra, về mặt ủ rũ, "Tôi nghe người ta nói đàn ông đều thích dạng phụ nữ gợi cảm, chín chắn, ngực to mông cũng to. Chị nhìn tôi không ngực không mông cũng chẳng quyến rũ, tôi rất lo một ngày nào đó Sâm sẽ không cần tôi nữa."

Mặc Tô cười khan, "Cô Tiêu, cô nghĩ nhiều rồi."

"Không phải đâu!" Cô ta nhảy nhồm lên, chạy đến trước mặt Mặc Tô, chòm sát lại gần cô: "Chị nói tôi biết đi, bên cạnh Sâm có người phụ nữ khác không?"

Mặc Tô toát mồ hôi lạnh: "Cái này... tôi cũng không biết..."

"Sao chị lại không biết! Chị chẳng phải trợ lý riêng của Niệm Sâm sao?"

"Nhưng... tôi mới đến chưa tới mười ngày."

"Nói cũng phải!" Cô ta buông cô ra, về suy tư, "Thế chị nói xem, mấy hôm nay chị có nhìn thấy người phụ nữ kỳ quặc ra vào văn phòng Sâm không?"

"Người phụ nữ kỳ quặc?"

"Chính là dạng phụ nữ không giống đi làm, mặc rất gợi cảm, để tóc xoắn dài." Chưa đợi Mặc Tô nói gì, cô nàng lại bổ sung: "Những người phụ nữ mà phim hay chiếu như vậy đều là bồ nhí."

"Không có." Mặc Tô thành thật trả lời: "Mấy hôm nay chủ tịch Hà không mấy có mặt ở văn phòng..."

"Thế hả, nhưng anh ấy cũng không về nhà." Tiêu Tiêu nghi hoặc: "Liệu anh ấy có đi gặp tình nhân không nhỉ?"

Mặc Tô cảm thấy đầu choáng váng, cô không thể nào nghĩ ra bạn gái của Hà Niệm Sâm lại là kiểu nữ sinh ngây thơ, chẳng biết gì thế này. Đúng là cô có thiện cảm với cô ta, nhưng ngắt mối quan hệ mờ ám giữa cô và anh, nên cô không muốn dính líu gì nhiều, chỉ có thể ra sức an ủi để cô ta mau về sớm.

"Không đâu, bên cạnh chủ tịch Hà không có ai cả, anh ấy không ở văn phòng là do đi gặp khách hàng, cô biết tổng giám đốc công ty lớn là rất bận mà, sao có thể rảnh rỗi đi tìm phụ nữ khác được? Nên cô Tiêu cứ yên tâm đi. Nếu không có việc gì, muộn quá rồi, cô không về nhà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Âm mưu

Không ngờ Tiêu Tiêu lại nói một câu khiến Mặc Tô chóng mặt: "Về nhà làm gì! Tôi để để rú chị đi ăn mà."

Mặc Tô cười ha ha: "Cô mời tôi ăn?"

"Ừ." Cô ta nói, "Khó khăn lắm Sâm hôm nay đi công tác, tôi mới lén chạy tới công ty, hơn nữa muốn không bị ai phát hiện thì chỉ có thể đến giờ này. Nếu không mấy cái miệng nhiều chuyện kia sẽ mách với Sâm, Sâm ghét nhất là tôi đến công ty làm phiền anh ấy. Nên..." Cô ta quay sang hỏi Mặc Tô: "Thư ký Đồng chắc không phải người lắm mồm chứ?"

Mặc Tô toát mồ hôi lạnh: "Tôi không nói đâu, yên tâm."

"Thế thì tốt." Cô ta kéo tay Mặc Tô ra ngoài, "Thế thì chúng ta cùng đi ăn nhé."

Mặc Tô vội từ chối: "Không cần đâu, cô Tiêu, tôi..."

Cô chưa dứt lời thì thấy mắt Tiêu Tiêu đỏ hoe, trông có vẻ sắp khóc tới nơi, "Chị từ chối tôi! Chị ghét đi ăn cùng tôi hả?"

Mặc Tô đau đầu: "Không, tôi không có ý đó..."

"Thế thì đi thôi!" Cô nàng chuyển sang cười tươi, hi hi ha ha kéo cô ra ngoài.

Có thượng đế chứng giám, nếu cô biết cảm xúc nhỏ nhoi của cô hôm nay khiến cô gặp phải bạn gái của Hà Niệm Sâm, cô nhất định sẽ tan sò ra về đúng giờ!

Tiêu Tiêu kéo Mặc Tô ra khỏi cổng công ty, cô nhìn thấy một chiếc Lamborghini tím sáng chói đậu ở cổng, màu sắc rực rỡ và nổi bật đó khiến những người qua đường phải ngoái lại nhìn, còn có người lấy điện thoại ra chụp hình.

Đối với những ánh mắt hâm mộ kia, Tiêu Tiêu chẳng hề cảm thấy gì, gọi Mặc Tô lên xe rồi tự ngồi vào ghế lái, khởi động, đạp chân ga, chiếc xe lao nhanh ra đường.

"Chiếc xe này là quà lễ Tình nhân Sâm tặng tôi năm nay, anh ấy cũng có một chiếc màu đỏ, hình dáng y hệt xe tôi."

Bên tai là tiếng nói vui vẻ của cô ta. Mặc Tô thầm cảm thán, thường dân như cô vào ngày lễ Tình nhân nhiều nhất cũng chỉ nhận được bó hoa hồng mấy chục tệ, người lắm tiền mừng lễ Tình nhân thì tặng xe cả hơn triệu tệ? Có cần hoang phí thế không?

Mặc Tô không hề nghĩ rằng nơi mà Tiêu Tiêu đưa cô tới ăn lại là Tại Thủy Nhất Phương.

Hai người ăn com thôi, có cần đến nơi cao cấp thế không?

Đúng lúc Tiêu Tiêu ngừng xe, Mặc Tô hỏi: "cô Tiêu, chúng ta có thể đổi chỗ khác không?"

Cô ta nghi hoặc: "Sao vậy? Chị không thích nơi này hả? Hay là chê nơi này không đủ tốt?"

"Tôi không có ý đó..." Cô nói, "Chỉ là ăn bữa com, không cần cô Tiêu tốn kém như vậy."

"Có gì mà tốn kém chứ." Cô nàng nói, "Tôi ở G thì chỉ quen ăn chỗ này. Chị không biết đâu... tôi và Sâm dạ dày đều kém, nên không thể ăn món quá rẻ tiền. Tôi không phải là có thành kiến gì, con người tôi rất khách quan, chỉ nói sự thật thôi."

Mặc Tô "ừm" một tiếng, không nói gì.

Mặc Tô trước đây luôn cảm thấy cô và Viên Mộ Tây cách nhau một khoảng rất xa, gia đình anh giàu có, mỗi lần đi ăn đều rất kén chọn quán ăn và món ăn, không giống cô, món gì cũng ăn được. Cảm giác được khoảng cách giữa con người với con người là một chuyện rất bức mình, rõ ràng mọi người đều cùng là một loài sinh vật, thế mà vì hoàn cảnh gia đình tốt mà quyết định hai người một là đẳng cấp cao, người kia là đẳng cấp thấp.

Tiêu Tiêu nhìn Mặc Tô, thấy cô im lặng thì hỏi: "Sao vậy? Chị không vui hả?"

"Hả?" Mặc Tô ngẩng lên, thấy cô nàng đang nhìn mình về dò xét thì cười nhạt: "Không có gì."

"Vậy chúng ta vào trong đi!" Nói xong nhảy từ trong ra, kéo Mặc Tô vào trong khách sạn.

Có thể nhận ra phục vụ khách sạn rất quen thuộc với cô nàng, thấy cô ta đến là lễ phép chào: "cô Tiêu, chỗ cô đặt trước ở bên này, xin hãy theo tôi!"

Được phục vụ dẫn đến một chỗ gần cửa sổ, chọn món xong, Mặc Tô ngẩng lên thì thấy Tiêu Tiêu đang chống cằm, đôi mắt đẹp nhìn cô chằm chằm.

Cô cười ngượng: "Cô Tiêu đang nhìn gì thế?"

"Nhìn chị..." Cô nàng không hề che giấu, "Tôi nghe nói chị là trợ lý mà Sâm đích thân phỏng vấn?"

Mặc Tô ngẩn người, thăm thò dài, xem ra chuyện này không chỉ bị công ty đồn đại thành "giai thoại", mà ngay cả bạn gái Hà Niệm Sâm cũng biết rồi, chắc hẳn mỗi gia đình của nhân viên công ty cũng đều biết chẳng?

Cô bất đắc dĩ cảm thán, sức mạnh nhiều chuyện của nhân loại đúng là vô cùng.

"Có thể kể chị và Sâm quen biết thế nào không?" Cô còn chưa trả lời, đối phương đã thêm một câu.

Trong lòng đại khái cũng đoán ra nguyên nhân cô nàng "đặc biệt" mời mình ăn, Mặc Tô cười nói, "Tôi và chủ tịch Hà quen nhau nhờ một vụ án, lúc đó tôi không làm việc ở công ty ANI mà là luật sư của một văn phòng luật. Về sau vì quan hệ riêng mà thôi việc, chắc do chủ tịch Hà thấy tình cảnh của tôi túng quẫn quá nên mới tốt bụng nhận tôi về làm việc."

Cô gắng sức miêu tả bản thân đáng thương, không muốn người kia ngờ vực quan hệ giữa cô và Hà Niệm Sâm nữa.

"Nhưng..." Cô nàng chậm rãi nói, "Sâm mà tôi quen không phải người nhiệt tình như vậy... Đặc biệt là với người xa lạ, anh ấy rất lạnh nhạt."

"Đúng thế." Mặc Tô cười khê, uống một ngụm nước lọc, không muốn nói quá nhiều.

Tiêu Tiêu cũng không hỏi tiếp, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết bị điều gì thu hút mà có vẻ rất tập trung.

Mặc Tô nhìn theo ánh mắt cô ta, thì thấy dưới bầu trời sập tối, mấy người mặc vest bước xuống xe, người đi đầu mặc vest đen, bước chân vững chãi, mắt anh nhìn thẳng phía trước, bên cạnh có người đàn ông hơi mập đang nói gì đó với anh, anh thì thoảng khê gật đầu, ừ một tiếng.

Vì bên ngoài ô cửa sổ lớn mà họ ngồi chính là khoảng sân rộng khi mới vào cổng, vị trí nổi bật như vậy, cho dù người đi đường không nhìn ngó quanh quất như anh cũng dễ dàng phát hiện ra họ.

Khi ánh mắt anh chạm vào ánh mắt Mặc Tô, cô thấy như bị anh niệm chú đứng hình, ngơ ngẩn nhìn anh, không thể nào định thần lại được. Ánh mắt anh vẫn lạnh nhạt, sau đó như nhìn người lạ, dời ánh mắt khỏi cô.

Mặc Tô quay lại, nhìn Tiêu Tiêu vẻ mặt bình tĩnh, hỏi: "Cô Tiêu đã biết chuyện này trước đó rồi?"

"Biết gì cơ?"

"Biết chủ tịch Hà cũng sẽ tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Bất ngờ

"Tôi không biết anh ấy sẽ tới đây." Tiêu Tiêu tỏ ra vô tội: "Tôi có phải trợ lý theo anh ấy 24/24 mà anh ấy chuyện gì cũng kể đâu." Nói xong cô ta lại khéo léo bảo: "Nhưng tôi biết Sâm cũng khá thích khung cảnh nơi này, tỷ lệ gặp anh ấy ở đây sẽ khá là lớn."

Mặc Tô lặng thinh, trong lòng đã xác định cô gái trước mặt không hề đơn giản như cô nghĩ. Nếu đổi lại cô là Hà Niệm Sâm, nhìn thấy cô đang ăn cùng bạn gái mình thì sẽ có cảm giác gì?

Một bữa cơm vô vị nhạt nhẽo, lúc về là Tiêu Tiêu đưa cô về, hỏi địa chỉ xong, cô mới sực nhớ hiện tại mình đang ở biệt thự của Niệm Sâm, làm sao trả lời đây?

Lúc cách trạm xe bus không xa, cô liền nói: "Cô Tiêu này, cô đưa tôi đến đây là được, tôi còn phải mua đồ, tạm thời không về nhà sớm."

Nói xong, cô sợ đại tiểu thư bướng bỉnh này sẽ đột ngột thốt ra câu "Thế chúng ta cùng đi mua sắm". Cũng may cô nàng không nói gì, nhún vai về bình thản: "Tốt thôi, vậy tôi đưa cô đến đây thôi nhé."

Mặc Tô vội vàng xuống xe, giống như trên xe có độc vậy.

Người ven đường đều bị chiếc Lamborghini tím thu hút, thấy cô xuống thì bao nhiêu cặp mắt đều chiếu vào cô. Mặc Tô chỉ thấy ngượng ngáp, vội vàng đi đến bên xe bus.

Lúc đứng đợi xe bus, loáng thoáng nghe thấy những người xung quanh bàn tán về cô:

"Sao có Lamborghini lại không ngồi, mà đòi đi xe bus nhỉ?"

"Mới nhìn cô ta ăn mặc thể kia đã biết không phải chủ xe đó rồi, có thể chỉ là bạn cô ta. Xã hội này giàu nghèo cách biệt quá, dân thường đều không thích qua lại với đại gia. Thực ra cũng không gọi là không thích, chỉ có điều ở cạnh người giàu sẽ cảm thấy mình tự ti hơn, cảm giác đó cực kỳ tệ, mỗi người đều có tự tôn mà..."

Xe đã tới, Mặc Tô lên xe, không còn nghe những lời dị nghị nữa.

Trên xe chỉ còn một chỗ ngồi, cô bước tới ngồi xuống, bên cạnh là một người ngoại quốc trông có vẻ giống học sinh, vác một túi du lịch lớn trên vai, tay đang cầm bản đồ nghiên cứu.

Mặc Tô ngồi đó, bỗng nhớ lại thời đại học của mình, trong những tháng ngày đơn thuần vô tư đó, cô thích người thiếu niên của mình, dù sinh hoạt phí ít ỏi nhưng mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Cô lúc đó chắc không bao giờ nghĩ rằng mình lại biến thành bộ dạng này chẳng? Cứ cảm thấy vận mệnh của mình tuy không huy hoàng bằng các ngôi sao, chí ít có thể kết hôn sinh con cùng chàng trai đầu tiên mình thích, sống một đời bình yên. Có lúc thượng đế nhỏ mọn như thế, ngay cả nguyện vọng nhỏ nhỏ của bạn cũng không nỡ cho.

"Chào cô." Bỗng một giọng nam cất lên làm cô ngưng dòng suy nghĩ.

Cô quay sang, nhìn thấy thiếu niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, nhìn cô vẻ lịch sự.

"Có chuyện gì không?" Cô hỏi.

"Tôi muốn hỏi cô có biết đại học S phải ngồi xe nào không?" Cậu ta chỉ vào đại học G trên bản đồ: "Hình như tôi lại ngồi nhầm xe rồi. Đây đã là chuyến xe thứ ba tôi nhầm lẫn."

Ngữ điệu cậu ta nói rất thú vị, giống như một người nước ngoài không mấy thông thuộc tiếng phổ thông, cao thấp không đồng đều, nói những từ phải cuộn lưỡi thì sẽ rất cuốn, ngữ điệu đó phối hợp với gương mặt đẹp trai của cậu ta, kiểu gì cũng thấy không hợp, nhưng lại khiến người ta muốn cười.

Mặc Tô bảo: "Đừng là cậu ngồi nhầm xe rồi, xe bus đến đại học G không phải hướng này."

Anh chàng kia thở dài, hàng lông mày rất đẹp nhăn lại: "Thành phố này phức tạp quá, đầu tôi sắp choáng rồi."

Mặc Tô chỉ buồn cười, hỏi: "Cậu là sinh viên đại học G hả?"

"Tôi không phải sinh viên đại học G." Cậu ta nói, "Tôi đến đại học G thăm bạn gái, cô ấy học thạc sĩ ở đó."

"Thế sao không để bạn gái cậu đi đón?"

"Tôi muốn mang lại niềm vui bất ngờ, ngày mai là sinh nhật cô ấy, tôi đặc biệt từ Pháp chạy sang đây."

Mặc Tô nhìn cậu ta buồn bực, trong lòng nghĩ gì cũng hiện lên mặt, rất đáng yêu. Xã hội bây giờ những chàng trai chung thủy như cậu ta rất hiếm có, người này còn là người Pháp, càng thu hút thiện cảm của cô hơn. Cô nói: "Trạm sau chúng ta xuống xe, tôi đưa cậu đến đại học G nhé."

"Thật không?" Mắt cậu ta sáng lên, vẻ mừng rỡ tràn ngập gương mặt.

"Ừ." Cô gật đầu, "Tôi tên Đồng Mặc Tô, cậu tên gì?"

"Cô có thể gọi tôi là Jack." Cậu ta nói, "Thuyền trưởng hải tặc, tôi rất thích anh ta."

Mặc Tô ngó người, mới nhớ ra người cậu ta nói là thuyền trưởng Jack về cặp mắt rất đậm, thông minh tuyệt đỉnh trong phim "Curop biển vùng Caribbe". Ban này không chú ý, giờ cô mới nhận ra túi du lịch cậu ta đeo trên vai, áo pull đang mặc đều liên quan đến vị thuyền trưởng đó.

Đúng là một chàng trai đáng yêu, cô thầm nghĩ.

Đưa Jack đến đại học G, Mặc Tô cũng tiện thể đi dạo trong sân trường, hoài niệm chuyện cũ. Năm đó những nơi từng đi qua với Viên Mộ Tây, ký ức vẫn còn nguyên vẹn, cảnh vật đều còn đó mà người thì đã xa rồi, bất giác khiến cô thấy cảm thương vô cùng.

Jack nói bạn gái cậu đang học thạc sĩ ở Học viện ngoại ngữ, hai người hẹn sau khi cô nàng học xong sẽ về Pháp kết hôn. Thực ra Jack có một nửa dòng máu là Trung Quốc, cũng tức là con lai, chỉ có điều huyết thống bên Pháp nhiều hơn, mới khiến người ta cảm thấy cậu không hề giống người Trung Quốc.

Cậu nói bạn gái là người Trung Quốc, hai người quen nhau ở Pháp, bạn gái cậu một mình đến Pháp du lịch bị lạc đường, trùng hợp gặp cậu, cậu dẫn đường cho cô gái đó và rồi có tình cảm với nhau.

Đúng là một quốc gia lãng mạn, như thế cũng có thể tạo ra một mối tình.

Mặc Tô nghĩ thế.

Hai người cùng đến tòa nhà ký túc của bạn gái cậu, Mặc Tô định ra về, vừa định nói thì thấy Jack nhìn chăm chăm phía trước vẻ khó tin, cô nhìn theo, thấy một cô gái Trung Quốc tóc vàng đang hôn một nam sinh nước ngoài. Vì khá xa nên Mặc Tô không nhìn rõ dung nhan cô ta, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, là một mỹ nữ!

Từ ánh mắt của Jack, Mặc Tô đã đoán ra cô gái kia chắc là bạn gái cậu ta, khi cô gái đó quay sang nhìn thấy Jack bên này, ánh mắt mơ màng dần chuyển sang sững sờ, sau đó lộ ra vẻ lúng túng và căng thẳng. Mặc Tô hoàn toàn hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hà Niệm Sâm... Buông tôi ra, tôi không muốn như vậy

Jack không nói gì, quay lưng định bỏ đi. Cô gái kia vội đuổi theo, kéo tay cậu ta ra sức gọi Jack, nghe em giải thích.

Thời đại này, yêu xa lúc nào cũng không chịu nổi cám dỗ và thử thách, con gái đã không còn truyền thống như xưa, nên trong tình hình bạn trai không biết, đã làm những chuyện gì đó, tưởng chỉ cần lên giấu là sẽ không sao. Nhưng khi đương sự phát hiện thì muốn hỏi hặn cũng không kịp.

Ra khỏi trường đại học G, Mặc Tô nhìn thiếu niên ban đầu đến đây với tràn đầy hy vọng, rồi cuối cùng thất vọng bỏ đi, bỗng nhớ lại bản thân từng ngốc nghếch, cũng từng làm những chuyện như vậy.

Đó là năm đầu tiên hai người quen nhau, cô mới quen đã bắt đầu tính đến sinh nhật Viên Mộ Tây, muốn cho anh một bất ngờ vào hôm đó. Nhưng hôm đó cô đợi anh cả một buổi tối dưới ký túc, lúc trời sáng anh mới cùng một cô gái quay về, hóa ra hôm đó lớp họ tổ chức đi du xuân, vì xảy ra chút chuyện nên cả lớp đều bị nhốt trên đảo, đến khuya mới về. Rất lâu về sau, Mặc Tô mới biết tất cả chuyện đó thực ra đều do cô gái kia tính toán, chỉ để chúc mừng sinh nhật Viên Mộ Tây, không cho anh và bạn gái mừng sinh nhật với nhau.

Tuy cả chuyện này Viên Mộ Tây không hề biết gì, nhưng Mặc Tô vẫn cảm thấy tủi thân lạ lùng.

Hóa ra, không chỉ có con gái mới thích làm chuyện ngốc nghếch.

Định thần lại, cô hỏi Jack bây giờ định thế nào. Jack nói về khách sạn trước, ngày mai sẽ về Pháp.

Mặc Tô cũng không nói gì, thầm biết trong lúc này điều cậu ta cần nhất là yên tĩnh một mình.

Tạm biệt nhau xong, Mặc Tô trở về nhà.

Từ đại học G về biệt thự của Niệm Sâm không xa lắm, đa phần những người làm tiền đều thích xây biệt thự ở những nơi ngoại ô khá hẻo lánh.

Cô xuống xe bus, đi bộ mấy bước là tới nơi.

Cả tòa nhà tối tăm đứng sau cây ngô đồng cực lớn, chứng tỏ bên trong không có ai.

Cô cầm chìa khóa mở cửa, tìm đèn ở bậc thềm để bật, bỗng một luồng khí nóng hơi ập tới, cô giật bản mình, tiếng hét lập tức bị nụ hôn bá đạo của anh nuốt mất.

Mùi rượu nồng nặc khiến cô choáng váng, nụ hôn ngang ngược quen thuộc kia khiến cô rất rõ là ai đã cưỡng hôn mình.

Rốt cuộc anh định làm gì? Lúc nào cũng hôn cô đột ngột, chưa từng muốn nghe cô giải thích, giống như cô là vật chuyên dụng của anh, muốn hôn là hôn, không muốn hôn thì vứt sang bên. Nghĩ đến chuyện đó, cơn giận không tên dâng lên, cô muốn giãy giụa nhưng lần này anh hôn quá cuồng nhiệt, so với những lần trước thì những lần đó chỉ là chuyện nhỏ.

Nụ hôn của anh dày đặc như một tấm lưới, thiên la địa võng cướp đoạt hơi thở của cô. Lưỡi của anh cuốn lên từng tác môi cô, khiêu khích tận cùng.

Anh vừa hôn vừa thò tay vào áo lót cô. Ra sức cưỡng bức trong sự phản kháng của cô, bàn tay to lớn phủ trên ngực cô, như để giải tỏa cơn giận, đầu tiên là xoa bóp, sau đó là dùng ngón tay bóp chặt lấy, vằn vò chậm rãi.

Môi anh rời cô ra, quay sang hôn xuống phía dưới, đầu tiên là cổ, lưu luyến một lúc sau mới di chuyển mục tiêu sang xương quai xanh.

Đúng lúc cô kinh hãi không biết phải làm sao thì anh đột ngột bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Anh ném cô lên giường, sau đó lập tức quỳ cạnh cô, kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, dùng cả vật trời tay cô lại, rồi dùng đầu kia của cả vật thất nút ở đầu giường.

Ánh mắt anh khóa chặt cô không chớp mắt, mặt cô lúc này đỏ bừng, đáng vẻ như bị anh hôn đến khuynh đảo chóng sinh.

Mặc Tô bị hành động này của anh làm cho sợ hãi cùng cực, lúc hoàn hồn mới nhận ra tay mình đã bị trói lại.

Cô nhìn vào mắt anh, cảm nhận mạnh mẽ trong ánh mắt say khướt của anh đang viết rõ ràng, cô là con mồi mà anh nhắm tới.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, một cơn lạnh buốt từ trong tim bỗng dâng lên.

Cô run rẩy nói: "Hà Niệm Sâm... buông tôi ra, tôi không muốn thế này."

Anh không quan tâm, cũng không biết là uống say đến mức nào, cánh tay dài của anh nửa ôm cô vào lòng, tay kia vuốt ve cơ thể cô, thương yêu, trìu mến, cùng lúc tay anh truyền đến cho cô hơi ấm của anh, còn có cả sự dịu dàng hiếm thấy ở anh.

"Hà Niệm Sâm..." Cô khẽ gọi, như sợ làm anh tỉnh lại.

Anh không nói gì, chỉ ôm chặt cô, nếu nói là ôm thì chỉ bằng nói là dùng đôi tay anh khóa chặt cô, sức mạnh đó gần như muốn bẻ gãy eo cô vậy.

Mặc Tô ngỡ anh hôm nay vì nhìn thấy cô cùng Tiêu Tiêu ăn cơm mới tức giận, nên nhỏ giọng giải thích: "Tôi và cô Tiêu chỉ là ăn cơm thôi... không có ý gì khác, anh đừng như vậy được không?"

Anh vẫn lặng thinh, chỉ ôm cô, càng lúc càng chặt.

Mặc Tô không hiểu Hà Niệm Sâm, chỉ biết anh là người cực kỳ cố chấp, chuyện mà anh muốn làm thì không ai ngăn cản được. Cô chưa từng thấy anh say rượu, cũng không biết Hà Niệm Sâm có một thói quen là lúc say thường không thích nói.

Anh ôm cô im lặng hồi lâu, trong mỗi giây mỗi phút dài đằng đặc này, Mặc Tô đều thấy run rẩy khiếp sợ, chỉ sợ anh làm gì mình.

Bên tai là hơi thở nóng hổi của anh, như một tấm thép nung nóng gõ vào tim cô.

Bỗng dưng, anh nhảy bật khỏi người cô, bắt đầu điên cuồng hôn cô, giằng kéo quần áo. Trong không khí yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng quần áo mình bị anh xé rách.

Mặc Tô thực sự sợ hãi, nhìn bộ dạng điên cuồng của anh, cô sợ tới mức phát khóc.

Anh hôn ngực cô, không hề dịu dàng, thậm chí còn cắn nơi nhạy cảm của cô, giống như có thù hận với cô vậy.

Anh ngược đãi đủ rồi mới bắt đầu thay đổi mục tiêu, hôn lên môi cô nhưng lại nếm thấy vị mặn, ngẩng lên thì thấy cô nằm bên dưới anh, nước mắt đầm đìa.

Cô cắn môi, hận thù nhìn anh, vẻ tức giận đó vẫn như lần đầu gặp nhau, ương bướng và quật cường.

"Đừng khóc." Anh khẽ nói bên tai cô.

Mặc Tô thấy rất tủi thân, nắc nhen: "Dậy đi, anh nặng quá. Anh ngồi dậy đi..."

Cơ thể cao lớn của anh đè lên cô, bất động, mãi sau mới nói: "Tôi nhìn thấy em ở cạnh một người đàn ông ngoại quốc, tôi rất tức giận."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Anh đang áy náy sao?

Mặc Tô ngớ ngời, mãi sau cũng không có khả năng tiêu hóa ý tứ của anh, đến khi hiểu ra thì càng không tin nổi.

Tên này đang... ghen sao?

"Này..." Cô khẽ gọi.

Người nằm đè cô không có phản ứng.

"Hà Niệm Sâm?"

"..."

Cô tưởng anh đang tức giận, trong lòng thầm buồn cười, lại cảm thấy người đàn ông này khi ghen tuông thật đáng yêu, cười và giải thích: "Người đó là tôi quen trên xe bus, người ta là sinh viên đó! Cậu ta đặc biệt từ Pháp về đây để chúc mừng sinh nhật bạn gái, anh hiểu lắm rồi!"

Anh không nói gì, đè trên người cô nặng nề.

Mãi sau, Mặc Tô mới nghe thấy hơi thở đều đều vắng tới.

Trong tình cảnh này anh lại cứ thế ngủ luôn!!!

Mặt trời hôm sau ló dạng, tay Mặc Tô bị trời đã mất hết cảm giác, quanh mũi toàn là hơi thở của anh, cô chưa từng biết Hà Niệm Sâm khi ngủ lại có thể duy trì một trạng thái suốt cả đêm như vậy.

Đây là lần thứ hai họ ngủ cùng nhau, vẫn là dạo đầu mãnh liệt, cuối cùng chẳng có gì xảy ra. Nhưng Mặc Tô luôn có một cảm giác kỳ quặc, cứ như giữa họ đã có gì đó vậy.

Lúc kim đồng hồ chỉ tới sáu giờ, cuối cùng trên người cũng có động tĩnh.

Khi Mặc Tô nhìn thấy Hà Niệm Sâm nhấc người lên khỏi cơ thể cô, theo lý thì người mới tỉnh dậy thường neho neho đôi mắt mơ màng, thần trí chưa tỉnh táo hẳn. Nhưng Hà Niệm Sâm vừa tỉnh lại, ánh mắt đã lạnh lẽo chiếu thẳng vào cô, hỏi: "Sao em lại ở đây?"

Mặc Tô vừa tức vừa buồn cười, anh tưởng cô chịu nằm đây mãi sao? Nếu không phải anh trói tay cô thì cô đã bỏ đi từ lâu.

Ánh mắt Niệm Sâm rất dễ dàng nhìn thấy tay cô bị trói ở đầu giường, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện vẻ hoang mang. Nhưng Mặc Tô thì lại nghĩ là anh giả bộ, nên hậm hực bảo: "Mau cởi trói cho tôi..."

Về oán hận trong giọng cô rất rõ ràng, Niệm Sâm nhanh chóng cởi trói, thấy chỗ cô bị trói đã hiện lên vết hằn đỏ, anh thăm rửa mấy câu, cũng không biết đang mắng ai, rồi nâng tay cô lên xoa bóp, rất nhẹ nhàng dịu dàng.

Mặc Tô tức tối muốn rút tay lại, nhưng động tác của anh nhanh hơn, kéo tay cô không buông, trong lúc giằng co đụng phải vết thương, đau tới mức cô muốn cắn người.

Xoa nắn một hồi, anh tìm trong phòng thuốc nước để bôi cho cô, còn khoa trương định băng bó lại, thấy động tác lóng ngóng vụng về đó, Mặc Tô dở cười dở mếu, "Được rồi, có phải vết thương gì lớn đâu, không cần băng lại."

Anh ngớ ra một lúc rồi rút tay lại, gương mặt không cảm xúc, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy giống đứa trẻ phạm lỗi. Mặc Tô vốn tức giận cả đêm nhưng lúc này không còn thấy gì nữa, bất giác cười bảo: "Anh đang áy náy hả?"

Niệm Sâm liếc nhìn cô, sau đó quan sát cô từ trên xuống dưới với ánh mắt không phục.

Mặc Tô nhìn theo mắt anh, mới thấy quần áo cô xộc xệch, cô vội vàng kéo tấm chăn lại bao lấy người, trừng nhìn người đàn ông đáng ghét kia.

Hà Niệm Sâm đã không còn rảnh để quan tâm đến cô, lặng lẽ đi vào nhà tắm. Rất nhanh, Mặc Tô nghe thấy tiếng nước chảy vọng ra.

Mặc Tô tự thấy vô vị, Hà Niệm Sâm mới ngủ dậy hình như lạnh nhạt hơn bình thường, cũng không biết có phải do tính nết anh vốn vậy hay không, nhưng anh tự tỉnh dậy mà? Cô có làm ồn đâu.

Khi cô đang trong phòng tắm rửa, thay đồ xong đi ra thì thấy Hà Niệm Sâm đang ở phòng khách. Anh mặc áo len xám, trang phục đơn giản, tay nghịch điện thoại. Thấy cô ra thì nói gọn: "Ăn đồ trên bàn đi."

Mặc Tô nhìn sơ qua, trên đó đã có sẵn bữa sáng, đương nhiên cô biết là không phải đại thiếu gia đích thân nấu rồi, nên cũng không hỏi nhiều. Mang tinh thần có thức ăn miễn phí, cô ngồi xuống chọn món quẩy và sữa đậu mình thích, ăn rất ngon lành.

Còn một miếng cuối thì thấy Niệm Sâm đã đứng dậy khỏi sofa, nói: "Đi thôi." Nói xong anh đi ra cửa.

Mặc Tô vội uống nốt ngụm cuối, chạy theo hỏi: "Đi đâu?"

"Công ty."

"Anh nói muốn tôi đi cùng anh đến công ty?" Anh nghĩ cô không muốn sống nữa sao?

"Nếu cô muốn đi trễ thì có thể tự đi."

Mặc Tô ngẩn người, nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám rưỡi!!! Cũng tức là cô bắt buộc phải có mặt ở công ty trong vòng nửa tiếng.

"Đi thôi." Mặc Tô không nói gì, động tác mang giày còn nhanh hơn cả anh, thấy anh đứng đó bất động còn nhắc anh: "Không phải anh nói muốn đưa tôi đến công ty sao? Mau lên."

Chiếc xe Niệm Sâm lái vẫn là Lamborghini sáng bóng kia. Ban đầu Mặc Tô không có cảm giác gì nhưng từ hôm qua Tiêu Tiêu nói rằng chiếc xe này và chiếc của anh là xe cặp, thì cô đã có cảm giác khó chịu kỳ lạ.

Đến công ty, Mặc Tô gần như dùng tốc độ tia chớp lao ra khỏi xe, rồi nhìn ngó quanh quất với vẻ mặt như ăn trộm, xem có bị phát hiện cô từ xe Niệm Sâm xuống hay không.

Cũng may đây là bãi đậu xe, người trong công ty rất ít khi tới đây. Cô xuống xe xong giả vờ bình tĩnh, đi về phía tòa nhà công ty.

Cả buổi sáng làm việc bình yên vô sự khiến Mặc Tô yên lòng ít nhiều, cô xưa nay rất ghét bị bàn tán dị nghị, đặc biệt là ở môi trường làm việc.

Nhưng quan trọng là vẫn chưa đến giờ nghỉ trưa, mà một bó hoa to đùng đã được mang tới văn phòng trợ lý tổng giám đốc, bó tay thực sự rất to, phải gần cả mét. Trước đây nghe người ta nói rằng tặng hoa là tầm thường, sinh mệnh bị cắt đứt, không hoàn mỹ gì đó.

Nhưng khi mọi người tặng hoa cho bạn, chỉ cần một bó rất nhỏ, thì đã có hiệu quả lắm rồi, huống hồ gì là một bó uất kim hương đỏ thắm lớn như vậy.

Vì là giờ làm việc nên mọi người đều kiểm chế, không vây quanh bàn tán, nhưng Mặc Tô vẫn cảm thấy rất ngại, sau khi nhìn kỹ thì chẳng thấy có thiệp gì cả, quan trọng nhất là hoa này không phải bị cắt ra, mà bên dưới còn có rễ nữa.

Chính cô cũng tò mò ai lại lãng mạn tặng cô hoa như vậy? Viên Mộ Tây chăng? Không thể! Với thái độ lạnh lùng của anh ta thì chính là quyết liệt, trừ phi là chuyện còn quan trọng hơn cả sinh mệnh anh ta, nếu không anh ta sẽ không bao giờ tìm cô.

Thế thì... lẽ nào là Hà Niệm Sâm?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mộc Tử Miêu

Cô đã nghĩ như vậy, tưởng Hà Niệm Sâm cuối cùng lương tâm cũng lên tiếng, nhớ lại tối qua một loạt hành động "cảm thú" đã làm với cô, nên mới sáng sớm tặng hoa cho cô để biểu thị ăn năn hối lỗi. Cô tưởng tặng hoa xong sẽ bày tỏ gì đó, cho dù ở văn phòng khó hành động thì chí ít cũng gọi điện báo cô một tiếng. Nhưng mãi đến chiều tan sở cũng không nghe anh nói gì, lúc anh từ văn phòng đi ra còn không buồn nhìn cô một cái.

Mặc Tô bất giác nghĩ đến lúc trưa, cô bị Tiểu Sánh kéo xuống bàn trà bên dưới tòa nhà công ty, bị thẩm vấn suốt một tiếng đồng hồ.

Tiểu Sánh nói ban sáng thấy cô lén lút từ xe Hà Niệm Sâm bước xuống, lúc đó bạn trai cô nàng cũng đưa đến công ty, vốn định gọi cô nhưng thấy về mặt cô như không muốn bị ai nhìn thấy, nên nghĩ lại đành thôi.

Nhưng trưa nay thấy cô to gan thân nhiên nhận bó hoa cực to như thế, dù là người phụ nữ không tò mò thì cũng sẽ phát huy tinh thần bà tám tiềm ẩn đã lâu trong người.

Tuy Mặc Tô thực sự không muốn nói gì về chuyện này, đặc biệt là đồng nghiệp trong công ty, nhưng đối với Tiểu Sánh thì cô không thấy phản cảm chút nào. Lại thêm lần trước cô nàng nhìn thấy toàn bộ quá trình Hà Niệm Sâm kéo cô đến nhà anh, thế mà không hề tiết lộ, điều đó càng làm tăng thêm thiện cảm của Mặc Tô dành cho cô nàng.

Nhưng tình hình hiện giờ bảo cô nói thế nào? Nếu nói bó hoa đó đúng là Hà Niệm Sâm tặng, thế thì cô chính là kẻ thứ ba rồi. Nếu không phải anh tặng, thì làm sao cô có thể tạo ra một người nào khác?

Thế nên cô đành cười trừ: "Tôi cũng không rõ là chuyện gì nữa, cô tha cho tôi đi, tôi thực sự không biết phải nói gì với cô nữa."

Tiểu Sánh nhìn bộ dạng cô như thế thì bĩu môi, "Không phải tôi bà tám, mà tôi chỉ muốn nhắc cô là chuyện tặng hoa này xảy ra trong văn phòng là quá bình thường, nhưng bó hoa của cô thì khoa trương quá. Phụ nữ đều có lòng đổ kị, cô nổi bật như vậy, người ta tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ thế nào chứ!"

"Ừ." Mặc Tô đương nhiên biết như vậy không tốt, nhưng hoa không phải do cô đòi người ta tặng, hơn nữa... "Tại sao cô lại cho rằng là chủ tịch Hà tặng?"

"Bó hoa to như thế phải tốn bao tiền chứ? Hơn nữa một số scandal của cô và chủ tịch Hà tôi đã tận mắt nhìn mấy lần rồi, không phải anh ấy thì còn là ai được?"

"Nhưng nói thật là người ta đều nói làm việc tốt không bằng lấy chồng tốt, nhìn tôi này, có sống có chết bán mạng cho Hà thiếu gia, cũng chỉ là trợ lý bình thường. Nhưng cô thì chỉ một lần gặp nhau mà áo gấm xông hương rồi còn gì."

Mặc Tô đang húp canh suýt thì phun ra, "Tôi và chủ tịch Hà không có gì cả, người ta đã có bạn gái rồi."

Tiểu Sánh hừ hừ rồi không nói gì nữa.

Câu chuyện đến đây là tạm dừng, xong xuôi Tiểu Sánh còn vỗ vai cô, dặn dò về ý nhị sâu xa: "Tuy chủ tịch Hà có bạn gái, nhưng hiện giờ xã hội này có đại gia nào mà không nắm thê bảy thiếp? Là chính cung thì chỉ có thể mắt nhắm mắt mở sống yên ổn thôi. Nên cô nhất định phải tóm chặt, tôi ở cạnh chủ tịch Hà bao năm rồi, hiếm khi nhìn thấy anh ấy chủ động theo đuổi phụ nữ. Ngay cả bạn gái anh ấy hiện giờ, đừng nói là một bó hoa to như thế, ngay cả một cọng cỏ cũng chưa từng tặng nữa là..."

Buổi chiều, Mặc Tô cứ bần khoản mãi.

Tình yêu của cô cũng bị kẻ thứ ba phá hoại, làm sao cô có thể là kẻ thứ ba được?

Hơn nữa Hà Niệm Sâm ngoài lúc lên con thần kinh sẽ hôn cô ra, hình như thực sự chưa từng biểu hiện thích cô, liệu cô có tự mình đa tình không?

Lỡ người tặng hoa không phải anh thì sao?

Lúc tan sở, Niệm Sâm ra khỏi văn phòng sớm hơn cô, cô ngồi ở bàn làm việc chờ đợi một lúc, vốn định gọi điện hỏi thăm anh, về sau lại muốn đổi mặt hỏi cho rõ. Nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại thì tại sao cô lại phải chủ động tìm anh chứ? Nói không chừng anh còn tưởng cô là người tùy tiện, chỉ cần một bó hoa là có thể dỗ dành được rồi.

Năm giờ, Mặc Tô không vội về mà loay quanh ở chỗ làm, lúc thì lên QQ khi thì lướt web v.v... Đến tận bảy giờ, qua giờ cao điểm rồi mới ôm hoa xuống lầu.

Tuy rằng cô đang tức tối chủ nhân "tình nghi" tặng hoa, nhưng bó hoa vô tội, hướng hồ lại quá đẹp, có sức sát thương cực lớn với phụ nữ, cô cũng sẽ không vì sự khó chịu nhất thời mà vứt nó đi.

Ôm một bó hoa to như thế đương nhiên không thể tiết kiệm tiền mà đi xe bus được, cô bắt taxi về thẳng nhà. Trong lòng tính toán, Hà Niệm Sâm lại nợ cô một món, cô vì hoa của anh mà mới xa xỉ bắt xe về nhà mà.

Đến cửa biệt thự, mới xuống xe thì thấy người đang dựa vào chiếc Lamborghini.

Mặc Tô thăm oán trong bụng, hóa ra người này tối nay không tiếp khách, nếu đã không có mà cũng không tiện thể đưa cô về nhà sao?

Cô đến trước mặt anh, anh cũng không nói gì, chỉ uể oải nhìn cô, giống như cô là một thứ không có trọng lượng vậy.

"Này, nếu đã rảnh rồi về nhà sớm thì sao không gọi tôi đi chung?"

"Không phải em thường sợ người ta biết mối quan hệ giữa tôi và em sao?"

"Nhưng buổi chiều ai cũng về rồi, chúng ta đi mượn một chút thì có ai biết đâu." Cô nói, "Anh không biết ôm bó hoa to thế này một lần sao? Tôi còn phải tốn tiền bắt taxi đó."

"Hoa?" Niệm Sâm liếc nhìn bó hoa lớn trong lòng cô: "Không ngờ cô Đồng có sức hấp dẫn quá. Nhưng chuyện khoe khoang sức hấp dẫn của bản thân ở công ty, tôi nghĩ là chỉ có người phụ nữ vô tri mới làm."

Mặc Tô ngó người, hỏi: "Anh có ý gì?"

"Đi làm ở công ty thì phải tỏ ra là đang làm việc, chuyện cá nhân tốt nhất đừng mang vào trong công việc, đạo lý này chắc cô Đồng không hiểu?"

"Đương nhiên là tôi biết, nhưng mà..." Mặc Tô nhún mày, nghi hoặc hỏi: "Bó hoa này không phải do anh tặng sao?"

"Tôi tặng á?" Niệm Sâm cười thành tiếng, anh đưa tay ngắt một nụ hoa, đùa nghịch trong tay, vẻ ung dung và nụ cười giễu cợt kia khiến Mặc Tô càng nghĩ ngợi.

"Lẽ nào hoa này... thực sự không phải anh tặng?" Cô dò hỏi lần nữa.

Nghe anh cười lạnh một tiếng, "Thế... cô tưởng bản thân cô quyến rũ đến mức nào mới khiến tôi chủ động tặng hoa cho cô?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bị thương chảy máu

Lời nói của anh tràn ngập sự mỉa mai, tức là nói Đồng Mặc Tô cô không đủ tư cách để Hà đại thiếu gia anh tặng hoa chẳng?

Mặc Tô bật cười, nói, "Thế thì xin lỗi, tôi hiểu lầm là Hà tổng tặng tôi là tôi không tự lượng sức mình. Nhưng tôi cũng thấy may là không phải Hà tổng tặng, giống như anh vừa nói, bó hoa này là minh chứng cho sức hấp dẫn của tôi, tôi nên vui mới đúng." Nói xong còn vẫy tay với anh, "Hiểu lầm được giải thích, tôi vào trước đây, không làm phiền Hà tổng đứng đây thưởng thức phong cảnh nữa."

Quay lưng đi, nụ cười của cô mất hút nơi khóe môi.

Tay ôm bó hoa như bị thứ gì đó chích đau, nếu nói không thất vọng thì giả tạo tới mức chính cô cũng không tin.

Niệm Sâm đứng tại chỗ nhìn cô kiêu ngạo ôm hoa vào trong, trong lòng bức bối, vẻ lạnh nhạt cũng bắt đầu mất đi, để lộ cảm xúc nguyên thủy.

Anh rửa khê rồi quay đi mở cửa xe, khởi động, lao vút đi.

Một nhân vật lớn như anh, tan sở xong chỉ lo tiếp khách không đủ thời gian, lo gì không có nơi tiêu sài? Đối với Hà Niệm Sâm, tuy khách khứa nhiều nhưng chỉ cần ra lệnh thì đều bị trợ lý chặn lại hết, cũng chẳng ai dám làm phiền anh.

Lái xe đến Khuynh Thành, anh chàng giữ cửa từ xa đã nhìn thấy chiếc Lamborghini rực rỡ, nhưng thấy một mình Hà Niệm Sâm xuống xe thì vội chạy vào thông báo ông chủ.

Ông chủ quán bar vẫn là người đàn ông mập mạp kia, lúc đi ra thì Niệm Sâm đã đến cửa, ông chủ vội chào hỏi: "Hà tổng, một mình à?"

"Ừ." Niệm Sâm đáp.

"Mời bên này."

Vẫn là vị trí cách biệt riêng tư của anh.

Quán bar hôm nay náo nhiệt lạ thường, DJ đang khuấy động không khí, ông chủ thấy Niệm Sâm cau mày thì giải thích: "Hôm nay là giới LGTB trong thành phố tổ chức tụ tập, nên sẽ high hơn bình thường, nếu anh thấy ồn ào, tôi có thể..."

"Không cần." Anh ta chưa nói xong đã bị Niệm Sâm cắt ngang. Một mình anh đi thẳng vào chỗ cũ, đối với sự huyên náo bên ngoài, trong này tuy cũng ồn nhưng đỡ hơn một chút.

Từ góc của anh có thể nhìn thấy trung tâm sàn nhảy, tình yêu đồng tính bị cấm kỵ như một vở vũ kịch đang trình diễn, từng cảnh từng cảnh đang diễn ra trước mặt anh.

Trước kia vào lúc này, bên ngoài đều có người canh chừng, không biết hôm nay thế nào mà lại để cho hai anh chàng "gay" vào trong. Hai người đều là trai đẹp nước ngoài, vừa cao vừa to, ánh mắt nhìn Niệm Sâm tràn đầy dục vọng giữa những người đồng tính với nhau.

Niệm Sâm không những thuộc dạng cực phẩm trai đẹp trong mắt phụ nữ, mà cũng thuộc dạng cực kỳ thu hút giới đồng tính. Có lúc anh để lộ vẻ đẹp nhu mì dịu dàng, sẽ khiến người khác khó mà rời mắt. Giống như một loại cây độc, đứng xa nhìn rất đẹp, mà lại gần thì càng mê đắm tới mức khó mà thở nổi.

Nhưng đúng lúc hai người đó sắp bao vây Hà Niệm Sâm thì từ đâu xuất hiện hai phục vụ vừa cao vừa cơ bắp ngăn lại, dùng tiếng Pháp rành rẽ bảo họ là người này họ không thể đụng tới được.

Tuy họ không cam tâm nhưng trong tình huống đó đành lùi thủi bỏ đi, một trong số đó trước khi đi còn không nhìn được quay lại nhìn, người đàn ông tóc đen kia vẫn bình thản uống loại nước màu đỏ trong ly, từ đầu chí cuối ngay cả mày mắt cũng chưa từng nhúc nhích.

Đến khi hai người kia quay lại sà n nhảy, không biết một trong hai người nói với người kia cái gì, người kia để lộ nụ cười tà ác, lúc nhìn về phía chỗ kia thì đã trống trải, chỉ còn lại ly nước màu đỏ, chứng minh ban nãy đúng là đã có người ở đó.

Đó là một sự cố, hoặc nên nói là có người tỉ mỉ vạch ra sự cố đó, trên đường Niệm Sâm lái xe về biệt thự, chiếc xe rời quán bar không xa, thì có hai chiếc xe màu trắng lái theo hướng đó, kẹp anh vào giữa, một trong hai chiếc chạy vòng ra phía sau, đâm mạnh vào thân xe.

Một lực đâm mạnh bất ngờ khiến người ta trở tay không kịp.

Niệm Sâm rùa khế, dường như biết lai lịch đối phương, nhưng gương mặt vẫn trấn tĩnh, đạp chân ga, nhanh nhẹn vượt qua chiếc xe kẻ bên, tiếng bánh xe nghiêng xuống mặt đường nghe nhức tai. Tuy đối phương bám chặt nhưng anh đang lái xe đua, vận tốc lại nhanh, thêm kỹ thuật lái xe tuyệt đỉnh, cuối cùng sau mấy con phố đã thành công vút bỏ chúng lại.

Chỉ có điều khi anh lái xe về biệt thự, chiếc Lamborghini đã bị đâm đến không ra hình dạng gì.

Anh xuống xe, chỉ thấy cánh tay hơi đau, cúi nhìn thì dòng máu đỏ tươi đã nhuộm ướt áo sơ mi, trông vô cùng đáng sợ.

Anh cau mày, đứng bên ngoài gọi điện cho Diệp Phàm.

Lúc cúp máy tình cờ thấy Mặc Tô từ trong nhà đi ra, thấy anh thì ngẩn người, sau đó giả vờ không thấy, đi lướt qua anh.

Niệm Sâm cũng mặc kệ cô, đi thẳng vào trong nhà.

Con đau trên tay bảo anh, vết thương đó khá nặng, bắt buộc phải xử lý nhanh.

Anh đến phòng ngủ, cởi áo và quần, đang định cầm đồ đi tắm, thì nghe giọng Mặc Tô gọi: "Hà Niệm Sâm... xe anh sao bị đâm đến mức đó... trên sàn còn có máu, sao anh... á!!!"

Cô không thể nào ngờ vừa vào trong đã nhìn thấy cảnh tượng "bỏ mắt" như vậy, Hà Niệm Sâm chỉ mặc mỗi quần lót đang đứng thản nhiên trước mặt cô, thấy cô theo phản xạ quay lưng đi, anh chỉ lạnh lùng nói: "Có phải chưa từng nhìn thấy đâu."

Rồi quay lưng vào nhà tắm.

Mặc Tô nghe tiếng động sau lưng thì quay lại, nhìn theo dấu máu trên sàn, cô và Dior đều theo dấu máu tới đây, Dior chạy thẳng tới cửa nhà tắm, thò chân cào cửa liên tục.

Mặc Tô vội vàng tới dắt nó về, nhìn cánh cửa, suy tư hồi lâu rồi hỏi: "Này! Chắc anh không phải giận vì câu nói ban nãy của tôi mà đi đánh nhau với người ta đó chứ?"

Mãi sau... đáp lại cô chỉ có tiếng nước chảy.

Mặc Tô lờn: "Dù anh có giận cũng không cần thiết thế chứ? Tuy anh có tiền nhưng dù sao Lamborghini cũng là xe đua mấy triệu tệ, đâm thảm thế kia anh không xót hả? Còn nữa... Người như anh mới nhìn đã biết được cung chiều từ nhỏ đến lớn, sao lại biết đánh nhau?"

Bây giờ bị thương chảy máu rồi còn chạy đi tắm, không biết vết thương đó rất dễ bị nhiễm trùng hay sao?"

Cô mới nói xong thì nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm đột ngột tắt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Mềm lòng

Mặc Tô nhìn bóng Niệm Sâm in trên cánh cửa kính, mãi không nhúc nhích, đợi một chút thì khẽ hỏi: "Anh vẫn ổn chứ?"

"..."

"Hà Niệm Sâm?"

Bỗng "soạt" một tiếng, cánh cửa bị kéo ra, Niệm Sâm sa sầm mặt trừng nhìn cô: "Sao em còn nói nhiều hơn cả mẹ tôi thế!"

Nói xong đi vòng qua cô, đến tủ cạnh giường lục tìm hộp thuốc, ngồi xuống giường bắt đầu xử lý vết thương.

Mặc Tô nhìn động tác vụng về của anh, rõ ràng bị thương nặng mà cũng không biết băng bó bình để làm gì, lại còn bảo cô cứng đầu, anh thì có khá hơn đâu?

Ở cạnh Hà đại thiếu gia đã lâu, cô cũng biết tên này khi không khỏe thì sắc mặt rất khó coi, tâm trạng siêu khó chịu, nếu có người biết điều thì tốt nhất là cách xa con rồng phun lửa này, nếu không có ngày bị chết cháy cũng đáng đời.

Mặc Tô thực ra rất thích bản thân mình, điểm duy nhất cô ghét là mềm lòng, không thể chịu nổi chuyện khó khăn xảy ra mà cô có thể cứu vãn được lại xảy ra trước mặt mình.

Cô lại gần, giật lấy bông băng và thuốc nước trên tay anh, thôi thì xem anh như một người bị thương cần được cứu giúp, cô thâm nhủ như vậy.

Niệm Sâm cũng không có sức giằng co, ban nãy tắm đã đụng đến vết thương, cánh tay không biết bị rách ra từ lúc nào, hờ to tướng, ngay cả thịt bên trong cũng thấp thoáng thấy được.

"Vết thương sâu thế này phải đi khâu mới được." Bên tai nghe cô gái kia cần nhắc: "Nhưng tôi biết với tính khí của anh thì đừng nói là đi bệnh viện, mà bác sĩ người ta tới tận nơi cũng chưa biết chừng sẽ đuổi người ta đi. Nhưng tôi cảnh cáo anh rồi đó, vết thương sâu thế này băng bó tạm là vô dụng thôi, ngày mai anh phải chịu khổ đi bệnh viện khám đi."

Anh biết mỗi câu cô nói đều là thật lòng, nhưng cứ thấy kỳ quặc làm sao.

Trên thế gian này sao lại có người phụ nữ như cô, rõ ràng thái độ không chút hiểu chuyện của anh khiến cô tức giận, nhưng vẫn chủ động chạy tới giúp anh băng bó vết thương.

Niệm Sâm nhìn vẻ chăm chú của cô, cứ như đang đối đãi với một thứ cực kỳ quan trọng, động tác tay vô cùng cẩn thận, dè dặt. Vì cô cúi đầu nên Niệm Sâm lần đầu quan sát cô thật kỹ, gương mặt cô không phải dạng V-line, mà hơi mũm mĩm như em bé. Lần đầu thấy cô là với mái tóc ngắn gọn gàng, bây giờ đã dài ra một chút, thực ra tóc dài nhìn đẹp hơn tóc ngắn, có vẻ nữ tính đặc biệt. Niệm Sâm còn nhận ra hàng mi của cô rất dài, lúc nhỏ anh nghe người ta nói con gái có mi dài thì tính tình đều khó chịu. Câu này anh tán thành, cô gái này quả thật khó chịu, nói vu vơ thôi cũng dễ tức giận. Nhưng cũng may là không giận dai, bao giờ cô giận xong thì hôm sau cũng sẽ chủ động nói chuyện với anh.

Thực ra Niệm Sâm khá thích quá trình đó, anh bẩm sinh thuộc chủ nghĩa đại nam tử, không thích chủ động tìm người khác. Huống hồ gì là phụ nữ, dù là anh thích thì cũng sẽ dùng vài chiêu để họ mắc câu, từ bị động trước đây chuyển thành chủ động tìm anh. Nhưng đó cũng là thiếu sót, trong số những người phụ nữ anh gặp, cũng chỉ có cô nàng này khiến anh chủ động gài bẫy thôi.

Nói thật là anh rất thích cô, thích tính cách ương bướng và cá tính không chịu thua của cô, nhưng có lúc lại ghét cô, sau khi bị phản bội tình cảm rồi mà vẫn còn giằng co với Viên Mộ Tây.

Vẫn nhớ khi anh chủ động tìm cô để giữ cô lại bên cạnh, thực ra chính là không chịu nổi bộ dạng thất tình rồi như thể cả thế giới mắc nợ mình của cô, không thích dáng vẻ ngây thơ cam chịu của cô. Muốn thay đổi cô trở thành nữ cường nhân thực tế, muốn cô nhìn thấy sự tàn nhẫn của xã hội, muốn cô tôi luyện thành dáng vẻ kiên cường chứ không phải cô làm ra vẻ mạnh mẽ.

Khi Mặc Tô vất vả lắm mới băng bó xong, ngẩng lên định dặn dò thì nhìn thấy đôi mắt chăm chú nhìn cô của anh.

Đó là ánh mắt thế nào?

Mặc Tô bị anh nhìn đến run rẩy tâm can, tay run lên đụng phải vết thương của anh, nghe anh hít một hơi thật sâu. Cô vội rút tay lại, giải thích: "Giờ thì, ai bảo anh nhìn tôi như thế... làm tôi sợ... Ừm... tôi đã giúp anh băng bó rồi, nếu không còn gì thì tôi ra ngoài đây."

Nói xong bỏ lại băng gạc còn dư, chạy ra ngoài như bỏ trốn.

Niệm Sâm nhìn theo bóng cô hoảng loạn như trốn chạy, lại nhìn vết thương trên tay đã được băng bó tỉ mỉ, khóe môi vốn lạnh nhạt cuối cùng cũng cong lên, khẽ thốt một câu: "Đồ nhát gan."

Mặc Tô chạy xuống lầu mới sực nhớ cô đã nấu xong bữa cơm, ban nãy ra ngoài là do một cú điện thoại gọi ra lấy đồ chuyển phát nhanh, bị Hà Niệm Sâm làm cho quên luôn bữa tối.

Đến bàn ăn, nhìn món ăn vẫn còn nóng, cô suy nghĩ rồi nói với Dior ngồi cạnh: "Tao nghĩ là cái gã trên lầu kia chắc cũng chưa ăn gì nhỉ? Mày nói xem tao có cần gọi anh ta xuống ăn chung không?"

Dior liếc nhìn cô rồi lặng lẽ nằm bò xuống, ngủ mất.

"Mày làm thế này là bảo tao không cần lên gọi hả?" Mặc Tô thầm đoán trong lòng, sau đó như nghĩ ra điều gì, ngồi trên ghế cầm bát đưa lên, tự nhủ: "Cũng phải, anh ta ăn hay chưa thì liên quan gì mình. Dù sao người đói bụng cũng chẳng phải mình."

Nói xong liền gấp thức ăn cho vào miệng.

Ăn một lúc, cô lại như không yên lòng, bỗng buông đĩa rồi đứng dậy, khiến Dior giật mình nhảy vọt lên: "Thôi vậy, nể tình anh ta là bệnh nhân, mình vẫn gọi anh ta xuống ăn thì hơn." Nói xong chạy lên lầu.

Gõ cửa phòng Hà Niệm Sâm, anh không khóa mà nói "Vào đi".

Mặc Tô liền đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng vì buồng rèm nên hơi tối, đầu giường bật ngọn đèn, Niệm Sâm đang nằm trên giường, tay cầm một cuốn sổ đang lật xem. Thấy cô vào cũng không nói gì, chỉ hỏi: "Có chuyện gì?"

"Ừm..." Mặc Tô định thần, nói: "Ban này tôi có nấu bữa tối, anh có muốn ăn chung không?"

Hà Niệm Sâm nhướn mày, hơi ngạc nhiên.

Cô lại nói: "Nếu không muốn ăn thì thôi." Nói xong đóng cửa lại, vội vã bỏ đi như lần đầu.

Đến khi về bàn ăn, cô mới dám vuốt vuốt lồng ngực đang đập mạnh của mình, ngơ ngẩn.

Cô làm sao vậy? Sao ngay cả tư thế Hà Niệm Sâm nằm trên giường đọc sách cũng khiến cô ngấm đến thất thần?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cái cô nàng này thật tàn nhẫn

Có tiếng bước chân vọng tới, cô nhìn sang, thấy Hà Niệm Sâm mặc áo ngủ từ trên lầu đi xuống.

Cô vội lẽ ra, đứng rồi! Tại sao cô lại thất thần? Điểm sáng chính là ở áo ngủ! Sao không ai nói với cô là đàn ông mặc áo ngủ cũng có thể quyến rũ đến mức đó? Vóc dáng cao lớn, vì phần eo có thắt dây nên càng trở nên ung dung thoải mái. Niệm Sâm bình thường luôn đem lại cảm giác lười nhác mà lạnh nhạt, bây giờ nhìn lại thì cả động tác xuống lầu cũng rất ư là lười biếng, có một vẻ nho nhã đặc biệt cuốn hút người khác, rất lạ, rất khó tả.

Hà Niệm Sâm đến trước mặt cô, kéo ghế ngồi xuống, hơi thắc mắc nhìn cô, hỏi: "Nhìn gì thế?"

"Không... không có gì." Cô vội chối biến, có cảm giác lúng túng của kẻ trộm, cúi xuống giả vờ ăn cơm.

Niệm Sâm nhìn gò má ửng đỏ của cô, như nhớ ra điều gì, tâm trạng bỗng vui vẻ hẳn, anh cầm đĩa lên, gấp một miếng thức ăn cho vào miệng, nói: "Không phải gọi tôi xuống ăn cơm sao?" Anh chỉ vào chỗ trống trên bàn: "Cơm của tôi đâu?"

Cứ như thể anh có ăn cơm hay không sẽ ảnh hưởng tới cô vậy, Mặc Tô bĩu môi: "Cơm trong nồi cơm điện, tự anh đi lấy đi."

"Tay đau." Anh cực kỳ "tiếc nuối".

Cô lại mềm lòng, không nói gì mà đứng dậy đi vào bếp, xới một bát cơm đưa đến cho anh. Nhìn khỏe môi anh nhướn lên, biết tâm trạng đại thiếu gia đã trở lại vui vẻ rồi.

Nhưng ai ngờ mới ăn mấy miếng, anh lại ném đĩa đi như trẻ con: "Sao toàn là rau thế này! Không ngon." Thấy Mặc Tô nhìn mình, môi anh cong lên: "Tôi muốn ăn thịt!"

Ồ! Cô quên mất anh là đại thiếu gia, bữa ăn nào cũng thịnh soạn quen rồi, không có thịt sao được? "Nhưng bây giờ chợ đã đóng cửa, tôi mới đi mua đồ ăn, hàng bán thịt đã dẹp rồi, nên chỉ mua được rau thôi." Mặc Tô giải thích.

Nhưng thấy anh chột đứng dậy, kéo tay cô đến trước cửa tủ lạnh cực to trong bếp, nói: "Mở ra đi."

Mặc Tô ngại vì tay anh bị thương nên ngoan ngoãn mở cửa tủ, kết quả là thấy trong tủ lạnh đầy ắp đồ ăn, chỉ cần là những loại rau và thịt có thể kể tên là bên trong cơ bản đều có đủ. Cô ngạc nhiên, quay lại thấy Niệm Sâm mỉm cười mới hỏi: "Bình thường anh đều tự nấu ăn sao?" Theo suy nghĩ của cô thì người như anh mà biết nấu ăn mới lạ. Nhưng nếu không thì sao lại mua nhiều thế này? "Hay là... mấy thứ này đã ở đây lâu rồi?"

Niệm Sâm buông cô ra, đưa tay lấy một đĩa thịt dùng màng bọc thực phẩm bọc lại, đưa cho cô, bên trên đề ngày tháng là hôm nay. Cũng tức là những món này đều được mua trong ngày.

"Anh rảnh rồi mua nhiều thế này làm gì?" Cô dờ cười dờ mếu, "Chắc không phải mỗi ngày tủ lạnh đều có đồ mới chứ?"

"Ừ." Niệm Sâm gật đầu.

"Thế này liệu có quá xa xỉ không?" Cô biết rõ đại thiếu gia nhà giàu thì đồ trong tủ lạnh bắt buộc phải là mua trong ngày, nếu là hôm trước, dù còn tươi ngon thì họ cũng sẽ không đụng tới.

"Bà nội tôi muốn thế thì tôi cũng đành chịu." Anh nói, "Nhưng cũng không tính là quá xa xỉ, nếu qua đêm thì bà sẽ bảo người mang hết đồ ăn về để bà và những người giúp việc cùng ăn."

"Nghe có vẻ anh bất hiếu quá nhỉ? Làm sao để người già ăn đồ mà anh không ăn chứ?"

Niệm Sâm nhún vai: "Đồ trong tủ lạnh thường thì ngắn nhất cũng chỉ có thể giữ độ tươi trong vòng một tuần, từ khi tôi sống ở ngoài, bà đã làm thế, đó là thói quen rồi, người già thích thế nào thì tôi cũng không quản được. Chỉ cần bà vui là được. Nhưng tôi cũng tán thành suy nghĩ của cô, nếu cô cảm thấy thế này là lãng phí thì có thể mỗi ngày nấu cho tôi ăn, tôi không ngại đâu."

Anh không ngại, nhưng cô ngại!!! Họ có phải quan hệ gì gì đó đâu, sao mỗi ngày cô phải nấu cho anh ăn?

"Tôi không thêm nấu ăn mỗi ngày giúp anh đâu." Cô lấy trong tủ lạnh ra hai miếng thịt được bọc kín, mang đến bồn rửa: "Tôi có phải bảo mẫu của anh đâu, trợ lý riêng hình như không kiêm nghề đầu bếp chứ nhỉ?"

"Cái cô nàng này thật tàn nhẫn." Anh dựa tường, thông thả nói, "Những người phụ nữ từng ở cạnh tôi chẳng có ai là không có ý nghĩ dùng mỹ thực để cám dỗ tôi."

"Nên ý anh là tôi cũng phải dùng mỹ thực dụ dỗ anh? Tiếc là những món tôi nấu chỉ là món ăn thường ngày, không được coi là mỹ thực."

Cô nói với vẻ ảm ức, không biết tại sao lại không thích anh so sánh mình với những người anh từng qua lại. Đương nhiên cô biết người có thân phận như anh sẽ không chỉ có một, hai người phụ nữ, nếu một người có tâm kế thực sự muốn níu giữ trái tim một người đàn ông thì cách nào mà không nghĩ ra được? Mỹ thực chẳng qua là một trong số đó mà thôi. Dù sao "Muốn giữ trái tim đàn ông thì chính là phải giữ được dạ dày của họ" cũng chỉ là tiện thì nói thế thôi.

Ai ngờ anh lại thốt ra một câu: "Cái cô này, thật chẳng hài hước gì cả!"

Cô ngăn người, quay lại, thấy bóng anh tức tối bỏ đi, tay cô cầm một bát thịt, dờ khóc dờ cười.

Từ bao giờ mà Hà đại thiếu gia cũng tồn tại một thứ gọi là "hài hước" vậy?

Có lúc cô thật sự không đoán nổi đại thiếu gia trong lòng đang nghĩ gì, rõ ràng ngay từ cái nhìn ban đầu đã mang lại cảm giác chín chắn và có chút xa cách, tiếp xúc rồi mới thấy có lúc anh rất trẻ con, cũng không biết có phải do được nuông chiều mà thành hay không, có những cử chỉ trẻ con khiến cô thấy vừa buồn cười vừa tức tối.

Khi Mặc Tô mang đĩa thịt đã nấu xong ra, thì thấy tivi phòng khách đang mở, Niệm Sâm đang ngồi trên sofa xem tivi. Dior thì nằm cạnh anh, cảnh tượng đó quá quen thuộc, khơi dậy nỗi đau trong lòng Mặc Tô.

Trước đây khi cô và Viên Mộ Tây ở bên nhau cũng luôn thế này, cô nấu xong mang ra, chỉ cần gọi một tiếng, một người một chó trên sofa xem tivi liền bật dậy. Cảm giác ảm áp như gia đình đó, cô từng nghĩ sẽ kéo dài cả một đời..

Cô đứng đó thần thờ một lúc, Dior ngửi thấy mùi thơm trước, bật dậy chạy tới chỗ cô, cơ thể cao to không ngừng đi vòng vòng quanh cô. Mặc Tô cười bảo: "Thịt này là cho đại thiếu gia ăn, Dior nếu biết điều thì để đại thiếu gia khai ân, ban cho mày một ít."

Dior quay đầu, thấy đại thiếu gia mà chủ nhân của nó nói đang lười nhác lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đút cho tôi

Niệm Sâm cầm lấy bát trên tay cô, rồi cầm đũa trên bàn lên, chọn mấy miếng thịt ném vào bát cơm của Dior rồi lại mang ra bàn.

Mặc Tô thấy động tác của anh thì buồn cười: "Anh có cần lãng phí tâm ý của tôi thế không, khó khăn lắm tôi mới nấu ăn, anh lại cho chó ăn."

"Đó là chó em nuôi mà? Chia một chút có chết đâu."

Nghe giọng điệu của anh đâu còn giống đại nhân vật lạnh nhạt ung dung mà lần đầu cô gặp? Cô nhìn trần nhà, cảm thấy cạn lời, rồi quay lại bếp mang thức ăn làm riêng cho Dior ra, "Anh cho nó ăn thịt sẽ làm hư nó đó, phải thịt và cơm trộn chung mới cân bằng dinh dưỡng."

Niệm Sâm nhìn cô đặt thức ăn trước mặt Dior, sau đó ngồi xuống ghế ăn cơm, đáng vẻ thưởng thức ngon lành, còn anh thì mãi không động đũa.

Mặc Tô thấy thế chỉ nhìn anh, rồi tò mò hỏi: "Sao anh không ăn đi?"

Anh do dự một lát, rồi chỉ vào thịt trong đĩa, hỏi: "Đĩa thịt này là cô làm chung với cái kia hả?"

Mặc Tô nghĩ một lúc mới nhận ra anh chỉ "cái kia" là cơm cho Dior, cô tự nhiên gật đầu: "Đúng thế, anh nói muốn ăn thịt, tôi liền tiện thể làm một bữa tối có thịt cho nó, sao vậy?"

"Dùng chung một nồi hả?"

"..." Mặc Tô mới hiểu ý anh nói, phì cười thành tiếng, "Không phải anh đang sợ chứ? Đem thịt trong bát mình cho nó luôn rồi, bây giờ người ta dùng chung một nồi với anh thì anh lại chê sao?"

Thế thì sao? Dùng một nồi nấu ăn chung với chó? Cho dù là Thần khuyến thì anh cũng sẽ đề bụng mà.

Mặc Tô thấy vẻ bất mãn trên mặt anh thì khẽ cười. Gắp một miếng thịt đặt vào bát anh, vừa nhìn anh vừa nói: "Yên tâm đi, nồi chắc chắn là riêng rồi, anh tưởng tôi ngốc đến thế hả? Nhưng cho dù không chia nồi cũng chẳng sao, dù Dior có virus cũng không lây cho anh được. Anh không nghe nói sao? Càng "bệnh nặng" thì càng sống ngàn năm."

Niệm Sâm nhướn mày: "Ý em là tôi "bệnh nặng" hả?"

"Tôi không có ý đó, là anh tự nhận đó chứ."

Nói xong lại ăn cơm, cơm đã nguội rồi nhưng cô không muốn khó tính như anh, cơm nguội cô cũng ăn tạm được.

Ăn một lúc mới thấy đại thiếu gia vẫn không nhúc nhích, bất giác hỏi: "Anh lại làm sao đó?"

"Tay đau." Anh đáp.

"Đã bảo anh đến bệnh viện khám đi mà." Mặc Tô nhíu mày, có vẻ lo lắng, "Hay là bây giờ tôi đi cùng anh?"

"Không đi." Anh cắt ngang, "Chẳng qua là tay đau, không thể ăn thôi..."

"Thế phải làm sao?"

Ánh mắt anh nóng bỏng, "Không phải có em ở đây sao?"

"Thế nên?"

Anh hást cằm, nói: "Đút cho tôi."

"Bớt được nước lán tới đi." Cô hừ một tiếng: "Tôi nể tình anh bị thương mới nấu thịt cho anh ăn, bây giờ còn đòi đút ăn à, tưởng tôi là bảo mẫu nhà anh thật sao?"

"Em cũng biết tay tôi bị thương mà..." Giọng anh rất đáng thương: "Thôi vậy, như em nói, dù sao người đói bụng cũng không phải em, cứ để tôi nhìn đồ ăn được mà không được ăn, cho chết đói đi."

"..." Mặc Tô trừng mắt nhìn người đàn ông mặc áo ngủ khoa trương kia, cái gì mà gọi là "ăn được mà không được ăn"? Có cần phải nói bản thân thể thảm đến thế không?

Cô không ngừng tự nhủ bản thân, cô không thể chiều chuộng anh như thế, sẽ chỉ khiến anh cười lên người cô rồi không thể nào lật người được nữa.

Nhưng nhìn anh ngồi đó ra sức dùng tay trái cầm đũa gắp thức ăn, gắp mãi cũng không được, cô lại thấy tội nghiệp. Phụ nữ trước mặt đàn ông mãi mãi là kẻ ngốc, chỉ cần đàn ông tỏ vẻ đáng thương, phụ nữ liền thấy mềm lòng, hoàn toàn quên mất nếu thật sự quá đau thì trước đó làm sao anh ta lại gắp rau ăn được chứ...

"Thôi vậy, nể tình anh đáng thương như vậy, tôi sẽ đút anh ăn." Cô ném đũa trong tay đi, chạy vào bếp lấy một cái thìa ra, "Nhưng tôi phải nói trước là nếu ngày mai anh còn không đi bệnh viện thì tôi sẽ mặc kệ anh, dù anh đau đến chết, tôi cũng không đút anh ăn nữa đâu."

Niệm Sâm nhướn mày, không nói gì, giống như một đứa trẻ chờ mẹ đút cơm, đặt đũa xuống, đôi mắt đen nhìn cô như cười như không.

Mặc Tô chỉ thấy kỳ cục, không nhìn anh nữa, dùng thìa xúc một miếng com sau đó đưa lên miệng anh, gấp một miếng thịt định đặt vào thìa com thì nghe anh nói: "Bây giờ không muốn ăn thịt, tôi muốn cái đó..."

"Gì cơ?"

"Cái đó đó..."

Mặc Tô nhìn theo mắt anh, một món rau xanh: "Cải thảo hả?"

"Ừ." Anh đáp, rồi nói: "Rồi đặt thịt vào trong, dứt chung sẽ ngon hơn."

"..."

Mặc Tô bó tay, nhận ra Hà đại thiếu gia ấu trĩ tới không chịu nổi.

Cô nhớ cách dứt thức ăn này hình như hồi còn rất nhỏ, mẹ dứt thức ăn cho đứa con chưa tới ba tuổi mới dùng cách này. Vì trẻ con không thích ăn com, nên sẽ xúc một thìa com rồi gấp cả thức ăn ngon và đưa hết vào miệng đứa bé.

Nhìn anh ăn ngon lành, Mặc Tô chỉ thấy buồn cười, hỏi: "Lúc nhỏ mẹ anh cũng dứt cho anh ăn giống vậy à?"

"Lúc nhỏ á?" Anh nói, "Không, chưa từng có ai dứt cho tôi ăn."

"Nhưng anh nói... giống như mỗi người mẹ dứt cho con ăn đều như thế này cả."

"Ừ." Anh nói, "Lúc nhỏ tôi thường thấy mẹ người ta dứt ăn đều như vậy, nên tôi muốn thử cảm giác đó."

Mặc Tô ngó người, không ngờ lại có điển cố đó, theo bản năng hỏi: "Thế mẹ anh đâu? Lúc nhỏ không dứt cho anh ăn sao?"

"Mẹ?" Khóe môi anh nở nụ cười nhạt, "Tôi cũng không biết bà ấy ở đâu."

Mặc Tô nhớ đến trong tiểu thuyết và phim, hoàn cảnh gia đình người lắm tiền như anh, gia tộc đều có những câu chuyện rất bí ẩn, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ tập trung vào việc dứt anh ăn.

Anh cũng không nói nhiều, chỉ nhìn cô, ăn mấy miếng com rồi mới nói: "Em là cô nàng kỳ quặc. Nếu là người phụ nữ khác chắc chắn sẽ hỏi tới cùng, vì họ cảm thấy câu chuyện đó nhất định sẽ gọi cho người ta sự thương cảm. Thông thường thì họ nghe xong sẽ giả vờ rung rung nước mắt, nói với tôi là, Sâm, không ngờ lúc nhỏ anh đáng thương như vậy, nếu lúc đó có em bên cạnh anh là tốt rồi."

"Nên tôi không phải người như vậy, làm anh thất vọng rồi đúng không?" Mặc Tô hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Niệm Sâm bệnh rồi

Niệm Sâm không nói gì thêm, thất vọng chắc là có, nhưng không nhiều. Anh xưa nay luôn xem nhạt mọi việc, huống hồ lúc quen cô đã biết cô có cá tính riêng mà không ai có, nên cũng là nằm trong dự đoán thôi.

Hai người ăn xong, Niệm Sâm lên lầu trước, Mặc Tô tắm rửa xong cùng Dior ngồi dưới xem tivi. Khoảng mười giờ thì cô về phòng ngủ. Ai ngờ Dior đang ngái ngủ lại chạy nhăm phòng, chạy thẳng vào phòng Niệm Sâm.

Mặc Tô khẽ gọi, "Dior! Mau quay lại đây."

Nhưng nó đã chạy vào trong rồi.

Cô đành rón rén khẽ khàng đi vào, ánh đèn mờ tối chứng minh Hà Niệm Sâm vẫn chưa ngủ.

Tên này mỗi tối đi ngủ hình như đều không thích khóa cửa, cô đứng ở cửa gõ một cái cho có, rồi nói: "Dior chạy vào, tôi đến dẫn nó về phòng."

"..."

Bên trong mãi không động tĩnh gì, Mặc Tô tò mò nhìn vào, thấy anh nằm trên giường, chân chỉ đắp hờ trên người, nhắm mắt, có vẻ ngủ rất say.

Cô lại gần, nhìn dáng ngủ như trẻ con của anh, có lẽ vì đá chặn ra, cảm thấy lạnh nên cơ thể co rúm lại như con tôm đáng thương, cô nhìn một lúc rồi nhẹ

nhàng kéo tấm chăn bị anh đè lên để đắp lại, tay vô tình chạm vào làn da để trần của anh, chỉ thấy nóng kinh khủng.

Thầm sùng sốt, cô cúi xuống nhìn, Niệm Sâm trong giấc ngủ không hề yên ổn, trán lấm tấm mồ hôi, cô thò tay ra sờ, trán anh nóng tới độ cô phải rút tay lại.

"Hà Niệm Sâm?" Cô đẩy anh, như muốn gọi anh tỉnh dậy.

Anh ngủ không ngon, nhưng cũng mơ mơ màng màng không dậy nổi.

Mặc Tô bật đèn phòng ngủ lên, đến nhà tắm lấy chậu rửa mặt và khăn lại giường, cô khó khăn lắm mới đẩy cho cơ thể Niệm Sâm nằm thẳng lại, sau đó rửa sạch gương mặt mồ hôi ướt đầm của anh, rồi lại thay khăn, đắp lên trán anh.

Lúc nhỏ khi cô bị sốt, người lớn thường chăm sóc như vậy, không biết có tác dụng với anh không. Cô nhớ lại tối qua anh lục tìm hộp thuốc ở tủ đầu giường, nếu có chuẩn bị thì thường trong nhà sẽ có những loại thuốc như cảm sốt v.v...

Cô đứng dậy mở tủ, vì không biết là tầng thứ mấy nên mở ngăn kéo đầu không có, mở đến ngăn thứ hai thì có một vật quen thuộc thu hút cô, cầm lên xem, đó chính là khung ảnh mà cô tặng anh.

Trong khung ảnh đã được lồng một tấm ảnh vào, chính là tấm mà lần trước cô nhìn thấy ở văn phòng anh. Cô vốn tưởng anh chê khung ảnh cô tặng, ai ngờ chỉ là đổi chỗ, để ở trong nhà.

Đặt khung ảnh vào chỗ cũ, cô đã tìm thấy hộp thuốc ở ngăn thứ ba, mở ra xem, đồ bên trong sắp xếp gọn gàng, chỉ có cồn và bông gòn hôm qua anh dùng là bị tùy tiện vứt vào đó.

Người sắp xếp hộp thuốc hẳn là người rất tỉ mỉ, các vật dụng băng bó và thuốc đều đủ cả, nên Mặc Tô nhanh chóng tìm thấy thuốc cảm.

Xuống lầu rót nước mang lên, cô cầm thuốc nhìn người nằm trên giường, tình hình mê man này của anh chắc chắn là không nuốt nổi thuốc rồi. Thế là cô chạy đi lấy một cái thìa nhỏ, mở bìc thuốc ra rồi đổ thuốc bột ra thìa, đổ thêm ít nước khuấy đều, rồi cẩn thận đưa đến miệng Niệm Sâm.

Anh sốt mê man, căn bản không thể nuốt thứ gì, cho vào được ít nước lại từ từ chảy ra khỏi miệng, cô hoảng loạn dùng khăn giấy lau đi. Thuốc nước trong thìa không thể nuốt được tí nào, tất cả đều chảy ra ngoài hết.

Suy nghĩ một chút, cô lại lấy thuốc bột hòa cùng nước, sau đó dùng cách xưa cũ nhất, đưa thuốc vào miệng mình rồi áp lên miệng anh, cưỡng ép anh nuốt xuống.

Nếu là trước đây chắc là cô sẽ thấy ngượng, nhưng hai người hôn nhau cũng chẳng phải lần đầu, nếu còn ngại thì có lẽ là hơi giả tạo rồi.

Cho anh uống thuốc xong, cô lại lấy khăn bông ngâm vào nước lạnh, đổi một chiếc khăn khác đắp lên trán anh, hơi nóng trên khăn cũ chứng tỏ anh sốt rất cao, có lẽ nếu đặt một quả trứng lên đó, cô tin là nó cũng được luộc chín.

Thế là cả đêm, cô ngồi giúp anh thay khăn bông đắp trán.

Cũng không biết đã gục trên giường ngủ thiếp từ lúc nào.

Khi tỉnh dậy thì trời đã sáng, nhưng Hà Niệm Sâm vẫn chưa tỉnh.

Cô thò tay ra sờ, chưa hạ sốt, mồ hôi lạnh vẫn tuôn ra, khiến cô bắt đầu thấy lo sợ. Tình hình này quá nguy cấp, điều duy nhất cô có thể làm chính là gọi cấp cứu.

...

"Vết thương quá sâu, vì không kịp thời xử lý hoặc xử lý không đúng cách nên bị sưng viêm dẫn đến sốt cao. Còn nữa, gần đây anh ấy ngủ không được đúng không? Chỉ số gan cao thế này là sao? Cao đến mức muốn tự sát rồi, người bị viêm gan mạn tính mà sao không thận trọng gì cả?"

"Thế... thế à?" Cô không biết Hà Niệm Sâm bị viêm gan mạn tính.

Bác sĩ ngừng đầu lên khỏi hồ sơ bệnh án: "Cô là người nhà hay bạn gái anh ấy?"

"Ừm..." Cái này, nếu nói cả hai đều không phải thì được không?

Cô chưa trả lời thì bác sĩ đã tự suy đoán: "Cô là người bạn gái rất tức trách."

"A..." Cô không định so đo nhiều về danh xưng đó, hỏi một câu khá thực tế: "Tình trạng sức khỏe của anh ấy... rất tệ à?"

"So với tiêu chuẩn người bình thường thì không được coi là tốt. Anh ấy có bệnh dạ dày, từ hồ sơ bệnh án cũ ghi chép lại thì bệnh viêm gan mạn tính chắc là do uống rượu trường kỳ dẫn đến."

Anh? Uống rượu?! Hà Niệm Sâm bình thường một giọt rượu không hề đụng đến?!

Làm sao có thể! Đừng nói là rượu, cả cafe anh còn không uống, cô quả thực không thể tưởng tượng lần đầu ăn cơm với cô, Tiểu Sảnh nghiêm khắc thận trọng như vậy lại cho anh đụng đến những thứ có tính kích thích được.

"Thế... phải điều trị thế nào ạ?"

"Khuyên anh ấy ăn uống bình thường, ngủ đủ giấc, làm việc nghỉ ngơi điều độ, bệnh gan bệnh dạ dày đừng đụng vào, cứ từ từ điều trị, đừng làm bản thân quá áp lực. Còn nữa..." Bác sĩ ngừng lại rồi đặc biệt cảnh cáo: "Bị thương nặng như vậy phải lập tức đến bệnh viện khâu lại, băng bó qua loa không có tác dụng, chỉ khiến vết thương nặng thêm, hai người đã là người lớn cả rồi mà còn không biết à?"

Cô có khuyên anh đến bệnh viện mà, chính anh không chịu thì cô còn cách nào khác.

Tự dưng bị mắng nên Mặc Tô tự thấy bất bình thay cho mình, nhưng bên ngoài đành tỏ ra ngoan ngoãn nghe mắng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chì có thể đi được rồi

Tiền bác sĩ đi rồi, cô quay lại giường, nhìn gương mặt dù say ngủ vẫn đẹp trai không chịu nổi của anh.

Cô từng nghe Tiểu Sảnh nói, anh ngủ vốn không ngon, không ngờ lại tệ thế này, trông anh có vẻ quá mệt mỏi rồi.

Ngón tay nhẹ nhàng định chạm vào mặt anh, thì bị tiếng điện thoại rung làm cho giật mình, cô nhìn lên đầu giường, là điện thoại của Hà Niệm Sâm.

Gọi điện cho bệnh viện cũng là dùng điện thoại này, lúc cô đến phòng ngủ của anh lại không mang theo điện thoại nên đành lấy của anh.

Cầm lên xem cái tên hiển thị trên đó, chỉ thấy mỗi dãy số.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nghe máy: "Alo, xin chào."

Bên kia khựng lại, rồi một giọng nữ vang tới: "Trợ lý Đồng?"

Là Tiêu Tiêu.

Mặc Tô không ngờ rằng đến cả số của cô ta mà Hà Niệm Sâm cũng không lưu, nếu biết cô ta gọi tới thì dù gọi cả trăm cuộc, cô cũng không nghe máy đâu.

"Vâng, cô Tiêu, hiện giờ tôi đang ở bệnh viện, chủ tịch Hà bị ốm, cô có thể đến đây không? Chính là bệnh viện Gia Hòa..." Cô mới nói dứt thì bên kia đã vang đến tiếng cúp máy. Cô đã có thể đoán ra Tiêu Tiêu sẽ chạy tới đây bằng tốc độ thế nào rồi.

Cứ xem như cô ích kỷ đi, lần đầu nhận điện thoại cá nhân của anh có lẽ còn có lý do, lần thứ hai nếu còn viện cớ như vậy nữa thì rõ ràng là rất ngốc. Tiêu Tiêu cũng không khờ, đặc biệt là lần trước tiếp xúc với cô ta thì càng cảm thấy cô gái đó vẻ ngoài mang lại cảm giác rất đơn thuần, thực ra tâm tư rất phức tạp. Nên cô không ngần ngại kể rõ sự tình, trong tiềm thức, cô không muốn có xung đột với bất kỳ ai cạnh Niệm Sâm, dù sao kiểu đại tiểu thư lăm lăm này không phải người mà cô có thể đụng tới.

Lát sau, Mặc Tô nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân bình thản vọng tới, cùng với đó là âm thanh do đôi giày cao gót tạo nên.

Là ai có thể ngông cuồng như thế trong bệnh viện? Mặc Tô ngẩng lên, nhìn thấy Tiêu Tiêu ăn mặc rất thực nữ qua cửa kính, phía sau là một đám đàn ông mặc âu phục, và cả mấy bác sĩ bên cạnh, người đi đầu đang nói chuyện với cô ta là viện trưởng mà lần trước Mặc Tô từng nhìn thấy, đáng vẻ kính cẩn, bày tỏ rằng ông ta không biết người bên trong là chủ tịch Hà, nếu biết sớm thì nhất định sẽ chuẩn bị phòng bệnh VIP cao cấp cho anh rồi.

Tiêu Tiêu bước vào, không buồn nhìn Mặc Tô, quan sát phòng bệnh một vòng rồi cau mày, ánh mắt đầy vẻ khó chịu, rồi lại nhìn Niệm Sâm nằm trên giường vẻ quan tâm triu mến, gương mặt tràn đầy nỗi xót xa, rồi quay lại nói nhỏ với viện trưởng: "Sức khỏe Niệm Sâm không thể nằm ở phòng bệnh đơn giản như vậy, nếu đổi phòng thì liệu có làm anh ấy thức dậy không?"

Khi viện trưởng thề thốt đảm bảo, Tiêu Tiêu mới bảo mấy người y tá giúp đổi phòng cho Niệm Sâm.

Thế nào là người có tiền? Chính là trong tình huống đổi phòng mà không thể làm bệnh nhân thức giấc, dẹp gọn những người đi trên con đường giữa hai phòng bệnh, đảm bảo yên tĩnh tuyệt đối; lại đảm bảo không để bệnh nhân giật mình thức dậy, đòi luôn cả giường đi.

Người bình thường như Mặc Tô, nếu có bệnh thì cũng chỉ nằm đại ở một góc trong bệnh viện, truyền nước rồi về nhà nghỉ ngơi. Có lúc nếu thiếu phòng thì còn phải nhờ quan hệ mới có được một phòng bình thường. Tóm lại, cô chưa nhìn thấy phòng VIP như thế nào, càng không rõ phòng VIP cao cấp

còn cao cấp tới mức độ ra sao, giống như phòng khách sạn năm sao, đến cả rạp chiếu phim gia đình còn có nữa là...

Mọi người có vẻ rất ư là bận rộn, bận bên này bên kia, nhưng rất ăy mà không phát ra một tiếng động nào.

Có cô y tá vô tình làm rơi đồ trong tay, bị Tiêu Tiêu trừng mắt phải xin lỗi rối rít, cuối cùng đuổi luôn cô ta ra ngoài.

Vắt và lẩm mớ xong, Tiêu Tiêu bảo viện trưởng và bác sĩ đi trước, còn cô ta ở trong phòng với Niệm Sâm. Nhìn thấy Mặc Tô đứng cạnh nãy giờ mới như sực nhớ ra, nói: "Được rồi, ở đây có tôi là được, chị về nghỉ ngơi đi."

Mặc Tô không ngờ câu đầu tiên cô ta nói lại là thế, nhất thời ngẩn người không phản ứng kịp.

Tiêu Tiêu lại tưởng cô không muốn đi, nhìn cô rồi nhếch môi: "Không yên tâm sao? Chị nhìn đi, tôi đã giúp Niệm Sâm chuyển tới phòng bệnh cao cấp rồi, người khám bệnh cũng là chuyên gia bà bác sĩ có chức vụ cao nhất, có tôi ở đây với anh ấy, chị còn có gì không yên tâm?"

"Tôi không có ý đó." Mặc Tô đưa điện thoại trong tay ra: "Tôi chỉ muốn nói là điện thoại của Hà tổng ở chỗ tôi, cô Tiêu hiểu làm ý của tôi rồi."

Nhìn Tiêu Tiêu nhận lấy, không đợi cô ta nói gì, cô nói luôn: "Nếu ở đây đã không cần tôi rồi thì tôi xin phép đi trước, chúc Hà tổng sớm bình phục!"

Nói xong không chào tạm biệt, cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu rời đi.

Đồng Mặc Tô cô nhìn cuộc đời luôn nhẹ nhõm, nhưng không thể chịu nổi giọng điệu cao ngạo của kẻ lẩm tiền, cứ như có tiền thì là ông trời, là có thể khinh thường những người dân bình thường như cô vậy.

Có tiền thì sao? Có cho cô đâu, dựa vào đâu cô phải chịu tủi thân chứ?

Phòng cao cấp thì sao? Cô không tin nếu tới qua không có cô ở cạnh Hà Niệm Sâm, đến sáng nay mà bị sốt cao như vậy thì phòng cao cấp có thể điều trị tốt cho anh.

Nghĩ lại càng thấy tức.

Mặc Tô ra khỏi phòng, bực bội đi đến thang máy, ghét nhất người khác cao ngạo ra vẻ trước mặt cô, nếu cô ta có bản lĩnh gì đó khiến người ta nể phục thì thôi, nhưng chẳng qua là đại tiểu thư gia tộc có tiền, xinh đẹp một chút, thì hay ho ghê gớm lắm sao?

Chẳng trách Hà Niệm Sâm không thích cô ta, đúng là đáng đời!

Cô hừ lạnh trong bụng, nếu cô là đàn ông, có mắt có trông cũng sẽ không thích người phụ nữ như vậy.

Ra khỏi thang máy, cô không có tâm tư đi làm, nên xin công ty nghỉ phép, nói mình bị ốm.

Ánh nắng rực rỡ, không khí cũng trong sạch hiếm có, cô dần bình tĩnh lại, đi dọc con đường râm mát trong bệnh viện thẳng ra cổng.

Bình tâm nghĩ lại thì thực ra ý của Tiêu Tiêu chẳng qua là sự khác biệt giữa phòng bệnh cao cấp và bình thường mà thôi. Giống như khoảng cách người bình thường là cô và người có tiền là cô ta vậy, chính là gián tiếp nhắc cô về khoảng cách giữa cô và Niệm Sâm.

Khoảnh khắc đó Mặc Tô mới biết, đại tiểu thư trông có vẻ thân thiện kia thực ra ngay từ đầu đã không tin giữa cô và Niệm Sâm chỉ thuần túy là quan hệ giữa tổng giám đốc và trợ lý.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Có thời gian nói chuyện không?

Lúc tâm trạng không vui, Mặc Tô thường thích ngồi xe bus, không có mục đích, chọn loại xe hai tầng lộ thiên, không bị bó buộc bởi không gian, có thể cảm nhận sự tươi mới của gió và sự tự do của bầu trời.

Cô thích ngồi trên xe ngắm nhìn đủ mọi tư thế của người đi bộ, nghĩ xem đằng sau họ là những câu chuyện gì.

Người đi bộ một mình cười ngốc nghếch chứng tỏ trong đầu người đó đang nghĩ đến những điều hạnh phúc; hai nữ sinh nắm tay nhau chứng tỏ họ vẫn đang ở độ tuổi ngây thơ của thời học sinh, ngày nào cũng sống đơn giản nhưng vui vẻ; những người hạnh phúc sẽ ôm hôn nhau trên đường, sự lãng mạn mà hồi độc thân họ vẫn kỳ thị sẽ diễn biến thành niềm hạnh phúc chỉ mới nhận ra khi yêu nhau.

Trong tình huống đó, hai bóng dáng quen thuộc và tuyệt đối không dính dáng đến nhau trong đầu Mặc Tô lại xuất hiện trong tầm mắt, cô nhìn kỹ và rất sững sờ.

Lý Dao và Diệp Phàm!

Nếu cô không nhìn nhầm, thì hai người đang giằng co nhau đằng kia hẳn là họ!

Lý Dao hình như muốn bỏ đi nhưng Diệp Phàm kéo tay cô không buông. Không phải kiểu kéo bá đạo, mà trông giống không nỡ, thêm cả vẻ đáng thương hiếm khi xuất hiện ở người đàn ông, giống như là con chó con sắp bị bỏ rơi vậy.

Vì xe bus phải tới trạm đằng kia mới ngừng, dù chạy chậm nhưng Mặc Tô cũng không thấy gì nhiều. Vợ vàng cầm túi xách, đến trạm rồi vợ vàng nhảy xuống.

Trạm xe cách họ khá xa, khi Mặc Tô quay lại thì chỗ mà ban nãy họ giằng co với nhau đã trống trải, nếu không do cô chắc chắn mình đã thực sự tận mắt chứng kiến cảnh đó, thì con phố trống trải này hẳn sẽ khiến cô tưởng mình bị ảo giác.

Đúng lúc cô quay lưng định đi thì vô tình nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở chỗ đậu xe gần đó: "Diệp Phàm?" Cô khẽ gọi, người đàn ông quay lại, vẻ mặt vốn buồn bã khi nhìn thấy cô đã nhanh chóng quay lại dáng vẻ uể oải, bình thường.

Khỏe môi nở nụ cười bốn cột, chào: "Cô Đồng!"

"Vâng." Cô bước lại, cũng không đính chính cách gọi đó mà nói thẳng: "Ban nãy tôi đã nhìn thấy rồi."

"Nhìn thấy rồi?" Diệp Phàm nhướn mày, rồi hiểu ra ngay, khẽ cười hỏi: "Thế à? Vậy có thời gian nói chuyện không?"

Mặc Tô vốn tưởng câu nói đó sẽ do cô nói trước, nào ngờ bị anh tranh thủ trước rồi.

Xem ra anh còn muốn tỏ lộ tiếng lòng hơn cả cô.

Nửa tiếng sau, Mặc Tô và Diệp Phàm ngồi trong một quán cafe nào đó.

Phải hình dung người đàn ông này thế nào đây? Phải nói là ấn tượng về anh cực kỳ tốt, thậm chí còn vượt qua Hà Niệm Sâm.

Hà Niệm Sâm ngay cái nhìn đầu tiên đã mang lại cảm giác quá hoàn mỹ, dường như kiểu người này không tồn tại trên thế giới này, ánh hào quang của anh khiến người ta muốn tiếp cận, nhưng cũng chỉ là muốn mà thôi, chứ rất khó làm được. Còn Diệp Phàm chính là kiểu nho nhã trong đám người bình thường, anh có một sự hòa nhã bẩm sinh, khiến người ta cảm thấy ở cạnh anh rất thoải mái, đồng thời những lời nói hóm hỉnh của anh, thêm nụ cười rất đẹp nữa, cũng dễ dàng khiến phụ nữ vui lòng.

Họ ngồi ở chỗ gần cửa sổ trên tầng hai, tự chọn món cho mình xong, Mặc Tô lặng lẽ ngồi chờ người đối diện lên tiếng.

Anh nói: "Ban nãy cô nói cô nhìn thấy... chắc là chỉ tôi và Dao Dao đúng không?"

"Vâng." Mặc Tô gật đầu, có phần ngạc nhiên, vốn tưởng anh và Lý Dao có thể là thân quen, nhưng không ngờ lại thân tới mức gọi biệt danh của cô nàng: "Nghe giọng anh thì có vẻ anh và cô ấy rất thân? Nhưng sao tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc tới anh nhỉ?"

"Có lẽ là cô ấy không muốn nhắc đến tôi với ai cả." Anh cười giễu, "Cũng có thể do tôi trong trái tim cô ấy vốn không có trọng lượng gì."

Cô im lặng, chờ anh nói tiếp.

"Tôi và cô ấy quen nhau lúc thi thạc sĩ ở trường đại học, mọi người học cùng một lớp, lúc đó cô ấy ngồi phía trước tôi. Đàn ông bị cô gái xa lạ thu hút không nằm ngoài ngoại hình hay khí chất đặc biệt, nhưng lúc đó tôi chú ý không phải hai điểm này, mà là lúc cô ấy ngồi trước mặt tôi, mái tóc dài thoang thoảng một mùi hương thơm ngát. Phải biết là hương thơm đối với đàn ông rất có sức quyến rũ."

"Làn ấn tượng sâu sắc là khi giảng viên giảng bài, hôm đó tôi rất mệt nên nằm gục trên bàn ngủ, loáng thoáng nghe có tiếng khóc, rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để tôi giật mình thức dậy. Tôi ngước lên thì thấy cô ấy ngồi phía trước đang gục đầu, vai run rẩy. Bóng lưng trông rất cô độc và yếu đuối. Về sau tôi mới biết cô ấy và bạn trai đang giận nhau. Cô ấy kể là cô ấy chủ động theo đuổi anh ta, cô ấy yêu anh ta vượt xa anh ta yêu cô ấy. Giữa họ ngay từ đầu là anh ta chiếm thế chủ đạo, anh ta chưa từng chủ động quan tâm thăm hỏi cô ấy, dù xảy ra chuyện lớn động trời cũng tỏ vẻ như không liên quan, ngay cả khi cô ấy giận thì anh ta cũng chưa từng chủ động an ủi. Đôi bên gặp nhau không nhiều, cơ bản là lần nào cũng do cô ấy chủ động đề nghị. Cô ấy có thể cảm nhận được anh ta cũng có chút thích mình, lúc không gặp thì anh ta tỏ ra rất lạnh nhạt, nhưng khi gặp thì anh ta vẫn rất dịu dàng, ân cần."

"Đương nhiên..." Anh đột ngột nói: "Tôi không hề biết lúc đó bạn trai cô ấy đã là đối tượng sắp kết hôn."

"Nên... hai người đã quen nhau như vậy?"

"Ừ." Anh đáp: "Cô biết thích một người thực ra có lúc chính mình cũng không rõ nguyên nhân, tôi thường nghĩ là từ lúc nào mà tôi bắt đầu nhớ cô ấy, không buông cô ấy được? Cô ấy giống như một cô bé ngây thơ, giận xong rồi, cho dù nổi nóng, chỉ cần người ta dỗ dành là sẽ quên hết. Có lẽ chính vì nguyên nhân này nên khi bạn trai cô ấy kết hôn với người khác, thậm chí cô ấy từng muốn đánh bom phá hủy hôn lễ của họ và cùng chết với bạn trai, nhưng hôm sau bạn trai cô ấy đứng đó để mặc cô ấy đánh mắng giải tỏa, cô ấy vẫn tha thứ cho anh ta."

"Tôi từng thử nói với cô ấy là bạn trai em đã kết hôn rồi, nhưng cô ấy vẫn ở cạnh anh ta, nói khó nghe thì chính là kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân người"

khác, với điều kiện của cô ấy thực sự không cần gánh vác tội danh đó, nhưng cô ấy vẫn không chịu nghe lời tôi."

Mặc Tô gật đầu: "Cô ấy là người đơn thuần nhưng lại phức tạp, giống như tôi thân với cô ấy bao năm, nhưng cô ấy chưa từng tâm sự, chỉ khi cãi nhau với bạn trai mới tìm tôi để kể khổ, xả stress, thực tế thì không cần tôi góp ý gì cả, chỉ cần thổ lộ hết oán trách trong lòng, sau đó vẫn ngoan ngoãn quay về bên người đàn ông cô ấy yêu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Sắc mặt Hà tổng rất khó coi

Có lúc Mặc Tô cũng cảm thấy mình là một người bạn khá thất bại, nếu không vì sự cố lần đó thì cô cũng sẽ không gặp được Lục Liên Niên. Lý Dao hình như đã sớm biết cô và Lục Liên Niên sẽ không có kết quả tốt đẹp, nên bạn bè xung quanh cô chỉ biết đến sự tồn tại của người bạn trai mà chưa từng gặp mặt, có người thậm chí còn không biết rõ tên.

"Tôi không biết có phải vì tôi cũng là đàn ông nên..." Diệp Phàm nhìn Mặc Tô, ho khan một tiếng: "Tôi thực sự không nhận ra Lục Liên Niên có chỗ nào đáng để phụ nữ yêu, cô nghĩ sao?"

Nhìn vẻ mặt rất quan tâm của anh, tâm trạng không vui của Mặc Tô bỗng khá hơn, khẽ cười thành tiếng: "Lục Liên Niên mang lại ấn tượng đầu tiên là một đứa trẻ chưa lớn, Dao Dao ở cạnh anh ta giống như người chị yêu chiều cậu em trai vậy. Nếu anh muốn có được trái tim Dao Dao thì không chừng cũng có thể giả vờ yếu đuối như một đứa em trai xem?" Trong đầu cô bỗng hiện ra cảnh tượng trên phố mà ban nãy nhìn thấy, không chừng người đàn ông thông minh này đã sớm đoán ra Lý Dao có trái tim "mẹ hiền", nên mới để lộ vẻ đáng thương của chó con bị bỏ rơi lúc chia tay nhau.

"Nhưng nếu tôi là Dao Dao, giữa anh và anh ta, người tôi chọn nhất định sẽ không phải Lục Liên Niên, phụ nữ bẩm sinh đã thích được người khác chiều chuộng, cho dù có sở thích tình chị em thì cũng có tiềm thức muốn được đàn ông chiều chuộng."

"Thế sao."

"Vâng." Mặc Tô định nói gì nữa nhưng điện thoại đã đổ chuông, cô xin lỗi rồi lấy ra xem, nhìn dãy số hiển thị, cô cau mày, suy nghĩ rồi bấm tắt ngay.

Chỉ một giây sau, điện thoại lại đổ chuông. Cấp bách tới mức nếu cô còn không nghe máy thì sẽ gọi mãi gọi mãi.

"Là Niệm Sâm hả?" Anh hỏi.

Cô ngước lên, gật đầu.

"Sao không nghe máy?" Anh cười nói: "Tôi lần đầu thấy có người dám cúp máy đấy. Cô phải cẩn thận, con người cậu ta rất nhỏ mọn hẹp hòi, rất hay so đo. Nên nếu cô không mau nghe máy thì có lẽ cậu ta sẽ phát động cả công ty ANI đi tìm cô đấy."

Tuy biết trong lời nói của anh chỉ mang tính dọa dẫm chứ không phải sự thật, nhưng Hà Niệm Sâm hẹp hòi thì cô đã thấy nhiều rồi, thế là đành nghe máy, giọng nói trầm tĩnh của Niệm Sâm vang tới: "Em đang ở đâu?"

"Ở ngoài, sao vậy?"

"Bây giờ tới bệnh viện ngay lập tức." Nói xong anh liền cúp máy, không cho ai cơ hội từ chối.

Mặc Tô trừng nhìn điện thoại, chỉ muốn ném nó vào ai đó.

"Sao? Có cần đưa cô tới đó không?"

Mặc Tô ngẩng lên, buồn bực nhìn người đối diện, hậm hực nói: "Sao anh biết trong điện thoại anh ấy đã nói gì?"

"Đó chính là đồng bọn trong truyền thuyết." Anh gọi phục vụ tới thanh toán, đứng lên rồi rất lịch thiệp làm động tác mời.

Ngồi trong chiếc BMW của Diệp Phàm, Mặc Tô hỏi anh: "Anh thực sự chỉ là trợ lý riêng của Hà Niệm Sâm thôi hả?"

"Sao? Không giống à?"

"Vâng, làm gì có trợ lý nào rảnh rỗi như anh đâu."

"Lẽ nào cô làm việc cạnh Niệm Sâm thấy rất bận?"

"Cũng không hẳn..." Mặc Tô nghĩ ngợi, không biết nói sao nên đành bảo: "Anh cho người ta một cảm giác không giống trợ lý, mà giống đại thiếu gia có

tiền hơn."

"Cái gọi là phú nhị đại?"

"Vâng, nhưng so với nghĩa mả mai của ba từ này thì anh tốt hơn nhiều."

"Xem ra ấn tượng của cô về tôi không tồi."

"Đúng thế." Mặc Tô bấu môi, "Chỉ ít thì tốt hơn Hà Niệm Sâm nhiều."

"Tính khí Niệm Sâm đúng là không tốt lắm, nhưng chỉ với người mà cậu ấy khá quan tâm thì mới như vậy, cô hiểu ý tôi không?"

"Anh nói tôi là người anh ấy quan tâm?"

"Ừ."

Mặc Tô trầm tư một lúc rồi chậm rãi nói: "Tôi không muốn là người anh ấy quan tâm. Ý của anh tôi hiểu, nhưng giữa tôi và anh ấy không phải quan hệ mà anh đoán. Dính líu tới người phú quý như anh ấy không phải là việc mà một thường dân như tôi có thể chịu đựng được. Huống hồ anh ấy đã có bạn gái. Giống như anh từng nghĩ, Dao Dao không cần phải làm kẻ thứ ba, tôi cũng vậy thôi."

Diệp Phàm nhìn cô qua gương chiếu hậu, nhưng thấy cô tỏ ra nghiêm túc, những câu đó nếu nói là nói cho anh nghe, chỉ bằng nói là chính cô đang thể với bản thân thì đúng hơn.

Anh nhướn môi, cuối cùng không nói gì.

Diệp Phàm theo cô tới bệnh viện, anh nói trên đường đi, trước khi gặp Lý Dao, anh đã nhận được điện thoại báo Niệm Sâm đang nằm viện. Vốn định lái xe đi thăm, ai ngờ bị cô nàng gọi lại, nên định nói chuyện một lúc rồi mới đi.

Xem ra cũng không chỉ có phụ nữ là trọng sắc khinh bạn, mà đàn ông cũng thiên vị như vậy.

Không biết có phải do Tiêu Tiêu hay không, mà lúc bước vào phòng bệnh cao cấp lần nữa, Mặc Tô chỉ thấy trong lòng rất khó chịu.

Bên trong im lặng kinh khủng, Tiêu Tiêu ngồi bên giường, Niệm Sâm nằm trên giường, sắc mặt rất khó coi, thấy Diệp Phàm chào cũng chẳng chào lại, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Mặc Tô, cứ như cô có thù với anh vậy.

Mặc Tô chỉ thấy lạ, không biết ai đã chọc giận vị thần này, mới tỉnh lại sắc mặt đã khó chịu như vậy, cứ như mây mù giăng kín lối trước cơn bão. Cô đứng tại chỗ mà không vào, không biết anh tìm cô là có chuyện gì.

Mà Diệp Phàm thì không chút quan tâm không khí căng thẳng này, lấy quả táo trên bàn cắn một miếng, rồi còn thoải mái mở màn hình chiếu phim ra, ngồi trên sofa xem rất thú vị.

Niệm Sâm cứ nhìn cô như thế, không nói gì, cuối cùng Mặc Tô không chịu nổi, ầm ức thốt ra: "Hà tổng tìm tôi có việc gì ạ?"

"Cô nói thử xem?!" Anh hỏi vặn lại.

Câu hỏi lạnh lùng kia còn lạnh hơn tảng băng, gương mặt căng cứng, căn cứ vào kinh nghiệm gần đây tiếp xúc thì tâm trạng anh rất không tốt, hơn nữa còn liên quan đến cô, nên tốt nhất cô đừng chọc giận thì hơn.

Thế là cô gượng nở một nụ cười nịnh bợ: "Hà tổng đúng là biết đùa, là anh bảo tôi tới, làm sao tôi biết anh tìm tôi có việc gì ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Anh có thể hiểu tôi không?

"Tôi qua cô đã đi đâu?" Anh ném ra một câu hỏi, khiến Mặc Tô nhất thời không phản ứng kịp.

Thế nào là tới qua cô đi đâu? Chẳng phải cô luôn ở cạnh anh sao? Nếu không anh tưởng mạng của anh là được ai cứu kịp thời như vậy?

"Không biết Hà tổng hỏi câu này là có ý gì?"

"Ý gì à? Là trợ lý, sắp bị bệnh, mà cô lại một mình rong chơi bên ngoài, cô có lý do gì để nói?"

"Tôi rong chơi bên ngoài à?" Cô vừa tức vừa buồn cười, tên này hôm qua hôn mê cả buổi tối không biết chuyện, cô không trách anh không cảm ơn thì thôi, lại còn oan uổng người khác?

"Ai bảo anh là tôi rong chơi bên ngoài, nếu không phải tôi..." Nếu không phải tôi giúp thì anh đã hôn mê trên giường, sống chết không rõ rồi. Cô ai oán nói trong lòng, nhưng do Tiêu Tiêu có mặt nên không muốn nói rõ mọi chuyện, nửa đêm nửa hôm cô phát hiện anh bị sốt, người thông minh sẽ đoán ra ngay, nếu hai người nửa đêm không ở cạnh nhau thì làm sao bị phát giác?

Bỗng cô như sực nhớ ra điều gì, hỏi: "Không biết Hà tổng nghĩ mình vào bệnh viện thế nào? Chắc anh không cho là cô Tiêu đưa anh vào, đồng thời chăm sóc anh cả buổi tối chứ?"

Nhìn sắc mặt không thay đổi của Niệm Sâm, lại thấy Tiêu Tiêu vẫn gục đầu xuống, hai tay đặt trên đầu gối co chặt lại, Mặc Tô biết ngay là xảy ra chuyện gì.

Có lẽ do Niệm Sâm tỉnh lại, phát hiện Tiêu Tiêu ở cạnh chăm sóc nên hỏi tại sao anh lại xuất hiện ở đây. Cô gái thông minh thì sẽ báo cáo thật, người có mưu đồ sẽ nhân cơ hội này nhận vợ công lao về mình. Có lẽ Tiêu Tiêu đã nói với Niệm Sâm rằng cô ta phát hiện anh bị sốt, đồng thời đưa anh vào viện và chăm sóc một ngày một đêm, không ngờ Niệm Sâm lại gọi điện thoại báo đương sự là cô đến đây?

Nếu là trước kia, Đồng Mặc Tô có lẽ sẽ tức giận, cho là thế gian này sao lại có người phụ nữ mặt dày như vậy. Nhưng giờ nghĩ kỹ lại, Tiêu Tiêu cũng chẳng sai. Là bạn gái, người ta muốn níu kéo bạn trai mình nên dùng những việc có tâm cơ một chút cũng là bình thường, huống hồ cô ta cũng không cố ý tạo mưu kế, chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Nghĩ thông rồi, cô cảm thấy cũng chẳng có gì, chẳng qua là bị Hà Niệm Sâm hiểu lầm rằng cô vô tư vô tâm, như vậy cũng chưa chắc là không tốt, có thể cắt đứt những sợi dây mờ ám giữa họ, cũng có thể khiến Tiêu Tiêu buông lỏng cảnh giác với cô.

Nghĩ vậy nên cô cười nói: "Đúng rồi, cũng may là có cô Tiêu, Hà tổng anh mới bình an vô sự đấy, cô Tiêu đúng là một cô bạn gái rất tốt."

Tiêu Tiêu chắc không ngờ cô lại nói thế nên ngược lên nhìn về sừng sốt, đôi mắt xinh đẹp nhìn cô chăm chú.

Cô chỉ cười, rất tự nhiên, không hề tỏ ra giả tạo, giống như những gì cô nói là sự thật.

Mặc Tô đương nhiên nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt Tiêu Tiêu, nếu là cô cũng cảm thấy mình hoặc là quá lương thiện, hoặc là điên rồi, chỉ cần là người thì ai cũng biết nên lúc này nói rõ sự thật, đừng nói cô ta là bạn gái Niệm Sâm, dù có là mẹ của anh cũng không chừng sẽ bị hủy diệt hình tượng trong lòng anh. Nói không chừng Niệm Sâm còn đuổi thẳng cổ ra ngoài, thân phận bạn gái sẽ bị hủy bỏ.

Thấy Niệm Sâm lặng thinh, sắc mặt càng khó coi, Mặc Tô vẫn cười nói: "Nếu Hà tổng không còn việc gì thì không biết tôi có thể về trước không?"

Nếu có thể thì Hà Niệm Sâm lúc này chắc rất muốn lao tới bóp chết cô rồi chẳng? Mặc Tô thầm nghĩ bụng.

Quả thật, sắc mặt anh trở nên khó coi hơn, "Muốn về thế à?"

Cô không nói mà nhìn màn hình lớn, trên đó đang chiếu bộ phim kinh điển "Đông Tà Tây Độc" của Vương Gia Vệ. Hoàng Dục Sur đang đọc thoại: Tuy ta rất thích nàng ấy, nhưng ta không muốn nàng ấy biết, vì ta hiểu thứ không có được mãi mãi là thứ tốt nhất.

Bên tai văng đến giọng nói lạnh lùng của anh: "Đi đi, đi đi! Đi nhanh cho tôi!"

Cô quay đầu đi, không nhìn anh, quay lưng bỏ đi ngay.

Hành lang ở phòng bệnh cao cấp rất tĩnh lặng, Mặc Tô loáng thoáng nghe thấy tiếng đồ đạc đổ bệ trong phòng. Trong lòng cô chỉ thấy đau nhói và hụt hẫng, không rõ là gì, hơi thở cũng rối loạn, bước chân vô thức nhanh hơn, chạy ra khỏi bệnh viện.

Một mình quay lại biệt thự, nhìn thấy con chó lao tới, cảm thấy vô cùng thân thiết. Cô ngồi xuống ôm lấy cơ thể to lớn của nó, Dior như thể biết chủ nhân nó có tâm sự nên rất ngoan ngoãn để cô ôm.

"Dior, hình như tao đã làm một chuyện rất ngu ngốc." Cô ôm đầu nó, ủ rũ nói: "... Nhưng người ta đã có bạn gái rồi, trong tình huống đó tao biết làm sao? Nếu vạch mặt tại chỗ, phá hoại quan hệ người ta, haizzz... tao làm sao là kẻ thứ ba được? Sẽ bị trời đánh đó!"

Dior không hiểu nỗi buồn của chủ nó, mọ to đôi mắt tròn, đứng im cho cô ôm, như muốn làm giảm nỗi cô đơn trong lòng cô.

Mặc Tô không hiểu là đúng lúc cô ra khỏi bệnh viện thì Tiêu Tiêu và Diệp Phàm cũng bị đuổi ra khỏi phòng. Tuy không yên lòng nhưng sắc mặt Niệm Sâm có vẻ quá tệ, họ không hề nghi ngờ rằng nếu anh mạnh khỏe thì sẽ lái xe đưa một vòng thành phố G như tên điên.

Đó là việc thường làm của Niệm Sâm khi tâm trạng anh không vui, mà người giúp anh xử lý hậu quả luôn là Diệp đại thiếu có mạng lưới quen biết rộng lớn với cảnh sát giao thông, công an ở thành phố G.

"Thực ra hôm qua người đưa Niệm Sâm vào đây là Mặc Tô đúng không?" Ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, Diệp Phàm bỗng hỏi.

Tiêu Tiêu cũng không ngạc nhiên mà chỉ khẽ hỏi: "Rất rõ ràng phải không?"

"Ừ. Niệm Sâm không ngờ, chỉ có điều nhất thời giận dữ, không nghĩ nhiều." Anh nói, "Lẽ nào cô không biết hậu quả của việc lừa gạt ấy? Người thông minh như cậu ấy, sau này nghĩ kỹ lại cũng sẽ rõ. Đến lúc đó chính cô phải làm sao?"

"Tôi không nghĩ nhiều vậy..." Tiêu Tiêu nói, "Anh ấy hỏi sao anh ấy lại nằm viện, tôi đã thuận theo tự nhiên mà nói thế. Tôi thừa nhận tôi ích kỷ, muốn cảm động anh ấy. Tôi chỉ... quá yêu anh ấy, bó tay rồi, xung quanh anh ấy quá nhiều cám dỗ, Diệp Phàm, anh có thể hiểu tôi không?"

Hiểu? Làm sao anh lại không hiểu? Nhưng... "Có câu gọi là hợp lý quá thành bất hợp lý, cô có hiểu không?" Anh nói: "Đàn ông rất ghét những người phụ nữ hay tính toán, cậu ấy hy vọng người phụ nữ của mình đơn giản. Thế giới này vốn đã phức tạp, nếu tình cảm cũng không trong sạch sẽ khiến cậu ấy mãi mãi không muốn lại gần cô..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Là anh đã cho tôi nụ hôn nghệt thờ

Biệt thự tối nay vì không có Hà Niệm Sâm mà trở nên trống trải quanh quẽ hơn, Mặc Tô luôn không hiểu sao lại có người thích căn nhà có không gian lớn như vậy, buổi tối vì sợ mà cô đưa Dior vào phòng, khóa chặt cửa rồi lên giường ngủ.

Nhắm mắt một lúc vẫn không ngủ được, thế là mở tivi xem một lát, đến khi dần dần buồn ngủ mới tắt đi. Khó khăn lắm mới đi vào giấc mộng thì nghe thấy tiếng di động rung bên tai, cô xưa nay không có thói quen tắt máy khi ngủ. Vốn định lờ nó đi nhưng đối phương hình như rất cố chấp, cứ gọi mãi.

Người bị đánh thức thường rất nóng tính, Mặc Tô đã muốn chửi thề rồi, tiện tay cầm điện thoại nghe máy, alo mãi cũng không thấy động tĩnh gì nên càng tức tối hơn, cúp luôn điện thoại, cũng không biết ai mà nửa đêm rảnh rỗi đi gọi điện quấy rối.

Nhưng vừa cúp máy thì lát sau điện thoại lại đổ chuông, Mặc Tô giận dữ nghe máy, quát lên: "Rốt cuộc là ai vậy?" Giọng cô hét lên khiến Dior nằm cạnh giật mình, đang nằm trên thảm phải nhảy bật dậy.

Bên kia im lặng một lúc rồi giọng nói mang vẻ ra lệnh vang lên: "Bây giờ đến bệnh viện ngay."

Mặc Tô chỉ muốn chửi thề, nhưng cô không thốt ra mà kiên quyết nói hai chữ: "Không đi."

"Đồng Mặc Tô!"

"Sao nào?"

"Tôi bảo em đến bệnh viện ngay, nếu không hậu quả tự chịu!" Nói xong đối phương cúp máy ngay.

Mặc Tô trừng nhìn điện thoại, mắng một câu "thần kinh" rồi ném điện thoại ra xa, ở cạnh người đó lâu thì nhất định tinh thần cô sẽ bị suy sụp, không chừng nhất thời không nghĩ sáng suốt, còn chạy đi giải phẫu người nữa. Vì lúc này suy nghĩ duy nhất muốn đi bệnh viện của cô chính là để kéo Hà Niệm Sâm vào phòng mổ để giải phẫu anh!

Mặc Tô nằm xuống, hôm qua cả buổi tối không ngủ ngon đã khiến cô mệt mỏi rồi, nhưng bị đánh thức rồi lại không tài nào ngủ nổi.

Cô bật dậy chạy xuống lầu, rót một ly nước uống, rồi lấy thuốc an thần trong túi xách ra, đó là thứ lần trước rời khỏi chung cư cô đã tiện tay mang theo, vốn để phòng bị mình sẽ mất ngủ vì Viên Mộ Tây, không ngờ đến giờ lại sử dụng vì Hà Niệm Sâm.

Thuốc an thần rất có tác dụng, cô nằm lên giường một chút đã ngủ, vốn tưởng uống thuốc rồi thì kiểu gì sáng mai cũng phải đặt mấy lượt đồng hồ báo thức, ai ngờ không ngủ được bao lâu thì tự dừng tỉnh.

Trong bóng tối chỉ thấy hình như có thêm thứ gì đó, chớp mắt nhìn sang, thì thấy trên sofa có một bóng người, cô sợ tới mức ngồi bật dậy ngay.

Thấy bóng người kia bất động, cô sợ hãi bật đèn, đến khi nhìn rõ người đó mới bình tĩnh lại, nhưng nhịp tim vẫn đập nhanh như muốn bắn ra ngoài, bất giác phần nộ: "Nửa đêm nửa hôm rồi, anh ngồi đó một mình làm gì vậy? Muốn dọa chết người sao?"

Hình như anh cảm thấy buồn cười vì dáng vẻ sợ hãi khiếp đảm của cô hay sao mà còn bật cười thành tiếng: "Nếu em đã không chịu đến bệnh viện thì tôi đành về thôi." Làm gì có người như vậy, Mặc Tô buồn bực nhìn anh, mãi sau mới thấy tim đập bình thường lại: "Tôi nhớ đã khóa cửa rồi mà? Sao anh vào được?"

"Đây là nhà của tôi, có cái khóa nào mà tôi không vào được?" Anh nhướn mày.

"Thế anh cũng không thể nói vào là vào chứ, tuy là nhà anh nhưng bây giờ tôi đang ở trong căn phòng này, nếu anh nói vào là vào thì tôi còn thấy an toàn không?"

"Thế thì không cần thấy an toàn nữa." Nói xong anh đứng dậy khỏi sofa, tiến lại phía giường.

Mặc Tô vội vàng hét lên: "Anh đừng lại đây."

Đương nhiên anh không nghe lời rồi, đến giường ngồi xuống rồi kéo cô lại, ôm vào lòng.

Mặc Tô bị anh kéo mạnh, mặt đập vào lồng ngực mạnh mẽ của anh, mũi bị đập đau nhói, nước mắt suýt thì chảy ra, vô thức đẩy mạnh anh ra nhưng càng cố gắng thì anh càng ôm chặt hơn.

Cô thấy túi thân, nằm co trong lòng anh, giọng hậm hực: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Cơ thể anh không còn nóng hổi như trước, có lẽ anh đã khỏi bệnh rồi.

Anh không nói gì, chỉ ôm cô.

Mặc Tô yên lặng một lúc, cảm thấy tư thế này khó chịu nên định đổi, nhưng anh lại bá đạo không chịu cho cô nhúc nhích.

"Này." Cô túm lấy vạt áo anh, "Tay tôi sắp tê dại rồi, anh cho tôi đổi tư thế được không?"

Nói xong mà mãi cũng không thấy anh nói gì, cô hơi bức, ngẩng lên, gương mặt anh gần trong gang tấc, một giây, mà có lẽ chỉ là một phần mấy trăm giây, môi anh đã áp xuống.

Nụ hôn quen thuộc như gió thoảng ba mùa xuân thổi vào tim cô.

Mặc Tô không hề cự tuyệt nụ hôn của anh, cô mở mắt, anh cũng vậy. Cứ như đây là lần đầu có can đảm nhìn vào mắt anh vậy. Hơi ấm trong phòng có phải bị anh mở hơi lớn rồi? Cô mặc áo ngủ mà không hề thấy lạnh, ngược lại còn thấy nóng nữa.

Hồi lâu sau, anh mới buông môi cô ra, nhưng vẫn ôm lấy cô, cưỡng ép cô phải dựa vào lòng anh.

Nhìn cô ngửa đầu, hơi thở hỗn hển, đôi mắt nhìn anh có vẻ mơ màng, ánh mắt anh trở nên hậm hực, lại cúi xuống mút nhẹ môi cô: "Cái cô nàng đáng ghét này!" Giọng điệu lại vô cùng thương yêu.

Cô há miệng định nói nhưng cuối cùng lại thôi, có lẽ cô cũng không biết mình phải nói gì, chỉ thấy sự mờ ám mà khó khăn lắm cô mới cắt đứt lại càng tăng thêm vì hành động của anh. Cứ như không kiềm chế nổi, nụ hôn của anh lại rơi xuống, môi lưỡi quấn quýt, cứ như đó là sự tiếp xúc thân mật nhất giữa những người yêu nhau. Cánh tay anh siết chặt, gần như muốn hòa cô vào trong cơ thể anh. Khiến cô cảm giác chỉ cần anh ra sức mạnh thêm, thì sẽ khiến lục phủ ngũ tạng trong người cô vọt ra hết vậy.

Đúng lúc cô thấy sắp không thở nổi thì cô gắng đẩy anh ra, anh cũng không khá hơn, mái tóc rũ xuống che mắt, càng tăng thêm độ quyến rũ của đàn ông. Mày mắt cong cong, khoe môi cũng đang cười, cứ như đó là niềm vui phát ra từ đáy lòng.

Chưa từng thấy anh vui như thế bao giờ, Mặc Tô chỉ thấy trái tim như có gì đó đang tan ra thành nước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Lén tôi làm chuyện gì có lỗi sao?

Tối đó, Hà Niệm Sâm không hề có hành động gì quá đáng với cô, hình như anh đặc biệt thích ôm cô cùng ngủ, giống như xem cô là con thú bông ngủ cùng mình lúc còn nhỏ vậy.

Mặc Tô cũng mệt, rất mệt. Kỳ lạ là, cô không còn mơ thấy những giấc mơ linh tinh vớ vẩn nữa.

Lúc tỉnh dậy thì đã là buổi trưa, nhớ ra mình đã mấy ngày không đi làm rồi, không rõ người trong công ty sẽ nhìn cô thế nào nữa.

Dù sao cũng muộn rồi, hôm nay cô cũng không định đi. Nhìn Hà Niệm Sâm đang ngủ bên cạnh, anh vẫn đang ngủ say, cô nhẹ nhàng dời cánh tay đang vòng qua eo cô của anh sang bên, rồi rón rén xuống giường.

Trên người cô vẫn mặc áo ngủ mỏng manh, trong phòng ngủ vì mở máy sưởi nên rất ấm, chân cô giẫm trên tấm thảm mềm mại, ra mở máy tính, muốn xem thử trong hộp mail có email đồng nghiệp gửi tới không.

Điều khiến cô thấy thần kỳ là mấy hôm nay cô không đi làm mà cả MSN lẫn hộp mail đều không có bất cứ tin nhắn thúc giục nào, cô vào MSN gọi Tiểu Sánh, cô nàng có lẽ đang bận nên chưa trả lời ngay.

Cô nhân lúc rảnh rỗi mở weibo đã lâu không vào của mình, xem một ít tin tức, sau đó như sự nhớ ra điều gì, mới viết một đoạn trên đó: Em bắt đầu nhớ lại, giữa em và anh bắt đầu trở thành mối quan hệ mờ ám từ lúc nào. Là từ khi em vô tình phát hiện ra về trẻ con trong anh, hay là ở nơi nào nhiệt lúc nào cũng nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng và cô độc của anh. Lúc anh bệnh, tính khí vô cùng khó chịu, thích ra lệnh cho người khác, ngang ngược và vô lý. Nhưng em phải thừa nhận rằng em thực sự rất thích nghe anh nói với em bằng giọng điệu hậm hực: cái cô nàng đáng ghét này!

Viết xong, cô ngần ngại nhìn dòng chữ đó một lúc, rồi đăng lên.

Rất lâu không vào weibo của mình, lật xe những dòng trạng thái cũ, đa phần là liên quan đến Viên Mộ Tây, sến súa và vô vị.

Cô lần lượt xóa hết, nhưng lúc đó lại thấy một đoạn mà mình từng viết: Mình từng hỏi Dao Dao rằng trên thế gian này có tình yêu nào gọi là "tương nhu dĩ mật" không? Dao Dao hỏi ngược lại, cậu có biết tương nhu dĩ mật bắt nguồn từ đâu không? Cô ấy nói có một người bạn kể một câu chuyện xa xưa, hai con cá sống ở biển cả, một ngày nọ bị sóng biển đánh vào một rãnh nước nông, chỉ có thể thoi bong bóng trong miệng mình vào miệng đối phương mới có thể cùng sinh tồn, đó gọi là "tương nhu dĩ mật".

Nhưng Trang Tử nói, cuộc sống như vậy không phải là điều cốt yếu, tình huống thật sự là: Nước biển cuối cùng cũng dâng lên, hai con cá cũng được quay trở về nơi thuộc về chúng, cuối cùng chúng cũng quên lẫn nhau giữa chốn giang hồ.

Lúc đó cô vẫn còn chưa ở cạnh Viên Mộ Tây, cũng chưa từng yêu. Nhưng ở độ tuổi đầy ấp mơ mộng về tình yêu thì câu chuyện này mang lại ấn tượng rất sâu sắc, cô tự nhủ sau này mình phải tìm được một tình yêu có thể "tương nhu dĩ mật", nhưng không bao giờ lãng quên nhau.

Khi ấy cô vẫn còn quá ngây thơ, tưởng rằng chỉ cần bản thân cố gắng thì nhất định sẽ làm được.

Về sau cô thực sự đã tìm được tình yêu của mình. Ban đầu còn hoạch định một đồng chuyện tương lai, giống như câu đầu tiên khi theo đuổi được anh, không phải là em muốn làm bạn gái anh, mà là Viên Mộ Tây, em muốn làm vợ của anh sau này được không? Đạo lý ngây thơ đó, sau này gặp khó khăn trắc trở trong tình yêu, mới nhận ra tình yêu trong tưởng tượng của cô đã cách quá xa với hiện thực.

Có lần cô và Viên Mộ Tây vì một chuyện mà giận dữ nhau, cô liền viết mấy chữ lên weibo: Làm sao gọi là "tương nhu dĩ mật"?

Những dòng chữ trên weibo bị cô xóa sạch, chỉ mỗi đoạn đó là giữ lại, là muốn nhắc nhở về tín ngưỡng từng có, hay là câu chuyện này đã làm cô rung động thực sự? Chính cô cũng không rõ nữa.

Tiểu Sánh lên MSN trả lời cô, kéo cô về với hiện tại. Cô tắt mạng, đọc tin nhắn thì thấy cô nàng gửi mặt cười tới: "Cậu lo cái gì? Hà tổng đã xin nghỉ phép cho cậu rồi, nói là cậu và anh ấy đi công tác. Ai dám trừ lương cậu chứ?" Xong rồi cô nàng còn gửi một trái tim: "Năm bắt cơ hội đi nhé, mang thai rông, địa vị hoàng hậu sau này là của cậu."

Mặc Tô nhìn mấy chữ đó, phì cười thành tiếng. Đúng lúc cô định trả lời thì nghe một giọng nói vang lên rất gần sau lưng: "Cười gì vậy?"

Cô giật mình, tay run bắn, theo phản xạ tắt màn hình chat của MSN đi.

Quay đầu lại thì thấy Niệm Sâm mặc áo ngủ đang nhướn mày nhìn cô: "Lén tôi làm chuyện gì có lỗi hả?"

"Cái gì mà có lỗi chứ..." Cô lúng túng, "Tôi không có."

"Không thì sao lại chột dạ tắt mạng nhanh vậy? Không có... thì sao lại lúng túng không dám ngẩng lên nhìn tôi?"

"Ai... không dám ngẩng lên nhìn anh!" Cô tức lên, ngẩng cao đầu, nhưng không ngờ anh đột ngột tiến tới, ôm eo cô, đặt một nụ hôn sâu lên môi cô.

Đến khi anh buông ra, cô lại thờ hồn hển, gục trên vai anh ảm ức: "Hôn cũng nghiện được sao?"

Anh không phản đối, chỉ ôm cô mà cười thành tiếng, cách lồng ngực anh chỉ thấy rung đến tai cô.

Đúng lúc này, Mặc Tô lại nghe thấy một âm thanh, cô nghe kỹ, mới nhận ra là ở cửa phòng ngủ.

Niệm Sâm cũng nghe thấy, hỏi: "Tiếng gì vậy?"

Mặc Tô nghĩ ngợi rồi đáp: "Hình như là tiếng Dior cào cửa." Nghĩ đến đó liền đẩy Niệm Sâm ra, đi ra cửa.

Vừa mở cửa đã thấy Dior lao vào, đi vòng vòng quanh chân cô.

Niệm Sâm lại gần, giữ lấy cơ thể to lớn của nó, hỏi: "Sao nhí? Mới sáng sớm cũng bắt đầu động dục rồi hả?"

"Động cái đầu anh!" Mặc Tô lườm, "Nó đói đó, đã trưa rồi." Nói xong vỗ vỗ đầu con chó, ra hiệu nó đi theo cô, "Dior, theo tao, chị sẽ làm đồ ăn cho cưng."

Nói xong quay lưng đi, nhưng bị người kia nắm lấy tay, cô quay lại, nhìn anh vẻ khó hiểu, thì Niệm Sâm nhướn mày, vẻ mặt tà ác: "Chị, em cũng đói rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Mặc Mặc dạo này đào hoa nhỉ?

Chưa thấy ai làm nũng tới mức đó, Mặc Tô thân nhiên vỗ đầu Dior: "Dior, ngoan, dẫn anh trai cưng cùng xuống lầu ăn nào."

Nhìn Niệm Sâm đờ ra, Mặc Tô quay lưng đi, cô nhịn cười.

Hôm sau, cuối cùng Mặc Tô cũng đi làm đúng giờ, ngồi trong chiếc BMW của Niệm Sâm, cô hỏi: "Sao anh xin nghỉ phép giúp tôi mà không nói tôi biết?"

Niệm Sâm lại nói: "Nể tình hôm qua em biểu hiện tốt nên tôi mới không trừ lương em đó."

Gi chứ... Cô thầm nghĩ, hình như lúc xin nghỉ phép là ba hôm trước chẳng? Thế thì có liên quan gì đến chuyện tối qua cô biểu hiện tốt? Nhưng cô cũng không giận, biết con người anh khẫu xà tâm phạt, thực tế thì trong lòng cô cũng thấy vui vì cách làm đó của anh.

Vẫn là trong bãi đậu xe, cô không đợi anh đã xuống xe trước. Cũng không biết có phải là quá có duyên với Tiểu Sánh không mà lần này, cô nàng không tránh né mà gọi luôn tên cô, Mặc Tô thấy cô thì hơi lúng túng, nhưng thấy cô nàng không để tâm mà theo cô vào thang máy, khẽ hỏi: "Tốt đó, ngày nào cũng có Hoàng thượng đích thân đưa đón."

Đó hình như đã trở thành ám hiệu của họ, Mặc Tô cười, không nói gì.

Tiểu Sánh hỏi cô: "Ban hôm nay cùng Hoàng thượng vi hành có vui không?"

"Vui cái gì? Một chết được."

"Ồ?" Tiểu Sánh bắt đầu tưởng tượng, "Không ngờ Hoàng thượng của chúng ta trông yếu ớt thế mà cũng có năng lực ghê, khiến cậu mệt đến mức này hả?"

"Không phải." Đầu đầu, Mặc Tô xin tha mạng: "Bọn mình chẳng có gì hết, mình thấy Hoàng hậu danh chính ngôn thuận tương lai rồi, ấn tượng của cô ấy về mình rất không tốt."

"Cô Tiêu à?" Thấy sắc mặt cô không ổn nên Tiểu Sánh lập tức đổi giọng: "Sao cậu lại gặp cô Tiêu?"

"Chuyện rất phức tạp." Cô nói với vẻ bất lực, "Hơn nữa cũng chẳng phải lần đầu."

Trong sự truy hỏi của Tiểu Sánh, Mặc Tô kể hết mọi chuyện xảy ra trong mấy hôm nay. Cuối cùng Tiểu Sánh rút ra một kết luận: Trong công ty có gián điệp, cô Tiêu rõ ràng là đến để dò xét tình địch.

Không cần cô nàng nói thì Mặc Tô cũng biết. Cô đâu phải kẻ ngốc mà không nhận ra, nên chỉ muốn sau này kín đáo một chút, lúc đi làm nếu không cần thiết thì sẽ không ngồi xe Niệm Sâm đến công ty.

Ra khỏi thang máy, Tiểu Sánh như sực nhớ ra điều gì mới nhắc cô: "Suýt nữa thì mình quên, mấy hôm cậu không đến công ty, có người cứ tặng hoa suốt, là bó hoa cực lớn như lần trước, chỗ của cậu không bày nổi nữa đâu, cậu mau nhân lúc Hoàng thượng chưa đến mà xử lý nó đi, nếu không Hoàng thượng rất ghen tuông, hậu quả nghiêm trọng lắm!"

Nói xong cô nàng đi về văn phòng mình.

Mặc Tô nhú mày, đi nhanh đến phòng mình.

Quả nhiên ở chỗ của cô chất một đống những bó hoa to như ngọn núi.

Hoa nhiều như thế, đừng nói là xử lý, một mình cô mang ra ngoài còn khó.

Rốt cuộc là ai tặng nhỉ? Hoa không có danh thiếp hay những thứ tương tự gì cả.

Mặc Tô bất giác nghĩ đến lời Hà Niệm Sâm nói với cô, bảo cô đừng khoa trương, khoe khoang gì trong công ty cả.

Khoe môi nở nụ cười khổ sở, cô cũng đâu muốn thế, cô cũng chẳng biết mình đã làm gì mà lại có người tặng hoa nhiều đến vậy.

Đúng lúc cô đang dờ dẩn thì sau lưng có tiếng bước chân, cô quay đầu lại thì thấy Niệm Sâm và Diệp Phàm đang vừa đi tới vừa nói chuyện.

Nhìn hoa trên bàn cô, ánh mắt Niệm Sâm lóe lên, rồi vẫn bình tĩnh nói chuyện với Diệp Phàm, còn Diệp Phàm lúc đi ngang cô lại vỗ vỗ vai cô, cười bảo: "Hay nhỉ, Mặc Mặc gần đây đào hoa quá?"

Mặc Tô chỉ cười, không biết phải nói gì.

Nhìn hai người vào văn phòng tổng giám đốc, sau đó suy nghĩ xem nên xử lý đồng hoa này thế nào? Gọi di lao công cùng dọn với mình? Liệu có làm người ta bàn tán không?

Bên kia, Niệm Sâm và Diệp Phàm vào văn phòng, đóng cửa rồi, Diệp Phàm mới hỏi: "Đồng hoa đó là cậu tặng? Sao tôi không nhận ra Niệm Sâm nhà chúng ta gần đây chỉ số lãng mạn tăng cao nhỉ?"

Niệm Sâm ngồi vào bàn, mở máy tính, vẻ mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nói: "Không phải tôi tặng."

"Ồ? Thế thì xem ra tôi nói đúng. Mặc Mặc đang có vận đào hoa? Một đồng hoa thế kia, chắc đối phương không phải tầm thường rồi?" Vừa nói, anh vừa nghiêng cứu sắc mặt đương sự.

Người nào đó rõ ràng đang nói chuyện bình thường với anh, khi nhìn thấy bó hoa kia, tuy vẻ mặt không có gì thay đổi, nhưng giọng điệu rõ ràng lạnh nhạt hẳn.

"Ta nói, cậu đừng có suốt ngày kìm nén cảm xúc, không chịu bày tỏ nữa được không?" Diệp Phàm nói thẳng, "Phụ nữ đều cần được yêu thương chiều chuộng, cậu thích người ta mà không biểu hiện gì cả, không nói gì cả, người ta làm sao biết được?"

Niệm Sâm liếc xéo anh: "Ai bảo tôi thích cô ấy?"

"Không thích à?" Diệp Phàm cười: "Nếu không thích một người thì sao phải giúp người ta nhiều như vậy? Người ta mất việc là chuyện riêng, Hà đại thiếu gia từ lúc nào biến thành nhà từ thiện, nặng nề đòi nhận người ta vào công ty, lại còn cống hiến biệt thự cho người ta ở?"

"Vậy cậu biến thành bà nhiều chuyện từ lúc nào vậy? Tôi bảo cậu tới đây là để bàn luận về chuyện này hả?"

Thấy tâm trạng Hà đại thiếu gia không tốt, Diệp Phàm cười lớn một tiếng, ngừng chủ đề: "Bỏ đi, con người cậu lúc nào cũng thế, thi thoảng tỏ ra yếu thế trước phụ nữ một chút cũng có chết ai đâu." Nói xong đứng dậy, đến quầy bar gần đó mở nhạc, sau đó lấy một chai rượu vang, một mình ngồi trên sofa nhắm nháp, nghe nhạc.

CD đang mở bài "Mười năm" của Trần Dịch Tấn, những bài tình ca chữa lành nỗi đau đều là Diệp Phàm chọn, Niệm Sâm thì ít khi nghe nhạc, chỉ nghe những bài nhạc giải tỏa sự mệt mỏi. Nên trước đây khi Diệp Phàm mua CD mang về đây suýt bị Niệm Sâm ném xuống từ tầng 23.

Bạn nói xem một người đàn ông đường đường chính chính như vậy lại nghe những bài tình ca kiểu "Đôi mắt thích cười", "Người qua đường", "Nếu em cũng nghe nói" v.v... thì chịu nổi không? Ban đầu Niệm Sâm thường giễu cợt ác ý, chẳng trách thích một người mà mãi không cura được, ai lại thích một người đàn ông nghe tình ca của phụ nữ chứ?

Diệp Phàm thì không hề để bụng, cảm thán: Nỗi buồn của anh đây cậu không hiểu đâu, tôi không khao khát có người hiểu mình, chỉ cần cho tôi nghe nhạc là được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Phong ba từ bó hoa

Chuyện tình cảm của Diệp Phàm, Niệm Sâm biết hết. Hai người là anh em tốt từ nhỏ đến lớn, nói trăn tục một chút là mặc chung tã mà lớn lên, hai người hiểu rõ như lòng bàn tay tính cách của nhau rồi.

Người như Diệp Phàm nhìn bề ngoài thì lúc nào cũng bồn chồn, không nghiêm túc, lúc nào cũng tràn đầy sức sống, rất vui vẻ, trời sập cũng không khiến anh cau mày được, nhưng trên thực tế thì anh lại là người rất đau khổ, khi không có ai bên cạnh thường đau buồn, ủ rũ. Lúc nào anh cũng bị những nỗi niềm khó tả bao vây, nhưng sẽ không để ai phát hiện. Anh rất sợ bị tổn thương, bị bỏ rơi, cũng sợ làm người khác thấy đau buồn và khó chịu, có lúc dù anh buồn bã cũng cố gắng chịu đựng tất cả. Nhưng trước mặt Niệm Sâm, anh hoàn toàn không cần che giấu bản thân, sự thần kinh, yếu đuối, dễ dàng bị nhân cách phân liệt, thường xuyên bị Niệm Sâm nhìn thấy, vì anh đã phải chịu đựng quá nhiều.

Đối với Diệp Phàm, nếu bản thân anh là sinh vật kỳ quái trong mắt Niệm Sâm, thì Hà Niệm Sâm lại còn kỳ quái hơn nữa.

Điều khó chối cãi rằng thì là mà anh là người đàn ông rất có sức quyến rũ, lần đầu nhìn thấy anh, trong tình huống không nói chuyện với nhau, anh mang lại cảm giác ôn hòa nho nhã, tuấn tú quyến rũ khó tả, nói chuyện xong mới nhận ra thực tế thì anh rất lạnh nhạt, vẻ mặt tình cảm càng quá đoán lạnh lùng, thiếu sự trao đổi thẳng thắn. Đối với suy nghĩ thật sự trong lòng, anh hiếm khi nói với ai, vì trước đó rất lâu anh đã biết rằng im lặng mới là kiên cường, nên ngoài Diệp Phàm ra, không ai có thể hiểu Niệm Sâm thực sự.

Đúng lúc bài "Mười năm" đến đoạn cao trào thì cửa bỗng bị mở ra, hai người nhìn thấy bó hoa to vào đầu tiên, kế đó là một gương mặt nhỏ ló ra, Mặc Tô nói: "Tôi gõ cửa mãi không thấy gì nên mới vào, chắc không làm phiền hai anh chứ?"

Cô nhìn và hỏi Niệm Sâm, anh chỉ liếc nhìn một cái rồi lại bực bội quay sang nhìn máy tính.

Nhưng Diệp Phàm thì đặt ly rượu xuống, bước tới nhiệt tình giúp cô cầm lấy bó hoa: "Uất kim hương đỏ? Lời tỏ tình của tình yêu."

"Gì ạ?" Mặc Tô cười, sau đó quay sang Niệm Sâm: "À... không biết trong văn phòng anh có cần hoa không? Những bó hoa này vứt đi thì tiếc quá, văn phòng anh to như vậy, để lại trang trí được không?"

"Không được." Cô vừa dứt câu, anh đã từ chối thẳng thừng, đồng thời còn không thèm quay sang nhìn cô.

Mặc Tô đứng đờ tại chỗ, không biết nói sao, vẫn là Diệp Phàm ôm hoa vào trong: "Kệ cậu ta đi, văn phòng lớn thế này cho người ta bày hoa cũng đâu chết ai, sao mà nhỏ mọn thế."

Vừa nói vừa liếc xung quanh gian phòng xem có chỗ nào bày được không.

Mặc Tô đành ngượng ngùng theo sau anh.

Bên tai là "Mười năm!" rất thâm tình của Trần Dịch Tấn, cô bất giác hỏi nhỏ: "Hà tổng đi làm thích nghe những bài "hot" này sao?" Chẳng giống tác phong bình thường của anh chút nào.

"Suyt..." Diệp Phàm ra dấu: "Là tôi muốn nghe, đừng để cậu ta nghe thấy, nếu không lại vứt CD của tôi đi đấy."

"Ồi... không biết anh cũng có sở thích này đó."

"Tất nhiên, cô không biết người có tâm trạng không vui đều có sở thích nghe nhạc thất tình à?"

Mặc Tô lại cười, "Tôi cứ tưởng lúc không vui, nghe mấy bài buồn bã này sẽ khiến tâm trạng buồn bực hơn chứ."

"No!" Diệp Phàm cắm hoa vào bình hoa siêu to làm vật trang trí trong phòng, lắc lắc ngón tay: "Người không vui chỉ nghe những bài hoa buồn bã thì mới không ngừng tự nhủ trên thế gian này còn có người thảm hơn mình, tâm trạng mới thấy vui hơn."

Cái anh chàng này! Mặc Tô cạ lòi, rồi thấy anh chỉ vào tác phẩm của mình như kẻ vô sự, hỏi người đang ngồi ở bàn làm việc: "Sao, Niệm Sâm, cậu thấy tác phẩm của tôi thế nào?"

Niệm Sâm không thèm ngước mắt lên: "Bình hoa đó là để trang trí, không phải để cậu cắm vào."

Diệp Phàm nghe xong cười ha hả: "Tại sao tôi cảm thấy câu này của cậu như đang ám chỉ gì đó nhỉ?"

"Là đầu óc cậu luôn có suy nghĩ bậy bạ."

"Thế cậu có thể hiểu tôi đang nói gì, chứng tỏ suy nghĩ của cậu cũng không đơn giản." Anh cười khế, hỏi Mặc Tô: "Phải không, Mặc Mặc?"

"..." Câu hỏi này bảo cô phải trả lời thế nào? "Ừm... Tôi thấy chỗ này cũng còn không gian, hay tôi mang hai bó hoa còn lại vào đây luôn nhé?"

"Đừng mơ." Lần này, Hà đại thiếu gia cuối cùng cũng đứng dậy, bước tới chỉ vào bó hoa cắm trong bình: "Bó hoa này tốt nhất cô cũng mang ra ngoài cho tôi."

"Tại sao chứ. Bày ở đây chẳng phải rất đẹp sao?" Mặc Tô định thuyết phục, "Anh xem văn phòng anh lớn như vậy mà chẳng trang trí gì, chừng mấy bó hoa không những đẹp mà mỗi ngày đi làm đều có thể ngửi thấy hương thơm, đó là chuyện rất tốt đẹp mà?"

"Đó là em tự tưởng như vậy, nếu đã tốt thì sao không bày trên bàn em đi?"

"Nhưng không rộng bằng văn phòng anh..."

"Đừng nói nhiều nữa." Rõ ràng ai đó đã hết kiên nhẫn, khoát tay: "Bảo em mang đi thì mang đi, em rảnh rồi lắm à? Đi làm là thời gian để em nói chuyện hả?"

Mặc Tô chỉ thấy người này thật khó hiểu, cô cũng nổi cáu, bực tức nói: "Không cho thì thôi, đồ hẹp hòi, hoa này tôi cứ để đây đây, anh thích xử lý thế nào thì tùy."

Nói xong quay lưng bỏ đi, đóng cửa "rầm" một tiếng.

Vừa hay đi ra ngoài thì đụng ngay Tiểu Sánh đang đi tới, thấy hành động đó, cô nàng giơ ngón tay cái: Dám đập cửa phòng Hoàng thượng lão gia! Đồng tiểu thư, nàng lợi hại lắm!

Mặc Tô đang bực nên không nói gì, ngồi bên bàn làm việc bày hai bó hoa mà tức tối.

Ai ngờ Tiểu Sánh lại theo cô vào, cười hi hi hỏi: "Sao thế? Hai bạn trẻ cãi nhau hả?"

"Cái gì mà hai bạn trẻ? Minh và anh ta không liên quan gì."

"Được được không liên quan, thế thì sao? Không phải buổi sáng còn vui vẻ hay sao?"

Mặc Tô hậm hực kể vắn tắt chuyện vừa xảy ra, chỉ thấy Tiểu Sảnh cười không thờ nổi.

Cô nhìn bộ dạng cô nàng, không hiểu chuyện ban nãy thì có gì đáng cười?

Chỉ nghe Tiểu Sảnh nói: "Cô Đồng à, cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy, biết rõ Hà tổng giận nhất là người ta tặng hoa cho cậu, mà cậu còn cầm hoa vào bắt bầy trong phòng anh ấy? Nếu là mình thì đã sớm ném cả hoa lẫn cậu ra ngoài rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Sóng này chưa yên sóng khác đã tới

"Bó hoa to như thế cũng không thể vứt bỏ chứ? Minh chỉ là thấy văn phòng anh ấy rộng mới có suy nghĩ đó." Mặc Tô chống tay vào đầu, buồn bực bảo.

"Haizz... tuy nói là không thể lãng phí nhưng cũng không thể tiết kiệm như vậy được." Cô vỗ vỗ vai Mặc Tô, khéo léo bảo: "Cậu tự kiểm điểm bản thân đi, mình đem văn kiện cho Hà tổng đây."

Nói xong rồi đi.

Mặc Tô thần thờ nhìn hai bó hoa chất đống trên bàn, cuối cùng bất lực đứng lên, mang nó ra một góc tạm, vừa quay lại thì thấy ở cửa lại xuất hiện một bó hoa to đùng, người đàn ông bị che khuất phía sau bước ra, hỏi: "Xin hỏi có phải là cô Đồng Mặc Tô không?"

Mặc Tô gật đầu.

Anh ta nói: "Đây là hoa của cô, xin hãy ký nhận."

Mặc Tô: "..."

Nếu nói ngày đầu tiên nhận hoa còn mừng rỡ ngạc nhiên, thế thì hết lần này tới lần khác nhận hoa, đồng thời còn không biết ai tặng, thì dù vui đến mấy cũng sẽ biến thành sợ!

Mặc Tô nhìn bó hoa, do dự hỏi: "Tôi muốn hỏi là anh có biết người tặng hoa là ai không?"

"Không biết, khách đặt trước với ông chủ của tiệm chúng tôi, tôi chỉ phụ trách tặng thôi ạ." Người đàn ông mỉm cười đáp.

"Thế là hoa cả ba ngày liên tiếp đều là đặt ở tiệm của anh sao?"

"Đúng thế."

"Loại hoa này khoảng bao nhiêu tiền ạ?"

"Loại này tính bằng đóa, một đóa uất kim hương khoảng mười tệ, loại uất kim hương giống tốt thế này chắc phải ba mươi đến năm mươi tệ một đóa. Ở đây tổng cộng hơn ngàn đóa, giá cả phải ba vạn đến năm vạn."

Anh ta nói bình tĩnh cực kỳ, cứ như thể năm ba vạn chỉ như năm ba đồng vậy.

Mặc Tô nuốt nước bọt, hỏi: "Trong tiệm các anh bình thường có nhiều người đặt loại hoa này không?"

"Không nhiều, nhưng cũng không ít." Anh ta cười nói: "Vì tiệm chúng tôi là tiệm hoa cao cấp, khách hàng thường là có máu mặt cả, đương nhiên sẽ không quan tâm đến tiền bạc rồi." Nói xong anh ta lại bảo: "Cô à, xin hãy ký nhận giúp tôi, lát nữa tôi còn phải đi đưa hoa chỗ khác nữa."

"Ồ..." Mặc Tô đáp lời, rồi ký tên lên hóa đơn anh ta đưa, nhận hoa, khi quay lưng lại nhìn đống hoa bị cô chất đống trong góc, bắt đầu phiền muộn. Gần đây cô đã làm việc thiện gì sao? Hay là người ta gửi nhầm địa chỉ? Cô suy tư, càng cảm thấy suy nghĩ sau của mình rất có khả năng.

Lúc tan sở Mặc Tô nhận được điện thoại của Lý Dao, nói cùng đi ăn, Mặc Tô nhớ lại chuyện đi ăn lần trước nên vẫn thấy hoang mang, khi đối phương hứa hẹn thế thốt sẽ không trong sắc khinh bạn nữa, cô mới nhận lời.

Lúc cô sắp đi thì Hà Niệm Sâm vẫn ở yên trong phòng, cô suy nghĩ rồi đến gần, định gõ cửa bảo anh rằng cô đi trước, nhưng tay dừng ở cửa mãi không

nhức nhích, trong đầu hiện lên một tiếng nói, tại sao cô đi trước thì phải báo cáo với anh? Nếu mình làm thế thật chẳng phải là chứng tỏ quan hệ giữa cô và anh càng trở nên phức tạp không?

Nghĩ thế nên Mặc Tô rút tay lại, quay lưng rời đi.

Xuống dưới lầu, Lý Dao đã lái chiếc xe nổi bật đợi ở đó, thấy cô đi ra thì huyết sáo như lưu manh trên thiếu nữ.

Mặc Tô ngồi vào xe, nhìn về mặt phoi phới của bạn mà nghĩ đến sáng nay gặp Diệp Phàm, nghe anh nói người đàn ông buồn tình thích nghe tình ca, và cái người trước mặt đây, đúng là hai trạng thái đối lập rõ ràng.

Lý Dao không biết tâm trạng Mặc Tô nên vẫn vui vẻ hỏi: "Muốn ăn ở đâu? Lần trước nợ cậu bữa cơm, hôm nay bù đắp nhé. Nếu cậu muốn chém tó một bữa cũng không sao, nhà hàng cao cấp ở G cho cậu chọn thoải mái."

"Cậu biết rõ tớ không rõ mấy nhà hàng cao cấp, cậu còn ra đề khó cho tớ hả?"

"Nhà hàng cao cấp không rõ cũng chẳng sao, Tại Thủy Nhất Phương chẳng phải người ở G đều nghe nói đến hay sao?"

"Nhưng đừng đi tới đó, ở đó có hai hồi ức mà tớ cả đời cũng khó quên được." Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ "hồi ức".

Không phải sao? Hình như mỗi lần tới đó đều gặp phải chuyện không vui, giống như lần đầu giận nhau với Hà Niệm Sâm, lần thứ hai mắc bẫy đi cùng Tiêu Tiêu tới đó. Dù sao cũng sẽ xảy ra chuyện khiến cô e sợ.

Cuối cùng nơi mà Mặc Tô và Lý Dao đi vẫn là quán cũ hồi họ còn học đại học.

Đậu xe xong vào quán, phục vụ đã nhiệt tình nghênh đón, thấy hai người họ thì cười chào: "Chị Đồng, chị Lý, lâu quá hai chị mới ghé, làm bà chủ nhà bọn em nhớ chết được." Nói xong còn nhìn ra sau lưng Mặc Tô, chớp mắt: "Chị Đồng, sao chị không đưa anh đẹp trai lần trước tới đây. Chị không biết là sau lần anh ấy tới đây, mấy ngày sau đó rất nhiều nữ sinh đều hỏi bọn em anh đẹp trai đó là ai, doanh thu mấy hôm đó cao vượt mức, đều là những khách nữ lui tới thường xuyên, muốn nghe ngóng tin tức anh đẹp trai đó."

Mặc Tô nghe mà trong lòng lại nghĩ, trai đẹp tuy đẹp nhưng từ nhỏ đã được cưng chiều, có lẽ cả đời này cũng không đặt chân tới đây nữa đâu, nhưng bề ngoài cô vẫn mỉm cười: "Trai đẹp thì có tác dụng gì, có quẹt thẻ ăn cơm được đâu, tiệm của bà chủ các em thu hút khách ở thức ăn chứ không phải trai đẹp, em nói đúng không?"

Cô gái kia đương nhiên gật đầu, dẫn hai người vào trong, vẫn là chỗ đã đặt trước quen thuộc.

Đợi cô gái kia vừa đi, Lý Dao liền hỏi: "Ban nãy cô bé đó nói... nghĩa là cậu từng đưa Hà Niệm Sâm tới đây ăn à?"

"Ừ, có một lần." Mặc Tô thừa nhận, nhưng: "Chỉ là bất ngờ, không có gì để nói."

"Vì sao tớ cứ thấy quan hệ của hai người phát triển nhanh quá nhỉ." Lý Dao do dự: "Tớ nghe nói hiện giờ cậu ở biệt thự của anh ấy?"

Mặc Tô chỉ ngó ra một lúc, nghĩ lại thì chẳng thấy lạ vì sao cô nàng lại biết rõ như vậy: "Là Diệp Phàm nói cậu biết à?" "Ừm..." Lý Dao hơi ngượng, "Chuyện giữa tớ và anh ấy, cậu biết hết rồi hả?"

"Biết thì biết đó, nhưng không nhiều." Mặc Tô nói, "Tớ cứ tưởng tớ đã là người bạn tác trách rồi, hóa ra cậu còn tệ hơn. Chẳng chuyện gì nói với tớ cả, tâm sự cũng không nói, cậu còn xem tớ là bạn không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Hà Niệm Sâm tuy tốt, nhưng không phải người mà cậu có thể đụng tới

Đối với lời tố cáo thẳng thừng của bạn thân, cảm giác tội lỗi trong Lý Dao lại dâng lên, biết rõ mình không có lý do thoát tội, chỉ có thể nói ra suy nghĩ của mình: "Có những chuyện cũng không phải là muốn nói thì có thể nói được. Cậu biết là kẻ thứ ba vốn là chuyện chẳng quang vinh gì, tớ còn hạnh phúc như thế, nếu nói ra với cậu, nếu cậu không khinh bỉ tớ thì chính tớ cũng thấy khinh bỉ mình."

"Thực ra nếu tính nghiêm túc thì tớ và Liên Niên quen nhau trước, nhưng anh ấy lại chọn kết hôn với một người mang lại lợi ích cho anh ấy, chẳng phải tớ chưa từng nghĩ đến bỏ cuộc, nhưng cậu có thể hiểu cảm giác đó không? Mặc Tô, tớ không quyết liệt như cậu, nói đi là đi, tớ quá mềm lòng, tớ quá yêu anh ấy, tớ từng giận, cũng từ thế này sẽ mặc kệ anh ấy, nhưng chỉ cần anh ấy dỗ dành khuyên nhủ vài câu là tớ lại mềm lòng. Tớ biết tớ vô dụng, quá yêu một người nhiều lúc là chuyện bất đắc dĩ, giống như tớ biết kẻ thứ ba là từ mà cả đời này sẽ bị người đời nguyên rủa, nhưng tớ quá yêu anh ấy, yêu đến mức dù bị mắng chửi cũng không quan tâm."

Mặc Tô bỗng nghĩ đến Vu Nhượng Cần, ban đầu cô ta ở cạnh Viên Mộ Tây có phải cũng có tâm trạng này? Chỉ vì quá yêu một người nên thà chịu tủi nhục, gánh tội danh bị người đời phi nhổ?

Đường như biết trong lòng Mặc Tô nghĩ gì, tay Lý Dao hươu hươu trước mặt cô: “Tớ chỉ nói về tớ thôi, cậu đừng tẩy rửa tội lỗi cho Vu Nhượng Cần kia. Cậu e là còn chưa biết, sau khi cậu rời xa Viên Mộ Tây, cô ta đã không còn ở cùng anh ta rồi.”

Mặc Tô ngẩn người, buột miệng hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao à? Kiểu phụ nữ phong trần như cô ta có ở cạnh một người đàn ông cả đời không? Viên Mộ Tây có tiền thật đấy, nhưng ở G quá nhiều người làm tiền hơn anh ta. Nhưng kết cuộc của cô ta cũng tệ lắm, tớ nghe nói cô ta nhắm đến một ông chủ làm tiền, ông ta ban đầu cũng có ý với cô ta, không biết về sau thế nào nữa, Vu Nhượng Cần đá Viên Mộ Tây để chạy theo ông ta, kết quả...” Lý Dao nói nhỏ: “Nghe nói ông chủ kia có khuynh hướng SM, người ta không biết cô ta đã phải chịu đựng bao nhiêu, cuối cùng bị lột trần trụi đưa đến trước cửa nhà Viên Mộ Tây, toàn thân thương tích. Lần này dù cô ta có quý xuống xin Viên Mộ Tây thì tớ tin là anh ta cũng sẽ không thèm nhìn đến cô ta nữa.”

Mặc Tô nhú mày: “Chuyện lớn như vậy sao tớ không biết nhỉ?”

“Hôm xảy ra chuyện đã bị Viên Mộ Tây dùng quan hệ che đậy hết rồi, chỉ có mấy người ở xã hội thượng lưu mới biết, phải biết là nếu bị người ta nghe chuyện này, Viên Mộ Tây còn sống nổi ở G không? Cái văn phòng luật sư của anh ta không bị đóng cửa thì tên tớ sẽ bị viết ngược lại cho xem! Tớ nói cậu biết nhé...” Giọng cô nâng lại nhỏ hơn: “Anh nhà tớ nói, có người cố ý dạy dỗ Viên Mộ Tây, còn là ai... tớ nghi ngờ có thể là Hà Niệm Sâm đấy.”

“Hà Niệm Sâm?” Mặc Tô kinh ngạc kêu lên.

“Này! Cậu nói nhỏ chút!” Lý Dao sợ hãi bịt miệng cô: “Tớ chỉ đoán thôi, không có chứng cứ xác thực.”

“Sao là anh ấy được?” Mặc Tô nghi hoặc: “Anh ấy và Viên Mộ Tây có thù gì sao?”

“Thù gì thì tớ không rõ, nhưng quan hệ giữa họ chắc chắn không đơn giản như bề ngoài. Đây là Liên Niên kể tớ nghe, tớ bảo anh ấy nói rõ thì anh ấy lại tỏ ra chết cũng không nói được. Nên... tớ đoán có phải là do cậu nên Hà Niệm Sâm mới muốn dạy dỗ Viên Mộ Tây, giúp cậu hả giận không?”

“Vì tớ á?” Mặc Tô cười: “Không thể nào, tớ tự thấy tớ chưa có sức quyến rũ tới cỡ đó.”

“Thế thì cậu nói xem cậu và Hà Niệm Sâm tới bước nào rồi?”

“Tới bước nào được?” Cô nói, “Anh ấy có bạn gái rồi, cho dù đi được thì cũng không đi nổi.”

“Thế... nói vậy thì ý cậu là cậu đã yêu anh ấy rồi à?”

Mặc Tô ngớ người, mới nhận ra hình như cô luôn né tránh vấn đề này. Cô lúc nào cũng hỏi Hà Niệm Sâm nếu không thích thì tại sao lại làm cho tôi nhiều như vậy, nhưng chưa từng tự hỏi bản thân, Đồng Mặc Tô, nếu mà không có chút tình cảm nào với anh ấy thì tại sao lại đón nhận những gì anh ấy đã làm cho mà? Cứ như xưa nay cô đều biết làm kẻ thứ ba là chuyện khó chấp nhận, nhưng trong tiềm thức vẫn chỉ dừng lại ở “biết” mà thôi. Biết nhưng lại không phù hợp với hành động, có phải cô còn không bằng cả Vu Nhượng Cần?

Thấy cô ngần ngại không trả lời, gương mặt lúc tỏ ra ảo não, khi thì tự khinh bỉ mình, Lý Dao vốn là người có kinh nghiệm đã cảm thán: “Tớ biết ngay mà. Cậu còn nhớ không? Trước đây chúng ta học đại học có xem bộ phim ‘Sống như ốc sên’, chúng ta cứ nói Quách Hải Tảo kia sao mà đáng hận như vậy, nhưng khi chuyện đó xảy ra ở chính mình thì mới thấy đồng cảm. Phụ nữ đa phần là động vật cảm tính, kiểu tình yêu tình cảm vượt quá lý trí, thì sẽ làm những việc mà bản thân từng khinh bỉ. Tớ chỉ có thể nói là ai cũng ích kỷ, đặc biệt là về mặt tình cảm. Tuy tớ đã gia nhập đội ngũ kẻ thứ ba, nhưng tớ vẫn muốn nói với cậu rằng, nếu chưa lún vào quá sâu thì hãy rút ra kịp thời đi. Hà Niệm Sâm tuy tốt, nhưng không phải người mà cậu có thể dựa dẫm tới. Người như anh ấy mặc định là sẽ kết hôn cùng người môn đăng hộ đối. Tớ đã phí hoài tuổi trẻ, không muốn nhìn thấy cậu trở thành người giống tớ. Đừng thấy tớ mỗi ngày vui vẻ mà tưởng, dù vui mấy cũng sẽ có lúc đau khổ, mà nỗi đau đó là kiểu bất lực và khó chịu mà chẳng thể kể ai nghe.”

“Ừ.” Cô khẽ nói: “Tớ sẽ suy nghĩ kỹ. Tớ hình như đã thích anh ấy, cũng may tình cảm của tớ dành cho anh ấy vẫn chưa sâu đậm như năm ấy đối với Viên Mộ Tây, dù sao Viên Mộ Tây mới là người đầu tiên tớ yêu. Có lẽ tớ thích Hà Niệm Sâm cũng chẳng qua là do lúc đó tớ bị tổn thương tình cảm, người xuất sắc như anh ấy lại trùng hợp xuất hiện. Tớ không phải thánh nhân, anh ấy vừa đẹp trai vừa quyến rũ như vậy suốt ngày xuất hiện trước mặt tớ, làm sao tớ không rung động được. Nhưng như cậu nói, tớ biết mình không có tư cách, người xứng với anh ấy chỉ có thể là giới thượng lưu, tớ sẽ nhìn rõ vị trí của mình. Cậu yên tâm, đợi tớ quay về sẽ bắt đầu tìm nhà, rời khỏi biệt thự của anh ấy.”

“Ừ, cậu biết rõ mình cần gì là tốt rồi.” Lý Dao cảm thán, “Tớ thì không biết mình cần gì, mới sống những ngày tháng khổ sở thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Sự cố

“Còn Diệp Phàm?” Mặc Tô hỏi, “Anh ấy là người đàn ông tốt, hơn nữa còn chung thủy với cậu, cậu chưa từng suy nghĩ đến anh ấy sao?”

Lý Dao nghĩ ngợi rồi nói với vẻ khổ sở, “Cậu biết nhiều lúc con người hèn như vậy đó, người thích mình thì không thích, còn người không thích mình thì lại cứ yêu đến chết. Tớ từng cho cả hai cơ hội, tính cách bọn tớ cũng có thể ở bên nhau được. Nhưng chỉ cần Liên Niên xuất hiện là cán cân tình cảm của tớ lại lệch khỏi quỹ đạo. Tớ rất ghét mình, cứ như thực sự trên đời này phải là Lục Liên Niên mới được vậy. Nhưng thực tế mách bảo rằng đúng là không có anh ấy thì không được. Bản thân tớ cũng thấy mình hèn, nên tớ không muốn níu kéo Diệp Phàm, anh ấy có thể tìm được người con gái tốt hơn tớ, hợp với anh ấy hơn.”

Ăn cơm xong với Lý Dao, hai người vốn định hẹn đi xem phim, nhưng anh chàng nhà Lý Dao lại gọi điện, có thể thấy là Lục Liên Niên cũng thích Lý Dao, mỗi lần về nhà mà không thấy cô là sẽ gọi điện thoại lung tung, bắt cô phải quay về mới thôi.

Mặc Tô thấy cô nàng lúng túng thì chủ động nói nếu có việc thì cứ đi đi, tự cô về nhà được.

Lý Dao lo cô một mình về nhà muộn thế sẽ không an toàn, đưa cô đến trạm xe bus khá gần biệt thự rồi mới lái xe quay về.

Phụ nữ hình như luôn như vậy, quá yêu một người, chịu nhiều áp lực sẽ kể lể với bạn bè rằng đối phương xấu xa thế nào, nhưng vừa quay đi, chỉ cần anh ta gọi điện thì phụ nữ sẽ xoay chuyển thái độ 180 độ, dùng tốc độ hỏa tiễn quay về cạnh anh ta.

Mặc Tô đi bộ chậm rãi, trên con đường vắng lặng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình, thì thoảng có chiếc xe lao vụt qua, càng cảm thấy cô đơn.

Cô nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, quan hệ với Hà Niệm Sâm, lúc nào cũng tốt đẹp một thời gian rồi lại xấu đi. Cô nghĩ, chỉ cần người ta tiếp xúc với anh sẽ nhận ra con người anh tuy rất thông minh trên thương trường, nhưng trong cuộc sống thực tế thì thật sự chẳng có ưu điểm gì, tính cách ngang ngược lại bá đạo, tính khí lại kém, cứ nghĩ mình là đại vương, ai cũng phải nghe lời, ầu trĩ và bướng bỉnh, còn không thể hiểu nổi!

Nhưng người đàn ông có tính cách tệ như vậy, sao cô lại thích anh chứ?

Mặc Tô hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn trời.

Bầu trời tối đen như mực, ánh sao như kim cương được khảm lên trên, trong đầu bắt gặp hiện ra đôi mắt sâu thẳm đó, như bầu trời đêm, lại như ánh sao rực rỡ, sâu thẳm khó lường, không thể chạm tới.

Sao lại nhớ đến anh chứ? Mặc Tô cười khổ, ban nãy mình còn si nục khuyết điểm của anh, bây giờ nhìn trời lại nghĩ đến đôi mắt anh.

Cô lắc đầu, muốn xóa tan cảm giác đó trong đầu. Lúc đến bến xe bus thì trông thấy đèn xe của chuyên cuối cùng nhấp nháy, chậm rãi chạy tới.

Mặc Tô vừa quay lưng, chân trước vừa đặt lên xe, thì bỗng một chiếc xe máy lao vụt qua cạnh cô, trong tích tắc cô chưa kịp suy nghĩ, có người thò tay ra, giật mạnh...

Túi xách đeo trên vai bỗng bị kéo mạnh, giật ra khỏi người cô, Mặc Tô không phòng bị, bị kéo mạnh ngã xuống đất.

Mặc Tô kinh hãi, theo bản năng hét lên: “Túi của tôi...”

Tay cô nắm chặt túi xách, nhưng dây đeo đã bị gãy đứt, Mặc Tô bị người đó đẩy mạnh, ngã dúi dụi xuống mặt đất đầy bùn nước lạnh lẽo, chỉ thấy trên cánh tay đau rát.

Chiếc xe máy kia đã phóng vọt đi...

“Ôi...” Mặc Tô đau quá kêu một tiếng, ôm cánh tay, không biết là do sợ hay muốn khóc mà cơ thể bỗng run rẩy bầy.

Đúng lúc này, một chiếc xe đua màu đen bỗng dừng lại bên cạnh.

“Két” một tiếng, tiếng thắng xe khiến bánh xe ma sát với mặt đường, vang vọng trong đêm đen.

Chỉ thấy một bóng dáng cao lớn từ trên xe bước xuống, đưa tay đỡ lấy cô đang ngồi dưới đất: “Lên xe.”

Giọng nói quen thuộc khiến Mặc Tô sửng sốt.

Không nhìn rõ mặt anh nhưng ngửi thấy mùi thuốc lá nhân nhạ quen thuộc, nhất thời ngớ ra không phản ứng kịp.

Đến khi anh bế bổng cô lên, nhét vào xe, vẫn chưa hết sửng sốt thì anh đã đạp chân ga, bánh xe lại ma sát kêu “ken két”, chiếc xe đua màu đen giống như mũi tên lấp lánh lao đi trong đêm, lẹ lẹ nhưng cực nhanh, như gió như điện phóng qua con đường vắng vẻ.

Mặc Tô nhìn những ngọn đèn đường thoảng qua ngoài cửa sổ, tốc độ xe phải đạt tới 150 km/h, vừa hoảng vừa sợ, ôm cánh tay đang đau rát, nhìn người đàn ông điên cuồng bên cạnh với vẻ khó hiểu.

Niệm Sâm cầm chặt vô lăng, Bluetooth đeo trên tai lấp lánh: “... Đúng, chính là ở đầu đường đó, ừ...”

Không biết anh đang nói với ai mà vẻ mặt rất lạnh nhạt, tay chỉ ôm vô lăng, chiếc xe màu đen lao đi như gió.

“Anh có thể lái chậm một chút không?” Mặc Tô bất giác lên tiếng, cô lần đầu ngồi xe chạy nhanh như thế, đâu thể gọi là lái xe, là đua xe mới đúng.

Anh lại phớt lờ cô, không buồn nhìn lấy một cái.

Mặc Tô đành buồn bực ngồi cạnh, cầu nguyện tối nay không phải là ngày cuối cùng của mình, tuy cuộc sống gần đây khiến cô quá mệt quá đuối, nhưng những chuyện kiểu này cô vẫn chưa từng nghĩ tới.

Bố mẹ cô chỉ có mình cô con gái này, cô không muốn khiến họ đau lòng.

Đúng lúc cô đang lo lắng cho sinh mệnh mình, trong tầm mắt lại xuất hiện chiếc xe máy giạt túi của cô, cô mới vỡ lẽ – Hà Niệm Sâm muốn giúp cô giành lại túi!

“Hà Niệm Sâm...” Mặc Tô kinh hãi gọi, tuy làm thế rất cảm động nhưng cũng quá là nguy hiểm!

Niệm Sâm như không nghe thấy, thấy chiếc xe máy kia xuất hiện, anh chỉ đạp ga thật mạnh, tốc độ chiếc xe bỗng tăng vọt.

Chiếc xe đua màu đen ép sát lại gần chiếc xe máy.

Hai người đội mũ bảo hiểm trên xe máy vẫn đang dương dương tự đắc vì cướp được món hời, nhìn thấy sau lưng có đèn xe lóe sáng thì theo bản năng tránh sang nhường đường, nhưng không ngờ bọn họ nhường một phân thì đối phương lại lấn một tấc. Họ lại nhường, đối phương càng bám sát. Kiểu ép xe đó gần như đã ép bọn chúng vào rãnh nước ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Hà Niệm Sâm, cảm ơn anh

Người trên xe chửi thề một tiếng rồi vặn tay ga, định lao lên phía trước.

Nhưng chiếc xe máy làm sao so được với xe đua? Hơn nữa... nếu không phải Mặc Tô đã biết thân phận Hà Niệm Sâm là chủ tịch ANI, thì chắc chắn cô sẽ cho là anh là tay cao thủ đua xe kỹ thuật điêu luyện, đua xe cực kỳ giỏi.

Nhưng dù cao thủ lợi hại thế nào thì đối với người bình thường không chút hứng thú với đua xe mà nói, cũng là một chuyện rất đáng sợ rồi. Tốc độ đó khiến cô thậm chí còn không nhìn thấy kiến trúc hai bên đường nữa.

Cuộc chiến truy đuổi trên đường như vậy, cô cũng chỉ nhìn thấy trên phim, lần này đích thân trải nghiệm, thấy tim muốn bay ra ngoài luôn rồi.

“Hà Niệm Sâm, thôi bỏ đi, như vậy nguy hiểm quá.” Mặc Tô căng thẳng: “Dù sao trong túi cũng chẳng có thứ gì đáng tiền cả.”

Hà Niệm Sâm mặc kệ cô, trong mắt có vẻ sắc lạnh và tàn nhẫn, chỉ dặn một câu: “Ngồi vững.”

Chiếc xe máy kia đảo một vòng rồi phóng vào con hẻm nhỏ. Niệm Sâm làm sao chịu thua, quay ngoắt đầu xe rất gấp, ngay cả Mặc Tô ngồi trong xe cũng nghe thấy âm thanh cực lớn phát ra từ bánh xe ma sát với mặt đường, có thể thấy mã lực chiếc xe lớn thế nào.

Con đường này thuộc dạng càng lúc càng hẹp, căn bản xe lớn không vào được, thấy hai người kia nhân cơ hội bỏ chạy, Niệm Sâm không chút do dự mà càng tăng tốc...

“Rầm...”, một âm thanh cực lớn, chiếc xe máy bị tông văng lên, hai người ngồi trên xe máy ngã lăn xuống đất. Mặc Tô tưởng ngã như vậy thì không đỡ sống dở chết thì cũng bị thương nặng, còn thấy lo lắng thay bọn chúng. Ai ngờ lát sau, hai người đó lồm cồm bò dậy, trên tay thậm chí còn cầm cây gậy dài.

Đôi mắt Niệm Sâm lạnh lùng, mở cửa bước xuống xe.

Thấy tên kia vung cây gậy lên: “Mẹ kiếp, muốn chết hả!”

Mặc Tô trợn trừng mắt, tim đập mạnh, theo phản xạ định mở cửa, nhưng nhận ra không tài nào mở được.

Hà Niệm Sâm đã khóa trái cửa!

Đúng lúc cô đang lo lắng, Niệm Sâm hơi nghiêng người né tránh cây gậy, kẻ đó nhanh tay chụp lấy cổ tay tên kia, thuận thế quật ngã hẳn xuống!

Cây gậy gỗ rơi xuống, tên kia bị anh vặn ngược tay lại, giờ lên cao!

“Á á á...” Tên kia đau quá gào lên.

Niệm Sâm nhấc tay hất lên, ấn mạnh đầu hất xuống mũi xe đua. Mặc Tô ngồi trong có thể thấy thân xe rung lên, đến khi tên kia ngừng đầu, cô thấy rõ máu từ trên đầu hất đang chảy xuống.

Người còn cầm khúc gỗ kia thấy cảnh này thì làm sao dám xông lên nữa, chạy còn không kịp, nào xe nào túi cũng không quan tâm nữa.

Đúng lúc này, đầu kia con đường có đèn xe nhá sáng, tiếng còi hụ vang lên.

Mấy người cảnh sát lao tới, nhanh chóng tóm cổ gã đàn ông định bỏ trốn kia.

Mặc Tô nhìn thấy một người có vẻ là sếp đang nói gì đó với Niệm Sâm, vẻ mặt anh lạnh nhạt, không lâu sau thì có một cảnh sát cầm túi của cô đưa cho anh, Niệm Sâm cầm lấy rồi bước thẳng lên xe.

Mở cửa xe, anh ném túi cho Mặc Tô, “Xem còn thiếu gì không?”

Mặc Tô cúi đầu kéo khóa ra, trong túi không thiếu gì, chỉ có điều ban nãy giằng co kịch liệt quá, túi đã bị kéo hư, những vật dụng như MP4 cũng loạn xạ ngàu trong túi.

Mặc Tô thấy xót, nghĩ rằng sau này mua những thứ như điện thoại tốt nhất là đừng mua loại tốt quá làm gì.

Niệm Sâm thấy vẻ mặt cô thì hỏi: “Thiếu gì hả?”

“Không... không thiếu gì, nhưng mà...” Mặc Tô ngừng lên cười khổ, rồi bỗng thấy cái gã bị cảnh sát tóm đang định bỏ trốn, lúc đi ngang bên này chột đâm đầu tới, như muốn đâm thủng lớp kính để cùng chết với Hà Niệm Sâm...

“Hà Niệm Sâm, cẩn thận!”

Cô không hề nghĩ ngợi, nhào tới ôm đầu anh vào lòng, nhắm nghiền mắt chờ khoảnh khắc cửa kính vỡ...

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, rồi mãi cũng chẳng thấy âm thanh kính vỡ.

Mặc Tô cau mày chờ chết thấy lạ, nhìn sang thì thấy người đàn ông bên ngoài đâm đầu vào kính máu chảy đầm đìa, còn cửa xe thì chẳng hề hấn gì.

“Ôm đủ chưa?”

Một tiếng cười cổ kim nện vang lên từ trong vòng tay cô.

Mặc Tô buông anh ra theo phản xạ, nhìn cửa kính rồi lại nhìn đôi mắt nửa cười nửa không của anh, bỗng thấy cực kỳ ngại ngùng vì hành động ban nãy. Đặc biệt là anh còn nghiêm túc nói với cô là cửa kính xe là dạng chống đạn, ngay cả đạn còn không xuyên thủng, nên không cần quá lo cho anh, cô càng ngượng muốn chui xuống đất ngay lập tức.

Niệm Sâm không nói gì, tự lái xe đi vòng ra sau xe cảnh sát rồi chạy theo.

Mặc Tô ngẫm nghĩ, vẫn nói câu “Hà Niệm Sâm, cảm ơn anh”.

Anh thân nhiên, rồi nói: “Sau này buổi tối đừng đi lang thang một mình ngoài đường.”

“Tôi không có lang thang.” Cô hơi bất mãn, giải thích, cô chỉ trùng hợp đội xe về nhà, ai ngờ lại xảy ra chuyện này, còn nữa... “Sao anh lại xuất hiện ở đây?”

“Chỗ em đứng là nơi bắt buộc phải đi về, em tưởng vì sao tôi lại xuất hiện ở đây?”

Mặc Tô cảm thấy mình hơi tự dā tình, cô còn tưởng giống trong phim, anh đang theo dõi cô chứ! Nếu ban nãy đã trải qua bộ phim kinh hồn khiếp đảm đó, thì dể cô ảo tưởng một chút cũng không sai chứ?

Cô hít mũi, nhìn anh lái xe đã giảm tốc độ nhiều nhưng cứ theo sau xe cảnh sát, bất giác lo lắng hỏi: “Chúng ta cũng phải tới Cục cảnh sát sao?” Nghĩ ngợi, rồi nói: “Chắc không phải là ban nãy anh đánh người ta bē đầu chảy máu nên cảnh sát muốn bắt anh sao?”

Nhìn vẻ ngây thơ của cô, Niệm Sâm phì cười trong bụng nhưng vẻ ngoài vẫn tỏ ra nghiêm túc: “Không chừng là thế. Đến lúc đó tôi ngồi tù, em có mang cơm cho tôi mỗi ngày không?”

Mặc Tô ngó người, thấy khoe môi anh thoáng giật giật mới biết mình lại bị coi là trò đùa, bất giác nổi cáu: “Cái anh này thật là... tôi tốt bụng quan tâm anh, mà còn đùa giỡn với tôi. Đừng nói anh ngồi tù, anh có bị giam giữ cả đời không ra được thì tôi cũng không thèm đi thăm lần nào đâu.”

“Tuyệt tình thế sao?”

Cô hát cảm lên, bày tỏ về “tuyệt đối là thế”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Hẹn hò?

Anh chỉ cười, sau đó đậu xe trước cửa một hiệu thuốc, xuống xe, lát sau mang thuốc bôi và băng băng đưa cho cô, “Rửa vết thương đi.”

Không ngờ anh còn chu đáo phát hiện ra tay cô bị thương.

Mặc Tô chợt thấy một cảm giác không hiểu là cảm giác gì.

Chiếc xe chạy vững vàng trên đường, cô xử lý xong vết thương trên tay, nghĩ ngợi mãi rồi vẫn cảm ơn lần nữa, “À... cảm ơn anh nhé...” Cô cúi đầu, như có phần không quen việc cảm ơn anh, “Con người anh có lúc rất đáng ghét, nhưng mà...”

“Muốn đi ăn ở đâu?” Niệm Sâm không nghe cô nói hết đã hỏi.

“Hả?” Cô nhìn anh, vẻ không hiểu.

Niệm Sâm chạy xe rất chậm, quay sang nhìn cô: “Em cảm ơn nãy giờ, chỉ bằng ăn đêm với tôi, sau khi vận động thấy bụng hơi đói rồi.”

Cô định hỏi anh đã vận động gì, nghĩ kỹ lại mới biết cái anh chỉ là chuyện đánh nhau ban nãy. Tư duy người đàn ông này có phải là quá linh hoạt rồi không? Làm cô nhất thời không theo kịp tiết tấu của anh.

“Nghĩ ra đi đâu chưa?” Niệm Sâm hỏi.

“Tôi...”

“Món Trung hay món Tây?”

“...”

“Món Hồ Nam hay Tứ Xuyên?”

“...”

“Đừng do dự như vậy. Cuộc đời không có nhiều cơ hội cho em chọn lựa đâu, nếu đã không quyết định thì tôi sẽ chọn thay em.” Niệm Sâm hơi nheo mắt, khoe môi thoáng nụ cười, tay ôm vô lăng đảo một vòng, chiếc xe tiến vào con đường phồn hoa nhất thành phố.

Câu nói đó của anh như một lời nguyên phá vỡ giấc mộng, ở lại mãi trong đầu cô không hề phai nhạt. Phải, có lúc cô quá do dự mới khiến quan hệ của mình và anh rơi vào trạng thái mờ ám, lúc thân lúc lạ như thế. Nếu ban đầu cô đối xử với anh có thể tuyệt tình như với sự phản bội của Viên Mộ Tây, thì cũng sẽ không có tâm lý mâu thuẫn kiểu có nên đi ăn cơm riêng với anh hay không như lúc này.

Cô nhìn phong cảnh lùi xa ngoài cửa sổ, trong lòng thầm hạ quyết định.

Niệm Sâm đưa cô đến một nhà hàng cô không quen, ở một nơi khá vắng vẻ, nếu là người không biết đường thì căn bản sẽ không đến chỗ này được.

Đó là một nhà hàng trang trí rất sang trọng, độc đáo. Mặc Tô trước đây có nghe nói là mỗi thành phố đều có một nhà hàng khá đặc biệt, chỉ xây dựng cho đại gia tiêu tiền ở đó. Kiểu nhà hàng đó đa phần rất sang chảnh và hào lạnh, khó tìm, hơn nữa quản lý rất nghiêm ngặt, không phải thành viên VIP thì không thể đặt chân tới được.

Rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đều thích dùng bữa ở đây, là thánh địa hẹn hò của các ngôi sao hàng đầu, không hề lo sẽ bị chụp trộm hay gì đó, cũng là nơi mà rất nhiều đại gia đưa tình nhân của mình tới đây, thoải mái hẹn hò.

Mặc Tô thầm đoán nhà hàng mà Niệm Sâm đưa cô tới rất có khả năng chính là nơi mà cô từng nghe nói tới.

“Hà thiếu.” Họ vừa xuống xe đã có người cung kính mở cửa, đưa họ vào trong.

Mặc Tô nhìn nhà hàng rất lớn, mỗi người đều ăn vận đẹp đẽ lịch sự, chỉ có cô là thô thảm, túi xách thì bị giật đứt quai, tay còn bôi thuốc nước linh tinh, trông như một nữ lưu manh xăm mình vậy. Cô nghĩ, nếu không đi theo sau Hà Niệm Sâm thì chắc chắn sẽ bị người ta coi là ăn mày mà ném ra ngoài.

Niệm Sâm tự nhiên nhìn thấy sự bất an của cô, đưa kéo nắm lấy tay cô, nói: “Nơi đây là nhà hàng riêng tư, mỗi người đều có chuyện riêng của họ, không

ai quan tâm đến người khác đã xảy ra chuyện gì đâu.”

Mặc Tô nhìn quanh một vòng, quả nhiên mỗi người ngồi trong nhà hàng đều nói chuyện của mình, làm việc của mình. Đây là một không gian vô cùng riêng tư, vì giữa nhà hàng chỉ có một chùm đèn pha lê nên có vẻ rất yên tĩnh. Xung quanh là cửa kính chạm đất, nói là trong suốt nhưng thực ra rất kín đáo, chỉ có người bên trong nhìn rõ bên ngoài, còn bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy bóng phản chiếu.

“Hà thiếu, vẫn là chỗ cũ à?” Người đứng ở thang máy là một cô phục vụ xinh đẹp, không giống những chỗ khác, phục vụ ở đây đều mặc váy dây đen, tóc buộc cao và giày cao gót đen giống nhau, trông vừa quyến rũ vừa có vẻ trong sáng.

“Ừ.” Niệm Sâm đáp rồi nắm tay Mặc Tô vào thang máy.

Họ đến tầng 23, phục vụ dẫn họ đến bàn số 7, vẫn là không gian riêng tư cách biệt bằng cửa kính, bên ngoài không nhìn được vào trong, bên trong thì vẫn có thể nhìn thấy bên ngoài.

Bàn và sofa ở đây đều được bài trí tinh tế, bàn là theo phong cách điển viên, sofa mềm mại nhưng không bị lún xuống, hơi ấm vừa phải, khiến người ta thấy thoải mái không muốn đi nữa.

“Chẳng trách ai cũng thích mình có tiền, có tiền thì mới có cuộc sống thoải mái được, ăn một bữa cơm cũng hưởng thụ như Hoàng đế.” Cô hài hước nói, đôi mắt nhìn xung quanh, từ tầng 23 nhìn xuống đèn đuốc vạn nhà, thu hút ánh mắt của cô.

“Cảm thấy nơi này rất ổn?” Giọng Niệm Sâm vẫn bình thản.

“Đâu chỉ là ổn, mở một nhà hàng thế này nhất định phải tiêu tốn bao nhiêu vào đây chứ? Chỉ mỗi cửa kính mà bên ngoài không nhìn thấy bên trong, bên trong lại nhìn rõ bên ngoài đã rất đắt rồi. Nhưng nói thật là nơi này rất tuyệt, ngồi ở đây như cách biệt trần thế, yên tĩnh tự tại.”

Đối với lời đánh giá cao của cô, Niệm Sâm chỉ nhướn mày mà không nói gì.

Mặc Tô cũng không thấy lạ, người làm tiền như anh cái gì mà chẳng thấy qua, đương nhiên sẽ không như cô, cái gì cũng sững sốt.

Bỗng dưng ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt, quay sang thì thấy ngón tay thon dài của anh đang kẹp điếu thuốc. Tay anh rất đẹp, tư thế cầm điếu thuốc càng toát ra vẻ ma mị xinh đẹp uể oải, khiến người ta không thể rời mắt được.

“Được không?” Mang theo ý dò hỏi.

“Vâng.” Mặc Tô gật đầu, “Không sao.”

Niệm Sâm cười, “Thường thì phụ nữ đều ghét mùi thuốc lá mà? Em cũng thật đặc biệt.”

“Tôi không mấy quan tâm, dù sao mùi thuốc với tôi cũng không tới mức đáng ghét không chịu nổi.” Cô bất giác nhớ lại ban nãy anh bế cô lên, mùi thuốc lá nhàn nhạt tỏa ra:

“Còn anh, thường xuyên hút thuốc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cô đúng là quái thai

Niệm Sâm châm thuốc, đóm lửa thoát ẩn thoát hiện trông có vẻ cô đơn.

“Lúc phiên muộn cũng hút vài điếu.” Anh nói gọn.

Cũng tức là hiện giờ anh đang thấy phiên muộn?

Nếu là bình thường, chắc cô sẽ hỏi anh có chuyện gì phiền lòng, nhưng bây giờ cô đã quyết định rời xa, quá quan tâm sẽ lại khiến cả hai rơi vào cảnh khó xử. Đôi mắt cô bất giác nhìn cổ tay anh, ở đó trống trải, vẫn nhớ lần đầu bị anh thu hút ngoài vẻ tuấn tú ra, còn có đồng hồ Santos de Cartier anh đeo trên cổ tay.

Thấy cô nhìn cổ tay anh không chớp, anh hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

“Tôi còn nhớ lần đầu thấy anh, tay anh đeo một chiếc Santos de Cartier.” Cô cười nói: “Ấn tượng rất sâu đậm, là vì tôi từng tiêu mấy tháng lương để mua cho bạn trai kiểu đó.”

“Mấy tháng lương?” Anh nói: “Em đúng là quái thai, những phụ nữ tôi từng gặp chưa có ai là không chìa tay đòi tiền đàn ông.”

“Đó là do các anh có tiền.” Cô nói: “Thế giới này rất bất công, người lắm tiền giàu có như thế, còn người không có tiền thì nghèo tới mức không có cơm để mà ăn. Nếu tôi là họ thì cũng sẽ chủ động đòi tiền các anh, cho dù tặng quà cũng phải dùng tiền các anh, dù sao tiền của các anh cũng nhiều tới nỗi không xài hết mà.”

“Cách nói của em cứ như tiền của người giàu đều là cướp giật mà có vậy.”

“Không phải sao, xã hội bây giờ đám phú nhị đại điên cuồng kia đều dùng tiền của cha mẹ mình, còn dương dương đắc ý nữa. Tôi ghét nhất loại người đó, muốn người ta phục thì dựa vào bản lĩnh của mình, dựa vào cha mẹ nuôi dưỡng thì ra gì!”

“Tại sao tôi lại có cảm giác em chỉ chó máng mèo vậy?”

Mặc Tô bữu môi: “Tôi có nói anh đâu.”

“Cô à, đừng hiểu lầm Hà thiếu của chúng tôi.” Bỗng một giọng nói vang lên khiến Mặc Tô quay lại nhìn, là một người đàn ông có vẻ lớn tuổi, anh ta mặc âu phục, gương mặt đã có nếp nhăn rõ rệt, trông rất giống quản gia nhà giàu trong phim.

“Công ty ANI của Hà thiếu là một tay anh ấy gây dựng nên, tuy công ty ANI mấy năm trước đã có, nhưng danh tiếng không được như bây giờ. Công lao của Hà thiếu ai cũng thấy, đó là cũng là nguyên nhân tại sao Hà thiếu lại được tôn trọng như vậy, ngay cả mấy ông già kia cũng phải khâm phục Trường Giang sống sau xô sóng trước nữa đây.”

“Chú Tiêu.” Niệm Sâm đứng dậy, nói về lễ phép: “Sao chú lại đích thân tới? Cháu quên dặn phục vụ, họ lại đi làm phiền chú.”

Mặc Tô chưa từng thấy Hà Niệm Sâm như thế bao giờ, dù là với các lão tổng của những tập đoàn khác, anh cũng vẫn tỏ dáng vẻ cao ngạo. Có thể nhận ra hình như anh rất tôn trọng chú Tiêu này, nếu là người khác, đừng nói là đứng dậy, có lẽ anh còn không buồn ngược lên nhìn lấy một cái.

“Hiếm lắm mới đến, sao không thông báo cho chú được?” Tiêu Quý Lễ nhìn Mặc Tô, cười nói: “Lần đầu thấy cháu đưa con gái đến đây, là bạn gái sao?”

Niệm Sâm chỉ cười, cũng không giải thích mà nhắc: “Nghe Tiêu Tiêu nói dạo này sức khỏe chú không tốt, muộn thế này còn không nghỉ ngơi, không sao chứ ạ?”

“Nghe cái con bé đó nói bậy bạ làm gì.” Tiêu Quý Lễ cười, “Có hôm nào mà chú không khỏe đâu? Đừng quên, chú còn cuộc với bà nội cháu là sẽ sống đến độ tuổi kỷ lục Guinness thế giới hiện nay đây.”

Hai người đang nói chuyện thì có phục vụ lặng lẽ mang thức ăn lên.

Mặc Tô đương nhiên cũng không tiện ngồi nên đứng lên theo, cứ thấy kỳ cục như thể gặp phụ huynh vậy.

Nghe hai người trò chuyện như bạn cũ với nhau, sau đó Tiêu Quý Lễ lấy cớ không làm phiền đôi trẻ hẹn hò nên rời đi.

Cả không gian bỗng yên tĩnh hẳn khiến Mặc Tô có phần không quen.

Trên bàn là những món Tây tinh tế và xinh xắn, không chỉ tạo hình độc đáo mà mới nhìn đã thấy đói bụng, ngay cả Mặc Tô vốn không quen ăn đồ ngọt cũng thấy dạ dày cồn cào. Phải nói rằng quả là tài nghệ của đầu bếp chuyên nghiệp khác hẳn với những thứ cô từng ăn trước đây.

Ăn một lúc sau, cô nhận ra Niệm Sâm không đụng đến những món đó, bất giác tò mò hỏi: “Sao anh không ăn?” Người than đói chẳng phải anh sao?

“Tôi không mấy thích ăn thứ này.” Anh đáp.

“Thế sao anh còn chọn?” Chọn thì thôi, lại còn nhiều thế này.

“Đầu bếp những món Tây được mời đến từ Pháp, nghe nói rất nổi tiếng, là một trong những món ngon nhất nơi này.”

“Những món ngọt thế này, thường chỉ có phụ nữ thích ăn hơn đúng không?” Nói xong, Mặc Tô muốn cắn đứt lưỡi mình, thế chẳng phải là ngầm hỏi người ta có cùng phụ nữ khác tới đây không?

Anh chẳng mấy cảm xúc, nói: “Diệp Phàm thì tới đây ăn.”

“...” Cô ngăn người rồi cười thẹn: “Quả nhiên, tôi xưa nay cảm thấy anh ấy là người đàn ông có sở thích kỳ quặc.” Cô nhớ lại “chú Tiêu” mà ban nãy anh nói chuyện, hỏi: “Ban nãy người kia cũng họ Tiêu, có quan hệ gì với cô Tiêu sao?”

“Chú ấy là chủ nhà hàng này.” Câu tiếp theo suýt làm Mặc Tô phun bánh kem trong miệng ra: “Cũng là cha của Tiêu Tiêu.”

“Thế anh còn đưa tôi tới đây?” Mặc Tô nhướn mày, đúng là khó tin.

“Có vấn đề sao?”

Còn – có – vẫn – đề – sao?

Vấn đề to tới mức này mà: “Tiêu Tiêu không phải bạn gái anh à? Anh đưa phụ nữ khác tới nhà hàng cha cô ấy mở để dùng bữa, người ta sẽ nghĩ sao chứ?”

“Bạn gái?” Niệm Sâm chỉ cười: “Chẳng qua là họ nghĩ thế thôi. Tiêu Tiêu tuy là con gái của chú Tiêu nhưng là người lớn, chú ấy xưa nay không can thiệp chuyện riêng của con cái. Cho dù hôm nay tôi có người khác bên ngoài thì chú ấy cũng sẽ không làm sao cả.”

Làm gì có người cha như thế? Mặc Tô tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Thực ra giữa Niệm Sâm và Tiêu Tiêu, không ai khẳng định hai người đang hẹn hò cả, chỉ có điều từ khi họ quen nhau, Tiêu Tiêu đã trúng tiếng sét ái tình với anh, lúc đó nữ giới thân mật nhất cạnh Niệm Sâm cũng chỉ có mình Tiêu Tiêu, nên hai bên phụ huynh liền đương nhiên xem họ là một đôi.

Niệm Sâm xưa nay vốn lười thanh minh, tâm tư đàn ông luôn đặt ở chuyện lớn, làm sao quan tâm những chuyện nhi nữ thường tình? Mà người ta thì nghĩ rằng anh không thanh minh thì tức là mặc nhận, Tiêu Tiêu rất mừng rỡ, cũng tự xem mình là bạn gái anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Cũng chỉ có anh, dám khiêu chiến tính khí của Hà đại thiếu gia

Mặc Tô không muốn xoay vòng quanh vấn đề này, nghịch chiếc thìa nhỏ trong ly cafe, lát sau mới nói: “Hà Niệm Sâm, tôi muốn nói chuyện này với anh.”

“Chuyện gì?”

“Ừm... chính là...” Mặc Tô bần khoản mãi mới lấy hết can đảm: “Tôi muốn dọn ra khỏi biệt thự.” Vừa nói xong câu đó liền lúng túng bổ sung: “Dù sao quan hệ chúng ta không thích hợp ở chung với nhau, nếu không...”

“Được thôi.” Cô chưa dứt câu đã bị anh cắt ngang.

Không ngờ anh lại nhận lời sáng khoái như vậy, nhìn gương mặt không cảm xúc của anh, Mặc Vốn vốn phải vui vì mình được giải phóng, nhưng không ngờ trong lòng lại thấy hụt hẫng.

Sau đó hai người đều không nói gì, Mặc Tô cũng không còn tâm trạng ăn những món mỹ vị đó nữa, còn Hà Niệm Sâm thì cứ hút thuốc, hết điếu này tới điếu khác, lúc này anh nói thì thoảng hút khi tâm trạng muộn phiền so với bây giờ thì chỉ là chuyện nhỏ.

Tiệc mừng của công ty, Mặc Tô lần đầu tham gia, đứng ở một góc nói chuyện với Tiểu Sánh, cô nàng mặc bộ lễ phục hàng hiệu màu đen, rất xinh đẹp, không hổ là thư ký riêng mà Hà Niệm Sâm nhắm trúng. Cho dù người trong công ty biết cô nàng có người bạn trai vô cùng chiều chuộng thương yêu, nhưng thi thoảng vẫn có người tán tỉnh. Trong tiệc rượu phát tác phẩm âm nhạc rất nổi tiếng của Nhật, tiết tấu nhẹ nhàng vui tươi, rất hay, hoàn toàn phù hợp với khung cảnh lúc này.

“Phát triển với Hoàng thượng ra sao rồi?” Tiểu Sánh cười mỉm, hỏi.

Mặc Tô cắn ống hút, buồn bã: “Đã nói đừng nghĩ mình và anh ấy quá tốt mà, bọn mình thực sự không có gì.” Đặc biệt là khi cô nói dọn đi, Hà Niệm Sâm cũng tỏ ra bình thản, cô càng chắc chắn địa vị của mình trong lòng anh, có lẽ chính là kiểu có cũng được không có cũng được, tất cả trọng lượng đều do cô tự nghĩ ra. Còn ý tứ của anh đối với cô, cũng chỉ là do tiềm thức quá tự tin mà nghĩ ra thôi.

Cô vừa nói xong thì liếc nhìn giữa sàn nhảy, ngần ngại một lúc.

Tiểu Sánh nhìn theo ánh mắt cô, Niệm Sâm đang ôm một cô gái mặc bộ lễ phục đỏ hồng để khiêu vũ, cô gái kia Mặc Tô cũng từng nghe nói, được bình chọn là sát thủ đàn ông số một trong công ty. Xinh đẹp thì khỏi nói, lúc nào cũng có dáng vẻ yếu đuối nhẹ nhàng, khiến đàn ông nhìn sẽ có cảm giác tội lỗi muốn chà đạp!!!

Trong công ty, những cô gái khác thường cảm thán: “Thượng đế sao lại tạo ra tội ác này chứ!”

“Hà tổng hôm nay sao vậy nhỉ? Bình thường còn không thèm nhìn người ta, hôm nay lại có nhã hứng khiêu vũ?”

Mặc Tô lại thanh nhiên: “Có ai lại chê phụ nữ vây quanh quá nhiều không?”

Tiểu Sánh cũng hiểu chuyện đó, đàn ông đến một đẳng cấp nhất định thì phụ nữ đối với họ chỉ có tác dụng trang trí. Chỉ có điều rốt cuộc ai mới là người

mà anh ta động lòng thì cũng chỉ có mình anh ta hiểu.

Một lát sau, Tiểu Sánh lại tìm ra đề tài: “Nếu cậu cứ nói giữa cậu và Hà tổng không có gì, thì cậu định tiếp tục thế nào, hay là từ bỏ? Không phải mình tò mò đâu, nếu cậu không muốn có được gì từ anh ấy, thì trò chơi mờ ám này thực ra cũng không cần chơi tiếp nữa.”

Cô ngẩn người, mãi sau mới nói: “Mình biết.”

Hình như đến bây giờ, người nào cũng nhắc cô làm thế này là không đúng, nếu có thể rút ra được thì hãy rời xa cục diện căng thẳng này đi. Trong lòng cô cũng rõ, họ đều muốn tốt cho cô thôi.

Lúc nhìn ra sân nhảy thì đã không còn bóng anh, anh đang bị một đám người mặc âu phục vây quanh, cô cười thầm, bắt đầu từ lúc nào, cách tầng tầng lớp lớp người, mà cô cũng có thể tìm thấy anh ngay?

Tiểu Sánh lại không chịu buông tha cô, nhìn ánh mắt cô đổi hướng, cô nàng cất tiếng mang vẻ dò hỏi, nhưng dường như đã biết kết quả: “Mặc Tô, cậu yêu anh ấy rồi?”

Tay cô run lên, suýt đánh rơi ly rượu trong tay, “Chắc vẫn chưa tới mức đó.” Cô như trả lời câu hỏi của Tiểu Sánh, lại như đang tự thôi miên mình.

“Thực ra trước đây mình nói những lời trước đây đều chỉ là đùa. Đối với những người lắm tiền, cậu thực sự nên nghiêm túc đối xử với họ. Điều quan trọng nhất nhất nhất không phải là bỏ ra chân tình của mình, càng không thể ngu ngốc tới mức muốn nắm giữ trái tim họ.”

Đừng thấy Tiểu Sánh bình thường tỏ ra phóng khoáng, dễ chịu, nếu cô ấy thực sự đơn thuần như vậy làm sao là thư ký riêng của chủ tịch tập đoàn này bao lâu nay, giữ vững vị trí không bị đuổi việc?

Cô ấy chẳng qua là thấy quá nhiều, đụng độ quá nhiều, không muốn tranh đấu như những người khác, chỉ cần không chạm tới cô ấy thì chắc chắn cô ấy sẽ mỉm cười ngênh đón, đồng thời không chủ động tính kế ai cả.

Diệp Phàm uống rượu, nhìn Niệm Sâm: “Ban nãy khiêu vũ với người khác trước mặt Mặc Tô, sao nào? Hai người lại mâu thuẫn gì à?”

Anh chỉ hừ một tiếng: “Ai mâu thuẫn với cô ấy?”

“Thế à?” Diệp Phàm hỏi với vẻ sâu xa, nhìn Mặc Tô đứng trong góc, mặc lễ phục trắng, kiểu dáng rất bình thường đơn giản, eo váy thắt nơ, nhưng lại tôn vóc dáng mảnh mai của cô, từng cử chỉ toát lên vẻ mỹ nữ nổi bật trong đám đông, có một vẻ rất riêng: “Đừng nói nhé, Mặc Mặc người ta rất ngây thơ, đứng giữa đám hồ ly kia vẫn toát ra vẻ trong sáng, đúng là càng ngắm càng đẹp.”

Niệm Sâm hớp một ngụm rượu, sắc mặt hơi tức tối: “Tôi tưởng trong mắt cậu chỉ có mỗi cô Lý kia chứ.”

“Thì đúng là thế mà, nhưng thường thức mỹ nữ cũng tốt mà, bỏ mất chứ sao.” Anh nói: “Lẽ nào cậu không thấy Mặc Mặc tôi nay rất xinh đẹp?”

“Không có cảm giác.”

Diệp Phàm cười thành tiếng: “E là cậu không dám nói ra thôi.”

Niệm Sâm lặng thinh, chỉ nhìn về phía góc đó.

“Đúng là không hiểu nổi cậu!” Cuối cùng Diệp Phàm thốt ra một câu, cầm ly rượu đi về hướng Mặc Tô.

Niệm Sâm bỗng gọi anh lại: “Cậu đi làm gì?”

“Không phải cậu nói không quan tâm người ta sao? Bây giờ mỹ nam như tôi đến nói chuyện với cô ấy, vì... không nỡ nhìn công chúa trong sáng bị bỏ rơi ở một góc, không ai dòm ngó.”

Nhìn vẻ giận dữ rõ ràng trên gương mặt Niệm Sâm, Diệp Phàm chỉ cười, không sợ chết mà tiếp tục đi.

Cũng chỉ có anh, dám khiêu khích với tính khí của Hà đại thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhau, Rồi Cũng Về Với Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.